

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

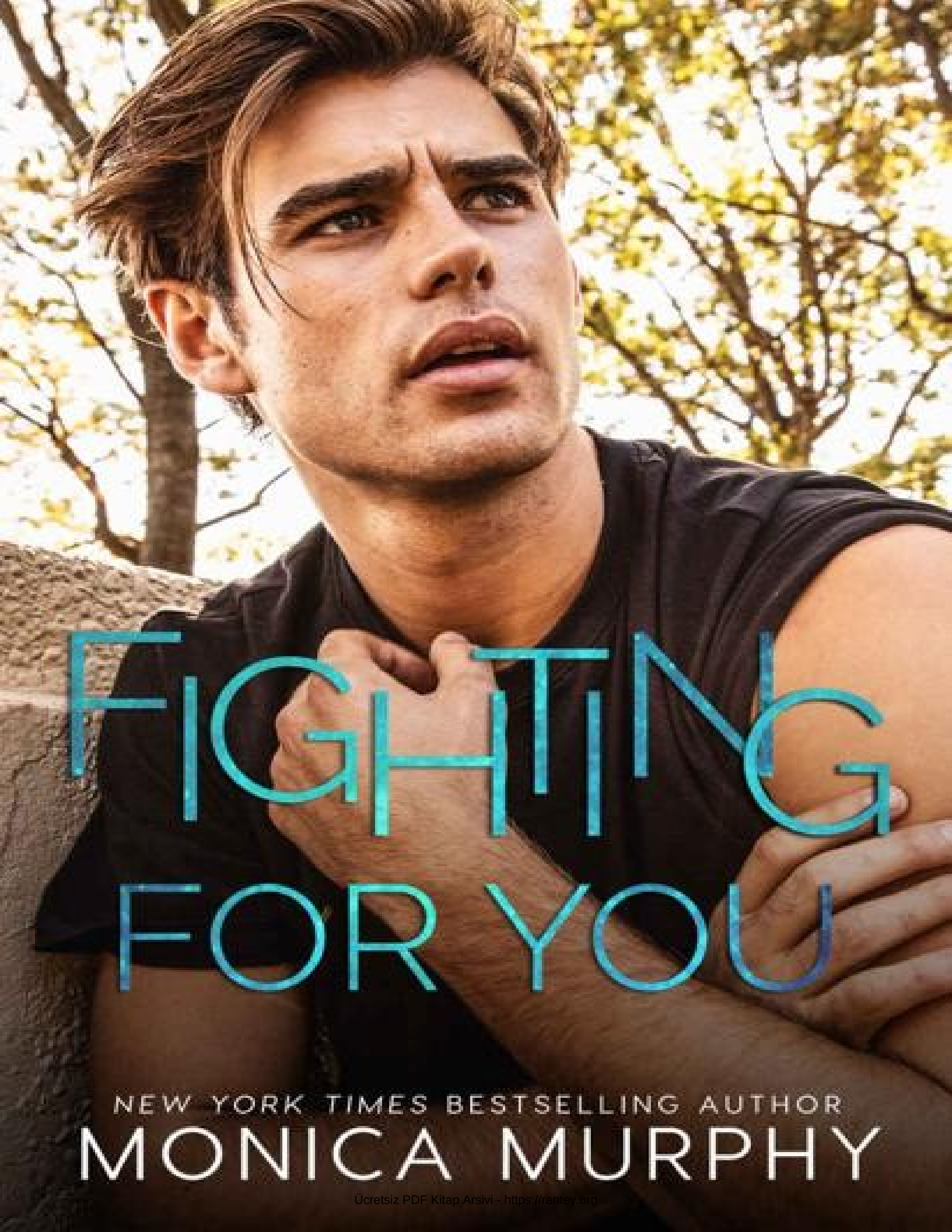
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

FIGHTING FOR YOU

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR
MONICA MURPHY

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

SENİN İÇİN SAVAŞIYORUM

MONICA MURPHY

İÇİNDEKİLER

[O Gece](#)
[Geçmiş...](#)
[Kavga](#)
[Sonrası...](#)

[Bölüm 1](#)
[Bölüm 2](#)
[Bölüm 3](#)
[Bölüm 4](#)
[Bölüm 5](#)
[Bölüm 6](#)
[Bölüm 7](#)
[Bölüm 8](#)
[Bölüm 9](#)
[Bölüm 10](#)
[Bölüm 11](#)
[Bölüm 12](#)
[Bölüm 13](#)
[Bölüm 14](#)
[Bölüm 15](#)
[Bölüm 16](#)
[Bölüm 17](#)
[Bölüm 18](#)
[Bölüm 19](#)
[Bölüm 20](#)
[Bölüm 21](#)
[Bölüm 22](#)
[Bölüm 23](#)
[Bölüm 24](#)
[Bölüm 25](#)
[Bölüm 26](#)
[Bölüm 27](#)
[Bölüm 28](#)
[Sonsöz](#)

[Birinci Sınıf Öğrencisi](#)

[Çalma Listesi](#)

[Ücretsiz kitap ister misiniz?](#)

[Kaydolun! Teşekkür](#)

[Ayrıca Monica Murphy Yazar](#)

[Hakkında](#)

GEÇMİŞ

DIEGO

"Hey ezik." Ağabeyim Mateo beni kaburgalarımın sertçe d rt erek öne doğru t kezlememe neden oluyor. Şanslıyım ki düşmeden önce kendimi yakalıyorum. "Marty'ye gidip homo olduğunu söylemeye cesaretin var mı?"

Mateo'nun tüm arkadaşları bu cesareti gösterdiği anda çılgına döner ve en yüksek sesle o da güler.

Kaşlarımı  atıyorum ve kuzenim Marty'nin kız kuzenlerimizle oynadığı yere bakıyorum. Gülüyor ve iyi vakit geçiriyor ve ben oraya gidip ona homo demek istemiyorum. Söyleyebilir. Ve Lisa Teyzem -annesi- çok kaba olabiliyor.

Ayrıca, eşcinsel olması kimin umurunda? Benim için fark etmez.

Bu kardeşimin doğum günü partisi. On beş yaşına yeni girdi ve ailemizin çoğu arkadaşlarıyla birlikte kutlamak için burada. Mateo ailece parti yapmaktan şik yet etti, bunun çocukça bir şey olduğunu söyledi ama annem bunu duymak bile istemedi. Ailenin bir araya gelmesi için her zaman bir bahane arar.

Mateo başka seçeneği olmadığı için kızgındı. Annesinin istediği kadar arkadaşının gelmesine izin vermesi önemli değildi. Ona bir yerine istediği iki video oyununu alması da önemli değildi. İstedini elde edememi ti, bu yüzden ona gösterecekti.

O ve arkadaşları bütün öğleden sonra buzluktan bira çalıyor, gizlice kaçıyor ve odasında içiyorlardı. Biranın kokusunu alabiliyorum.

ve bunu asla yüksek sesle söylemem ama biraz sarhoş olduğunu bilmek beni korkutuyor.

Alkol ağabeyimi daha da acımasız yapıyor. Ve o zaten yeterince kaba.

Partideki tüm yetişkinler Mateo ve arkadaşlarının biralari çaldığından habersizdir. Annem kız kardeşiyle takılırken çok eğleniyor. İçiyorlar, gülüyorlar, iyi vakit geçiriyorlar. Onu böyle görmek beni mutlu ediyor. Her zaman çok üzgün ya da kızgındır. Mateo'ya kızgın.

Bana kızgınsın.

Mateo, "Lütfen bana küçük bir korkak olmadığını söyle," diye hırlıyor ve ben de bakışlarımı onunkilere çevirip ona bakıyorum.

O da bana bakıyor, ta ki ilk bakan ben olana kadar. Bunu yapan hep ben oluyorum.

Marty benim yaşımda. On bir yaşındayız ve beşinci sınıftayız. Marty hiçbir zaman açıkça söylemese de, hepimiz eminiz ki...

O eşcinsel.

"Ona homo olduğunu söyleyecek misin, söylemeyecek misin?" Mateo soruyor, sert sesi beni düşüncelerimden uzaklaştırıyor.

Ona ters ters bakıyorum ve tüm arkadaşlarının etrafımda sıkı bir çember oluşturan kadar hızla yaklaştıklarını fark ediyorum. Onlara karşı ben.

Ve ben kaybedeceğim.

"Neden sen yapmıyorsun?" Zaman kazanmaya çalışarak kardeşime fırlatıyorum. Karnım ağrıyor. İnsanlara isim takmayı ya da sorun çıkarmayı sevmiyorum, özellikle de aile partilerinde. Ama Mateo son zamanlarda beni çok zorluyor. Bir şeyler söylemem için beni cesaretlendiriyor. Bir şeyler yapmam için. Geçen hafta onun için marketten bir soda çaldım. Bunu yapmazsam beni döveceğini söyledi ve ben de en azından birkaç günlüğüne rahat bir nefes alabilirsem çalmaya değer diye düşündüm.

O Pepsi'yi ceketimin içine gizlediğim süre boyunca korktum, yakalanmaktan korktum ama yakalanmadım.

"Önce ben sana meydan okudum, göt herif. Bunu bana doğum günü hediyen olarak düşün." Mateo gülümsüyor, gözleri karanlık ve içimde bir ürperti dolaşıyor. Sert görünüyor. Neredeyse...

Kötülük.

"Git. Yap şunu." Omuzlarımdan tutuyor ve beni zorla döndürüyor. Arkadaşları tek kelime etmeden ayrıldılar ve Mateo beni itti. Sertçe. "Madem bu konuda bu kadar ödle davranıyorsun, şimdi ona sakso çekmeyi sevdiğini söyleyebilirsin."

Kaşlarımı çatıyorum, omzumun üzerinden bu dünyadaki herkesten daha çok idolüm olan çocuğa bakıyorum. Bana kızmasını istemiyorum. Böyle olmasından nefret ediyorum.

Sadece benden hoşlanmasını istiyorum.

"Devam et." Mateo, sinir bozucu bir hayvanı kovar gibi ellerini sallıyor. "Sana üç kat meydan okuyorum, seni küçük amcık."

Onun sözleri ve arkadaşlarının kahkahaları beni teşvik ediyor. Kararlılık omuzlarıma yerleşiyor ve Marty'nin kızlarla birlikte olduğu yere doğru ilerliyorum. Onlara bir hikaye anlatıyor, sözleri ve hareketleri abartılı, hepsi ona gülüyor ve o da gülüyor. Söylediklerinin bir kısmını yakalıyorum ve komik olduğunu düşünüyorum. Hatta gülümsüyorum.

Ama sonra kardeşimin ne dediğini hatırlıyorum ve gülümsemem kayboluyor. Eğer Marty gerçekten eşcinselse, o zaman sakso çekmeyi seviyor demektir ve bu iğrenç bir şey.

Marty yanlarında durduğumu fark ediyor ve gülümseyerek elini sallıyor. "Diego! Gel buraya!"

"Hayır," diyorum ona meydan okurcasına, sesim sertleşerek.

Sesim tıpkı kardeşime benziyor ve bunun farkına varmak beni biraz daha dikleştiriyor.

Marty kaşlarını çatı. "Neyin var senin?"

Her zaman yakındık. Dediğim gibi, aynı yaştayız. Okulda aynı sınıflarda okuduk. Eskiden aynı arkadaş grubumuz vardı ama yaşıyoruz ilerledikçe birbirimizden uzaklaştık. Onunla takılmak istediğimi sanmıyorum.

Eğer eşcinselse onunla bir daha görüşmem. Mateo bunu bana daha önce de söylemişti. Marty ile çok fazla zaman geçirirsem, onun gibi eşcinsel olabileceğimi söyledi.

Marty gibi olmak istemiyorum. Mateo gibi olmak istiyorum.

"Diego," diyor Marty. Hâlâ gülüyor. Ne olacağı hakkında hiçbir fikri yok. "Hadi gidip biraz pasta alalım."

"Hayatta olmaz. Artık seninle takılamam. Sen sakso çekmeyi seviyorsun," diyorum ona, kelimeler ağzımdan çıktığı anda donup kalıyorum.

Marty'nin ağzı açık kaldı, kahverengi gözleri şoktan kocaman oldu. Benden daha kısa ve çok sıska. Annem Lisa teyzemin onu şişmanlatması gerektiğini söylüyor.

"Az önce ne dedin sen?" Marty sesini bulduğunda soruyor. Sesi titriyordu.

Titriyor.

"Sakso çekmeyi seviyorsun. Çünkü sen eşcinselsin." Son kelimeyi bir lanetmiş gibi tükürdüm. "Sik emerken iyi eğlenceler!"

Özür dilemeye ya da Marty'nin buruşmuş yüzüne daha fazla bakmaya fırsat bulamadan dönüp kardeşime ve arkadaşlarına koşuyorum. Göğsüm sıkışıyor. Gözlerim yanıyor. Bu...

Berbattı.

"Başardınız! Seni buraya kadar duyabildik!" Mateo onlara tekrar katıldığında söylüyor. Beşlik çakmak için elini kaldırıyor ve ben de avucumu onunkine vuruyorum, onun bariz onayından duyduğum zevk içime işliyor. Arkadaşları da bana beşlik çakıyor ve bir kez daha onların ortasında duruyorum ama bu sefer korkmuyorum.

Sonunda ait olduğumu hissediyorum.

Mateo elini omzuma atarak, "Bunu yapabileceğini düşünmemiştim," diyor. Her zaman yaptığım gibi bir an geriliyorum, ama onun beni itmek yerine dostça salladığını fark ediyorum. "İyi iş, küçük adam. Böyle devam et."

Ağabeyimin onayını kazanmak için gereken tek şeyin bu olduğunu fark ettim. Ben onun gibi davranıyorum, o da beni seviyor. Tek istediğim de bu. ağabeyimin beni sevmesi.

O GECE.

JOCELYN

"*Gel hadi.*"

Sesi aceleci ve biraz da talepkâr. Son zamanlarda bu şekilde hareket ediyor ve çoğu zaman buna aldırımıyorum.

Şimdi olduğu gibi.

Uzattığı elini tutuyorum ve parmaklarımızı birleştirerek beni Tony'nin evinden arka kapıdan çıkarıp hala sıcak olan gecenin içine sokuyor.

"Nereye gidiyoruz?" Tony'nin geniş arka bahçesinde dolaşıyor, tanıdığımız insanların yanından geçiyoruz. Başımı sallayıp gülümsüyorum ama hiçbir şey söylemiyorum. Çok heyecanlıyım, çok heyecanlıyım. Futbol takımı bu gece kazandı, bu da erkek arkadaşımın keyfinin yerinde olduğu anlamına geliyor. Son zamanlarda iyi bir ruh hali yakalaması zor ve bu gece onu mutlu etmek için her şeyimi verirdim.

Herhangi bir şey.

Diego, "Sanırım arka bahçesi benim tüm mahallem kadar büyük," diye mırıldanıyor ve ben de sessizce aynı fikirdeyim.

Tony Sorrento'nun evi doğrudan gölün üzerinde yer alan acayip bir malikane. Babam bir avukat, yani oldukça varlıklı bir aileyiz, ama bizim evimiz bunun kadar zengin değil. O kadar çok odası var ki, ne zaman içeri girsem kayboluyorum. Ve orada sadece Tony ve annesi yaşıyor.

Üzücü olan, Tony'nin çoğu zaman tamamen yalnız olması. Ailesi birkaç yıl önce boşandı ve babası taşındı. Şimdi San Francisco'da yaşıyor. Ya da Los Angeles'ta, hiç hatırlayamıyorum. Annesi hiç ortalıkta yok. Sürekli şehir dışına çıkıyor. Sanırım Tony bu yüzden bu kadar çok parti veriyor.

O yalnız.

"Hadi Tony'nin misafirhanesine bakalım." Diego'nun omzunun üstünden bana hınzırca sırıtışı midemi alt üst ediyor. Ve kötü anlamda değil.

Çok, çok iyi bir şekilde.

"Diego." Ben durunca o da durdu, fazla yakışıklı yüzünde sorgulayan bir ifade vardı. "Düşündüğüm şeyi mi öneriyorsun?"

Başını sallıyor, her yerinde umut ve beklenti var. "Ne zaman evde olman gerekiyor?"

Kot şortumun arka cebinden telefonumu çıkarıp saati kontrol ediyorum. "Gece yarısı. Beni oraya götürmeden önce belki bir saatimiz var."

"Tanrı'ya şükür buradan çok uzakta yaşamıyorsun. Bir saat içinde çok şey yapabiliriz." Kara kaşlarını bana doğru sallayarak kıkırdamama neden oluyor ve ardından kahkahalarımı ateşli bir öpücükle bastırıyor.

Sadece yakınlarda sesler duyduğumuzda hava almaya çıkıyoruz ve sonra Diego beni göl kıyısına, küçük tek odalı kulübenin/konağın bulunduğu yere doğru götürüyor. Sorrento ailesine ait ve çoğu zaman boş duruyor.

Kapalı kapının önünde durduğumuzda Diego bana "Burayı ben istedim," diyor. Parmak uçlarında yükselip kapı çerçevesinin üst kısmını yokluyor, bulduğu anahtarı bana gösterirken muzaffer bir "aha" çekiyor. "Her zaman önce başkası alır. Ama bu gece bizim."

Erkeklerin kızlarla özel olarak takılabilmek için bu kabini kullanmaları beni biraz rahatsız etti ama şikayet edemem. Diego ve ben sadece

Son zamanlarda seks yapmaya başladık. Bir sürü başka şey yaptık ama çoğunlukla arabada. Hatta bazen dışarıda. Birlikte olmak için tamamen yalnız bir yer bulmak zor. Rahat olmayı, hatta tüm kıyafetlerimizi çıkarmayı unutun. Aramızda hep bir telaş, yakalanma endişesi var.

Evi küçük ve bölgedeki eski mahallelerden birinde yaşıyor. Sanırım bundan utanıyor olabilir, bu yüzden orada çok fazla zaman geçirmiyoruz. Biraz zorba annesiyle çok iyi anlaşmama rağmen oraya sadece birkaç kez gittim.

Peki ya benim evim? Hiç boş olmaz. Annem hep oradadır. Ya da kardeşlerimden biri. Hiç yalnız kalamıyorum.

Yok.

Diego kulübenin kapısını açtığında ve içeri girdiğimizde heyecandan tüylerim diken diken oluyor. Bir kanep ve bir yatak var. Heps i bu. Bir de kanepenin yanında üzerinde lamba olan bir sehpa var. Diego elimi bırakıyor ve masaya doğru yürüyor, lambayı açıyor ve odayı soluk sarı bir ışıltıyla aydınlatıyor.

"Fena değil," diyor etrafına bakarken. Ellerini kalçalarına dayıyor ve bakışları benimkilerle buluşuyor. "Sen ne düşünüyorsun?"

"Küçük." Ama temiz görünüyor. "Sence çarşaf ları yıkıyorlar mıdır?"

"Muhtemelen. Herif in her emrine amade hizmetkârları var." Diego beni tekrar kollarına çekip kendine yakın tuttu. O kadar yakın ki, her santimini hissedebiliyorum. O da benim her santimimi hissedebiliyor. "Kimin umurunda?"

"Öyle sayılır," diyorum, tam o sırada eğilip dolgun ağzını boynuma bastırıyor ve dudaklarının ilk dokunuşunda tüm endişelerimi unutturuyor. Beni öpmeye devam ederken gözlerimi kapatıyorum, ağzının tenimde izlediği yolda bir anda kayboluyorum. "Umurunda değil mi?"

"Sadece seni önemsiyorum," diye mırıldanıyor boğazıma doğru, ürperiyorum. "Eğer yatakta rahat edemiyorsan, bunu kanepeye taşıyabiliriz."

Gözlerimi açıyorum, yakındaki der i kanepeye bakıyorum. "Ah, hayır."

Gülüyor ve elimi tutarak benden uzaklaşıyor. "O zaman yatağa gidelim."

Beni oraya götürmesine izin verdim ve ikimiz de yatağın üzerine düştük, birbirimize uzandık, ağızlarımız arıyordu. Bulduk.

Kilitleme.

Sonsuza dek sürecekmış gibi gelen bir öpüşme yaşıyoruz ve yine kendimi onun içinde kaybediyorum. Tadı, dilinin darbeleri, bana fısıldadığı şeyler. Ona ne kadar iyi hissettirdiğimi. Beni ne kadar özlediğini. Bana ne kadar *ihtiyacı* olduğunu.

Sözleri baş döndürücü. Hatta bazen bunaltıcı. Çok şey istiyor. Çok *ihtiyacı* var. Bazen, bu gece olduğu gibi, bana meleğim diyor.

Kurtarıcısı. Onu kurtarabilir miyim bilmiyorum ama denemek istiyorum.

Son zamanlarda tartışıyoruz, ama öpüşmek bize en başta birbirimize neden kızdığımızı unutturuyor gibi görünüyor. Elleri dolaşmaya başlıyor ve ne istediğimi soramayacak kadar gergin bir şekilde dokunuşuna doğru eğiliyorum. Parmakları karnımda geziniyor ve ben o parmakları başka yerlerde hayal ediyorum. Zonklama alçaktan başlıyor, giderek ısrarcı oluyor ve şortumun çitçitına uzandığında, elimi onunkinin üzerine koyarak onu durduruyorum.

"Henüz değil," diye fısıldıyorum, kendini aşmasından ve daha başlamadan bitmesinden korkuyorum.

Bazen yaptığı gibi itiraz etmiyor ya da kızgın davranmıyor. Bunun yerine gömleğime uzanıyor ve ben de onu üzerimden çıkarmasına yardım ediyorum. Dizlerinin üzerine çöküyor, yatağın üzerinde üzerime çıkıyor, beni içine çekerken bakışları kavuruyor.

"Çok güzel," diye nefes alıyor, yüzündeki ifade ve sesindeki hürmet içimi acıtıyor.

O beni seviyor. Hem de çok.

Göğüslerimin arasına uzanıp kopçayı çözüyorum, sütyen kapları tenimden ayrılıyor. Eğilip onları nazıkçe itiyor, parmakları tenime sürtünerek nefesimi kesiyor. Hiçbir uyarıda bulunmadan ağzı üzerimde, dudakları bir meme ucunun etrafına sarılmış, onu ağzının derinliklerine çekiyor. Acı

Yoğunlaşıyor, beni kıvrandırıyor ve diğer göğsüme doğru hareket ettiğinde, parmaklarımı kalın saçlarına batırıp onu kendime çekiyorum.

Bunu bütün saat boyunca yapsa umurumda olmazdı. Her yerimi öpmesi. Bu işte oldukça iyi. Birkaç kez altıma yattı, ilk seferinde biraz garipti ama giderek daha iyi oldu. Neredeyse gerçek sekse tercih edeceğim noktaya geldi.

Gerçekten yetenekli bir dili var.

Diego'nun tişörtünü çıkarışını izliyorum, tişörtü neredeyse şiddetle kafasına geçirirken saçlarını karıştırıyor. Sanki futbol sahasında koşmuş gibi göğsü hızla inip kalkıyor. Elini şortunun önünde gezdiriyor, ereksiyonuna dokunduğunda yüzünde bir irkilme beliriyor.

Kendini idare ediş şekli büyüleyici. Neredeyse... kabaca. Beni izlerken yakalıyor, dudakları sık sık takındığı o kibirli sırıtışa dönüşüyor. İçinde taşıdığı tüm güvensizliği ve acıyı maskeleyen bir gülümseme.

Diego tamamen kabadayı. Derinlerde, asla yeterli olamayacağından korkan küçük bir çocuktur.

"İzlemeyi seviyor musun?"

Belki de bu soruyu sorduğu için utanmalıyım ama utanmıyorum. "Evet," diyorum dürüstçe.

"Gerçekten bir şey görebilmen için soyunmamı ister misin?"

Başımı sallıyorum, kalp atışlarım hızlanıyor. Zamanımız var ve onu tüm çıplaklığıyla görmeyi merak ediyorum.

Hiç tereddüt etmeden yataktan atlıyor ve kalan kıyafetlerini saniyeler içinde çıkarıyor. Ta ki muhteşem bir çıplaklıkla tekrar yatağa sürünüp dizlerinin üzerinde yükselene kadar. O yaklaşırken bacaklarımı açarak ona uyum sağlıyorum ve eli otomatik olarak ereksiyonuna gidiyor, uzun parmakları tabanı kavırıyor.

"Bunların hepsi senin için," diyor, okşamaya başlarken sesi vaat dolu.

Onu kıyaslayabileceğim başka bir çocuk yok ama penis konusunda bir eksiği olmadığına eminim. Uzun. İlk yaptığımızda acıydı. Ve özensizdi. İçime belki iki kez pompaladı - ya da üç kez miydi? - ve sonra boşaldı.

Sonuç olarak, tam bir hayal kırıklığıydı. Bunu ona asla söylemeyeceğimden değil.

Son zamanlarda aramız daha iyi. Gerçek ilişkimizin biraz acı çekiyor olması üzücü ama seks iyi. Belki de bunu bir yara bandı olarak kullanıyoruz. Bilmiyorum. Onu seviyorum. Onu seviyorum. Onu sevdiğimi göstermek istiyorum ama bazen bunu gerçekten zorlaştırıyor.

Bu sefer kot şortumun çıtçıtına uzandığında onu durdurmuyorum. Külotumu üzerimde bırakmama rağmen ondan kurtulmasına yardım ediyorum. Beni orada, ince kumaşın üzerinde okşuyor, bana bilerek dokunuyor.

"Sırılsıklam," diye mırıldanıyor, sesi memnun, parmakları külotumun altından süzülüyor, çıplak tenime dokunuyor. "Kahretsin Jos, daha ne kadar bekleyebileceğimi bilmiyorum."

Bana oral seks yapmasını istemek istiyorum ama kelimeler ağzımdan çıkmıyor. Bunun yerine eline doğru eğilip kalçalarımı kaldırıyorum, belirli bir yerime dokunduğunda küçük bir inilti duyuyorum. Gerçek seks yaptığımızda henüz orgazm olmadım ve olmayı çok istiyorum. Çok fazla ön sevişmeye ihtiyacım olduğunu çabuk fark ettim ve bazen Diego sabırlı oluyor.

Bazen de değil.

Beni okşamaya devam ediyor, başparmağı klitorisimin üzerinde ileri geri kayıyor. Daireler çiziyor. Külotumu kalçalarımın altına doğru itiyorum, o da tekmeleyerek çıkarana kadar bana yardım ediyor ve şimdi ikimiz de tamamen çıplağız. Dikkatini tekrar göğüslerime veriyor, meme uçlarımı emiyor, karnımdan aşağı doğru yalıyor.

Oh Tanrım. Ağız onu istediğim yere yaklaşıyor. Yüzü tam oradayken nefesim boğazımda düğümleniyor ve beni yaladığında hırıltılı bir inilti beni terk ediyor.

"Hoşuna gitti," diyor beni tekrar yalamadan hemen önce.

"Bayıldım," diyorum iç çekerek, parmağını bedenime soktuğunda içimi bir zevk dalgası kaplıyor. Ağzının üzerimde olması ve parmaklarının içimde olması? Şimdiden boşalmaya yakınım. Bu gece fazla zaman almadı ve umarım böyle devam eder. Eğer şimdi durursa, ben-

Diego durdu, bana bakmak için başını kaldırdı. Dudakları sularıyla parlıyor ve dilini üst dudağının üzerinde gezdiriyor, sanki tadımın tadını çıkarıyor. "Devam etmemi ister misin?"

Onu öldürmek istiyorum. Neden şimdi dursun ki? Çok yaklaştım. Dişlerimi sıkarak "Evet," diyorum ve o gülüyor.

Sanki ne yaptığını çok iyi biliyor, ama o kadar zeki mi bilmiyorum. Onu aşağılamıyorum. Daha 17 yaşındayız. Seks konusunda hâlâ ne yaptığımızı bilmiyoruz.

Üzerimde deneyler yapıyor. Daha hızlı yalıyor. Daha yavaş. Dilini klitorisimin etrafında dolaştırıyor, dilini etime bastırıyor. Bir parmak daha ekliyor. Klitorisimi dudaklarının arasına alıyor ve bu çok iyi hissettiriyor. Sonunda ona yön verecek cesareti buluyorum ve o da alıyor.

"Daha hızlı," diye fısıldıyorum ve o da hızlanıyor.

"Oh, tam orası," ve dinliyor, o noktada kalıyor, tüm dikkatini istediğim yere veriyor.

"Tamam, lütfen. Oh *Tanrım*." Üstesinden geldim. Yani, geliyorum. Sesler beni terk ediyor, ama tam olarak kelimeler değiller. Hiçbir anlam ifade etmiyorlar. Ve sorun yok. İnliyorum. Çırpınıyorum ve Diego kalçalarını tutuyor, ağzıyla bana işkence etmeye devam ederken beni yerimde tutuyor.

"Siktir," diye nefes alıyor sonunda bedenimden uzaklaştığında, koyu renk gözleri kapüşonlu, dudakları ayırık, sanki gördüğü en güzel kızmışım gibi bana bakıyor. "Bu şekilde daha sık boşalmalısın."

Genel olarak daha sık boşalmam gerekiyor ama bunu söylemiyorum. Son zamanlarda tatmin edici cinsel karşılaşmalarımız biraz tek taraflı oldu. Ama bu gece değil.

Bu gece doydum. Düpedüz tembel hissediyorum. Hatta uykulu. Kendini önümde konumlandırmasını izliyorum, bir elinde ereksiyonu, eğilip diğer elini başımın yanındaki şiltenin üzerine koyuyor. Ucunu bana sürüyor, yavaşça kıvrımlarımın arasından geçiriyor ve ben gerilerek gözlerimi kocaman açıyorum.

"Prezervatifin var mı?"

Yüz ifadesi acı dolu. "Lanet olsun. Unutmuşum."

Onu uzaklaştırmak için ellerimi omuzlarına koyarak uzandım. "Bir tane bulmalısın."

"Doğum kontrol hapi almalısın," diye karşılık veriyor bana, sesi biraz sinirli çıkıyor.

Tartıştığımız konulardan biri de bu. Prezervatiflerden nefret eder. Doğum kontrol hapi almak için nereye gideceğimi bilmiyorum. Anneme soramam. Çıldırır. Ayrıca, kasabamız çok küçük. Doktorumuzun muayenehanesine gidersem, tanıdığım birini göreceğim neredeyse garanti. Ya da annemin veya babamın tanıdığı birini. Ve buralarda aile planlaması yapan bir yer yok.

Ne yapacağımı bilmiyorum.

"Doğum kontrol hapi alacağım ama bu yine de prezervatif kullanmayacağımız anlamına gelmiyor," diye hatırlatıyorum ona. Hamile kalmak istemiyorum.

Bu her şeyi mahveder.

Göbeğime doğru yavaşça itiyor, bedenimin içinde biraz kayıyor ve inliyor. "Sadece bunu yapmama izin ver. Sadece birkaç dakikalığına. Sonra çekileceğim. Söz veriyorum."

Daha derine itiyor ve ben sessizce bunun iyi hissettirdiğini kabul ediyorum. Diego içimde ve aramızda hiçbir şey yok. Sadece ten tene. Onun teni benimkinde. Hareket etmeye başladı ve ben de onunla birlikte hareket ettim. Şaşırtıcı bir şekilde, ritmimizi çabucak buluyoruz ve kollarımı boynuna dolayarak onu aşağı çekiyorum, böylece beni öpmekten başka seçeneği kalmıyor.

Dillerimiz birbirine dolanıyor ve sıcak nefeslerimiz birbirine karışıyor. Her hamlesinde homurdanıyor, beni her seferinde biraz daha yatağa itiyor ve sonra aniden ciddi bir şekilde hareket ediyor.

Hızlı. Sert. Vücudunu benimkinden uzaklaştırıyor, içime girerken elleri kalçalarımaya kayıyor. Tekrar ve tekrar.

"Kahretsin, o kadar iyi hissediyorsun ki-" Diego'nun başı geriye düşüyor, gözleri tam benimkiler açılırken kapanıyor. Geliyor.

"Diego!" Keskin sesim onu gerçeğe döndürüyor ve aramıza uzanarak kendini içimden çıkarıyor ve tenimde küçük bir damlama hissediyorum. Ama yeterli değil.

Yeterince değil.

Tek kelime etmeden yanıma uzanıyor, ikimiz de nefes nefese kalıyoruz, nefesimizi tutmaya çalışıyoruz. Tavana bakıyorum, yavaşça üzerime çöken korkudan nefret ediyorum, alçakta hareket eden bir sis gibi, tamamen yutulana kadar ve düşünebildiğim tek şey bu.

İçime boşaldı. Ve ben hap kullanmıyorum. Peki ya...

Ya öyle olsaydı?

MÜCADELE

DIEGO

Jocelyn'i koridorda, açık dolabının önünde dururken görüyorum. Bütün gün okulda benden kaçıyordu ve ben bundan bıkmıştım. Haftalardır aramız bozuk. Bir aydan fazla. Belki daha da fazla. İlişkimiz bitmeye çok yakın, bunu hissedebiliyorum. Cami Lockhart'la takılarak işleri daha iyi hale getiremeyeceğimi biliyorum. Amigo kaptanı. Ateşli kış parçası. Henüz dokunmamış olsam da cezbedici.

İlişkimiz ne kadar kötü olursa olsun kız arkadaşımı aldatmayacağım.

Ama en azından Cami bana biraz ilgi gösteriyor. Kendi kız arkadaşımından daha fazla, orası kesin. Jocelyn her zaman meşguldür. Benim için çok meşgul. Voleybol antrenmanları. Voleybol maçları ve turnuvalar. Ev ödevleri. Arkadaşları. Ailesi. Ben bu sıralamada sonuncuyum ve tek istediğim birinci olmaktı.

Her yerde sonuncuyum. Annem beni seviyor ama kardeşim Mateo için daha çok endişeleniyor. Babam bizi uzun zaman önce terk etti. Arkadaşlarım var ama bu farklı.

Jocelyn'in beni sevdiğini sanıyordum ama bilmiyorum. Son zamanlarda bunu komik bir şekilde gösteriyor.

İçimi dolduran kararlılıkla onun dolabına doğru ilerliyorum, bunu ilk ve son kez yapmaya hazırım. Birkaç gün önce mezuniyet balosu kraliçesi ve kralı için aday gösterildik ve elbette birlikte eşleşeceğiz, ama bu

Son zamanlarda bana zar zor bakıyor. Bunun bizim için büyük bir an olması gerekiyordu ama sanki en son istediği şey buymuş gibi davranıyor.

Anlamıyorum.

"Jos."

Sesim ve yakınlığım onu ürkütüyor ve dolabını sertçe çarparak topuklarının üzerinde dönüp benden uzaklaşıyor. Ona yetişmek için koşuyorum, kolundan tutup onu durduruyorum.

Kolunu tuttuğum yerden çekti, mavi gözleri ekstra büyük ve dolu... bu da ne? Korku mu bu? Dehşete düşmüş gibi görünüyor.

Neden?

"Şu anda bunu yapamam," diyor ve ben başımı sallayarak sözünü kesiyorum.

"Benden sonsuza dek kaçamazsın," diyorum ona, sesim kararlı. "Hadi ama bebeğim. Neden bana böyle davranıyorsun? Konuş benimle."

Sanki bana yakın olmak onu korkutuyormuş gibi bir adım geri çekiliyor. Zil her an çalabilir, bu da öğle yemeğinin bittiğini ve bu salonların insanlarla dolacağını gösterir. Bu konuşmayı bir izleyici kitlesiyle yapmak istemediğimden eminim.

"Cami Lockhart'la mı takılıyorsun?" diye aniden sorarak beni şaşırttı.

Sözlerini özümseyerek ona göz kırpyorum. Dedikodular bir, belki de iki haftadır ortalıkta dolaşıyordu ama ben onları görmezden geldim. Cami ve ben partilerde birlikte takılıyorsak ne olmuş yani? Hiçbir anlamı yoktu. Flört ediyor ama kız *herkesle* flört ediyor.

En iyi arkadaşımın bir maçtan sonra Tony'nin evinde tartışmamızın da bir faydası olmadı. Tartışmadan öte bir kavgaydı ve kısmen Cami'yle takılmamdan kaynaklanıyordu. Bunu biliyorum. O Jake'in eski sevgilisi ve Jake onu umursamasa da beni umursuyor ve zehirli bir kızla takılmamı istemiyor.

Belki de bu durumda zehirli olan benimdir.

"Peki, söyle bana. Onu beceriyor musun, becermiyor musun?" Jocelyn yüzünde tiksinti dolu bir ifadeyle tersliyor.

Rakamlar. Hayatımdaki diğer herkes gibi o da benim hakkımda en kötü şeyleri düşünüyor. Kardeşim sayesinde bir süredir bununla uğraşıyorum. Tabii yıllarca onu taklit ettiğim için öğretmenler otomatik olarak Mateo gibi boktan bir öğrenci olduğumu varsayıyor.

Tahmin et ne oldu? Ben değilim. Ben de iyi bir futbol oyuncusuyum. Her yaz bir işim var ve paramı biriktiriyorum. Bir kız arkadaşım var ve ona deliler gibi aşığım. Onun benim hakkımda ne hissettiğini bilmiyorum.

Aslında, nasıl hissettiğini biliyorum. Bana güvenmiyor. Cami'yle gizli gizli yattığımı düşünüyor ki bu inanılmaz.

"Ya öyleyse?" Jocelyn'e soruyorum, sesim alaycı. Kelimeler sanki üzerlerinde hiçbir kontrolüm yokmuş gibi ağızımdan dökülüyor.

Jocelyn'in gözleri hemen yaşlarla doluyor ve yumruklarıyla göğsüme vurarak bana doğru geliyor. Yüzünde, gözlerinde çok büyük bir ıstırap var ve buna neden olduğum için nefret ediyorum. "Seni piç," diye tıslıyor.

Dönüp kaçmadan hemen önce.

Adını söyleyerek peşinden koşuyorum ama o beni görmezden geliyor. Zil çalıyor ve tahmin edildiği gibi koridorlar öğrencilerle doluyor. Tanıdığım insanlar bana el sallıyor, merhaba diyor, Jocelyn yanlarından koşarak geçerken bana tuhaf tuhaf bakıyor ve peşlerinde olduğumu biliyorlar.

Olay çıkarıyoruz. Tekrar.

Onu bando odasının yanındaki kızlar tuvaletinde köşeye sıkıştırdım. İçeride birkaç kız var, alanlarına girdiğimde hepsi bana kocaman gözlerle bakıyor.

"Siktirin gidin," diye hırlıyorum ve itiraz etmeden gidiyorlar.

Kapıyı kilitleyerek bir kez daha Jocelyn'e dönüyorum. Sırtını duvara dayamış, lavaboların diğer tarafında duruyor, gözyaşları yüzünden aşağı süzülüyor.

"Artık seninle olmak istemiyorum," diyor, titrek sözleri kalbimin milyarlarca parçaya ayrılmasına neden oluyor. "İşimiz bitti Diego."

"Bir söylenti ve hepsi bu mu? Bizden vaz mı geçiyorsun?" İnanamayarak sordum.

"Bu sadece bir söylenti değil. Birden fazla söylenti var! Benim etrafımda böyle davranıyorsun! Artık beni umursamıyorsun. Hiç umursadın mı? Yoksa sadece kolay bir sikiş istediğin için mi beni kullanıyordun?"

Sözleri karşısında irkildim. Jocelyn pek küfür etmez, bu yüzden sürekli sikiş dediğini duymak beni şok etti. "Seni seviyorum, bu yüzden seni becermek istiyorum!" Avazım çıktığı kadar bağıriyorum, çünkü bizim evde hep böyle yaparız. Bağırır, çağırır ve küfrederiz. Annem çok sevdiğimizi ve çok savaştığımızı söylüyor ve ben de çok savaşmak konusunda ona katılıyorum ama çok sevmek konusunda o kadar emin değilim.

Evet, annem ve benim iyi bir ilişkimiz var. Ama ben ve Mateo? Kardeşim hayatımın büyük bölümünde beni korkuttu.

Jocelyn seçtiğim kelimeler karşısında irkiliyor ve elleriyle yüzünü kapatarak ağlamaya başlıyor. "Git başımdan."

Cami ve benim hakkımda çıkan birkaç yanlış dedikodu yüzünden ilişkimizi bir kenara atmaya neden bu kadar istekli olduğunu anlamıyorum. Taktik değiştirmeye karar verdim. "Hadi ama Jos. Benim. Seni asla Cami ile aldatmam."

"Herkes seni onunla görüyor." Ellerini indirdi, bana ters ters baktı. "Arkadaşlarımdan sürekli raporlar alıyorum. Arkadaşım olmayan insanlardan. Her maçtan sonra onunla takılıyorsun."

"En azından biri benimle takılıyor. Sen çok meşgulsün," diye karşılık veriyorum.

"Bak!" İşaret parmağını bana doğru uzatıyor. "İşte bu yüzden artık birlikte olmamalıyız. Çalışmıyoruz, D. Uzun zamandır çalışmıyoruz."

"Peki ya homecom-"

"Mezuniyet balosu umurumda bile değil!" diye bağıriyor, sesi neredeyse histerik çıkıyor. "Tanrım, ne yapacağımı bilmiyorum."

Elleriyle yüzünü bir kez daha kapatıyor, omuzları titriyor ve ben kendimi çaresiz hissediyorum. Tam önünde durana kadar yavaşça ona yaklaşıyorum. Keşke acısını dindirebilseydim. Keşke bunu daha iyi hale getirebilseydim. Keşke beni dinlese. "Jos. Neler oluyor? Neden bahsediyorsun?"

Jocelyn ellerini indirir ve titrek bir nefes alarak, "Ben
-Ben hamileyim."

Ona inanamayarak bakıyorum. Hayır. İmkânı yok. "Sana inanmıyorum."

Söylediğim hiçbir şey komik olmamasına rağmen gülmeye başladı. "Tabii ki böyle söyleyeceksin. Tanrım, tam bir pisliksin."

Başımı sallayıp ondan uzaklaşıyorum. "Hadi ama, yanılıyorsun. Hiçbir yolu yok-"

"Öyleyim." Sesi kararlılıkla doludur. "Devam edebilir ve istediğine inanabilirsin, ama ben senin bebeğine hamileyim. Umurunda olduğundan değil."

Ona inanmak istemiyorum, çünkü bir bebek uğruna çalıştığım her şeyi mahvedebilir. Annem sıçacak. Mateo kıcıyla gülecek. Arkadaşlarım çıldıracak.

Hayır. Olamaz.

"Jocelyn..."

"Benimle konuşma. Bana bakmanı bile istemiyorum." Ben daha tek kelime edemeden yanımdan geçip gidiyor, ite kaka banyodan çıkıyor. Kapı arkasından çarpıyor ve ben aynalara doğru bakıyorum, gözlerimdeki şoku fark ediyorum.

Evet. Hayır. Hayır. Ona
inanmıyorum. Ben baba
olamam. Henüz olamam.

Daha 17 yaşındayım.

SONRASI...

JOCELYN

Duvarımda asılı duran boy aynasındaki yansımama bakıp bir işaret arıyorum. Yüzümde, duruşumda, bedenimde bana farklı olduğumu söyleyen bir şey. Çünkü öyleyim. Son bir ay içinde hayatımdaki her şey büyük ölçüde değişti. Her şey hayatımın sözde aşkı olan erkek arkadaşım Diego'nun beni aldattığını öğrendiğimde başladı.

Evet, kalbim kırıldı, ama her şeyden çok? Kızgındım. *Öfkeliydim*. Bir süredir Diego'nun flört ettiğine dair dedikodular duyuyordum ama önemsemiyordum. Yani çapkın, ne olmuş yani? Öyle olduğunu biliyorum ama hep zararsız bir davranış olduğuna inandım.

Ama Cami ile bir partiye gittiğinde ve birbirlerinin üzerinde oldukları gerçeğini gösterdiğinde - elbette bunu duyacağım.

Ve kaybet.

Mezuniyet balosuna aday gösterildikten hemen sonra ayrıldık. Onun yanında durmak ve finale kalamamak tam bir işkenceydi. Hayır, bu onur ona ve Cami'ye gitti.

Tanrıya şükür, aslında kazanmadılar.

Gerçi bu bir şey değildi. Boktan pastamın son kat kreması mı?

Hamileyim.

Yansımama göz kırpıyorum, yavaşça başımı sallıyorum. Ama sadece kendim gibi görünüyorum. Aynı eski Jocelyn.

Yan tarafa dönüyorum, elimi gömleğimin önünden karnımın üzerine doğru düzleştiriyorum. Dümdüz. Yine de içimde büyüyen bir hayat var. İnternete göre pirinç tanesi büyüklüğünde bir bebek. İnanması zor.

Daha mı kötü? Ne yapacağımı bilmiyorum.

Okulda sır olarak saklamayı düşündüm ama ne anlamı var ki? Eninde sonunda hepsi öğrenecekti. Birkaç kişiye Diego'nun bebeğine hamile olduğumu söyledim, gerçeği oraya buraya küçük bombalar gibi serpiştirdim, hiçbir şey patlatmadım çünkü herkes ya gerçekten sırrımı saklıyor ya da kimsenin umurunda değil.

Son kısım acıtıyor ve kulağa berbat geldiğini biliyorum ama bu doğru.

Diego hiçbir şekilde destek olmadı, olmasını beklediğimden değil. Muhtemelen yeni kız arkadaşı Cami ile oturup benim hakkımda gülüyordur, *dünyanın en kötü insanı* Lockhart.

Tanrım, ondan nefret ediyorum. Ben de ondan nefret ediyorum.

Diego ve Cami'yle ilgili tüm düşünceleri beynimden uzaklaştırıyorum. Unut onları. Odaklanmam gereken daha önemli şeyler var. Başka bir insanın hayatından sorumlu olduğum gerçeği gibi. Ben bir anne olacağım.

Bir anne.

On yedi yaşındayım. Bebek doğduğunda 18 olacağım.

Sadece on sekiz.

İçimi bir ürperti kaplıyor ve yüzümü yastığıma gömerek yatağımın üzerine yığılıyorum.

Bir kova dolusu gözyaşı dökcek kadar ağladım. Hayatın ne kadar adaletsiz olduğuna ağlayıp sızlandım. Sonra Diego'ya bir keresinde prezervatif kullanmasına gerek olmadığını söyleyen salak olduğumu hatırladım ve tekrar ağladım çünkü kendimden başka suçlayacak kimsem yoktu.

Bir noktada kendime bunu istediğimi bile söyledim. Hamile kalmayı hak etmiştim, sanki bu bir çeşit cezaydı. Ama şimdi.

Şimdi güçlü olacağım ve bununla başa çıkacağım. Yapmak zorundayım. Bu dünyanın sonu değil. Hayatta kalacağım. Belki hayallerimi biraz askıya almam gerekecek. Ya da yeniden düzenlenmesi. Ertelenecek. Ama bunu başarabilirim. Anne olabilirim ve üniversiteye gidebilirim. Hem kendime hem de başkasına bakabilirim. Ben üç çocuğun en büyüğüyüm ve hayatım boyunca sorumluluk sahibi olan bendim.

Bunu yapabilirim. Biraz yardıma ihtiyacım olacak, zavallı, perişan ailemin yanıma gelmesine ihtiyacım olacak, ama bunu yapabilirim.

Ayağa kalkıp bir kez daha aynanın karşısına geçiyorum ve yansımama bakıyorum. Gözlerimin içine bakıyorum, dudaklarım hafif bir gülümsemeyle kıvrılıyor, ama yapmacık geliyor, bu yüzden kaybolmasına izin veriyorum.

"Bu iş sende," diye fısıldıyorum kendi kendime, kocaman açılmış gözlerimi ve titreyen dudaklarımı görmezden gelerek.

Ve yemin ederim ki ne olursa olsun kendime bunun doğru olduğunu söylemeye devam edeceğim.

BIR

JOCELYN

Lise hayatımda ilk kez Bayan Adney'nin odasında oturuyorum. Annem de yanımda ve müdür yardımcısının dönmesini beklerken arada bir bana doğru attığı güven verici gülümseme sinirlerimi yatıştırmaya yetmiyor.

Her şey değişiyor. Hepsi aptalca bir hata yüzünden. Dikkatsizce verilen bir karar hayatımın akışını değiştirdi ve ben bunu nasıl değiştireceğimi bilmiyorum.

Evet. Nasıl yapacağımı biliyorum. Sadece bunu kendi seçimim yapmak istemiyorum. İşin güzelliği de bu, değil mi? Benim durumumdaki bir kız bebeğini aldırarak isteyebilir ve bu onun hakkı, ama ben istemiyorum.

Ve bu benim de hakkım.

"Bunun için üzgünüm." Bayan Adney telaşla ofisine giriyor, dağınık masasının arkasına, inleyen sandalyesine yerleşiyor. Neredeyse on dakika önce bizi ofisine çağırmış, sonra da kampüsteki bir "durumla" ilgilenmek için hemen gitmek zorunda kalmıştı.

"Sorun değil," diyor annem, zoraki gülümsemesi neredeyse kırılğan görünüyor. Verdiğim haber onu çok sinirlendirdi ve bu konuda ne yapacağını bildiğini sanmıyorum.

Benim hakkımda.

"Ne hakkında konuşmak istiyordunuz?" Bayan Adney'nin ifadesi donuk. Yeni bir kağıt parçası gibi boş. Ama hadi ama. O duymuş olmalı

söylentiler. Haftalardır kampüste yayılıyorlar. Bir aydan fazla.

Kasım ayındayız. Voleybol sezonu sona erdi - son sınıf olduğum için oynadığım son yıl. Yenilmeden önce yarı finale kadar çıkmıştık ve ben ağladım da ağladım. Diğer tüm son sınıflar da ağladı ama benim kadar değil. Muhtemelen hormonlar yüzündendi.

Hamile olmak garip.

Birkaç hafta önce aileme küçük durumumdan bahsettim ve üçümüzün de uzun tartışmalarından, ağlayıp sızlanmalarından sonra annem sonunda Bayan Adney'i arayacağını söyledi. Sanki müdür yardımcımın sihirli bir çözümü varmış gibi.

Kadın bütün gün yangın söndürmekle uğraşıyor. Yine de içinde bulunduğum durumu kolaylaştıracak bir cevabı olacağını sanmıyorum.

"Yoğun gününüzden vakit ayırdığınız için teşekkür ederim Bayan Adney." Annem gülümsüyor, kırılganlığı biraz kayboluyor. Annemin kusursuz davranışları vardır. Çok kibardır. Tüm ailem kibardır.

Eminim bu yüzden yaptığım şey bu kadar şok edici. Benim gibi iyi kızlar hamile kalmaz. Okula giderler, iyi çocuklarla çıkarlar, iyi şeyler yaparlar, iyi notlar alırlar ve sonra da iyi bir üniversiteye girerler.

İyi yoldan çıktım sayılır. Muhtemelen Diego ile birlikte olmak ilk hatamdı.

"Lütfen bana Diane deyin." Bayan Adney'nin bakışları bana kayıyor. "Kızınız çok hoş biri. Son sınıf öğrencilerimizi kaybetmek her zaman acıdır. Özellikle de iyi olanları."

Bunu hayatım boyunca duydum. *Sınıfta olması bir zevk. Mükemmel bir öğrenci. Sessiz. Saygılı. Çok zeki.*

Tüm o iltifatlar artık pencereden dışarı atılabilir. Ben kötü kızım. Aldatan erkek arkadaşı tarafından hamile bırakılan ve daha sonra beni herkesin önünde terk eden aptal kız. Bir noktada hamilelik konusunda *yalan* söylediğimi bile ima etti.

Harika bir adam, değil mi?

Şerefsiz.

"İşte bu yüzden buradayız." Annemin sesi tereddütlü geliyor. Bu itiraf onun aile dışından birine yapacağı ilk itiraf olacak ve bu konuda zorlandığını biliyorum. Yara bandını söker gibi çabucak tükürmesi gerekiyor. "Bir şey oldu. Jocelyn ile."

Adney'nin yüzündeki endişe ifadesi anında belirir. "Ne oldu?" Annem, ben daha fazla dayanamayana kadar bir o yana bir bu yana gidip geliyor.

"Hamileyim." Kelimeler ağzımdan kolayca çıkıveriyor. Okulda birkaç kişiye söylememe yardımcı oldu. Hepsi ağzını kapalı tuttu. Eski sevgilimin kuzeni Marty Torres bile.

Gerçi Marty kuzeninden nefret ediyor, o yüzden tamamen benim tarafımı tutuyor.

Adney gözünü bile kırpmıyor. "Anlıyorum. Sanırım online eğitime geçmek hakkında konuşmak istiyorsunuz? Mükemmel bir programımız var-"

"Hayır, bilmiyorum" diyerek sözünü kestim. "Sadece internet üzerinden geçiş yaparsam, devam eden bir okuldan mezun olmuş sayılacağım, doğru mu?"

Bayan Adney boğazını temizleyerek, "Evet," dedi. "Ama sizin durumunuzdaki bir öğrenci için bu daha anlaşılabilir bir durum."

İkinci sınıftayken *Scarlet Letter*'ı okuduğumuz AP İngilizce dersini hatırladım. Hester Prynne oldum.

"Ben üniversiteye gitmek istiyorum, devlet üniversitesine değil." Annem konuşmaya başladı ama ben onun yerine konuştum. "Sekizinci sınıftan mezun olduğumdan beri hedefim San Diego State'e gitmek."

Son üç yıldır bu hedef için çalışıyorum. Bir vizyon panosu ve her şeyi yaptım. O aptal çubuğa işediğim ve iki pembe çizgi çıktığında ağlamaya başladım. Sadece hamile olduğum için değil, gelecek planlarımı da mahvettiğim için. Benim için San Diego State diye bir yer olmayacak. Ailemden ve arkadaşlarımdan bu kadar uzakta bir bebekle okula gidemem. Yardıma ihtiyacım var.

Birkaç gün süren zayıflatıcı depresyon ve sürekli ağlamadan sonra, hedeflerimi eve daha yakın olarak belirledim.

"Bu artık imkânsız Jocelyn," diyor annem, sesi yumuşak.

"Biliyorum." Dönüp anneme bakıyorum, bakışlarındaki endişe ve kaygıyı fark ediyorum. Göz rengim dışında tıpkı ona benziyorum. Benimkiler mavi, onunkiler kahverengi. Onu şiddetle seviyorum. Bana kırıkmişim gibi baktığında ve beni düzeltmesinin mümkün olmadığını bildiğinde bile.

"Bu konuyu açtım çünkü daha önce bu tür bir durumla karşılaştıklarında öğrenciler genellikle okula internet üzerinden gitmeyi tercih ediyordu," diye açıklıyor Bayan Adney, ses tonu nazik. "Kampüs dışında kalmalarının daha iyi olacağına inanıyorlardı."

"Beni saklamak mı istiyorsun?" Ona açıkça soruyorum.

Bayan Adney hızla göz kırpmıyor ama soruma verdiği tek tepki bu. "Kesinlikle hayır. Okul yılınızı kampüste tamamlamaktan memnuniyet duyarsınız."

Çenemi kaldırıyorum. "Sanırım ben de öyle yapacağım."

"Jocelyn." Anneme bir kez daha bakıyorum. Sanki ikinci bir başım çıkmış gibi beni inceliyor ve kesinlikle dehşete düşmüş durumda. "Kararını yeniden gözden geçirmelisin, sence de öyle değil mi?"

"Şu ana kadar herhangi bir karar vermenize gerek yok... ne kadar ilerlediniz?" Bayan Adney soruyor.

"Yaklaşık sekiz hafta. Belki dokuz. On mu?" Biraz emin olmadan cevap veriyorum. Elim otomatik olarak karnıma gidiyor ve orada dinleniyor. Belli etmiyorum. Hem de hiç. Her şey aynı hissettiriyor. Bazı kokular beni rahatsız etse de sabah bulantısı da yaşamadım.

Krep şurubu mu? İğrenç.

Öğle yemeği eti mi? Lütfen bana yedirme.

Çiğ tavuk mu? Hurl.

Aksi takdirde, sadece kendim gibi hissediyorum.

Yorgunluk hariç. Son zamanlarda kestirmek için yaşıyorum.

"Birkaç ay daha kendini göstermeyeceksin ve o zamana kadar tam anlamıyla kazak havasına girmiş olacağız. Göbeğini kolayca saklayabilirsin." Bayan Adney bir an tereddüt ettikten sonra ekledi: "Eğer istersen."

Hamile bir genç olmanın çok utanç verici olduğunu keşfettim. Herkes bunu gizli tutmak istiyor ve size bulaşıcı bir hastalığı olan biri gibi davranıyorlar. Bazı arkadaşlarım ne pahasına olursa olsun benden uzak duruyorlar ve bu...

Acıtıyor.

"Hamile olduğumu kimin bildiği ya da karnımı görüp görmedikleri umurumda değil." Omuz silkiyorum, umursamıyormuş gibi yapıyorum. Hamileliğimin sekizinci ayında kampüste paytak paytak dolaşma fikri dehşet verici. Ya gerçekten şişmanlarsam? Hiçbir erkek bana bakmaz.

Artık hiçbir erkek bana bakmıyor, sanırım patlamaya hazır olduğumda buna alışmış olacağım.

Annemin titrek eli dizime yerleşiyor. "Emin misin?" Sorusu bir fısıltıdan ibaret.

Omuz silkiyorum, ona bakmıyorum. Bakamam, yoksa yeniden ağlamaya başlayabilirim. "Saklayacak bir şeyim yok."

Boğuk bir ses çıkarıyor ve ben sadece bir saniyeliğine ona doğru bakıyorum. Buruşmaya hazır görünüyordu. Bayan Adney sanki neredeyse...

Etkilendim.

"Seçiminiz ne olursa olsun yanınızda olacağız. Kampüste olmak zorlaşırsa veya iş yükü ağır gelirse, lütfen benimle iletişime geçmekten çekinmeyin. Kararınız ne olursa olsun, sizi internet üzerinden tam zamanlı ya da birkaç kursa kaydedebiliriz." Bayan Adney ayağa kalkar, bu konuşmanın bittiğinin bir göstergesidir.

Bu benim için sorun değil, çünkü onunla görüşmenin zaten anlamsız olduğunu fark etmeye başladım.

Birkaç dakika içinde annem ve ben Adney'nin ofisinden çıkarıldık ve yönetim binasından çıktık. Serin sonbahar havasından derin ve güçlendirici bir nefes alıyorum, içimi bir ürperti kaplıyor. Okul çıkışı, etrafta çok fazla insan yok ve arabamda düşüncelerimle baş başa kalmak için can atıyorum. Tanrıya şükür, annem beni burada karşıladı da onunla eve gitmek zorunda kalmadım. İstedğim son şey onun kendi deyimiyle 'durumum' hakkında konuşup durması.

"Pek planladığım gibi gitmedi," diyor alaycı bir ifadeyle.

"Bunu çok düşündüm ve dün gece aklıma geldi ki okula internet üzerinden gitmek istemiyorum. Tüm arkadaşlarımı özleyeceğim. Ve devam eden bir okuldan mezun olmak iyi bir üniversiteye girme şansımı azaltacak," diye açıklıyorum onunla birlikte arabasının bulunduğu ziyaretçi otoparkına doğru yürürken.

"Sadece-" Annem durdu ve ben de durdum. "Hepsi senin hakkında konuşacak."

"Zaten benim hakkımda konuşuyorlar," diyorum, gerçekten umursamadan. Çünkü buna alışmışım. Dedikodulara. Bakışlar. Arkamdan fısıldaşmalar.

Berbat bir durum ama ne yapabilirim?

"Ve Diego'yu göreceksiniz," diye devam ediyor.

"Onu şimdiden görüyorum." Sınıfta ya da koridorlarda onun yüzünü görmek beni yavaş yavaş öldürüyor ama bununla başa çıkıyorum. Bana bakmıyor bile ve ben de bu iyiliğine karşılık veriyorum, bana ne kadar kötü davrandığı bilgisine tutunuyorum. Bana yaptıklarını hatırlamak ona olan nefretimi haklı çıkarıyor.

Doğmamış çocuğumun babasına karşı

nefret. Evet, bu çok iç karartıcı.

"Onu görmek zorunda olmak seni incitmiyor mu? Hâlâ o kızla birlikte mi?" Son kelimeyi söylerken annemin yüzü allak bullak oluyor ve Cami Lockhart adında birine karşı duyduğu tiksintiyi takdir ediyorum.

Ben de ondan nefret ediyorum.

"Bilmiyorum. Onlar hakkında söylentiler duydum," diyorum omuz silkerek.

"Ne gibi?"

"Sanki çoktan ayrılmışlar gibi." Duyduklarımın doğru olup olmadığını bilmiyorum. Söylentiler doğruysa çok uzun süredir birlikte değillerdi, çünkü bir süredir duyuyorum. Onları kampüste birlikte görmüyorum ama bu bir şey ifade etmiyor.

Beni onunla aldatırken onları kampüste hiç birlikte görmedim, bu yüzden hala gizlice takılıyor olabilirler.

"Gerçekten mi? Bu çok *ilginç*. Peki Diego şu anda ne yapıyor?" Annemin dudakları gerildi.

Çıktığımız dönemde ondan pek hoşlanmıyordu ve bu kadar uzun süre birlikte olmamız onu çıldırtıyordu. Bu kadar ciddi olmamızdan nefret ediyordu. O benim ve bizim tam tersimiz. Benim ailem sessiz, sakın ve...bilmiyorum. Normal mi? Sıkıcı mı? Kimse gerçekten tartışmaz ya da sorun çıkarmaz. Biz çocuklar bize söyleneni yaparız. Annem ve babam bize sürekli bağırılmazlar.

Ailesi gürültülü ve şamatacı, annesi ise tam anlamıyla - onu tarif edecek kelime yok, yine de beni ne kadar sevdiğini ve koruduğunu takdir ettim. Diego'ya her zaman onun için mükemmel kız olduğumu hatırlatırdı.

Sanırım bu tahmin gerçekleşmedi.

Annem ve babam Diego'nun annesini sevmiyorlardı. Onu çok gürültücü, çok kaba buluyorlardı. Her şeyiyle. Diego için de aynı şeyi düşünüyorlardı. Onunla ilk görüşmeye başladığımda annem "*Sana beladan başka bir şey getirmeyecek*" demişti. Ona tam olarak neden böyle düşündüğünü sorduğumda, iyi bir cevabı yoktu.

Gözlerindeki parıltı sonunda bulduğu şeydi.

Sürekli başımın etini yemesi, onunla birlikte olmamam gerektiğini söylemesi beni ondan uzaklaştırmaktan başka bir işe yaramadı. Kim kötü bir çocuğa karşı koyabilir ki? Ailemin gözünde Diego bu ve daha fazlasıydı.

Her neyse anne. Görünüşe göre haklıymışsın.

"Ne demek istiyorsun, Diego şu anda ne yapıyor? O da hepimiz gibi okula gidiyor," diyorum. "Futbol takımını hâlâ playofflarda."

"Yani onun hayatı tamamen normal bir şekilde devam ederken, senin dünyan tamamen sarsıldı." Annem başını sallıyor, hayal kırıklığı ve tiksintisi açıkça belli oluyor.

"Kadın olmanın laneti sanırım," diyorum ona, sesim hafif, düşüncelerim karmakarışık. Bir bebeğin yükü sadece biyoloji nedeniyle kadının üzerindedir. Diego'nun hamile kalabilmesi gibi değil. Ama ben yeni idolüm Hester Prynne gibi göğsümde hayali bir kırmızı A ile kampüste dolaşırken o hiçbir sonuçla karşılaşmıyor.

"Eve tek başına gidebilecek misin? Benimle eve gelebilirsin. Yarın seni okula ben bırakırım," diye teklif ediyor.

"Hayır, ben iyiyim." Başımı sallıyorum ve onu hızlıca kucaklamak için kendime çekiyorum, tanıdık, rahatlatıcı kokusunu aldığım da biraz fazla uzun süre sarılıyorum. Ona sarılınca gözlerimden taze yaşlar akıyor ve ağlamaya başlamadan önce onu itiyorum. Beni böyle görmesini istemiyorum. O da ağlamaya başlayacaktır. "Eve gidebilirim. Birazdan görüşürüz."

Arabasının kilidini açıp sürücü kapısını açarak içeri girerken "Dikkatli sür!" diye sesleniyor.

Dönüp öğrenci otoparkına doğru ilerlemeden önce arabayı geri çekip yerinden çıkmasını izliyorum. Etrafta gerçekten kimse yok. Basketbol takımını içeride antrenman yapıyor, güreş takımını da öyle. Futbol takımını sahada olabilir ama o da kampüsün diğer tarafında, yani Diego'yla karşılaşma endişesi yok.

Tanrıya şükür.

Yanından geçerken amigo odasından müzik sesi geliyor ve Cami'yle de karşılaşmayacağımı bilmenin verdiği rahatlatıcı hissi içimi rahatlatıyor. O benden uzak duruyor, ben de ondan uzak duruyorum, ama çatışmacı olduğu biliniyor. Henüz bana baktıktan bir şey söylememiş olmasına şaşıyorum.

O an yaklaşıyor, eminim.

Spor salonunun önünden geçerken bir kapı açılıyor ve tanıdık bir ses duyuyorum. Daha hızlı yürümeye başlıyorum, altıncı hissim devreye giriyor, bu kişinin kim olabileceği ihtimali beni korkuya sürüklüyor.

Hayır. Hayat böyle işlemez. O olamaz. Spor salonunda olmazdı.

Neredeyse otoparka varmışım ve arabam görüş alanımdaydı. Hızlanıyorum, arkamdan gelen ayak seslerini duyduğumda kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. Sanki biri beni takip ediyordu. Omzumun üzerinden bakmaya zahmet etmiyorum.

Hiç tereddüt etmeden koşmaya başladım.

Arabama yaklaştığımda, parmakların üst kolumu sardığını ve kaçmamı engellediğini hissediyorum. Nefes nefese döndüm, daha yüzünü görmeden kim olduğunu biliyordum. Kokusunu tanıyorum. Dokunuşunu. Lanet *aurasını*.

"Ne istiyorsun?" Sesim düşmanca, tüm vücudum gergin bir şekilde soruyorum. Ve neden futbol antrenmanında değil?

Diego'nun kolumdaki tutuşu azalıyor ama yine de gitmeme izin vermiyor. Bakışlarım eline düşüyor, dudağım tiksintiyle kıvrılıyor. Bana dokunmasını istemiyorum.

Parmakları benden uzaklaşıyor ve geriye doğru bir adım atarak bana çok ihtiyaç duyduğum alanı açıyor. "Telefonlarıma cevap vermiyorsun."

Gerçekten beni aramaya mı çalıştı? Ne istiyor? "Numaranı engelledim." Onu engelleyebildiğim her yerde engelledim. Onu görmek ya da sosyal medyada sürekli hatırlamak istemiyordum.

İfadesi inanmaz bir hal alıyor, sanki kışını gerçekten engelleyeceğime inanamıyormuş gibi. Egosu muazzam, gerçi çoğu göstermelik. Yine de itiraf etmeliyim ki eski erkek arkadaşım çok çekici. Koyu renk saçlı, koyu renk gözlü, uzun ve geniş. Eskiden kolay gülümserdi ama son altı aydır daha da sinirli olmaya başladı. O gülümsemeler eskisi kadar çabuk gelmiyor.

Ve şimdi eninde sonunda başkasına ait olacaklar.

"Neden beni engelliyorsun ki?" Sesi gerçekten şaşkın geliyor.

Erkekler neden bu kadar aptal?

"Çünkü artık seninle hiçbir şey yapmak istemiyorum Diego." Kelimeleri yavaşça söylüyorum ve içlerinden öfke damlıyor. Haftalardır onunla yüz yüze konuşmamıştım ve şimdi konuşuyor olmamız önemli bir şey değilmiş gibi davranıyor.

Belli ki hayal görüyor.

"Ama-"

"Aması yok. Tartışma yok. Söyleyeceğin hiçbir şey fikrimi değiştirmeyecek." Bu konuşmayı -ve tüm hayatımı- kontrol altına almışım gibi konuşuyorum ama içim titriyor. "Sana hamile olduğumu söylediğimden beri yaptığın her şey bana bu konuda -*benim hakkımda*- ne hissettiğini kanıtlıyor ve ben bunu anlıyorum. Cami'ye geri dön."

Uzaklaşmaya başlıyorum ama beni bir kez daha yakalıyor ve ona ters ters bakarak kolumu şiddetle çekiyorum.

"Onunla birlikte değilim," diyor, sesi ağlamaklı bir hal alıyor. "Bir süredir birlikte değilim."

"Ne talihsizlik. Eminim başka birini bulacaksın." Yürümeye başladım.

O da öyle, hemen yanımda yürüyor.

"Başka kimseyi istemiyorum," diyor.

Bakışlarımı önümde tutarak hızlanıyorum, arabamın yakınlarda olduğuna şükrediyorum. "Son senenin geri kalanını yalnız geçirirken iyi eğlenceler. Kimse kız arkadaşını hamile bırakan adamla birlikte olmak istemeyecektir."

"Hadi ama Jocelyn," diyor, sesi sinirli geliyor.

"Siktir git, Diego." Tam arabama binmek üzereyken elimi havaya kaldırıp ona parmağımı gösteriyorum.

"Başka birini istemememin nedeni," diye tereddüt ediyor ve aptal gibi omzumun üzerinden bakıyorum, parmaklarım hala arabanın kapı koluna kıvrılmış, "çünkü hala sana aşığım."

Kalbim kendi kendine çarpıyor, sonra kontrolden çıkmaya başlıyor.

Nasıl-

Neden-

Kim olduğunu sanıyor bu?

Etrafımda dönerek ona doğru yürüyorum, onun 1.80'ine karşılık benim sadece 1.80 olduğumu görmezden geliyorum. Kısa değilim ama onun yanında durunca kendimi öyleymişim gibi hissediyorum.

Yine de şu anda, boy ve güç bakımından eşitmişiz gibi onun üzerindeyim, işaret parmağımı kalbini delmek istercesine göğsüne sokuyorum.

Ki öyle sayılırım.

"Seni de *aşkını* da sikeyim. Anlamsız. İlişkimizin son altı ayında bana tam bir cehennem yaşattın ve şimdi *beni* hala *sevdiğini* mi iddia ediyorsun? Seni geri kazanmak için beni hamile kalmakla suçladıktan sonra mı?" Evet, daha önce ona hiç bahsetmemiş olsam da duyduğum söylentilerden biri buydu. Düzenli olarak konuştuğumuzdan değil.

"Sen neden bahsediyorsun?" Sesi tamamen şaşkın geliyor. Şaşırmış.

Sorusunu duymazdan geliyorum. "Hepsi saçmalık Diego. Hepsi saçmalık. Sen. Ben. *Biz*. Artık sana ihtiyacım yok. Hiç ihtiyacım olmadı." Topuklarımın üzerinde dönüp arabama gitmeden önce, tedbir olsun diye göğsünü bir kez daha dürtüyorum.

Başka bir şey söylemiyor. Eski kireç yeşili VW aracıma binip motoru çalıştırıyorum, bakışlarım otomatik olarak ona gidiyor. Sanki kendime engel olamıyormuşum gibi.

Diego onu bıraktığım yerde duruyor, gözleri bende, ifadesi üzgün, eli göğsünde onu dürttüğüm yerde.

Umarım acır.

Yine de bana yaşattığı acının yanına bile yaklaşamaz.

iki

DIEGO

Evime tartışma sesleriyle giriyorum.

Yeni bir şey yok. Bu sefer annem ve ağabeyim Mateo. Hızlı bir şekilde İspanyolca bağıyorlar, annem ona kitaptaki her ismi söylüyor ve Mateo sürekli olarak ona *disparatado* olduğunu söylüyor.

Yani aklını kaçırmış.

Bu onun tetikleyicisi. Ona isimler takabilirsiniz, yaptığı tüm boktan şeylerin bir listesini verebilirsiniz, ama ona deli demeyin. Her seferinde kendini kaybediyor ve hepimize gerçekten de deli olduğunu bir kez daha kanıtlıyor.

O sadece çok tutkulu. Birçok şey hakkında.

Mutfığa giriyorum ve doğruca buzdolabına yöneliyorum, bağırان annem ve erkek kardeşimin arasından sanki onlar yokmuş gibi geçiyorum. Onlar da bana aynı şekilde davranıyor, tartışmalarını sürdürüyor, elimde bir Gatorade ve bir paket cipsle yanlarından bir kez daha geçip yatak odama doğru ilerlerken gözlerini bile kırpmıyorlar.

Sanki kendi evimde bir hayalet gibiyim.

"Akşam yemeği birazdan," diyor annem bana, Mateo'ya ters ters bakarken varlığını kabul ederek. "Kendini abur cuburla doldurma."

Mutfaktan çıkarken onu görmezden geliyorum ve tekrar birbirlerine bağarmaya başlıyorlar.

İçeri girdikten sonra kapıyı kapatıp kilitliyorum ve akşam yemeği öncesi atıştırmalıklarımı masamın üzerine koyuyorum. Sırt çantamdan kulaklıklarımı alıp her birini kulağıma takıyorum ve ardından kırık telefonumu elime alıp dinlemek istediğim şarkıyı bulana kadar Spotify'da en iyi arkadaşım Jake'in çalma listelerine göz atıyorum. Adı:

Berbat Egzersiz.

Shuffle'a basıyorum ve gitarların öfkeli çarpışması kulaklarımı dolduruyor. Telefonumu eşofmanımın cebine sokuyorum, atıştırmalıklarımı yanıma alıyorum ve yatağımın üstüne çöküp yastıklara yaslanıyorum. Gatorade'in kapağını açıp uzun bir yudum alıyorum, keşke alkol katılmış olsaydı. Bayat patates cipslerini atıştırıyorum ve poşetin üzerindeki son kullanma tarihine bakıp iki hafta geçmiş olduğunu görüyorum.

Yine de yiyorum.

İçimde büyüyen boşluğu abur cuburla doldurmak işe yaramıyor. İçim boş. Ağırlıksızım. Kaybolmuşum. Daha önce Jocelyn'i görmek, onunla konuşmak, tüm bu ezici duyguları yüzeye çıkardı ve bana aptalca şeyler söyledi.

Sanki hala ona aşıkmışım gibi.

Doğru olmadığından değil, ama lanet olsun. Bana hâlâ bu kadar kızgınken neden itiraf etsin ki? Ve kızgın olmak için her türlü hakkı var. Her şeyi mahvettim, tamamen yok olduk. Ölümümüz için kendimden başka suçlayabileceğim kimse yok. Her şeyi mahveden benim.

İçime dolan hayal kırıklığıyla müziğin sesini sonuna kadar açarak mutfaktan gelen bağırırları bastırıyorum. Düşüncelerimi bastırıyorum. Jocelyn'i, bebeği ve bunun benim için ne anlama geleceğini düşünmek istemiyorum. Beni şimdiye kadar hayatından çıkardı, belki de rahatlamalıyım. Demek ki beni bebeğimizin hayatında istemiyor.

Beni hayatında istemiyor.

Öfke göğsümü daraltıyor ve elimi yumruk yapıp yatağı yumrukluyorum. Bu beni tatmin etmiyor. Bir duvara vurmayı tercih ederim. En son yaptığımda

Ama annem aklını kaçırdı ve deliği kapattırdı, başımda dikilip sürekli bana bağırdı.

Şarkı bitiyor ve bir sonraki başlamadan hemen önce kapımın aralıksız vurulduğunu duyuyorum. Kulaklıklarımın birini çıkardım. "Kim o?"

Mateo kapının diğer tarafından, "Ben, sik kafalı," diyor.

Yatağımdan fırlayıp kapıya gidiyorum ve tam Mateo içeri girerken kilidi açıyorum. "Ne istiyorsun?" Neredeyse ona hırlayacaktım.

Kardeşimle ben mi? Pek anlaşılamayız. Benden üç yaş büyük ve biz küçükken hep bana sataşırdı. Beni döverdi. Arkadaşlarının önünde benimle dalga geçerdi. Tek istediğim beni sevmesiydi.

Tek istediği ortadan kaybolmamdı.

"Hiç paran var mı?" Mateo bir işte çalışmakta zorlanıyor. Liseden mezun olduktan sonra üniversiteye gitmemiş. Hiçbir yere başvurmadı, devlet üniversitesine bile. Anneme üniversitenin ona göre olmadığını söylemiş. Okuldan bıkmıştı ve dinleyen herkese bir yerde tam zamanlı bir iş bulacağını ve başarılı olacağını iddia ediyordu. Belki bir gün kendi işini bile açabilirdi.

Evet, öyle. Bu henüz gerçekleşmedi. Mateo'yu ve motivasyon eksikliğini bildiğimden, muhtemelen hiç olmayacak.

"Hayır, bilmiyorum." Yalan dudaklarımdan kolayca dökülüyor. Yazları göl kenarındaki bir tatil köyünde tam zamanlı çalışıyorum ve tüm paramı biriktiriyorum. Komik olan şu ki, ikinci sınıftan sonraki yaz işe girmeme yardım eden kişi Mateo'ydu. Zaten orada çalışıyordu ve rıhtım müdürünü beni işe alması için ikna etti. Bundan bir ay sonra, iş yerinde esrar içerken yakalandığı için kovuldu.

Son üç yazdır rıhtımda çalışıyorum. Beni seviyorlar. Ara sıra esrar içebilirim ama asla mesaide değil.

Ben tam bir aptal değilim.

"Yalancı," diyor Mateo odama göz gezdirirken, sanırım paramı saklayabileceğim bir yer arıyor. "Hadi ama. Ağabeyin için yirmi dolar mı? Sana geri ödeyeceğim."

Bunu daha önce kaç kez duydum biliyor musun? Sayılamayacak kadar çok. Yıllar boyunca benden "ödünç aldığı" tüm parayı sonunda geri ödese çok zengin olurum.

"Üzgünüm, kardeşim. Yapamam." Ona ölçülü bir bakış gönderiyorum ve o da ters ters bakıyor, yüzü hala annemizle olan tartışmadan dolayı kızarmış.

"Tıpkı onun gibisin, biliyorsun. İçten içe ne kadar berbat durumda olduğunu hepimiz bildiğimiz halde, mükemmelmışsin ve benden daha iyiymişsin gibi davranıyorsun." Mateo bana bir adım daha yaklaşıyor ama ben geri çekilmiyorum. "Senin küçük sırrını biliyor mu?"

Midem bulanıyor. Kardeşim küçük sırrımı biliyor mu?

"Sanırım ona söylemedin," diye devam ediyor Mateo.

Sessiz kalıyorum.

"Jocelyn hakkında mı? Nasıl hamile olduğunu mu? Senin bebeğine mi?" Mateo gülüyor, göt herif. Nasıl öğrenmiş ki? Neredeyse yirmi bir yaşında olmasına rağmen hâlâ liselilerle takılıyor, bu yüzden birinin ona söylemiş olması gerektiğini varsayıyorum. "Zavallı kız."

Dudaklarım geriliyor ama başka bir tepki vermiyorum. Konuşmuyorum. Bir şey söylemek itiraf etmektir.

Sessiz kalmak da muhtemelen bunu kabul etmektir.

"Gerçi ona fakir bir kız diyemeyiz sanırım. Eski sevgilin zengin, dağdaki süslü evi ve kodaman avukat babasıyla." Mateo başını sallıyor. "Sanırım sana bir velayet sözleşmesi imzalatacaklar ve nafaka ödemek zorunda kalacaksın, bu da arkadaşlarınla top oynayacağın günlerin sona erdiği anlamına geliyor. Buradan kurtulma şansın da gitti. Sıkışıp kaldın. Tıpkı benim gibi."

Sözleri, indirebileceği tüm darbelerden daha kötü. Hedeflerimi biliyor. Hayallerimi. Bu kasabadan gitmeyi ne kadar çok istediğimi. Üniversiteye gitmeyi ne kadar çok istediğimi. Notlarım iyi. SAT sınavından iyi puan aldım, ki bu bir şoktu. Ve mükemmel bir futbol oyuncusuyum. Birkaç üniversiteden koçlarla konuştum ve Koç Callahan beni burs peşinde koşmaya teşvik etti, ben de bunu yapmaya çalışıyorum. Başvurularımı çoktan yaptım ve umarım bir yere kabul edilirim. Uzak olmasa da Fresno State bile iyi olurdu.

Benim gözümde yeterince uzak.

"Paranı kürtaj için mi biriktiriyorsun?" Mateo beni düşüncelerimden kopararak soruyor. "Yirmi dolar sana bir şey kazandırmaz ya da kaybettirmez."

"Defol," diyorum ona, bana nasıl ulaşacağını bilmesinden nefret ederek.

"Bana yirmi dolar ver yoksa anneme baba olacağını söylerim," diye alay ediyor, sanki o on üç yaşındaymış ve ben on yaşındaymışım da bana kabadayılık taslıyormuş gibi konuşuyor.

Sanki bir hesaplaşmadaymışız gibi birbirimize bakıyoruz. Bu saçmalık için çok yaşlı değil mi? Annem bana dikkat etmemi söyledikten sonra portakal suyumu masaya döktüğüm gibi anneme söylemekle mi tehdit ediyor?

"Devam et ve ona söyle," diyorum, sesim gergin. İçim titrerken dışımdaki tüm kabadayılık.

İlk sözü Mateo verir. "Şu anda o kaltakla konuşmamın imkanı yok. Bugün senin şanslı günün. İkinizin de canı cehenneme."

Hışımla odamdan çıkıyor, kapıyı öyle sert çarpıyor ki pencere tıkırdıyor. O gider gitmez yatağıma yığılıp tavana bakıyorum.

Mateo'dan önce anneme Jocelyn ve bebekten bahsetmeliyim. Ya da başka birine. İlk benden duymazsa çok kızacak.

Ama ona nasıl söyleyeceğim? Gururumu ve korkumu bir kenara bırakıp kız arkadaşımı hamile bıraktığımı nasıl itiraf edebilirim? Oh, ve sözde onu aldattığımı ve bebeği öğrendiği anda onu terk ettiğimi? Annem Cami ve benim hakkımdaki dedikoduları çoktan duydu. Lanet olsun, insanlar

Birbirimizi gördüğümüzü söyleyerek onunla takılmaya başladım. Herkesin benden beklentilerini karşılayabilirdim, değil mi?

Bunu yaptığım için aptalın tekiydim. Annem Cami'yi görür görmez nefret etti ve onaylamadığını açıkça ifade etti. Jocelyn'e tapıyor.

Herkes Jocelyn'e bayılır.

Ben bile.

Üç

JOCELYN

Playoff maçındayım çünkü Diego'nun sahada yüreğini ortaya koyarak oynamasını izleyerek kendime işkence etmeyi seviyorum. Bu maçın onun için çok önemli olduğunu biliyorum. Bu onun son senesi ve çok yol kat ettiler. Sonuna kadar gitmek ve eyalet şampiyonluğunu kazanmak istiyor ve bence iyi bir şansları var.

Bu gece gelmeseydim tuhaf görünürdü ve ayrıca her şeyin üstünde görünmek istiyorum. *Herkes* bu maçta. Playofflar başladığından beri ev sahibi avantajına sahibiz ve toplumdan insanlar akın akın geliyor. Dışarısı dondurucu soğuk, bu yüzden kalın bir battaniyenin üzerinde oturuyorum, böylece soğuk metal tribün kışıma sızıyor ve her nefes verdiğimde nefesimi görebiliyorum, ama umurumda değil. Kimsenin umurunda değil. Hepimiz bağırıp çağırıyoruz, takımımız üstünlük kurmaya devam ederken onlara tezahürat yapıyoruz.

En iyi arkadaşlarım Marley ve Samantha iki yanımda oturuyor, her ikisi de takımımızın yaptığı her sağlam oyunda aşağı yukarı zıplıyor, top rakip takımda olduğunda hoşnutsuzluklarını yüksek sesle ifade ediyorlar.

Birbirimizi küçüklüğümüzden beri tanıyoruz ve ortaokulda hepimiz gezici bir voleybol takımında oynarken daha da yakınlaştık. Diego ve ben birlikteyken tüm arkadaşlarımı unutmuş olsam da ikisiyle de hala yakınım.

Ve o arkadaşlardan bazıları da beni unuttu. Neyse ki Sam ve Marley beni tekrar arkadaş gruplarına kattılar ki şu anda buna gerçekten ihtiyacım var.

Yapabiliyorken bunun tadını çıkarmalıyım. Hayatım olabilecek en önemli şekilde değişmek üzere ve ben hala bu konuda nasıl hissedeceğimi bilmiyorum. Sanki uyuşmuş gibiyim. Belki de şoktayım. Biraz da kızgınım. Arkadaşlarım bu lise anlarının tadını çıkarıp tadını çıkarabiliyorlar ve ben bu oyundayken ve tadını çıkarmaya çalışırken, odaklanabildiğim tek şey bunun bu olduğu. Yakında göstermeye başlayacağım. Ve sonra herkes benden uzak durmak isteyecek çünkü ben hamile bir kızım.

Bu benim seçimimdi ama şu anda bunun için kendimden nefret ediyorum.

Bir pas daha tamamlandıktan sonra Marley, "Jake çok iyi," diyor. Kimin tamamladığından bahsetmiyor.

Bu Diego olmalı.

"Stanford'a gideceğini duydum," diyor Sam.

"Hayır." Marley başını sallar. "USC."

Sam'in gözleri fal taşı gibi açılır. "Şaka mı yapıyorsun? Ben de oraya başvurdum. Ve UCLA. Berkeley. Stanford. San Diego State."

Son sözünde kalbim parçalandı. Sam gerçekten zeki. Muhtemelen o üniversitelerin hepsine kabul edilecek, ben ise eve yakın bir yerde kalmak zorunda kalacağım.

"USC'ye çoktan evet dedi," diyor Marley, uzun kahverengi saçlarından bir tutamı kulağının arkasına sıkıştırırken. "İngilizce sınıfımda ve Skein geçen gün bunu soruyordu. Yemin ederim, hepimiz onu alkışlamaya başladığımızda Jake neredeyse utanmış gibiydi."

"Aferin Jake'e," diye mırıldanıyorum, bakışlarım önce ona, sonra Diego'ya gidiyor. Otoparktaki etkileşimimizden beri konuşmamıştık ve bu neredeyse iki hafta önceydi. Şimdi kampüste birbirimizden aktif olarak kaçıyoruz. Artık kazara göz teması bile kurmuyoruz.

Bugün Şükran Günü'nden önceki Cuma, yani önümüzdeki hafta boyunca okullar tatil ve ben de bu tatili iple çekiyorum. Gerçi tatili babamın ailesiyle geçirmek için Oregon'a gidiyoruz ve ben bunu dört gözle beklemiyorum.

Aslında gitmek istemiyorum. Babam, biz oradayken aileden kimseye, özellikle de büyükanne ve büyükbabama hamileliğimden bahsetmememi istedi. Bunu nasıl yapacağım? Bebekle ilgili her şeyi kafama taktığımdan değil ama hamile olmak artık hayatımın bir parçası.

Sanki babamın -tüm ailemin- gizli utancı gibiyim. Ki sanırım öyleyim.

Diego saha kenarında duruyor, siyah saçları dağınık, yakışıklı yüzünde sürekli bir çatıklık var. Buradan, tribünün tepesinden görebiliyorum. Artık hiç mutlu görünmüyor.

Ona olan kızgınlığıma rağmen, onu böyle görmek beni üzüyor. Onun kötü ruh halinden zevk almam ve bunun sebebinin ben olduğumu ummam gerektiğini biliyorum, ama yapmıyorum. Hâlâ -Tanrım, bunu itiraf etmekten nefret ediyorum- onu önemsiyorum. O benim bebeğimin babası. Sonsuza dek ona bağlıyım.

Şimdi ise ikimiz de yokmuşuz gibi davranıyoruz.

"Fresno State'ten koçlar burada Caleb'le konuşuyor," diyor Marley, bakışları yumuşayarak. Yıllardır ona aşıktı ve o da bunu biliyordu. Caleb bizim sınıftaki -belki de tüm okuldaki- en büyük oyuncu. "Sanırım Diego'yla da konuşuyorlar."

Yıllardır buradan gitmek istiyordu. Ailesinden uzakta. Bu şehirden uzaklara. Eskiden birlikte San Diego'ya gitmekten bahsederdik, her ne kadar iyi bir futbol takımları olmasa da. Ama nereye gidersem gideyim beni takip etmek istediğine yemin etti ve ben de aşık bir aptal gibi ona inandım.

Bana söylediklerinin tamamen saçmalık olduğuna dair ilk ipucum bu olmalıydı.

"Marley," diyor Sam, ses tonu suçlayıcı, başı bana doğru kayıyor. "Jocelyn'in önünde ondan bahsetme."

"Onun adını söyleyebilirsin. Sinir krizi geçirmeyeceğim," diyorum, sıkılmış gibi görünmek için elimden geleni yapıyorum. Sanki beni etkilemiyormuş gibi.

Ama Marley'in onun hakkında başka neler söyleyeceğini duymak için sabırsızlanıyorum.

İkisi de bana şüpheci bakışlar gönderiyor ama neyse ki Marley konuşmaya devam ediyor.

"Bence bizim takımdan pek çok çocuk oraya gidecek. Diego. Tony. Caleb." Marley, çok da gizli olmayan aşkıdan bir kez daha bahsederken hülyalı bir iç çekiş ekliyor. "Belki de Fresno State'e başvurmalıyım."

Onu kaburgalarından dürterek sıçramasına neden oluyorum. "Bize hep oraya gitmek istemediğini söylüyorsun. Fresno State'e başvurarak Caleb'in peşinden gitme. Hayalindeki okul UC Irvine, hatırladın mı?"

Marley ters ters bakıyor ama benimle tartışmıyor. Muhtemelen içten içe haklı olduğumu bildiği içindir. Kampüste Caleb'ı bir an görebilme şansı için neden hayalindeki okulu feda etsin ki? Çünkü elde edeceği tek şey bu.

Caleb'i severim ama kendisinden başka kimseyle ilgilenmez.

"San Diego State'e mi başvuruyorsun Jos?" Sam bana soruyor.

Yavaşça başımı sallıyorum, bakışlarımı aşağıdaki alana sabitliyorum. "Yapamam. Çok uzak."

En iyi arkadaşlarım bir an sessiz kaldılar ve eminim bu konuyu nasıl açacaklarını düşünüyorlardır. Bu benim için hassas bir konu. Hamile olduğumu öğrendiğimden beri konuşmadığımız bir konu. Kasım ayında üniversitelere başvurulur ve ben de tek başvurumu yapacağım. Fresno State'e giremezsem, devlet üniversitesine gideceğim. Çok uzağa gidemem. Bebek konusunda ailemin yardımına ihtiyacım var.

Sanırım UC Merced'e de başvurabilirim, çünkü orası da yakın, ama bilmiyorum. Daha önce o okula gitmeyi hiç düşünmemiştim. San Diego dışında başka bir okula gitmeyi hiç düşünmedim. Başvurduğum her yere yerleşiyormuşum gibi geliyor.

Peki hayatımdaki pek çok seçim hakkında böyle mi hissedeceğim? Hatta belki de hepsi için? Yaptıklarım yüzünden buna razı olmak zorunda mıyım? *Yaptıklarımız yüzünden mi?*

Umarım değildir.

"Üniversiteye gitmeyi deneyecek misin?" Marley sonunda sorar.

Bakışlarına karşılık veriyorum. "Fresno State'e başvurdum. Yakın ve hâlâ evde yaşayıp okula gidebilirim. Annem ben dersteyken bebeğe bakabileceğini söyledi."

Marley gülümser. "Okula devam etmeye çalışacağın için çok mutluyum. Üniversiteye gitmek senin hayalindi."

Öyle, ama gerçek bir üniversite öğrencisi olarak. Bir kız öğrenci birliğine ya da bir sürü kulübe katılan biri. Kampüsteki yurtlarda yaşayıp bir sürü yeni arkadaş edinen biri. Partilere gidip sarhoş olacak ve sevimli erkek arkadaşım ile takılacaktım. Bunların hepsi kulağa mükemmel geliyordu. Sanki rüyayı yaşıyor olacaktım.

Hayallerim kül oldu ve ben sadece kendimi suçlayabilirim çünkü bebeği doğurmayı seçtim. Benim bir parçam olan, Diego'nun bir parçası olan bebeği yok etme fikri -her ne kadar ona kızgın olsam ve onunla hiçbir şey yapmak istemesem de- bunu yapamazdım. Biz çok dindar bir aile değiliz, gerçi ben çok küçükken kiliseye çok giderdik. Yıllar geçtikçe, sonunda bıraktık.

Beni kürtaj yaptırmaktan alıkoyan Tanrı'nın sesi değildi. Bendim. Kendimdim. Bunu yapamazdım.

Etrafımızda patlayan kalabalık beni şimdiki zamana geri döndürüyor ve bir gol daha attığımızı fark ediyorum. Bu seferkini Tony yakalamıştı ve takımımızdaki çocukların kutlama için ona doğru koşmalarını izlerken kalbim sıkışıyor. Diego da dahil.

Tony'nin maç sonrası partilerinden birinde Diego'ya eşlik ettiğim zamanları hatırlıyorum. Onunla birlikte durur ve herkese maçla ilgili hikayeler anlatırken onu dinlerdim. Ama bu yılın başında partilerin çoğuna gidemedim. Voleybolla meşguldüm. Bu yüzden Diego çoğuna tek başına gitti, gece boyunca bana mesaj attı ve beni özlediğini bildirdi.

Sonunda mesaj atmayı bıraktı. Muhtemelen Cami ile takılmaya başladığında.

Bakışlarım otomatik olarak amigo takımının bulunduğu saha kenarına gidiyor. Her zamanki uniformalarını giymiyorlar. Hava çok soğuk, bu yüzden soğuk hava kıyafetleri giymişler, ama yine de dev beyaz fiyonklarıyla sevimli görünüyorlar.

saçları ve ellerinde tuttukları parlak metalik mavi ponponlarıyla. Cami önde ve ortada duruyor, takımını bir başka tezahüratta daha yönlendirirken kalabalığa gülümsüyor. Güzel bir kız, bunu kabul edebilirim ama çirkin siyah ruhu onu benim için iğrenç kılıyor.

Diego'yu benden çalmasından nefret ediyorum. Onun bir yılan olduğunu bilmesine rağmen, ona bu kadar isteyerek gitmesinden nefret ediyorum. Erkek arkadaşımın dikkatini çekmek ve onu mutlu etmek için çaresizlik içindeyken benimle prezervatifsiz seks yapmasına izin verdiğim için nefret ediyorum. İkimiz de o ana kendimizi fazla kaptırmıştık ama daha sorumlu davranmalıydım.

O da öyle olmalıydı.

Rakip takım sahaya çıkıyor ve tezahürat ekibi tanıdık bir tezahürata başlıyor. Hepimiz onlarla birlikte basit kelimeleri söylüyoruz, tribünlerdeki herkes avazı çıktığı kadar bağırıyor.

Burası Porsuk ülkesi! Burası Porsuk ülkesi!

Voleybol takımı da dahil olmak üzere hiçbir şey takımlarımızı bunu duydukları andan daha fazla ateşleyemez. Bu beni adrenaline dolduruyor ve daha iyi oynamak ve bizi izleyen herkesin bizi daha fazla alkışlamasını sağlamak istememe neden oluyor.

Bu bende kazanma isteği uyandırıyor. Futbol takımının da aynı şekilde hissettiğini biliyorum. Sahamızda hak iddia ediyoruz ve evimizde asla kaybetmek istemiyoruz.

Burası bizim bölgemiz.

Bir şekilde, bir şekilde, Badgers topu yakalıyor. Kalabalık çılgına dönüyor. Amigo takımının üyeleri zıplıyor ve histerik çığlıklar atıyor. Orkestra gürültülü bir maç şarkısı çalıyor ve ben de Sam ve Marley gibi ayağa fırlıyorum. Hücum takımının sahaya geri koşuşunu izliyorum, bakışlarım Diego'yu arıyor ve buluyor.

Skor tabelasına baktım. Bir gol ve bir saha golü farkla öndeyiz. Bunu kazanabiliriz. Ve sonra son lig playoff maçına çıkacaklar. Şükran Günü'nde Oregon'da olduğum için kaçıracağım.

Gitmek istemiyorum.

Marley kolumu sıkıca kavradı. "Aman Tanrım, kazanabilirler!"

"Bu harika bir şey," diye nefes alıyor Sam, sahaya odaklanmış bir halde. Samantha tamamen sporla ilgileniyor. Benimle voleybol oynadı ve aynı zamanda atletizm koşuyor. Süper atletik ve muhtemelen herkesin kışını tekmeleyebilir, o kadar güçlü. Bazen erkeklerin ondan korktuğunu düşünüyorum. Zeki, güçlü ve kendinden emin.

Bu bir çok erkeği telaşlandırır.

Takımın topu sahaya taşımalarını izlerken konuşmaya zahmet etmiyoruz. Bunu çok kolay gösteriyorlar, özellikle de Jake Callahan. Mükemmelliğe doğru gidiyor, bundan hiç şüphem yok.

Jake topu fırlatıyor ve bakışlarım otomatik olarak Diego'ya gidiyor. Atış onun içindi ve top mükemmel bir şekilde Diego'nun ellerine geldiğinde nefesim kesildi. Koşmaya devam ediyor, onu yakalamaya çalışan diğer takım oyuncularını geride bırakıyor.

Son sahaya kadar koşuyor.

Kalabalık bir kez daha tezahüratlarla patlıyor. İşte bu kadar. Maçın bitmesine sadece yirmi saniye kaldığını düşünürsek, maç hemen hemen bitti. Son playoff maçına çıkıyoruz. Eminim takım çok heyecanlıdır.

Eminim Diego da öyledir.

DÖRT

DIEGO

BİZ KAZANDIK.

Bu hayatımın en güzel anı. Son lig şampiyonluğu maçına çıkacağız ve o maçı kazanırsak eyalete gideceğiz. Nihai hedef. Lise sporları için en büyük hayal. Ya gelecek haftaki maçı kazanır ve eyalet şampiyonluğu için oynarsak? Üniversite için Fresno State Bulldogs futbol takımının bir üyesi olma şansımı yakalayabilirim.

Önce kabul edilmem lazım. Parmaklar çapraz.

Ama şimdi bunun için endişelenemem. Bunun yerine, hepimiz sahada çömelmiş, koçumuz NFL futbol efsanesi Drew Callahan'ın etrafını sarmışken takım arkadaşlarıma bakıyorum. Jake onun yanında duruyor, elleri kalçalarında, gülümsemesi o kadar parlak ki bizi kör edebilir. İnanın bana, o orospu çocuğu nadiren gülümser, bu yüzden görülmesi gereken bir manzara.

Drew gülümsemesine rağmen hepimizi "Kendinizi fazla beğenmeyin" diye uyarıyor. Nasıl olduğumuzu biliyor. "Eyalete gitmeden önce yenmemiz gereken bir takım daha var. Ve onlar da zorlu. Ligin en zorluları."

"Biz daha güçlüyüz!" diye bağılıyor biri ve hepimizi güldürüyor.

Koç kaşlarını çattı. "Ağızından çıkana dikkat et. Konuşmanı soyunma odasına sakla." Sessizleşiyoruz.

"Jake, söylemek istediğin bir şey vardı." Babası, koçumuz, ona başını sallıyor.

Jake öne doğru birkaç adım atıyor ve daha dik duruyor, önünde diz çökmüş hepimizi incelerken bakışları araştırıyor. Sanki o bir kral ve biz de onun tebaasıyız. Normalde bu tür bir düşünce süreci beni sinirlendirirdi ama şu anda her şey yolunda. Jake bizim liderimiz. Bu gece bir usta gibi oynadı ve ben de bundan faydalandım, bana attığı neredeyse her pası yakaladım.

Adamımız o ve şu anda bunun tadını çıkarmalı.

"Bu gece olağanüstü bir oyun oynadınız," diyor. "Sizin desteğiniz ve uzmanlığınız olmadan yaptığım işi yapamazdım. Sezonun başlarında birkaç pürüzle karşılaştığımızı biliyorum."

Jake'in bakışları benimkileri buldu ve ben de başımı eğerek onayladım. İyi geçinemiyorduk. Hayatımda işler ters gidiyordu ve ben bir pislik gibi davranarak etrafımdaki herkesi incitiyordum. En çok değer verdiklerimi bile.

Jocelyn gibi, sevdiğim kız. Ve Jake, en iyi arkadaşım.

"Ama birbirimize kenetlendik ve bu saçmalıkları arkamızda bıraktık. Şimdi kendimize bir ritim bulduk ve bu işe yarıyor. Birbirimizin arkasını kolluyoruz." Cevap olarak "evet" diye kükrüyoruz ve Jake sırtlıyor. "Ve gelecek hafta kazanmamızı hiçbir şey engelleyemeyecek. Haksız mıyım? Hiçbir şey!"

Bağırıp çağırıyoruz, sonra ayağa fırlıyoruz, serbest kalmaya ve bizi bekleyen ailemiz ve arkadaşlarımızla konuşmaya hazırız. Koç Callahan her zaman maçtan hemen sonra küçük bir konuşma yapmamızı ister. Eskiden bundan nefret ederdim. Sadece oradan çıkmak isterdim. Kız arkadaşımı görmek ve onun bana ne kadar harika oynadığını anlatmasını dinlemek. O devam ederdi ve ben de önemli bir şey değilmiş gibi davranırdım ama sözleri beni her zaman derinden etkilerdi. Her zaman özel olduğumu hissettirirdi. Jocelyn bunu yapabilen tek kişiydi.

Artık kimse beni beklemiyor, ne anlamı var ki?

Az önce serbest bırakıldık ve Jake'in yanımdan koşarak geçip onu bekleyen kız arkadaşı Hannah'ya doğru gidişini izliyorum. Hannah'yı uzaktan fark ediyorum; canlı, kırmızımsı altın rengi saçlarıyla onu gözden kaçırmak zor.

Jake'le ilk kez bir araya geldiklerinde onun hakkında söylediğim tüm o boktan şeyleri hatırlıyorum.

Ona karşı tam bir pisliktim. Jake'e karşı. Bir piliç en iyi arkadaşımı benden çaldığı için kızgındım. Bu ne kadar aptalcaydı? Ondan özür dilemeliyim.

Yakında bir gün, bunu yapacağım.

Tony yanımda yürümeye başladı ve beni itti. Ben de onu itiyorum ve birbirimize sırtıyoruz.

"Bu gece iyi maç çıkardın," diyor bana, yüz ifadesi kasvetli.

Adam hiç duygu göstermiyor. Bana iltifat etmesine şaşırdım. "Teşekkürler. Ben de sana."

"Teşekkürler." Bana bir bakış gönderdi. "Jos hemen şurada."

Kafam karışmış bakışlarımı onunkilere çevirmeden önce başımı sallayarak işaret ettiği yeri kontrol ediyorum. "Ne olmuş yani?"

"Seni beklemiyor mu?" Tony kara kaşlarını kaldırır. Ne

oluyor lan? "Kardeşim, ayrıldığımızı biliyorsun."

Tony yavaşça başını sallar. "Kız *senin çocuğuna* hamile. Belki de fikrini değiştirmiştir."

"Bundan şüpheliyim, ama tamam." Omuz silkiyorum, beni pençelerine almak ve bırakmamak isteyen melankoliyle savaşıyorum.

Her şey için kendimi bok gibi hissediyorum. Her nasılsa, annem hala Jocelyn'in hamile olduğunu bilmiyor. Mateo'nun en sevdiği şey her gün kıcımlı taciz etmekken neden sessiz kalmayı seçtiğini bilmiyorum ama öyle. Uğraştığı kendi sorunları var. Bir torbacıya bir sürü borcu olması gibi.

Gizli zulamı nasıl bulduğunu ve paramın bir kısmını nasıl çaldığını.

Birkaç gün önce arka bahçede nasıl bir kavgaya tutuştığımızı. Yumruğunu savurdu ve çenemi yakaladı. Ben de yumruğumu onun göğüs kafesine indirdim. Annem bizi yakaladı, ne hakkında tartıştığımızı bilmek istedi, ama ikimiz de sessiz kaldık.

Ben onun sırrını sakladım, o da benim için aynısını yaptı. Gerçekten yardımı oluyor mu?

Hayır. Hayatım mahvoldu. Boku yedi.

Ben de her şey yolundaymış gibi davranıyorum. Ama değil.

Yürümeye devam ederken sessiziz ve Tony'nin zorlandığını söyleyebilirim. Söyleyecek bir şeyi var.

Sonunda bana "Siz ikiniz bunu çözmeye çalışmayacak mısınız?" diye sordu.

Ben duruyorum. Tony de öyle. Birbirimize bakıyoruz ve normal tepkim sinirlenip ona siktir olup gitmesini ve kendi işine bakmasını söylemek olsa da, fark ediyorum ki ben sadece...

Yorgunum.

"Şu anda Jocelyn hakkında konuşmak istemiyorum," diyorum ona, ki bu gerçekten de doğru. "Bu geceki galibiyete odaklanmayı tercih ederim."

Tony göz kırpmıyor. Sanırım onu şok ettim ve bu çok sık olmaz. "Evet, tabii. Anlıyorum. Tabii. Anlıyorum. Muhtemelen bu konuyu açmamalıydım."

"Sorun değil. Hepinizin merak ettiğini biliyorum." Jocelyn ve durumumuz hakkında hiçbir arkadaşım ile gerçekten konuşmadım. Jake'le bile. Ne diyecekler ki? Caleb'a bir kez bahsettiğimde, onu kürtaj yaptırmaya ikna etmem gerektiğini söyledi.

"Aynen böyle halledildi." Pislik herif parmaklarını şıklattı.

Evet. Hayır. Hayır. Böyle bir şey olmayacak. Jocelyn'e bundan bahsettim. Onu ilk kez yalancılıkla suçladıktan bir hafta sonra.

ve bana resmen gidip kendimi becermemi söyledi.

Başta hamile olduğuna inanmamıştım. Sadece korktuğunu düşündüm. Beni geri istiyor. Cami'nin söylediği buydu.

Cami'yi düşündüğümde içimdeki her şey batıyor. İnsanların benim hakkımda söylediklerini. Onun hakkında. Jocelyn'in arkasından nasıl birlikte olduğumuzu. Bir şeyi yeterince duyduğunuzda, ona inanma eğiliminde olursunuz.

Bir şey size yeterince söylendiğinde, onu yapma eğiliminde olursunuz. Ben de öyle yaptım. Cami ile.

Bunu kimseye itiraf etmedim ama ilk başta Jocelyn'in bebeği inadına mı sakladığını merak ettim. Onu Cami ile aldattığım için benden intikam almak için. Ama bunu düşündükçe, bunun benden intikam almak için çok aptalca bir yol olduğunu fark ettim.

Ve Jocelyn aptal değil. O intikamcı kızlardan da değil. Sırf benim aptallığıma inat olsun diye bir şey yapmaz.

Bu bebeği gerçekten istiyor olmalı.

Yürümeye devam ettiğimizde Tony, "Bu konuda hiç konuşmuyorsun," diyor. "Bebek. Jocelyn. Ayrılık."

Bakışlarım Tony'nin kız arkadaşı Sophie'nin hemen arkasında duran Jocelyn'e takılıyor ve adımlarım yavaşlıyor. Kendimi yürüyen bir ölü gibi hissediyorum. Jocelyn beni görecektir ve ya beni tamamen başından savacak ya da boktan bir şey söyleyecek.

Bekle, hayır. Jos boktan bir şey söylemez. Bu daha çok Cami'nin tarzı.

Kafamı çevirip Cami'yi aradım. Bu gece yanıma gelmesini asla istemiyorum. O sürtük nereye giderse gitsin ya da kiminle konuşursa konuşsun sorun çıkarıyor ve sonunda onu gördüğümde neredeyse gülmek istiyorum.

Wyatt'la birlikte ve amigo takımındaki kızlardan biri birlikte fotoğraflarını çekiyor. Birinci sınıf öğrencisi. İyi bir çocuk. Aslında, gerçekten iyi bir çocuk, bu yüzden onunla ne yaptığı hakkında hiçbir fikrim yok. Onu çiğneyip tükürecek ve günlerce kanayacak.

Dramatik ama gerçek, bir kenara not edin.

"Ne diyeceğimi bilemiyorum," diye itiraf ediyorum sonunda.

"Bebek konusunda ona yardım edecek misin?"

Tony sordu. Omuz silktim. "Bilmiyorum."

"Nafaka ödeyecek misin?"

On yedi yaşındayım. Bu kelimeler birbirini tutmuyor. "Beni yapacak mı?" "Yapabilir. Bebek senin." Bana bir bakış nderdi. "yle değil mi?"

"Kesinlikle benim," diyorum şiddetle, patlamak üzere olan öfkemi bastırarak. Jocelyn benim ilkimdi. Ben de onun kiydim.

"Sadece emin olmak istedim. Daha garip şeyler de oldu." Sırtımı sıvazlıyor ve beni nazikçe itiyor. "Dediğim gibi, bu gece iyi oyundu. Sonra evimde görüşürüz. Ve endişelenme. Bu iş sende."

Beni olduğu y yerde bırakıp kız arkadaşına doğru ilerliyor. Yanına yaklaştığında kızın tüm yüzü aydınlanıyor ve onu kollarının arasına alıp öpmeden önce etrafında döndürüyor.

Onları birlikte görmek beni paramparça ediyor. Kışkandırıyor. Herkesin bir sevgilisi var. Caleb hariç, o da aldırıyor çünkü şu anda etrafı hayran kulübüyle çevrili. Hepsi onunla fotoğraf çektirmek için birbirleriyle itişip kakışıyorlar ve bu biraz acınası bir durum, ona salyalarını akıtıyorlar ama o onları hiç umursamıyor.

Caleb her dakikasını seviyor.

Bakışlarımı Caleb ve ona hayranlık duyan kadınlardan ayırmıyor, annemle ağabeyimin söz verdikleri gibi maçı izlemeye gelip gelmediklerini merak ediyordum ki birinin omzuma dokunduğunu hissettim. Döndüğümde Jocelyn'in önümde durduğunu görüyorum. Tek başına. Yüzünde ciddi bir ifade vardı ve...

Çok güzel.

Saçları dökülmüş ve kafasında kaşlarını neredeyse kapatacak şekilde aşağıya doğru çekilmiş bir bere var. Yüzü daha dolgun görünüyor ve gözleri ıslıl ıslıl. O kadar çok kat kat giyinmiş ki, henüz bir bebek göbeği olup olmadığını bilmiyorum ve bakışlarım otomatik olarak oraya gidiyor, kontrol ediyorum.

Söyleyemem. Ve bilmek istiyorum.

"İyi oyundu," diyor, sesi cızırtılı, sanki bunu söylemesi için çok şey gerekmiş gibi. Eminim öyledir.

"Teşekkürler." Burada olduğuna inanamıyorum. Önümde durduğuna. Birkaç hafta önce otoparkta yaşadığımız o patlamadan sonra benimle isteyerek konuştuğuna. O zamandan beri konuşmadık. Hiçbir şey hakkında.

Ve aramızda konuşulması gereken şeyler var.

"Kazandığımıza inanamıyorum," diyorum ona, çünkü gerçek bu.

"Kazandıran golü attın." Dudaklarında bir gülümseme parıltısı belirliyor ve bunu görmek bana çok fazla umut veriyor. Çok fazla. "Bu oldukça önemli."

"Sence biri fotoğrafını çekmiş midir?" Umutla soruyorum.

"Muhtemelen. Etrafa sor. Yıllıktan biri olabilir mi? Eminim birileri senin zafer anını yakalamıştır," diyor.

Bu soruyu sorduğuma hemen pişman oldum. Egoist bir pislik gibi konuştum. Tipik. "Evet. Belki." Bakışlarımın vücudunda gezinmesine izin veriyorum, yine karnında duruyorum. Kalın bir okul kapüşonu ve jogger giyiyor. Vücudu temelde aynı görünüyor. "Ah, son zamanlarda iyi hissediyor musun?"

"Öyleyim."

Bana verdiği tek şey bu.

"Ne yiyeceğini biliyor musun?" "Hayır."

"Öğrenecek misin?"

"Evet."

"Jos." Kısa cevapları karşısında sinirlendiğimi belli ettim.

"Ne?" Gözleri kocaman, ifadesi masum.

Ama o biliyor. Bana işkence ediyor ve eminim bundan zevk alıyor. Ayrıldığımızda ona yaşattıklarım için bunu hak ediyorum.

"Bana kızgınsın ve bunu anlıyorum ama bildiğinden çok daha fazlası var." Boğazımı temizleme sırası bende ve rahatsız oluyorum. "Sana elimden geldiğince yardım etmek isterim. Eğer senin için sorun yoksa."

"Nasıl yardım edeceksin?" Kaşlarını kaldırıp beni inceliyor.

"Bilmiyorum." Omuz silkiyorum, kendimi beceriksiz hissediyorum. Şu anda tamamen kendi alanımın dışındayım. "Eğer bir şeylerle ilgilenecek birine ihtiyacın olursa."

"Ne gibi şeyler?"

Sanırım bana işkence etmeye çalışıyor. "Paraya mı ihtiyacın var?"

"Şu anda değil." Meraklı gözler ve kulaklar olabileceğini hissetmiş gibi etrafına bakıyor. Eminim vardır. Futbol sahasında herkesin önünde bu konuşmayı yapmak hiç akıllıca değil. "Bunu başka bir zaman konuşabiliriz."

"Tony'lere mi gidiyorsun?" Kendimi sorgulamadan önce kelimeler beni terk ediyor.

"Bunu planlamıyordum."

"Gitmelisin." Toplayabildiğim tüm güvenle söylüyorum. Ona yalvarmak isterdim ama bunu yaparsam bana defolup gitmemi söylerdi. "Takılabiliriz."

"Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum, Diego," diyor, sesi yumuşak, bakışları benimkilerden kısa bir süreliğine ayrılıyor. "Artık birlikte değiliz. Hatırladın mı?"

Birbirimize bakıyoruz ve baktıkça daha çok acı çekiyoruz. Başım kükrüyor. Kalbim çatlıyor. Üzüntü, hayal kırıklığı ve hatta bir parça öfke damarlarımda dolaşiyor, kanımı kaynatıyor. Bu...

Böyle olmaması gerekiyordu.

"Bir bebeğimiz olacak Jos," diyorum sonunda ona.

"Oh, biliyorum." Bakışları benimkine dönüyor, ateş dolu ve sanırım bir sinire dokundum. "Güven bana. Öğrendiğimden beri her dakika bununla uğraşıyorum, sen ise her şeyden habersiz aynı hayatını yaşıyorsun."

Başımdan geçenleri bir bilse. "Farkında değilim."

"Aynen öyle. Tony'nin partisine gitmemi istiyorsun, sanki gecenin yarısını ayakta geçirip hepinizle bira içebilirmişim gibi. Ben içemem Diego. Parti yapamam. Saat ondan sonra gözlerimi zar zor açık tutabiliyorum, her zaman çok yorgunum," diyor sinirli bir şekilde.

Endişe göğsüme çarpıyor ve ona doğru bir adım atıyorum. "Hepiniz _."

"Ben iyiyim," diye tersliyor, geriye doğru bir adım atıyor ve kollarını kendine sarıyor. "Bu sadece hamile olmanın yan etkilerinden biri."

Bebek sahibi olmanın bir kadını bu kadar erken yoracağını hiç düşünmemiştim. Belki de haklıdır.

Belki de farkında değilim.

"Konuşmalıyız. Tony'nin evinde konuşabiliriz, tamam mı? O evde bulunan milyonlarca odadan birinde saklanabiliriz ve sen de bana başından geçen her şeyi anlatabilirsin. Ne dersin?" Yalvarıyor gibiyim. Yalvarıyormuşum gibi. Yaşlı Diego bunu asla kabul etmezdi. Bir kıza benimle vakit geçirmesi için yalvarmaktansa kendimi taşaklarımdan vurmaya tercih ederim.

Şimdi, ben hiçbir şeyden üstün değilim. Bu kızın, özellikle de bu kızın benimle tekrar konuşması için ne gerekiyorsa yapacağım. Bana hayatında neler olup bittiğini anlatması için. Nerede yanlış yaptığımızı ve neden bunu asla düzeltemeyeceğimizi açıklamak için.

Aklımdaki en büyük soru bu. Bunu düzeltemiyorum ve nedenini bilmiyorum.

Evet. Nedenini biliyorum. Onu aldattığımı düşünüyor.

Ama ya hakkımda söyledikleri her şey yalansa? Bunu ona söylersem bana inanmaz.

Yapmayacağını biliyorum.

Jocelyn yavaşça başını sallıyor, bakışlarında zerre kadar pişmanlık yok.
"Yapamam. Belki başka bir zaman."

Benimle konuşmaya devam etmesi için başka bir şey söyleyemeden dö n ü p uzaklaşıyor.

Ve asla arkasına bakmaz.

BEŞ

JOCELYN

"ANNE, LÜTFEN." Ellerini ellerimde tutuyorum, ona toplayabildiğim en acınası bakışı göndermeye çalışıyorum. "Lütfen beni gönderme. Sana yalvarıyorum."

Annemle babamın büyük yatak odasının ortasında duruyorduk, onun açık valizi büyük yataklarının üzerindeydi. Ben odasına girip konuşmama başladığımda o Oregon'a gitmek için eşyalarını topluyordu.

Oregon'a gitmek istemediğim hakkındaki konuşma. Tüm hayatım altüst olmuşken her şey normalmiş gibi davranma düşüncesi bile beni endişeye sürüklüyor. Bunu yapamam. İyi olmadığım halde iyiymişim gibi davranamam.

Annemin yüzündeki ifade bana çatlamak üzere olduğunu söylüyor. O bakışı bilirim. Birçok kez gördüm ve bu iyiye işaret. Olumlu bir işaret. "Büyükannen ve büyükbaban hayal kırıklığına uğrayacak."

"Ne yaparsam yapayım, beni hayal kırıklığına uğratacaklar anne. Bunu biliyorsun," diye hatırlatıyorum ona, çünkü bu doğru.

"Peki ya baban?" diye soruyor.

"Beni orada istemiyor." Ellerini bırakıyorum ve yatağın kenarına çöküp yere bakıyorum. "Önümüzdeki altı ay boyunca beni saklamak ve yokmuşum gibi davranmak istiyor."

"Bu doğru değil-" diye söze başlıyor ama ben ona ölçülü bir bakış gönderiyorum ve o da dudaklarını kapatıyor.

İkimiz de bunun doğru olduğunu biliyoruz. Bunu tartışmasının bir anlamı yok.

Yorgun bir iç çekişle yanımdaki yatağa yığılıyor, kolunu omuzlarıma doluyor ve beni kendine doğru çekip sarılıyor. "Eğer evde kalırsan, seni yanımda görememeyi özleyeceğim."

Zafer bende gülümseme isteği uyandırıyor ama kendimi tutuyorum. "Bu sadece Şükran Günü anne. Aslında yerli halkın katledilmesini ve hacıların onların topraklarını çalmasını kutlamak için uydurulmuş bir bayram."

Annemin yüz ifadesi bana Şükran Günü'nü daha önce hiç böyle düşünmediğini söylüyor. "Aile için minnettar olma fikrini seviyorum. Ben de bunu kutluyorum."

"Biliyorum." Yüksek sesle nefes veriyorum. "Sadece babamın ailesinin önünde olmadığım biri gibi davranmak istemiyorum."

"Onlar da senin ailen," diye hatırlatıyor bana.

"Elbette öyleler. Ama yine de. Onlarla o kadar yakın değiliz ve büyükanmem bana ne yaptığımı ve hangi üniversiteye gitmek istediğimi sorduğunda kendimi çok yapmacık hissedeceğim. Ona gerçeği söyleyemem. Neden kendimi bu duruma sokayım ki?" Başımı omzuna yaslayıp gözlerimi kapatıyorum ve kendime ağlamayacağımı söylüyorum.

Bu benim yeni mantram oldu. Son zamanlarda ya çok sinirleniyorum ya da kontrolsüzce ağlıyorum. Arası yok. İnternette araştırdım ve bunun bir hamilelik belirtisi olduğuna eminim.

Hamile olmak insanı gerçekten etkiliyor.

"Yine de neredeyse bütün bir hafta boyunca burada tek başına olacaksın. Evde tek başına olmanı istediğimden pek emin değilim," diyor ve parmağını büzülmüş dudaklarına götürüyor.

"İyi olacağım. Neredeyse on sekiz yaşındayım." Sesim düşüyor. "Yakında anne olacağım. Sanırım yeterince sorumluluk sahibiyim."

Annem gerçekten gülüyor, bu da beni şaşırtıyor. "Bu doğru, değil mi? Ama benim için sen her zaman benim küçük kızım olacaksın."

Kendimi onun kucağından çekip ayağa kalkmadan önce bana bir kez daha sarılıyor. Volta atmaya başladım. "Hadi ama anne. Bırak evde kalayım."

"Bu konuyu babanla konuşmam gerekecek," diyor.

Bu hep onun standart cümlesi. Önce onun onayını almadan karar veremediği için böyle davrandığını düşünürdüm ama şimdi anlıyorum ki onlar bir takım. Bu işte birlikteler. Ve otomatik olarak diğerinin bir şeyi kabul edeceğini varsaymadan önce bir şeyleri tartışmayı seviyorlar.

Bu hoşuma gitti. Bebek sahibi olacağımı açıkladığımdan beri babamın bana davranışlarından pek hoşnut olmasam da ailemin ilişkisine saygı duyuyorum. Çoğu zaman beni görmezden geliyor. Bana çok fazla soru sormuyor ya da fazla ilgi göstermiyor. Sanki ortadan kaybolmamı istiyor.

Ve bu acıtıyor.

Tam ayağa kalktığı sırada önünde duruyorum. Ona hızlıca sarılmadan hemen önce "Teşekkür ederim," diyorum. "Evde kalabilirsem çok rahatlayacağım."

"Biliyorum." Neredeyse beceriksizce sırtımı sıvazlıyor ve yemin ederim sesinde bir tutukluk duyuyorum. "Biliyorum."

Oregon'a bensiz gittiler.

Küçük kardeşim Liam ve kız kardeşim Addison çok öfkeliydiler, "*Bu adil değil!*" çığlıkları evin her yerinde yankılanıyordu. Annem durumu anlayışla karşıladı ve onlara benim son sınıf öğrencisi olduğum, bu ayrıcalığı hak ettiğim falan filan gibi saçma sapan şeyler söyledi.

Babam gitmeyeceğim için neredeyse rahatlamış görünüyordu, bu da bana acı veriyordu ama sonunda istediğimi elde ettiğim gerçeğine odaklandım. Pazar sabahı erkenden yolculuğa çıkmadan önce bana kocaman sarıldı. Beni sevdiğini ve özleyeceğini söyledi.

İyi hissettirdi. Normaldi.

Bugün Salı, ama gün uzuyor. Evin bana kalması ve istediğim kadar uyuyup şekerleme yapabilmem güzel olsa da sıkılmaya başladım. Dün öğleden sonra Marley ile Starbucks'ta bir araya geldik ve dışarıda bir masada oturup tatil içeceklerimizi yudumlarken donuyorduk. Ben kafeinsiz olduğum için benimki kafeinsizdi. Marley'in ekstra espresso içeren Pumpkin Spice Frap'ına imrendim.

Sonra kendime bebek için doğru olanı yaptığımı hatırlattım ve bu beni daha iyi hissettirdi.

En azından biraz.

Ama bugün yalnızım. Ailemi özlüyorum. Arkadaşlarımı özlüyorum. Gün uzayıp gidiyor ve neredeyse sonsuzmuş gibi geliyor. Annem daha önce beni kontrol etmek için aramıştı ama dikkati dağılmıştı. Büyükannelemin evine yakın bir çiftliğe gitmeye hazırlanıyorlardı; orada fotoğraf çektmek için balkabağı tarlası ve serbestçe dolaşan canlı hindiler vardı.

Bunu duymak beni gitmediğime pişman etti. Belki de gitmeliydim. Güzel bir dikkat dağıtıcı olurdu ve biraz eğlenebilirdim. Ayrıca her zaman yalnız olmayı düşünmek yerine aileme odaklanabilirdim.

Ama seçimimi değiştiremem. Cumartesi gecesine kadar burada tek başımayım.

Hissettiğimde geç bir öğle yemeği için ızgara peynir hazırlıyordum. Karnımda daha önce hiç yaşamadığım bir çırpınma. Tamamen duruyorum, elim otomatik olarak onu hissettiğim noktaya gidiyor ve avucumu oraya bastırıyorum, nefes nefese bekliyorum.

Yine oluyor. O kadar hafif, yuvarlanan bir his ki, neredeyse kendimi bunun olmadığına ikna edebilirim.

Ama oldu.

Sanırım... Bebekti.

Kızarmış peynirimi unuttum, ocağın önünde duruyorum, elim hala karnımın yan tarafına bastırılmış, nefesimi tutarak tekrar olmasını bekliyorum. Bekliyorum. Ve bekliyorum. Ve biraz daha bekledim.

Bir şeylerin yanık
kokusunu alıyorum.

"Kahretsin!"

Bir spatula kaparak sandviçi çeviriyorum ve bir tarafının tamamen siyah olduğunu ve kelimenin tam anlamıyla tüttüğünü görüyorum. Ocağı kapatıyorum ve sandviğin tamamını spatulayla alıp çöp kutusuna götürüyorum ve içine atıyorum.

Tencereyi temizledikten ve her şeyi bulaşık makinesine koyduktan sonra öğle yemeği için dışarı çıkmaya karar verdim. Saçlarımı taradım, kapüşonlu bir tişört giydim ve arabaya atlayıp şehrin ana kısmına gitmek için gereken yaklaşık on beş dakikalık yolu sürdürdüm.

Sokaklar cıvıl cıvıl. Yerel süpermarketlerin otoparkları Şükran Günü öncesi alışveriş yapanlarla ağzına kadar dolu. Turistler de akın akın geliyor, çoğu Yosemite Ulusal Parkı'na doğru yola çıkmadan önce alışveriş yapmak ya da yemek yemek için burada mola veriyor.

Pete's Place'e gidiyorum çünkü canım tavuk şeritleri ve patates kızartması çekiyor ama arabaya servis sırasının çok uzun olduğunu görünce içerisinin çok kalabalık olmamasını umarak park ediyorum. Otopark çoğunlukla boştu ve içeri girdiğimde biri hariç masaların çoğunun boş olduğunu gördüm. Tezgâhta kimse yok ve ne sipariş edeceğimi zaten biliyor olmama rağmen tezgâhın üstündeki duvarda asılı menüye bakarak duruyorum.

Tezgâhın arkasında durmuş, sırtı bana dönük bir adam pencereden aşçılardan biriyle konuşuyor ve kaşlarımı çatıyorum. Çok tanıdık geliyor.

Arkasını döndü ve onun Diego olduğunu fark ettim.

"Hey." Sesi benim hissettiğim kadar şaşkındı. "Jos. Burada ne yapıyorsun?"

Beni lakabımla çağırmasından nefret ediyorum. Onu gördüğümde öfke hissetmediğim için daha da nefret ediyorum. Aslında onun aptal yakışıklı yüzünü gördüğüme sevindim.

"Geç bir öğle yemeği sipariş etmeye geldim," diyorum ona, tezgâha yaslanarak, aniden ona daha önce ne olduğunu anlatmak için endişeleniyorum. Bebeğin hareket ettiğini nasıl hissettiğimi. Hatta itiraf etmeye hazır bir şekilde dudaklarımı aralıyorum ama içimden bir ses son

anda yapmamam gerektiğini söylüyor.

O yüzden yapmıyorum.

Belki de bebeği hissetmedim. Araştırdım ve bunu hissetmek için biraz erken. Belki de sadece gazdı.

Bilmiyorum.

"Oregon'a gideceğini duydum." Yanakları kızardı ve bunu ona kimin söylediğini öğrenmek için sabırsızlanıyorum.

Ama sormuyorum.

"Evde kaldım. Gitmek istemedim." Burnumu kırıştırdım.

"Ailen seni zorla götürmedi mi?" Ne kadar titiz olduklarını biliyor.

Yavaşça başımı sallıyorum. "Zorlamadılar. Buna inanabiliyor musun?"

Babamın gitmediğime sevinmesinin gerçek nedenini ona söylemiyorum. Çünkü benden ve "durumumdan" utanıyor.

"Burada tek başına mısın?" Kaşlarını çatıyor. "Ne kadar sürelіğine?" "Ailem Cumartesi gecesi dönecek," diye cevap veriyorum.

"Şükran Gününü yalnız mı geçireceksin?" Kaşlarını kaldırıyor.

"Evet. Marley's'e gidebilirim." Teklif etti ama bilmiyorum. Tüm arkadaşlarımla aileleri artık beni yanlarında istemiyormuş gibi hissediyorum. Sanki sahip olduğum şey bulaşıcı olabilirmiş gibi. "Sorun değil. Uyuyordum. Kestiriyorum."

Tanrım, çok sıkıcı konuşuyorum. Hayatım bu hale geldi.

Sesi alçalıyor. "Hâlâ yorgun musun?"

Başımı salladım. "Son konuşmamızdan bu yana sadece birkaç gün geçti, yani... evet."

"Evet." Dikkatini bana vermeden önce omzunun üzerinden hızlıca bakıyor. "Sipariş vermeye hazır mısın?"

"Evet, ben-"

"Tavuk şeritleri ve patates kızartması, yanında da vişneli Pepsi," diye bitiriyor ve kasanın tuşlarına dokunuyor.

Tabii ki siparişimi biliyor. Birlikteyken buraya çok gelirdik. "Vişneli Pepsi yok. Kafeini azalttım. Pembe limonata alacağım."

"Anladım," diyor siparişleri toplarken.

Ödemeyi yaptıktan sonra, "Ne zamandır burada çalışıyorsun?" diye soruyorum.

"Bir ay. Liman kapandığında başka bir iş bulmam gerekiyordu. İşte buradayım." Omuz silkiyor, bir strafor bardak alıp buzla doldururken mahcup görünüyor. "Berbat bir durum."

Gülmeye başladım. "Çalışırken dışarıda olmaya ve özgürlüğe alışkınsın."

Geçen yaz, ben restoranda kasiyerlik yaparken o da yerel bir tatil köyünde tekne iskelesinde çalıştı. Kolay bir iş değildi. Sürekli meşguldük ve sürekli ayaktaydım ama bahşişlerden çok iyi para kazandım. Diego da öyle, ancak o mesaide geçirdiği zamanın tadını daha çok suda takılarak ve bronzlaşmaya çalışarak çıkarıyordu.

"Çeşmedeki siz kızlara artık daha çok saygı duyuyorum," diyor, sesi içten. Bunun gerçekten doğru olup olmadığını merak ediyorum. Çeşmede çalışan biz kızlara hep laf atardı, sanki hep onun emrindeymişiz gibi. Oldukça cinsiyetçiymiş ama herkese sadece şaka yaptığını söyleyerek geçiştirmeye çalıştım.

Belki de değildi. Hala gerçekten bilmiyorum.

Diego bardağıma pembe limonata doldurup bana uzatıyor. "Yemeğiniz birkaç dakika içinde hazır olacak."

"Teşekkürler." Fincanı ondan alıyorum, parmaklarımız birbirine sürtünüyor ve içimden küçük bir ürperti geçiyor.

Titremeyi görmezden geliyorum. Bunun yerine, düzgün bir konuşma yapabildiğimiz gerçeğine ve bunun ne kadar yetişkin hissettirdiğine odaklanıyorum. Kendimle gurur duyuyorum. Ben

Diego'yla da gurur duyuyorum. Şu halimize bak, sorumluluk sahibi yetişkinler oluyoruz.

Bir sonraki adım gelecek hakkında konuşmak. Ve bebek hakkında. Henüz konuşmadık ama konuşmamız gerek. Bilmek istiyorum. O ne yapacak? Çocuğumuzun geleceğinde nasıl bir rol oynamak istiyor? Maddi destek sağlamak istiyor mu? Velayet istiyor mu?

Annem velayeti ona vermemem gerektiğini söylüyor ama bu çok saçma. O bebeğin babası. O da en az benim kadar çocuğumuzun hayatında yer almayı hak ediyor.

Ön tezgâhtan çok uzak olmayan bir masaya oturup telefonumda geziniyormuş gibi yapıyorum ama gizlice Diego'yu izliyorum. Başka bir müşterinin işlemlerini yaparken kasaya nasıl da konsantre oluyor. Ne kadar hızlı, ki futbol sahasında ne kadar hızlı olduğunu düşünürsek bu beni şaşırtmamalı. Gülümsüyor ve çocuklu genç bir çift olan müşterilerle sohbet ediyor ve gülümsemesine rağmen yaydığı gerginliği hissedebiliyorum. Onu rahatsız eden bir şey var. Görünüşe göre onu her zaman rahatsız eden bir şeyler var.

Şu anda, muhtemelen benim.

Tam telefonuma bakıyordum ki yaklaşımıyla beni şaşırtıyor, oturduğum masaya içinde yemeğim ve içkim olan bir tepsi koyuyor.

"Buyurun," diyor. "Başka bir şeye ihtiyacınız var mı?"

Özel muamele görüp görmediğimi merak ederek ona bakıyorum. Hemen kendime öyle olmadığımı söylüyorum. "Hayır, teşekkür ederim. Ben böyle iyiyim."

"Keyfini çıkarın." Kımıldamıyor. Gülümsemiyor da ve kaşlarını çatıyorum, söyleyecek başka bir şeyi olup olmadığını merak ediyorum.

Öyle.

"Dinle, bu gece buluşmak ister misin? Belki?" Dudaklarımı aralıyorum, hayır demeye hazırım ama sözümü kesiyor. "Hayır deme. Sence de konuşmamız gerekmiyor mu? Her şey hakkında?"

Sertçe yutkunuyorum, iřtahım beni terk ediyor, yerini sinir alıyor. O haklı. Konuřmalız. Ben de tam olarak aynı řeyi dūřünmüyor muydum? Ama bunu dūřünmekle gerçekten yapmak çok zor.

"Bilmiyorum..." Sesim uzaklaşıyor ve bir kızartma alıp ağızıma atıyorum. Sıcak, tuzlu ve mükemmel miktarda ıtırtıya sahip ve kısa bir an için gözlerimi kapatıp tadın tadını çıkarıyorum.

Gözlerimi açtığında Diego'yu dilini yutmuş gibi bana bakarken buldum. Sanki o kızartmayı yememi izlemek hoşuna gitmiş gibi. "Hadi Jos," diyor sesi kısık bir şekilde. "Beşe kadar çalışıyorum. Ondan sonra buluşabiliriz."

"Nerede?" Bunu sorduğum için kendimden nefret ediyorum. şimdi bunu gerçekten yapmak istiyormuşum gibi konuşuyorum.

Derinlerde bir yerde, ona duyduğum öfkeye ve hilekârlığıyla beni alenen aşağılmasına rağmen, hâlâ onunla konuşmak istiyorum.

"Belki... senin evin?" Kaşlarını kaldırıyor.

Olmaz. Asla olmaz. "Daha halka açık bir yere ne dersin?" diye önerdim.

Yüzündeki hayal kırıklığı çok açık. Evimde buluşarak, ikimiz baş başa kalarak tam olarak ne kazanacağını dūřünüyor?

"Tamam, tabii," diyor zayıf bir sesle. "Pizza Factory'de saat beş-on beşe ne dersin?"

Birlikteyken en sevdiğimiz yerlerden biriydi. Genelde bizim yaşımızdaki insanlarla dolup taşar ama tatil haftası olduğı için çok kalabalık olacağını sanmıyorum.

Yoksa...

"Bu çok aleni olabilir," diyorum ona.

Tam bir şey söyleyeceğı sırada kapı açılıyor ve bir daha asla görmek istemediğim kişinin en yakın arkadaşıyla Pete'in odasına girdiğini görüyorum. Ya da son kurbanı, ne dersiniz deyin.

Bu Cami. Yanında ponpon kız takımında son sınıf öğrencisi olan Baylee var.

Diego kaskatı kesildi. İştahım beni hızla terk ediyor. Cami bize doğru bakıyor, bizi birlikte yakalayınca iki kez bakıyor. Ona bakıyorum, asla başka yere bakmadan, kalbim boğazımda çarpıyor. Gözleri kısa bir an için bana dikiliyor ve sonra Diego'ya kayıyor.

"Selam bebeğim," diye sesleniyor ona, flörtöz bir gülümseme eşliğinde.

İçim yanıyor. Durumumuz göz önüne alındığında, ona *bebek* demesi özellikle korkunç.

Neredeyse homurdanıyor ve iki elinin de sıkı yumruklar halinde olduğunu, eklemelerinin beyazlaştığını görebiliyorum. "Ne istiyorsun Cami?"

"Bilmem, belki de yemek siparişi vermek istiyordumdur?" Kıkırdıyor ve bir çarşaf kadar beyaz olan Baylee'ye bakıyor. Rahatsız görünüyor, bu da kendimi biraz daha iyi hissetmemi sağlıyor. Her zaman Baylee'nin derinlerde bir kalbi olduğuna inanmışımdır.

Cami'nin aksine.

Diego bana bir bakış gönderiyor, karanlık bakışları pişmanlık dolu. Pişmanlık. Eğer sadece gözleriyle özür dileyebilseydi, şu anda bunu yapıyor olacaklarını biliyorum. "Gidip onunla ilgilenmeliyim."

Seçtiği ifadeler de berbat ve ne demek istediğini bilsem de yanlış anlıyorum.

"Devam et." Ses tonum düşmanca ama umurumda değil. Çenemi Cami ve Baylee'nin beklediği ön taraftaki tezgâha doğru çeviriyorum. "İşinizin başına dönün."

Tereddüt ediyor, tüm tavırları tek bir kelime etmeden her şeyi anlatıyor ve sonra beni bırakıp kasaya yöneliyor. Kasaya giderken onu izliyorum, yüz ifadesi gergin, Cami'yi izlerken gözleri vahşi.

Cami onunla utanmazca flört ediyor, izlediğimden emin olmak için iki saniyede bir omzunun üzerinden bakıyor.

Başka tarafa bakmıyorum. Cami eğilip Diego'nun ön koluna dokunduğunda bakışlarımı sabit tutuyor, irkilmiyorum.

Sanki dokunuşu onu yakmış gibi ondan uzaklaşıyor.

Onun bariz reddinden memnuniyet duyacağımı düşünmüştüm ama hiçbir şey hissetmedim. Hiçbir şey. Uyuştum.

Tamamen uyuşmuş.

İşlemleri bitirdiklerinde çoktan yerimden kalkıp ön kapıya doğru gittiğimi fark ediyorum. Yemek tepsim bıraktığım yerde masanın üzerinde duruyor ve onun sesini duyduğumda dışarı çıkmak üzere kapı kolunu itiyorum.

Tanrım, neden beni rahat bırakmıyor?

Onu görmezden gelerek yürümeye devam ediyorum, sırtım dik, adımlarım kararlı, kalbim... ağrıyor. Adımı tekrar tekrar söylüyor, ben de sonunda daha fazla dayanamayarak dönüyorum.

"Ne istiyorsun?"

Adımlarını yavaşlatıyor, sanki dünyada hiçbir şey umurunda değilmiş gibi bana doğru yürüyor, dudaklarında küçük bir sırıtma beliriyor. O muhteşem ve bunun farkında. Zehirli kişiliği ve sefil ruhunun yanı sıra güzel görünümünü bozan tek şey, çok uzun ve örümcekli kirpik uzantıları. Sahte oldukları çok açık.

Ve belli ki korkunç.

"Sürekli bu söylentileri duyuyorum," diyor önümde durarak. Benden daha kısa. Ve daha zayıf. Özellikle de şimdi. "Ve onlara inanmakta *çok* zorlanıyorum."

"Hamile olduğumla ilgili olanlar mı?" Umursamazca soruyorum. Bunu açıkça söylediğimde gözleri fal taşı gibi açılıyor. Neden saklayayım ki?
"Onlar doğru."

Gülüyor ama sesi gergin geliyor. "Saçmalık."

Hiçbir şey söylemiyorum. Sadece ona

bakıyorum.

Kahkahalar kesiliyor ve Cami yavaşça başını sallıyor. "Bana yalan söylediğini söyledi."

Öfke içime doluyor, gözlerim kıpkırmızı oluyor ve bunu saklamaya çalışarak sertçe yutkunuyorum. Yani hâlâ konuşuyorlar mı? Tabii ki konuşuyorlar. "O bir pislik," diye ısıırıyorum.

"Yine de Pete'e gel ve onunla konuş." Kollarını önünde kavuşturup kalçasını dışarı çıkarıyor.

"Burada çalıştığından haberim yoktu." Neden bu kaltağa karşı kendimi savunuyorum ki? "Sen kim oluyorsun da yargılıyorsun? Sen de aynı şeyi yapıyorsun."

"Gelip onu görmemi istedi." Bana göz kırptıyor, kirpikleri birbirine dolanıyor, yemin ederim. "Karşı koyamadım."

Neden bu kadar yalancı? Neden bana Cami'yle artık konuşmadığını söyledi?

"Peki ya Wyatt?" İkisini geçen Cuma gecesi futbol sahasında birlikte gördüm, sarmaş dolaştılar ve gerçek bir çiftmiş gibi fotoğraf çektiler.

"Oh Wyatt." Elini sallayarak onu başından savdı. "O genç. Hevesli. Eğlenceli. Tatlı."

Basitçe söylediği şey bir kolay lokma olduğu. Ben de onun duruşunu taklit ederek kollarımı kavuşturuyorum. "Peki neden tekrar konuşuyoruz?"

Yüz ifadesi bir anda buz gibi oldu. "Benden hiç hoşlanmadın." "Sen de benden hiçbir zaman gerçekten hoşlanmadın," diye hatırlatıyorum ona.

"Ben istedim." Dudaklarını birbirine bastırıyor, sanki bunu geri almak istiyormuş gibi. "Ortaokuldayken. Aynı arkadaş grubunda takılırdık."

Sayılır. Pek sayılmaz. Arkadaş olacağımızı hiç düşünmemiştim. Hiç ortak noktamız olmadı. Ayrıca, o kötü bir kızdı ve ben değilim. "Nefesimizi boşa harcıyoruz," diyorum ona tam dönüp arabama doğru ilerlerken.

Sanırım hamile olmak kendimi savunmamı sağlıyor. Bu güzel bir şey.

Tamam, bu gerçekten güzel. Aslında güçlendirici.

"Bu kadar mı yani? Benden öylece uzaklaşacak mısın?" diye bağırıyor.

"Sana hiçbir şey borçlu değilim." Arabamın önünde durup anahtarsız kumandaya basıyorum ve kapıyı açıyorum. Bana kaşlarını çatarak baktığını görmek için ona doğru bakıyorum. "Sen de bana hiçbir şey borçlu değilsin."

Gülümsemesi geri döndü. "Gerçekten mi? Erkeğini çaldığım halde mi?"

Böyle bir şey söylemeyi Cami'ye bırak. Tam bir kabus. Arabama binip kapıyı çarpmadan hemen önce ona "Onu alabilirsin," dedim.

Otoparktan ıkarken Cami'nin yüzündeki ifade paha biilemezdi. Hemen gözyaşlarına boğulmadan önce yaklaşık doksan saniye kendime hakim olabildim.

ALTI

DIEGO

CAMI restorana geri dönüyor, yanakları pembeleşmiş, ağzı mini bir kaş çatmayla kapanmış. Tezgâhta durdu ve bana ters ters bakarak "Onunla tekrar birlikte misin?" diye sordu.

Kimsenin dinlemediğinden emin olmak için hızla omzumun üzerinden bakıyorum ve bir adım daha yaklaşp tezgâhın üzerine eğilerek fısıldıyorum: "Bu seni hiç ilgilendirmez."

Ondan hızla uzaklaşıyorum, bunu yaptığım için minnettarım. Kaltak ağzımı patlatacakmış gibi görünüyor.

"Benimle bu şekilde konuşamazsın," diyor, sesi yükseliyor.

Baylee yanımıza geldi, yüzünde endişe dolu bir ifade vardı. "Cami, olay çıkarma."

"Kapa çeneni," diye tersliyor sözde en iyi arkadaşına, ama bütün zehri bana. Bunu gözlerinde görebiliyorum. "Bitmemiş bir işimiz var Garcia."

"Olan oldu." Hayatımın en büyük pişmanlığı önümde duruyor ve bana ne kadar berbat biri olduğumu hatırlatıyor. Sevdiğim kızla her şeyi nasıl berbat ettiğimi. Dedikodular Cami tarafından yakılarak çok hızlı yayıldı ve onları kontrol edebilmemin hiçbir yolu yoktu. İnsanlar inanmak istediklerine inanırlar.

Doğru olmasa bile.

Siktir et.

Derin bir nefes alarak nikotinin etkisini göstermesini bekliyorum, Cami ve Baylee'nin restorandan çıktığını gördüğümde köşeye sınıyorum. Baylee yiyecek torbasını ve iki içeceği taşırken, Cami ellerini sallayarak söylenmeye devam ediyor.

Beni şikayet ediyorsun.

"O pisliğin beni gördüğüne *sevineceğini* sanırsın. Tabii ki biz geldiğimizde hamile eski sevgilisiyle takılıyor olacaktı." Sesi kesinlikle iğrenmiş gibi geliyor.

"Bırak gitsin, Cam. Artık Wyatt'ın var. Sen ve Diego asla yürümeyecektiniz," diye yalvarır Baylee.

Baylee haksız değil.

"Yapabilirdik," diyor Cami, sesinde bir somurtkanlık. Onda en nefret ettiğim şey bu. Surat asıyor. Surat asıyor. Sanki kızgın bir çocukmuş gibi ayaklarını yere vuruyor ve öfke nöbeti geçiriyor. Onunla birlikte olmak hoş değil, cinsel olarak bile. Bunu çok çabuk anlarsınız, çünkü size güçlü ve sert bir şekilde yaklaşır, tatlıymış gibi davranır. İlgileniyormuş gibi davranıyor. Hepsisi duman ve aynadır. Sizi pençesine aldığını düşündüğü anda, gerçek benliği ortaya çıkar ve pek de eğlenceli değildir.

İşte bu yüzden erkekler burada kalmıyor. Ona tamamen kapılan tek kişi Jake'ti ama eminim bunu gençliğine bağlıyordur. Gençtik ve o da güzeldi. Anlıyorum.

Neden şimdi onunla hiçbir şey yapmak istemediğini anlıyorum. Ben de aynı şekilde hissediyorum.

Kızlar Cami'nin arabasına biniyor, Baylee içeri girmeden önce içecekleri ve yiyecekleri karıştırıyor ve ben de uzaklaşmalarını izliyorum. Tanrı'ya şükür beni hiç fark etmediler.

Baylee için üzülüyorum. Cami'nin saçmalıklarına neden katlanıyor bilmiyorum ama eninde sonunda o da gidecek. Herkes Cami'yi terk ediyor. Arkadaşları. Erkek arkadaşları. Ama o kaltak annesi asla. Cami reddediyor

Arkadaşlarını ya da erkek arkadaşlarını yanında tutmadığı için sorumluluk alıyor. Diğer herkesin hatalı olduğunu düşünür ve annesi de bu düşünce yapısını teşvik eder.

Babam uzun zaman önce bana şöyle demişti: Eğer etrafındaki herkesin bir pislik gibi davrandığını düşünüyorsan, belki de bir adım geri çekilip kendine bakmalısın. Çünkü muhtemelen pislik olan sensin.

Bu bana söylediği en değerli tavsiyeydi, gerçi bana çok şey vermedi ama.

Cami'nin durumunda, pislik olan o. Her zaman. Ama o bunu hiç görmüyor.

Hayatta hiçbir şey size dokunamayacakmış gibi ilerlemek nasıl bir şey? Sanki hiç yanlış yapmıyormuşsun gibi? Sağda solda hata yapıyorum ve bunu biliyorum, bazen -çoğu zaman- yaptıklarımın sorumluluğunu da almıyorum.

Kahretsin. Belki Cami ve ben düşündüğümden daha çok benziyoruzdur.

Sigaramı emerken aklım Jocelyn'e kayıyor. Daha önce onu restorana tek başına girerken görmek tam bir şok olmuştu. Ortak arkadaşlarımız sayesinde onu takip ediyordum ve tatil için şehir dışına çıktığını sanıyordum.

Ama o burada. O büyük evinde tek başına, etrafında ailesi yok. Durumunu düşünersek, bu güvenli mi? Onu koruyacak kimse yok. Ve eğer hiç gelmeseydi, asla bilemeyecektim.

Artık biliyorum. Ve ona göz kulak olan kişi ben olmak istiyorum. O benim sorumluluğumda. O ve bebek.

Çok güzel görünüyordu. Hatta biraz farklıydı ama kötü anlamda değil. Yüzü daha dolgundu ve saçları daha gür görünüyordu. Biraz araştırma yaptım ve hamileyken tırnaklarınızın ve saçlarınızın daha hızlı uzadığını okudum. Başka şeyler de öğrendim. Bebeğin cinsiyetini yakında öğrenebilirmiş ama muhtemelen henüz çok erken. Seçme şansım olsaydı, bir erkek isterdim. Top yakalamayı öğretebileceğim küçük bir ben.

Bir süre ona bir şey öğretebileceğimden değil. Çok küçük olacak. Ve sürekli ağlayacak. Bebekler muhtaçtır. Çaresiz. Zaman alıcı. Nasıl olur da

Jocelyn hem üniversiteye gidip hem de anne olmayı kaldırabilecek mi? Hâlâ okula gitmeyi planladığını biliyorum. Arkadaşı Sam'in Jocelyn'in San Diego State hayalinden vazgeçtiğini ve artık Fresno State'e gideceğini söylediğini duydum.

Hayallerinden vazgeçtiği için üzülüyorum ama aynı zamanda içten içe burada kalmasına seviniyorum. Benim gibi. Ben de büyük ihtimalle Fresno State'de futbol oynuyor olacağım.

Umarım.

Koç Callahan beni şu anda sigara içerken yakalasaydı? Kalp krizi geçirirdi. Sigarayı ağzımdan alır ve üzerinde tepinirdi, bir yandan da bana suçluluk dolu bir konuşma yapardı. Sigara içmek ciğerlerim için kötü. Koşma yeteneğimi bozar ve beni yavaşlatır. Ama şu anda çok büyük bir stres altındayım ve bu da yıpranmış sinirlerimi yatıştırmaya yardımcı oluyor.

En azından bir süreliğine.

Hayatımın en büyük maçının yaklaştığı ve yaklaşık beş-altı ay sonra baba olacağım gerçeğinin yanı sıra başka endişelerim de var. Annem gibi.

Ona hala Jocelyn ve bebekten bahsetmedim. Peki ya öğrendiğinde? Kıcıımı kırbaçlamaya çalışabilir. Muhtemelen o da yapabilir. Annem bazen korkutucu olabiliyor. Bu yüzden ona henüz söylemedim. Ve her ne sebeple olursa olsun, Mateo da beni hala ispiyonlamadı. Belki de piç kurusu bir haltlar karıştırdığı ve düzenli olarak sözde *gizli* para fonuma el attığı içindir. Elimdeki nakit paranın bir kısmını bankaya götürdüm ve hepsini tasarruf hesabıma yatırdım. Üç yüz kadar eksikim vardı ve hepsinin nereye gittiğini biliyorum.

Kardeşimin ceplerine ve burnuna. Ya da damarına. Artık ne yaptığını bile bilmiyorum. Neden sadece otla yetinmiyor?

İşsiz güçsüz bir tembelken benim zor kazandığım parayı çalmaya çalışan o pislğin canı cehenneme.

Neredeyse Şükran Günü olduğunu düşünürsek, sırrımı açıklamam ve itiraf etmem gereken zamanın geldiğini hissediyorum. Başka biri ona söylemeden önce annemin benden öğrenmesi gerekiyor. Arkadaşlarından birinin Jocelyn'i markette ya da herhangi bir yerde hamile bir kadınla gördüğünü ve anneme her şeyi anlattığını hayal edebiliyorum.

Annem aptal değil. Bebeğin benden olduğunu anında anlardı. Jocelyn'e başka kimse dokunmadı. Sadece ben dokundum.

O benimdi. Ta ki benim olmayana kadar.

Zamanım tükeniyor ve itirafımı yapmam gerekiyor. Ne kadar zor olursa olsun. Erkek gibi davranmalıyım.

Birçok yönden.

Her şekilde.

Sigaramdan son bir nefes çekip dışarıda duran siyah plastik kül tablasında söndürüyorum ve işten çıkmama sadece birkaç saat kaldığı için şükrederek mutfağa geri dönüyorum.

Sonra da Jocelyn'le Pizza Fabrikası'nda buluşabilirim.

Yine de benimle buluşacak mı? Yoksa Cami'yle karşılaştığı için çok mu sinirli? O kaltak her şeyi nasıl mahvedeceğini biliyor.

Tüm hayatım gibi.

Pizza Factory'ye gidip otoparkta bekledim, telefonumu karıştırdım ve Cami'den gelen bitmek bilmeyen mesaj akışını görmezden geldim. Kızgın başladı.

Neden beni görmezden geliyorsun?

Sen kim olduğunu sanıyorsun?

Siktir git Diego! Sik yalayan bir pislikten başka bir şey değilsin!

Kız çok klas. Ve aynı zamanda bir aptal. Çalışmayı bırakıp ona mesaj atamam. Gerçi yaşamak için çalışmak zorunda olmanın nasıl bir şey olduğu hakkında hiçbir fikri yok.

İlk atıp tutmasından bir saat sonra benimle tatlı tatlı konuşmaya çalıştı.

Seni özledim.

Birlikte çok iyiydik. Senin de aynı şekilde hissettiğini

biliyorum. Lütfen Diego. Seni özlüyorum. Hem de çok.

Bir dizi kırmızı kalp emojişi eşliğinde.

Bu sorunu sonsuza dek bitirmek için engellemeye bastım. Onu her yerde, tüm sosyal medyada engelliyorum, takip etmeyi bırakıyorum, engelliyorum ve aylar önce yapmam gereken her şeyi yapıyorum.

Cami'yi hayatımdan sonsuza dek çıkarmak. Neden bu kadar uzun sürdü, bilmiyorum. Düzgün düşünemiyordum. Ne zaman doğru düşündüm ki?

Cami'nin bipolar olup olmadığını merak etmeye başladım. Cidden. Ruh hali o kadar hızlı değişiyor ki başım dönüyor. Ve hayır, birlikte iyi olduğumuzu hiç düşünmedim. Benim gözümde hiçbir zaman resmi olarak birlikte olmadık, bu yüzden neden bahsettiği hakkında hiçbir fikrim yok.

Bazen Cami'nin kendi küçük dünyasında yaşadığını da düşünüyorum. Kesinlikle içinde olmak istemediğim bir dünya.

Saat beşi on beş geçiyor ve Jocelyn'e gelip gelmeyeceğini soran bir mesaj gönderiyorum, ama beni her yerde engellediğini itiraf ettiği için mesajı alıp almadığı hakkında hiçbir fikrim yok.

Saat beş buçuk olduğunda, ekildiğimi varsayıyorum ve tereddüt etmeden park yerinden geri çekilip göle doğru giden otoyola çıkıyorum.

Jocelyn'in mahallesine doğru.

On beş dakika sonra otoyoldan çıktığımda kendime iki seçeneğim olduğunu söylüyorum. Jocelyn'e gidip onunla yüzleşebilirim. Gerçi bu muhtemelen

en akıllıca yaklaşım. Cami'nin iş yerime gelmesinden dolayı kızgın olduğunu tahmin ediyorum.

Onu Pete'lere ben davet etmedim. Cami'nin nereye gittiğini ya da ne yaptığını kontrol edemem. Ama eminim Jocelyn'in gözünde bunun suçlusu benim.

Diğer seçeneğim Jake'i görmeye gitmek. Şükran Günü'nde evde kalıyorlar ve bu ailesinin en sevdiği günlerden biri. Amcası Owen ve ailesi genellikle Şükran Günü'nü onunla geçiriyor ve kuzenleri de hep birlikte takılıyor. Birkaç yıl önce Şükran Günü için onların evine gitmiştim ve çok eğlenceliydi. Sanki filmlerden fırlamış kocaman, mutlu bir aile gibiler.

Böyle bir şeyin var olduğunu hiç düşünmemiştim. Benim ailem de çeşitli tatillerde bir araya gelir ama her zaman birileri bir tartışma başlatır. Ya da biri sinirlenir. Birçoğu çok fazla içer. Sonunda biri ağlar.

Evet. Çok eğlenceli.

Kendi seçeneğimi seçerek eve doğru ilerliyorum ve kendime sonunda her şeyin yoluna gireceğini söylüyorum. Haber vermeden, aramadan ya da uyardıktan gelmek genellikle büyük bir sorun değildir, özellikle de tatillerde. Herkesin kalbi cömertlikle ve tüm o saçmalıklarla doluyken.

Kendime iyi olacağımı söylüyorum. Tamamen iyi olacağım.

Sonunda garaj yoluna giriyorum ve arabanın motorunu, ardından da ışıklarını kapatıyorum. Garaj yolunda oturuyorum, bakışlarım ön pencerede duran devasa, yanan Noel ağacına takılıyor, beyaz ışıklar karanlıkta parlıyor. Ev gibi görünüyor. Davetkâr. Ve soğuk kalbimi özlemle dolduruyor. Hiç sahip olmadığım bir şeyi dilemek.

Arabadan inip ön kapıya yöneliyorum, verandanın basamaklarını tırmanıyorum ve zile basıyorum.

Hiçbir şey.

Kapıyı çaldım. Hızlıca. Arka arkaya üç kez. Hala bir şey yok.

İçimi bir endişe kaplıyor, etrafıma bakıyorum ve evin yan tarafındaki kısmen açık kapıyı görüyorum. Bu çok tehlikeli. Herhangi bir pislik doğrudan arka bahçelerine girebilir.

Benim gibi.

Evin arka tarafına doğru ilerliyorum ve mutfak ışıklarının açık olduğunu görüyorum. İçeride yalnız bir figür var, tezgahın başında duruyor, uzun, siyah saçları dağınık bir topuz yapmış. Görünüşe göre...

Kurabiye mi?

Yaklaştıkça, şekerli, çikolatalı koku bana çarpıyor. Jocelyn çikolata parçacıklı kurabiye yapıyor.

Benim favorim.

Elinde bir dondurma kepçesi var ve dev bir kaseden aldığı hamuru küçük yuvarlak toplar halinde kurabiye tepsisinin üzerine yerleştiriyor. Parmakları hamura bulanmış gibi görüldüğü için elinin yanıyla alnını ovuşturuyor ve kazağının önünde un olduğunu düşündüğüm dev bir çizgi var.

Çok sevimli bir kız.

Onu izlerken o kadar büyüleniyorum ki, orada olmamam gerektiğini unutuyorum. Pencereye yaklaşıyorum. Daha da yaklaştım. Tam önünde durana kadar ve telefonunun açık olduğunu duyabiliyorum. Beni çileden çıkaran eski bir Spotify çalma listesi çalışıyor çünkü her sabah ders başlamadan önce otoparkta arabasında otururken bu şarkıları tekrar tekrar dinliyordu.

Tekrar ve tekrar.

Şimdi onları duymak, kaybettiklerim için nostaljik bir acıyla

dolduruyor beni. Ben bir aptaldım. Bir aptal.

Jos sanki düşüncelerimi duyabiliyormuş gibi yukarı bakıyor ve bakışlarımız buluşuyor. Kilit. Bir kez göz kırptı. İki kez, kaşları çatık. Tezgâhtan bir havlu kapıyor ve arkaya doğru ilerlerken ellerini öfkeyle siliyor

Kapı. Yerimden kıpırdamadan duruyorum, bana buradan siktir olup gitmemi söylemesine tamamen hazırım.

En azından bunu hak ediyorum.

YEDİ

JOCELYN

Pete's Place'deki felaket öğle yemeğinden eve döndüğümde, hemen dikkatimi dağıtacak bir şeye ihtiyacım olduğunu biliyordum, yoksa olanları tekrar tekrar düşünmekten aklımı kaçıracaktım.

Ben de kurabiye yapmaya başladım.

Tarifi takip etmeye ve malzemeleri karıştırmaya konsantre olmak, Cami'yle karşılaşmamı aklımdan çıkarmak için tam da ihtiyacım olan şeydi. Bana söylediği şeyleri. Diego'yu görmek kafamı daha da karıştırdı. O çok... iyi biri. Anlamsız şeyler söylüyor.

Gerçekten Cami ile birlikte miydi? Seks yaptılar mı? Herkes yaptıklarını söyledi.

Herkes.

Ama konuşmamışlar gibi gösteriyor. Elbette o da hâlâ konuşuyorlarmış gibi davranıyor ve belki de konuşuyorlar. Diego'nun en kötüsüne inanmak neredeyse daha kolay. Cami ile tüm bunları yaptığına inanmak bana ondan nefret etme izni veriyor. Onu her zaman kendimden uzak tutmamı sağlıyor, böylece onunla uğraşmak zorunda kalmıyorum. Yüzünü görmek. Bir zamanlar paylaştığımız her şeyi hatırlamama.

Bir noktada, ilişkimiz iyiydi. Harikaydı. Benim gözümde mükemmel bir çifttik. Evet, Diego'nun kenarları biraz pürüzlüydü, ama tüm bu kenarları düzelttiğimi hissettim. Onu sakinleştirdim. Onu mutlu ettim.

Diego'nun mutsuzluğu aniden ortaya çıktı. Bir gün iyiydi, ertesi gün mutsuzdu. En azından öyle hissediyordum. Ama belki de kendi saçmalıklarına gömülmüştüm ve geçişı göremedim. Hayatında onu öfkeliendiren bir şeyler oluyordu ve ben bugün hala bunun ne olduğunu bilmiyorum.

Muhtemelen asla bilemeyeceğim.

Kurabiye yapmanın ortasındaiken, yapışkan hamuru fırın tepsisine yerleştirirken en sevdiğim şarkılardan bazılarının ritmiyle kafamı dalgınca salladığımda, birinin beni izlediğı hissine kapılıyorum.

Kafamı kaldırdığımda Diego'yu arka bahçemde durmuş, mutfak penceresinden bana bakarken yakalıyorum. Kafasında siyah bir bere ve siyah bir sweatshirt var ve ikisinin içinde de iyi görünüyor.

Tabii ki.

Onun beni izlediğini görmek beni korkutmuyor ya da ürkütmüyor. Sanki onu görmeyi bekliyormuşum gibi. Belki de Pizza Fabrikası'na gitmediğim için bu bir sürpriz değildir? Muhtemelen kızgındır.

Ama yüzünü incelediğimde, tanıdık yüz hatlarına kazınmış acıyı gördüğümde, ben yaklaşırken bakışlarının beni takip edişinden aslında hiç de kızgın olmadığını anlıyorum.

Düpedüz üzgün görünüyor.

Kilidi açıp kapıyı açıyorum ve soğuk hava yüzüme çarptığında titriyorum. "Burada ne yapıyorsun?"

İfadesi ciddiye, "İçeri girebilir miyim?" diye sordu.

İçimde duygular savaşıyor. Otomatik tepkim evet demek olsa da ona hayır demeliyim. "Bu gece seninle Pizza Factory'de buluşmamamın bir nedeni var."

Ellerini siyah kapüşonunun ön cebine sokuyor. "Dur tahmin edeyim. Her şeyin Cami ile ilgisi var."

"Seninle orada buluşmasını istediğini söyledi." Kaşlarını çatığında, daha fazla açıkladım. "Pete'in yerinde."

Beni incelerken kelimeler aramızda kalıyor, ifadesi birkaç saniye içinde şaşkınlıktan iğrenmeye dönüşüyor. Umursamaz bir ses çıkardı. "Öyle derdi."

"Yani bu doğru mu?" Kalbim sıkıştı. Bana yalan söylediğini ummuştum.

"Tabii ki hayır. Biz birlikte değiliz. Hiçbir zaman gerçekten birlikte olmadık," diyor. Elimi kaldırıyorum. "Kendine sakla. Duymak istemiyorum."

"Neden olmasın? Ayrılmamızın ana sebeplerinden biri o."

Cami Lockhart kesinlikle ana nedenlerden biriydi ama başka şeyler de vardı. Birincisi kötü davranışları. Ne kadar çabuk öfkeleniyordu. Çok kavga ederdik. Çok muhtaç hale gelmişti, ben ona zaman ayıramazken o benden zaman istiyordu. Her an emrinde olmamı istiyordu ama ben meşguldüm. Okul. Voleybol. Arkadaşlarımla. Onun için her şeyden vazgeçecek değildim. Kendimi kaybetmek istemedim.

Ayrıca, o da meşguldü. Programlarımızı çakıştırmak zor oldu.

Her zaman benim müsait olmayışımın onu Cami'nin kollarına ittiğini düşünmüştümdür. Dedikodular hafta sonu voleybol turnuvası için Mammoth'a gittiğimde başladı. İnsanlar onun ve Cami'nin Tony'nin partilerinden birinde flört ettiklerini fısıldadılar. Bu birkaç kez oldu. Ta ki kabus gibi geçen mezuniyet haftasında her şey yüzüme patlayana kadar.

Ben mezuniyet balosu kraliçesi seçilemeyip Cami seçildiğinde mi? Bu sondu. O gece ondan ayrıldım, hamile olduğumu söyledikten sonra, bana inanmayı reddetmesine rağmen.

Bunu kim yapar?

Bir ürperti daha kaplıyor içimi ve kapıyı kapatmaya gidiyorum. "Bu konuşmayı başka bir gece yapalım."

"Hayır." Öne doğru bir adım atıyor, elini kapının üzerine koyuyor ve ilerlemesini durduruyor. "Beni içeri al Jos. Konuşmamız gerek. Geleceğimiz hakkında. Bizim hakkımızda

bebeğim."

Kapıyı suratına çarpıp cehenneme gitmesini söylemek isterdim ama sorumluluk sahibi yanımda bunu yapamayacağımı söylüyor. Diego haklı.

Konuşmamız gerek. Bebeğimiz hakkında.

Kapıyı daha geniş açıp onu içeri alırken derin bir iç çekiyorum.

Sanki buraya aitmiş gibi içeri giriyor ve ben en son geldiği zamanı hatırlıyorum. Ailem onu akşam yemeğine davet etmişti ve sonunda onu olduğu kişi için bok gibi hissettirmişlerdi.

Ne olduğunu.

Çok üzgündü. Neredeyse ağlıyordu, yemin ederim. Onu teselli etmeye çalıştım ve gözlerimin içine baktı, ifadesi ölümcül ciddiyeteydi, "Onlara sana layık olduğumu kanıtlayacağım, Jocelyn. Yemin ederim kanıtlayacağım."

Şimdi bak. Onların düşük beklentilerini karşıladı. Ailem onun büyük bir hayal kırıklığı olacağını biliyordu ve haklıydılar da.

"Kurabiye ister misin?" Zaten bir tane kurabiye pişirmiştım ve ocağın üstünde soğumaya bıraktığım yerde duruyordu. Neyse ki Diego'yu fark etmeden önce fırına başka bir kurabiye tepsisi koymamıştım, yoksa muhtemelen onları yakacaktım.

"Sakıncası yoksa iki tane alacağım," diyor.

Mutfakta kendimle meşgul oluyorum, spatulayı kapıyorum ve Diego'ya götürmeden önce iki kurabiye bir peçeteye kaydırıyorum. Mutfak köşesindeki masaya yerleşmiş, kurabiyeleri ona uzattığımda açgözlülükle bakıyor.

"Teşekkürler," diyor ve kurabiyenin yarısını ağzına tikiştiriyor. "Aman Tanrım, çok güzel" diye mırıldanırken gözleri neredeyse kapanıyor.

Çikolatalı kurabiyeleri hep sevmiştir. Kim sevmez ki? "Bir bardak süt ister misin?"

"Lütfen," diyor ve kurabiyenin geri kalanını ağzına tikiştiriyor.

Ona bir bardak süt doldurup götürüyorum, sonra da mutfakta kouturmaya devam ediyorum. Pimi olan kurabiyelerin geri kalanını bir tabağa yerletiriyorum ve ardından tepsiyi adaya getirip üzerine biraz daha hamur bırakıyorum. Zamanlayıcı çalıyor ve kurabiyelerimi kontrol ediyorum, ardından yaprakları değiştirip yeni bir partiye balıyorum.

Diego beni izliyor ve acaba ondan kaçmak için elimden geleni yaptığımı biliyor mu diye merak ediyorum. Evet, bu konuşmanın yapılması gerektiğini biliyorum ama hayır, Ŗu anda bununla uğraşmak istemiyorum. Korkuyorum.

Bilinmeyenden korkuyorum. Bu bebekten korkuyorum. Anne olmak hakkında hiçbir Ŗey bilmiyorum. Bunu tek başıma nasıl yapacağım? Evet, annemin desteğini alacağım ama başka bir insanın *hayatından* sorumlu olacağım.

Kendi hayatımdan neredeyse hiç sorumlu değilim. Bazen bir enkaz gibiyim.

Son kurabiye hamurunu fırına srdğmde Diego sonunda bir Ŗey söyledi.

"Neden saklamaya karar verdin?"

Fırının kapağının çarparak kapanmasına izin verdim ve yüzümü ona döndüm. "Ne demek istiyorsun?"

"Bilmiyorum." Omuz silkiyor. "Bir noktada bana 'bu benim bedenim, istediğimi yapabilirim' konuşmasını yaptın ve ben de senin - bilirsin ite. Kürtaj yaptır."

Ona bunu söylediğim zamanı hatırlayarak sırtımı mutfak tezgahına yasladım. Bana ne yapacağımı söylemeye çalışıyordu ve ben buna izin vermiyordum. "Bunu düşündüm. Kürtaj yaptırmayı. Muhtemelen daha kolay olurdu."

Başını sallıyor, ifadesi boş.

"Ama bunu yapmayı düşündükçe daha da korkmaya baladım. Ve zldm. Bebek sahibi olamayacak kadar geç oluğum için başka bir insanın hayatını yok edemezdim. Bunu düşünmek bile kalbimi kırdı," diye açıklıyorum, çok iyi bir i ıkarmadığımı bilerek. "Bu tür bir karar vermek zorunda olan birini asla yargılamam. Bu çok zor bir Ŗey. Ve eğer seçimleri krtajsa,

Sorun değil. Ama bunun benim seçimim olmasına izin veremezdim. Bizim yaptığımız bir şeyi yok edemezdim."

Son kısmı itiraf etmek acı verdi. Son kelimelerde sesim çatallaştı ve bunu duyduğunu biliyorum ama gerçek bu.

Yarattığımız bir hayatı yok edemezdim. İlişkimiz berbat ve büyük olasılıkla zehirli olsa ve birlikte olmamamız gerekse bile, bu bebeği kötü bir ilişkinin uzak bir anısına sürgün edemezdim.

Belki aptalım ama bu benim seçimim.

"Sanırım anladım," diyor. "Sana para vermemi mi istiyorsun?"

"Bana para verecek paran var mı?"

"Evet." Omuz silkiyor. "Çok değil ama yardım etmek istiyorum."

"Verebileceğin her türlü yardımı kabul edeceğim," diyorum, sesim yumuşak. Bakışları benimkilerle buluşuyor. "Peki ya velayet?"

"Ne olmuş ona?"

"Onu görmek istiyorum. Beni tanımasını istiyorum," diyor. Kaşlarını havaya kalktı. "Erkek mi? Ya kadınsa?"

"Oğlan olacak," diyor tüm özgüveniyle. "Ve adını Diego Junior koyacağız."

Bir kahkaha patlattım. "Hayır, değiliz."

"Neden olmasın? Bu harika bir isim." Gerçekten gücenmiş görünüyor.

"Saçmalıyorsun. Ona senin adını vermeyeceğiz. Ve bildiğin gibi, bir kız da olabilir."

"Hayır. O bir erkek."

Gülümsüyor. Ben de gülümsüyorum.

Gülümsemesi görüldüğü kadar çabuk kaybolur. "Hey, Cami bugün Pete'in evine geldiği için üzgünüm. Yemin ederim, oraya geleceğini bilmiyordum. Ve seni otoparka kadar takip ettiğinde sana ne söylediyse? Büyük ihtimalle saçmalıktı. O bir yalancı."

Onun bir yalancı olduğunu biliyorum ama ağzından çıkan her şeyi doğru gibi gösterme gibi bir huyu var. Çıkarıcı biri ve tabii ki bana nasıl ulaşacağını çok iyi biliyor.

Diego da öyle.

Bana kızdığında, diğer kızlara cazibesini gösteriyor. Sanki beni kıskandırmak istiyormuş gibi. Başlarda bu beni rahatsız etmedi. Ama zaman geçtikçe, beni yormaya başladı. Cami de çapkındır. Birçok erkeği böyle baştan çıkarıyor, cilveli, *seni çok istiyorum* tavırlarıyla.

Sonra onu tanımaya başlarlar.

Ama ikisi birlikte? Eminim çok flört etmişlerdir. Muhtemelen aylardır birbirlerinin etrafında dans ediyorlardı. Ben "ihmalkar" olduğum anda, Cami'nin üzerine atladı. Cami için kız kuralı yoktu. Kimi incitebileceğini umursamıyordu. Her şey onunla ilgili.

Tanıdığım en bencil insanlardan biri.

"Her neyse." Elimi sallayarak özrünü yok sayıyorum. Şu anda bana karşı gerçekçi olup olmadığı hakkında hiçbir fikrim yok. Ve bir bakıma umurumda da değil. Ya da kendime umursamadığımı söylüyorum. "Bebek doğduktan sonra bir velayet anlaşması yapabileceğimize eminim."

"Son tarih ne zaman?"

Haberi bile yok. Tabii ki, ben de ona hiç söylemedim. "26 Mayısth."

"Yok artık." Sanki tarih onu şaşırtmış gibi alçak sesle ıslık çalıyor. "Mezuniyetten hemen önce."

"Muhtemelen törende yürüyemeyeceğim." Ve bu ailemin kalbini kıracak.

"Elbette olacaksın," diyor kolayca. "O zamana kadar iyi olacaksın." "Hâlâ şişman olacağım," diyorum.

"İyi ki o aptal pelerinleri ve önlükleri giyiyoruz da kimse altında nasıl görüldüğünüzü bilmeyecek," diyor.

Gülmeye başladım. "Pelerin mi? Biz süper kahraman değiliz, D."

Ona böyle hitap ettiğimde gözleri parlıyor ve ben de pişman oluyorum. Ama yine de pişman değilim.

"Elbette öyleyiz. Ben futbol sahasında bir süper kahramanım, sen de voleybol sahasında bir süper kahramansın" diye takılıyor.

Bu tanıdık geliyor. Eskiden birlikte olduğumuz zamanlar gibi. Buna alışamıyorum.

"Voleybolda ihtişamlı günlerim geride kaldı," diye hatırlatıyorum ona. "Bir daha asla rekabetçi bir şekilde oynayamayacağım."

"Üniversitede denemeyecek misin?"

"Eğer bunu yapacak olsaydım, Fresno Pacific'e başvururdum. Onların takımı daha iyi." Ve ben onların takımına girecek kadar iyi değilim. Oldukça elit bir takım. Zaten oraya gitmek istemiyorum. "Sorun değil. Bir süre önce bunu kabullendim."

"Ve ben burada hala oynuyorum." Yüz ifadesi hüzünlü bir hal alıyor. "Gerçek bir şansımız var."

"Evet, öyle."

"Maça geliyor musun?"

Omuz silkiyorum.

"Bilmiyorum."

"Yapmalısın."

"Arkadaşlarımdan gidip gitmemesine bağlı." Asla yalnız gitmeyeceğim. Ama bu anı da kaçırmak istemiyorum.

"Muhtemelen ben de Fresno State'e gideceğim, biliyorsun," diyor sohbet eder gibi, ama bakışları çok ama çok ciddi. "Senin gibi."

"Öyle mi? Belki kampüste bebek takası yapabiliriz." Dalga geçiyorum ama hevesle başını sallıyor.

"Bu iyi bir fikir."

Gülmekten kendimi alamıyorum. "Sen öyle diyorsan."

Yüz ifadesi bir anda kasvetli bir hal alıyor. "Hey, senden bir iyilik isteyebilir miyim?"

Gerginleşirken içimi bir korku kaplıyor. "Ne oldu?"

"Sadece beni dinle, tamam mı? Şükran Günü için evime gelmek ister misin diye merak ediyordum?"

"Bunun iyi bir fikir olup olmadığını bilmiyorum..." Başlıyorum ama sözümü kesiyor.

"Anneme bebeği söylediğimde birlikte olabileceğimizi umuyordum," diyor.

Ağzım açık kaldı. "Dur bir dakika. Bilmiyor mu?"

SEKİZ

DIEGO

JOCELYN bana aklımı kaçırmışım gibi bakıyor.

"Hayır, ben uh." Duraksıyorum, tepkisini ölçmeye çalışıyorum ve gözle görülür bir şekilde sarsıldığını görebiliyorum. "Henüz ona söylemedim."

Hamile olmasına rağmen şaşırtıcı derecede hızlı bir şekilde ayağa fırlıyor. Yine de sanırım bu onu henüz yavaşlatmıyor. "Ne oluyor Diego? Neden ondan saklıyorsun?"

"Bilmiyorum." Omuz silkiyorum. "Sadece ona söylemek için doğru zamanı henüz bulamadım."

"Ona ne zaman söyleyecektin? Doğuma girdiğimde mi? Aman Tanrım." Mutfağın içinde bir ileri bir geri volta atmaya başladı, kendi kendine mırıldanırken ve başını sürekli sallarken yüzü konsantre olmuş bir haldeydi.

Sadece yapmasına izin verdim. Onu durdurmaya ya da neden bu kadar beklediğimi açıklamaya çalışmayın. Gerçekten iyi bir cevabım yok.

"Beni hamile bıraktığın için sana kızacağından mı korkuyorsun?" Jocelyn sonunda sorar.

Tamamen açık sözlü olmayı ona bırakın. "Hayır."

Evet. "Kızacağına sanmıyorum."

"Çok kızacak." Sesim düz. Tıpkı duygularım gibi. Annemin tepkisini düşünmek beni lanet bir kuyruk dönüşüne gönderiyor. İşte bu yüzden

ona söyledi. "Bana geleceğimi mahvettiğimi ve futbol bursu şansımı elimden aldığımı söyleyecek."

Jocelyn'in kaşları kırışır. "Hamileliğim futbol bursu şansını nasıl etkileyecek? Hala veriyorlar mı ki?"

"Tabii ki var."

"Benim bebek sahibi olmam bunu hiçbir şekilde etkilemeyecek."

"Bunu biliyorum. Sen de biliyorsun. Ama annem tekrar bir araya geleceğimizi ve evleneceğimizi, benim de bebek yüzünden dikkatimin dağılacağını ve aileme bakmak zorunda kalacağımı düşünecek, çünkü bir erkek böyle yapar. Bir adım öne çıkmalı. Sen ne istersen iste, benden tam olarak bunu yapmamı bekleyecek. Beni dinlemeyecek ve eminim ki seni de dinlemeyecek." Derin bir nefes aldım ve titreyerek nefes verdim. Bunlar Jocelyn'e bir süredir söylediğim en uzun sözlerdi. Sadece beni izliyor, gözleri kocaman, dudakları ayırık. Acı çekiyor gibi görünüyor ve evet, belki sözlerim onu incitti ama bunu duymaya ihtiyacı vardı.

"Seninle evlenmek istemiyorum Diego. Hatta seninle yaşamak bile istemiyorum," diyor, sesi ancak fısıltıyı aşıyor. "Annenin ne dediği umurumda değil. Bizi buna zorlayamaz."

"Ona izin vermeyeceğim," diyorum şiddetle. "Ama Şükran Günü'nde bize gelersen, ona birlikte anlatabiliriz. Seni dinleyecektir Jos. Sana saygı duyuyor. Her zaman saygı duymuştur. Ona her şeyi nasıl çözdüğünü anlattırsın, ben de elimden geldiğince yardımcı olurum ve o da bu cevabı kabul eder."

Umarım.

"Her şeyi çözmüş değilim," diyor Jos. "Kelimenin tam anlamıyla günü gününe yaşıyorum. Tam olarak ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yok."

"Üniversite için bir planın var," diye belirttim.

"Sadece annem bebeğe benim için bakacağını söylediği için."

"Peki ya para?"

"Ailem bana yardım edecek. Bize." Kaşlarını çattığımda, "Ben ve bebek" diye açıkladı.

Bir an için ikimizi kastettiğini sandım.

Ama artık bitti. Ne kadar bitmesini istemesem de. "Bu ne kadar sürecek?"

"Affedersiniz?"

"Annenden destek. Ailenin maddi desteği. Onların da büyütecekleri kendi aileleri var. Erkek ve kız kardeşlerin. Ve eninde sonunda, evden çıkmak isteyeceksin. Her gün buradan Fresno'ya gitmek uzun bir yol olacak. Oraya taşınmak isteyeceksin. Sen ve oğlumuzla birlikte kendi hayatını kurmak."

Şimdi de gözlerini deviriyor. "Bir kız olabilir, biliyorsun."

Tanrı'nın bu kadar acımasız olacağını sanmıyorum. Bir kız çocuğum olması içimi parçalayabilir. Onu dünyadaki benim gibi dangalaklardan korumam gerekirdi.

"Her ne ise, sonsuza kadar burada kalamazsın," diyorum. "Gittikçe zorlaşacak."

"Bir yolunu bulurum," diyor omuz silkerek. "Ben de yardım edebilirim, biliyorsun."

"Derslerin ve futbolun olacak. Benden bile daha meşgul olacaksın."

"Hâlâ yardım edebilirim. Yardım etmek istiyorum." Yüzündeki inatçı ifade bana inanmadığını gösteriyor. "O benim de bebeğim. Onun hayatının bir parçası olmak istiyorum."

Soğutucu raftan bir kurabiye koparıp yemeye başlıyor ve sonunda benim yaptığım gibi ağzına atıyor. "Bu iş ne zamandan beri bu kadar karmaşık hale geldi?"

"İkimiz de dikkatsiz davranıp prezervatif kullanmayı unuttuğumuzdan beri."

İkimiz de sessizleşiyoruz ve ben onun olayın olduğu geceyi hatırlayıp hatırlamadığını merak ediyorum.

Benim var. Tony'nin evinde, göl kenarındaki tek odalı küçük kulübede. Maçı kazandığım için kafam iyiydi ve o gece çok güzeldi. Çok hoştu. Aramızdaki gerginlik dağılmıştı - olumsuzdan düpedüz cinselliğe. Tartışmıyorduk. Manyetiktik. Ve prezervatifsiz içine girdiğimde ve sıkımı çevreleyen o sıkı, ıslak sıcaklığı hissettiğimde? Kahretsin, kendimi kontrol edemiyordum.

Yine de kötü bir karar. Şimdi bize bak.

Jocelyn, "Şükran Günü için senin evine gidersem, annene tekrar bir araya gelmeyeceğimizi önceden söylemelisin," diyor.

Başımı sallıyorum, bu duyuruyu yapmama yardım etmesi için her şeyi kabul etmeye hazırım. Bunu tek başıma yapmak istemiyorum.

Bu beni korkak mı yapar? Evet, öyle. Ama gerçekten umurumda değil. "Orada başka kim olacak?" diye soruyor.

"Teyzem ve çocukları." Kuzenim Marty de dahil. Benden nefret ediyor. Sanırım etmeli de. Daha gençken ve henüz eşcinsel olduğunu açıklamamış olsa da eşcinsel olduğu belliyken, onun hayatını perişan etmiştim. Tam bir hıyardım, arkadaşlarıma hava atıyordum, gey gibi davranan kuzenimden utanıyordum. Ayrıca kardeşimi de etkilemek istiyordum, nihai amacım hep buydu. Bu yüzden Marty ile dalga geçtim. Ve istediğim cevabı aldıktan sonra, hemen hemen her gün ona sataşım.

Annesi hala benden pek hoşlanmıyor. Marty de öyle. Bana karşı kin besliyorlar ve onları suçlayamam. Marty'den birkaç kez özür diledim ama beni affedip affetmediğini bilmiyorum. Ya da affedebilir mi?

"Marty orada olacak mı?" Jocelyn umutla sorar. Ondan hoşlanıyor ve o da ondan hoşlanıyor. Okulda sürekli birlikte takılıyorlar, bu da beni kızdırıyor ama onlara durmalarını nasıl söyleyebilirim?

Ve dürüst olmak gerekirse, bu beni kızdırmıyor. Daha çok, ben ona sadece uzaktan bakabilirken onun eski sevgilimle takılabilmesini kıskanıyorum.

Bugüne kadar. Bu geceye kadar. Şu anda onun evindeyim, sadece ikimiz varız. Burada hiç hoş karşılanmadım. Ailesi beni onaylamadı. Anladım ki

Jocelyn'in geçirdiği bir evre olduğumu sanıyordum. *Kötü çocukla takılma* aşaması. Aslında o kadar da kötü bir çocuk değilim.

Tamam, siktir et. Ben öyleyim. Bunu kabullenebilirim. Bu yıl kendime çeki düzen vermeye çalıştım ama ağabeyim tekrar yanıma taşındı ve bu da beni gerdi. Sonra Cami fiyaskosu beni mahvetti. Ve hayatım kontrolden çıktığında, nefesimi boşa harcamak ve insanların söylediği her şeyin doğru olmadığını protesto etmek yerine, sadece onunla birlikte gittim. Nasıl olsa bana inanmayacaklardı.

Cami ve ben Jocelyn'in arkasından mı seviştik? Evet. Kesinlikle yaptık.

Bir gece Tony'nin evinde maçtan sonra mı takılıyorduk? Hı hı.

Cami, Jocelyn mezuniyet kraliçesi finallerine girmesin diye hile mi yaptı? Böylece eşleşmemiz daha mı kolay oldu? Evet, Cami'nin okulda kesinlikle o kadar gücü var.

Herkes istediğine inanır. Öyleyse tartışmanın ne anlamı var?

"Evet, o da orada olacak. Kardeşim de." Son kelimeleri acı acı tükürdüm. "Onu pek görme fırsatım olmadı," diyor.

Çünkü onu onun yanına getirmek istemedim. Onu görmesini istemedim. Onu görmek Mateo'nun gözünde onu daha da gerçek kılar ve sonra onu bana karşı teminat olarak kullanmaya çalışır.

Kardeşimden nefret ediyorum. O babamızın vücut bulmuş hali ve bir insanın benzemek isteyeceği en son kişi. Sonumun onun gibi olmayacağına yemin etmiştim ama şu halime bak.

Çok yaklaştım. Gerçekten çok

yaklaştım. Ve bu berbat.

"Muhtemelen rahatsız edici olacak ve çekilebilirsin. Bana hiçbir şey borçlu değilsin," diye açıklıyorum. "Sadece ben..."

Sana ihtiyacım var.

Kelimeler söylenmeden kalıyor ama sanki aramızdaki odada süzülüyorlar. Bu durumda ona ihtiyacım olduğunu biliyor. Ve ben de biliyorum.

Eğer onu geri alamazsam, en azından ona karşı medeni kalabilirim. Ve bu belirsiz geleceğimizde yolumuzu bulabiliriz.

Birlikte.

"Bilmiyorum." Sesi emin değil gibiydi ve sanırım onu suçlayamam. "Artık seninle birlikte değilim. Bu garip olabilir."

"Birlikte bir bebeğimiz olacak," diye hatırlatıyorum ona. "Bundan daha garip bir şey olamaz. Sonsuza dek birbirimize bağlıyız, Jos."

Sonsuza kadar.

Farkına vardım ve neredeyse devriliyordum. Hayatımın sonuna kadar Jocelyn'e bağlı kalacağım. Sadece, *ah o benim ilk lise aşkımdı*, anıların sonunda solduğu ve masamı temizlediğimde eski bir kutuda bulunan kayıp bir fotoğraftan başka bir şey olmadığı duygusu değil.

Hayır, o sonsuza kadar hayatımda olacak. Ondan bir çocuk sahibi olmak kalıcı bir bağ. Bu bebeği bırakıp gitmeyeceğim. Ve o da hiçbir yere gitmeyecek.

Bu işte birlikteyiz.

"Peki." İç çekiyor. "Haklısın. Şükran Günü'nde seninle birlikte evine gelirim daha da garipleşemez."

Daha da garipleşebilir ama bunu söylemiyorum. Bir tatil boyunca ailemle birlikte olmadı. Biz ele avuca sığmayız.

"Rahatsız olursan ya da artık bununla -bizimle- uğraşmak istemezsen, seni eve götürebilirim. Benim için fark etmez." Bu teklifi yapıyorum çünkü bana büyük bir iyilik yapıyor. En başta bunu yapmayı kabul etmesini sağladığıma inanamıyorum. Bana siktirip gitmemi ve onu bir daha rahatsız etmememi söylemeli.

Jocelyn ile geçinmek benim için kolay ama haksızlığa uğramış gibi hisseden ben değilim. O hissediyor. Ve belki bir gün, işler yoluna girdiğinde ve ayrılıktan biraz daha uzaklaştığımızda, ona gerçeği söyleyebilirim.

Tabii bana inanırsa.

"Bir kurabiye daha ister misin?" Birkaç tane daha alıp oturduğum masaya doğru ilerliyor ve iki kurabiyeyi kırıntılarla kaplı peçetemin üzerine bırakıyor.

"Teşekkürler," diyorum ona, keşke bana dört tane verseydi, ama çok da açgözlü olmamaya çalışıyorum.

Kurabiyelerimizi yiyoruz ve hiçbir şey hakkında konuşmuyoruz. Ta ki o mutfağı temizlemeye başlayana ve ben de ona yardım etmek için ayağa kalkana kadar. O bulaşık makinesini doldururken ben de tezgahları siliyorum ve bana kalan kurabiyeleri saklamam için bir kap uzatıyor.

İşimiz bittiğinde, yorgun olduğunu söyleyebilirim. Göz kapakları ağırlaştı ve daha yavaş hareket ediyor.

"Gitmeliyim," diyorum, elimi kapüşonumun ön cebine sokup arabamın anahtarlarını şingirdatarak. "Her şey için teşekkürler."

Gülümsemesi zayıf. Biraz uykulu. "Ne demek her şey? Kurabiyeler mi?"

"Kurabiyeler, evet kesinlikle. Ama aynı zamanda Şükran Günü için gelmeyi kabul ettiğin için de. Anneme söylediğimde yanımda olman benim için çok önemli," diye açıklıyorum.

"Gerçekten üzüleceğini düşünüyor musun?" Jocelyn kaşlarını çatar.

"Nasıl hissedeceğini bilmiyorum. Ama gerçekten umurumda değil." Yalancı. Çok fazla önemsiyorsun.

"Olan oldu."

"Hayatını mahvetmek istememiştim Diego. Umarım bunu biliyorsundur," diye fısıldar. "Niyetim asla senin hayatını ya da şansını mahvetmek değildi. Sadece bu bebeğe sahip olamama düşüncesine dayanamadım."

"Yapmadığını biliyorum Jos." Ben biliyorum. Bana ilk söylediğinde, odaklanabildiğim tek şey buydu. Bunun beni nasıl etkileyeceği. Bana ne olacağı. I

düşünmek yerine anında tepki veren bencil bir pislikti.

Ama ben hiçbir zaman etraflıca düşünen biri olmadım, o yüzden şaşırmadığını biliyorum. Kıcıma tahammül etmesi bile bana bir azizin sabrına sahip olduğunu düşündürüyor.

Aziz Jocelyn. Uyuyor.

"Ne olursa olsun, her şey yoluna girecek." Eliyle karnını ovuşturuyor, buraya geldiğimden beri ilk kez gerçekten hamile olduğunu belirtiyor. "İyi olacak."

"Yani o."

Jos gözlerini devirir. "Her neyse."

"Acıyor mu?" Kaşlarını çattığında, daha fazla açıklıyorum. "Hamile olmak. Rahatsız mısın? Ağrın var mı?"

"Ağrım yok. Bazen rahatsız oluyorum ama daha ikinci üç aylık dönemdeyim. Üçüncü üç aylık dönemde gerçekten perişan olmaya başlayacağım. Muhtemelen bir ev kadar büyüyeceğim." Sesi huysuz geliyor ve bu çok tatlı.

"Hayır, yapmayacaksın." Ona bir el salladım. Hâlâ zayıf. Karnını göremiyorum. Hamile olduğunu asla anlayamazsın. "Söyleyebilir misin?"

Birden utangaç görünüyor. Yanakları pembeleşiyor ve gözlerini kaçırıyor. "Evet. Yapabilirsin."

"Görebilir miyim?"

Şaşkın bakışları benimkilerle buluşuyor. "Ne demek istiyorsun?"

"Göster bana." Doğrudan karnını işaret ediyorum. "Elini kazağının üzerinde gezdir."

Jocelyn kenarda durur ve elini göğüslerinin altına koyarak yavaşça ön kısmında gezdirir. Hafif bir şişliği var. "Çok küçük."

"Bu bir kurabiye bebek olabilir," diye takılıyorum ve kazağının eteklerini kaldırıp bana çıplak karnını göstermeden hemen önce dilini bana doğru uzatıyor. Taytının bel bandı yüksek, göbek deliğini ve neredeyse tüm karnını örtüyor. Artık görebiliyorum.

Minik bir bebek yumrusu.

"Gördün mü?" Elini karnındaki şişliğin etrafına koyuyor ve beni neredeyse dizlerimin üstüne çöktüren o yabancı hisle sarsılıyorum.

Bu kız benim bebeğimi doğuracak. Çocuğumun annesi olacak. Ben de onun babası olacağım.

Bu dünyadaki en aptalca söz ama ben böyle olacağım.

"Görüyorum," diyorum sonunda, boğazım düğümlenerek. Duygu dolu.
"İyi görünüyorsun. Bebeğimi taşıyorsun."

Gülümsüyor, ama gözleriyle tam olarak buluşmuyor ve ben bunu mahvettiğimi biliyorum. Son cümleyle çok zorladım.

DOKUZ

JOCELYN

Dolabımı karıştırıyor, Şükran Günü yemeği için Diego'nun evine giderken giyeceğim doğru şeyi bulmaya çalışıyorum. Birazdan beni alacak ve ben şimdiden tüm kıyafetimi planlamıştım. Hâlâ üzerime oturan en sevdiğim kot pantolonum ve birkaç hafta önce bulduğum ve anneme alması için yalvardığım pas rengi bir kazak. Bana Noel'in yaklaştığını ve onu almak için o zamana kadar bekleyebileceğimi söylese de, sonunda onu yıprattım ve bana verdi.

Erken bir Noel hediyesi, dedi, gözleri hüzünlüydü.

Üzüntüden yoruldum. Hayatımda biraz normalliğe ihtiyacım var. Diego'nun etrafta olması...düşünmeye bile cesaret edemiyorum?

Normal.

Kazağı üzerime geçiriyorum, yumuşaklığına ve rahatlığına bayılıyorum. Sarılmış gibi hissettiriyor ve rengi ciddi bir sonbahar havası veriyor.

Bir süveterin gerçek bir sarılmadan çok bir kucaklaşma gibi hissettirmesi, birinin kollarını bana dolamasının ve beni yakın tutmasının üzerinden uzun zaman geçtiğini gösteriyor. Annem yapıyor ama her zaman hızlı oluyor. Arkadaşlarım yapıyor ama neredeyse temas anında kollarını benden çekiyorlar.

Yine, sanırım bende olan şeyin onlara da bulaşabileceğini düşünüyorlar. Bunu onlara söylemekten nefret ediyorum ama hamilelik bulaşıcı değildir.

Kot pantolonumu şifonyerin üstünde bıraktığım yerden alıp silkeliyorum ve üzerime biraz daha sıkı oturduğunu fark ederek çekiyorum.

Tamam, *çok* daha sıkı oldular. Kalçalarımın üzerinden sertçe çekiyorum ve kendime bakıyorum, kotun geniş yayılma şekli, sanki fermuar bir araya gelmeye bile zahmet edemiyormuş gibi.

Bunlar işe yaramayacak. Artık uymuyorlar.

Annem bunun bir gecede olacağı konusunda beni uyarmıştı. Hayatınızı yaşıyorsunuz ve tüm kıyafetlerinize uyuyorsunuz ve sonra bir gün bebek pathıyor ve sizi en sevdiğiniz kot pantolondan çıkarmaya zorluyor.

Hayal kırıklığı içinde onları tekmeledim ve başka ne giyebileceğimi bulmak için dolabımı karıştırmaya başladım. Diğer kot pantolonlarımın hiçbiri artık üzerime uymuyordu - bunlar son kalanlardı ve neyse ki en sevdiklerimdi.

Eğlenceli sonbahar havam yavaş yavaş ölüyor.

Dolabımda asılı birkaç etek var ama onların da sığacağını sanmıyorum. Her şeyin içinden çıkıyorum ve bu çok sinir bozucu. Şişman hissediyorum. Ve aç. Sürekli açım, bu da kendimi daha şişman hissetmeme neden oluyor ve bu da beni hayal kırıklığı içinde bir ölüm sarmalına sürüklüyor.

Sonunda pes ederek sıkıcı bir çift siyah tayt giyiyorum -ama en iyi ve tek Lululemon'ım- ve bundan daha iyisinin olamayacağına karar veriyorum.

Diego'nun ailesini gördüğümde güzel görünmek istiyorum ama çok çabalıyormuşum gibi değil. Taytlar beni kesinlikle çok çabalamama kategorisine sokuyor, ancak tam bir pasaklı gibi de görünmek istemiyorum. Daha önce saçımı kıvırdım ama çok fazla değil. Makyaj yaptım ama çok ağır değil. Parfüm sıktım ve hemen ardından pişman oldum çünkü koku neredeyse öğürmeme neden oluyordu.

Son zamanlarda kokulara karşı çok hassasım. Güzel kokulu sabunlar ve losyonlar, vücut spreyleri, hepsi eskiden benim reçelimdi, ama şimdi? Küçük kız kardeşim Bath and Body Works el dezenfektanı kokusuyla bana yaklaştığında burnumu tutmak zorunda kalıyorum. O kokular o kadar güçlü ki neredeyse kusasım geliyor. Kusmaktan bahsetmişken.

Tüm o parfüm kumaşta kalırken, kazak gitmeli. En azından birkaç dakikalığına. Üzerimden çıkarıp yatağın üzerine bırakıyorum, odamda taytım ve sütyenimle dolaşıyorum, az önce dolabımda yarattığım karmaşayı temizlerken parfümün önümüzdeki birkaç dakika içinde seyrelmesini umuyorum.

Telefonum çaldı. Gidip kontrol ettiğimde Diego'dan bir mesaj buldum.

Yirmi dakika içinde evinde olacağım.

Ona bir mesaj gönderiyorum, beni oraya tek başıma götürmek zorunda bırakmadığı için minnettarım. Yine de ne zaman gidebileceğim konusunda onun insafına kalmış durumdayım. Gitmek istediğim an beni götüreceğine söz verdi.

Yakında görüşürüz.

Telefonumu yatağımın başucuna koyuyorum ve duvara dayalı boy aynasından kendime bakıyorum. Bakışlarım göğsüme düşüyor. Evet, daha büyükler.

Göğüslerimi avuçluyorum, onları birbirine bastırıyorum, gözlerim açılıyor. Oh evet. Kesinlikle daha büyük. Ve çok hassaslar. Az önce yaptığım gibi onlara dokunmak tüm tenimde ürpertici hisler uyandırıyor.

Yana dönerek, birkaç gece önce Diego'ya yaptığım gibi, elimi karnımın üzerinde gezdiriyorum. Aramızdaki o an... yüklü hissettirmişti. Samimi. Tanıdık.

Çok tanıdık.

Üzerimde dolaşan karanlık bakışları bir okşayış gibiydi ve ona doğru eğilmek istedim. Ona doğru eğilmek.

Kendimi tam zamanında yakaladım. Bunu yapamam. Ona güvenmiyorum. Henüz güvenmiyorum. Daha birkaç hafta önce birbirimize bağırıp çağırırken ve ondan nefret ettiğimi söylerken, onun bu kadar iyi davranması ve benim de bu kadar anlayışlı olmam çok tuhaf.

Evet, bununla gurur duymuyorum. Ama hayır, pişman değilim. Yaptığı şey beni çok incitti, üzüntü ve öfkeden gözlerim kör olmuştu. Ona saldırmak ve canını yakmak istedim.

Sözlerimin bir önemi var mıydı bilmiyorum. O sırada Cami tarafından

teselli ediliyordu. Muhtemelen söyleyeceklerim umurunda değildi.

Şimdi, ben medeni davranıyorum, o da öyle. Bunu bebek için yapmaya çalışıyorum ve onun da aynı şeyi yaptığını varsayıyorum, ama belki de hata yapıyorum. Ya onu yönlendiriyorsam? Kendimi mi kandırıyorum?

Birlikte çalışmıyoruz. Daha önce çalışmadık. Şimdi de çalışmayacağız. Ama onun da dediği gibi, sonsuza dek birbirimize bağlıyız. Ben ondan kurtulamam, o da benden kurtulamaz. Birinden çocuk sahibi olmak çok önemli bir adım.

Çok bunaltıcı. Özellikle de on yedi yaşındayken ve kazara olmuşsa.

Yansıma dilimi çıkararak yatağıma doğru yürüyorum ve kazağı alıp burnuma götürüyorum. Arianna Grande'nin son parfümü kokuyor ama birkaç dakika önceki kadar kötü değil, bu yüzden omuz silkip tekrar giyiyorum, kollarımı yukarı itiyorum ve sonra saçımı kontrol etmek için banyoya gidiyorum.

Yine.

Daha önce ailem beni arayarak Şükran Günümü kutlamak istemişti. Büyükbabam ve büyükannem bile oradaydı ve onları ziyaret edemediğim için ne kadar üzgün olduklarını ifade ettiler, ancak yetişmem gereken çok ödevim olduğunu anladılar ve son yılımda bu kadar özverili olduğum için benimle gurur duydular.

Sanırım babamın onlara söylediği yalan buydu, ben de başımı salladım ve doğru yerlere gülümsedim. Onlar gittikten, babam ve diğer herkes odadan çıktıktan sonra sadece annem ve ben konuşmaya başladık, annem bana nasıl hissettiğimi sordu, sesi fısıltıya kadar alçalmıştı.

Bu beni kötü hissettirdi. Sanki onların küçük kirli sırrıymışım gibi.

Kapı zili çalıyor ve dikkat kesiliyorum, ne bileyim, bir şeyler yapmam gerekirken düşünerek çok zaman kaybettiğimi fark ediyorum. Dolabımı mı temizliyordum? Kazağı mı giyiyordum? Tedirginim. Gerginim. Sinirlerim bozuldu ve henüz Diego'nun evinde bile değiliz.

Cidden, sakinleşmem lazım.

Ön kapıya yönelmeden önce parmaklarımı saçlarımda gezdiriyorum. Kilidi açıyorum ve Diego'yu sırtı bana dönük bir şekilde orada dikilirken buluyorum. O

dönüyor, bakışları daha önce pek çok kez olduğu gibi üzerimde geziniyor ve gözlerindeki takdiri görebiliyorum. İlgisini.

Kendime bunu görmezden gelmemi söylüyorum ama o bakmaya devam ederken içimi kaplayan minik zevk ürpertisine engel olamıyorum.

"Biraz erken geldin," diyorum ona, büyüü bozmaya çalışarak -sesimin nefessiz çıkmasından nefret ederek.

"Yolda fazla trafik yok. Herkes gideceği yere çoktan varmıştır herhalde," diyor, dudaklarında minik bir gülümseme beliriyor. Bir anda kayboluyor. "Güzel görünüyorsun."

"Teşekkürler. Sen de iyi görünüyorsun," diyorum otomatik olarak, tıpkı eskiden yaptığım gibi.

Gerçi yalan değil. İyi görünüyor. Siyah kot pantolon ve beyaz bir tişört giymiş, üzerine de siyah beyaz bir fanila atmış. Son gelişinde olduğu gibi başında yine siyah bir bere var ve bu onun için iyi bir görünüm.

"Gitmeye hazır mısın?" diye soruyor, bir elini gergin çenesinde gezdiriyor, yüz ifadesi aniden asıklaşıyor.

"Evet, anahtarlarımı ve çantamı alayım." Çantamı daha önce bıraktığım mutfak tezgahına gidip omzuma atıyorum, sonra Diego'nun beklediği ön kapıya doğru ilerliyorum, bir kez olsun eşikten adımını atıp evimize girmiyor. Tıpkı eskiden yaptığı gibi. Sanki ailemin koyduğu o görünmez çizgiyi görebiliyormuş ve geçmeye cesaret edemiyormuş gibi. Ona her zaman hoş karşılanmadığını hissettirmelerinden hâlâ nefret ediyorum.

Verandada ona katılıyorum, kapıyı çekip kapatıyorum ve kilitliyorum. Diego merdivenlerden inip arabasına doğru ilerliyor.

Peşinden gidiyorum, yolcu kapısını benim için açtığında memnun oluyorum. O ön tarafa geçerken ben annesinin eski Honda'sının içine giriyorum ve derin nefes alarak onu izliyorum. Kokusunu içime çekiyorum.

Soğuk ve önsezili bir şey üzerime çöküyor ve arabadan fırlayıp kaçmak için garip bir dürtü duyuyorum. Tüm bu an... tehlikeli hissettiriyor.

Onunla birlikte Şükran Günü yemeği için evine gitmek ve ailesiyle vakit geçirmek, sanki oraya aitmişim gibi. Potansiyel olarak ona yanlış umut veriyorum.

Sanırım hala benimle olmak istiyor.

Arabaya binip motoru çalıştırdığında ona baktığımda çenesinde bir kasın titrediğini ve dudaklarının ince olduğunu görüyorum. Ciddi görünüyordu.

Cidden kızgıyım.

"Sorun nedir?" Sürmeye başladığında soruyorum.

Bana kısa bir bakış atıyor, bakışlarını daha çok yolda tutuyor. "Bir şey yok."

Bu tanıdık geliyor. Eski Jocelyn boş verirdi ve boktan ruh haliyle sessizce başa çıkardı.

"Yalan söylüyorsun," dedim. "Seni neyin rahatsız ettiğini söyle bana."

Yeni Jocelyn ona saçmaladığını söyler ve ne olduğunu öğrenmek ister.

Ondan bir başka hızlı bakış, bu seferki şaşkınlık dolu.

"Kardeşim. Pisliğin teki," diye mırıldanıyor, sesi o kadar kısık ki zar zor duyabiliyorum. "Dün gece dışarıda kaldı. Sabah altıya kadar eve gelmedi ve annem çıldırdı. Onun bir çukurda öldüğünü düşündü, doğrudan alıntı."

Kardeşi tam bir bela. Mateo ile fazla vakit geçirmedim ama hikayeleri, söylentileri duydum. Tembeldir. Uyuşturucu kullanıyor. Çok fazla içiyor. Reşit olmayan kızlarla takılıyor. Pedofili boyutunda değil ama on altı, on yedi yaşlarındaki kızlardan hoşlanıyor.

Neredeyse 21 yaşında olduğunu düşünürsek, bu biraz fazla genç. Dikkat etmezse kesinlikle genç yaşta tutuklanır.

Diego asla onun hakkında konuşmak ya da beni onun yanına getirmek istemiyordu. İlişkileri gerilim doluydu. Fiziksel olarak kavga ediyorlardı, hem de sık sık. Bazen Diego okula morarmış bir göz ya da patlamış bir dudakla gelirdi. On dört yaşındayken kardeşinin burnunu kırdığını itiraf etti.

Benim ailem şiddete eğilimli değildir. Bu tür davranışları hiç anlamıyorum. Diego'nun çabuk sinirlenir ve bir şeylere vurmayı sever. Ama bana asla. Onun tarafından tehdit edildiğimi hiç hissetmedim. Yine de tartışmayı sever, annesi de öyle. Mateo da öyle.

Kardeşi tam bir pislik.

"O iyi mi?" Diego daha fazla bilgi vermeye gönüllü olmayınca soruyorum.

"O iyi. Her zamanki gibi alem yaptı. Annemle bağıra çağıra kavga etti. Yine her zamanki gibi. Annem çok sinirlendi çünkü bütün gece onun için endişelendi ve şimdi tatil için herkesi ağırlamak zorunda" diye açıklıyor Diego.

"Oh. Belki de yapmamalıyım-"

"Hayır," diye sözümü kesti. "Seni orada istiyor. Ona seni alacağımı söyledim ve neredeyse altına işedi, geleceğini duyunca çok mutlu oldu."

Kalbim yerinden çıkacak. "Birlikte olmadığımızı öğrenince hayal kırıklığına uğrayacak."

"Ona olduğumuzu söyleyemeyiz, değil mi?" Sözleri, ses tonu şaka gibi ama şaka yapmıyor. Sanırım annesine gerçekten birlikte olduğumuzu söylemeyi tercih ederdi. Bu her şeyi kolaylaştırırdı ve Diego için o kadar endişelenmesine gerek kalmazdı.

Birlikteyken Diego'da fark ettiğim bir şey de buydu. Pisliğin teki olabiliyor ve her zaman herkes onun peşindeymiş gibi davranıyor olsa da, çoğunlukla annesine karşı çok korumacı. Bunun sebebinin onu hayal kırıklığına uğratmak istememesi olduğunu düşündüm. Mateo'ya kıyasla o iyi bir evlat.

"Hayır," diyorum yavaşça başımı sallayarak. "Bence bu bir hata olur."

"Daha sonra herkese ayrıldığımızı söyleyebiliriz ama bugün belki birlikteymişiz gibi davranabiliriz." Omuz silkiyor, ama onun dışında bana bakmıyor.

"Bunu düşünüyordun, değil mi?" Soruyorum.

"Ona büyükanne olacağını ve bir daha bir araya gelemeyeceğimizi söylemek berbat olacak" diyor.

"Yürümeyeceğini bildiğimiz halde sana aşıkmiş gibi davranmak çok kötü," diyorum nazikçe.

"Bana aşıkmiş gibi mi davranıyorsun?" Bana hızlıca, *sinirli* ve kırgın bir bakış attı. "Beni bu kadar çabuk mu unuttun?"

Bir şey demiyorum. Hayır, onu o kadar çabuk unutamadım, ama kalbimin üzerinde dikkatsiz, düşüncesiz bir piç gibi tepinirken ona hâlâ aşık olduğumu söylememin bir yolu yok.

Birkaç dakikalık gergin bir sessizlikten sonra, "Belki de bu bir hataydı," diyorum.

"Jos, özür dilerim." Sert bir nefes üflüyor, kasabaya girerken yavaşlıyor. Evinden sadece birkaç dakika uzaktayız ve ailesiyle takılmak konusunda daha gergin olmaya başlıyorum. Özellikle de bana karşı ne kadar düşmanca davrandığını düşünürsek. "Kötü bir gün geçirdim ve bunun acısını senden çıkarıyorum."

"Sorun değil," diyorum, ellerimi kucağımda kıvrarak, hızlı özrünü takdir ediyorum. Hiç onun yapacağı bir şey değil. "Sadece ailenin önünde bana doğru olmayan hiçbir şey söyleme, tamam mı? Kimseye bir şeyler üzerinde çalıştığımızı ya da tekrar bir araya gelmeye çalıştığımızı söyleme. Bunun bir anlamı yok. Ailene birlikte olduğumuzu söylemek zorunda değiliz, ama olmadığımızı da söylemek zorunda değiliz, anlıyor musun? Annene karşı birlik olalım, ona neler olduğunu ve bebek için en iyisini yapacağımızı söyleyelim ve ne olursa olsun bizi destekleyeceğini biliyorum."

Bunu hissettiğimden çok daha inandırıcı bir şekilde söylüyorum.

"Pekâlâ. Bunu yapabilirim," diyor sert bir baş

hareketiyle. Umarım gerçekten yapabilir.

Evin önüne geldiğimizde, küçük ön bahçede birkaç kişi takılmaya başlamıştı bile. Çocuklar birbirlerinin peşinden koşuyor, oynarken gülüyorlar. Bir grup yetişkin dev bir karaağacın altında kümelenmiş, ellerinde bira şişeleri, konuşuyorlar. Arabadan indiğimde

Futbol hakkında konuştuklarını fark ediyorum ve hepsinin favori NFL takımlarını tartışırken seslerinin ne kadar tutkulu çıktığına neredeyse gülmek istiyorum.

"Yarın hepsi maçta olacak," diyor Diego bana, ikimiz de ön kapıya doğru yürümeye başlarken. "Bana söz verdiler."

"Bu harika," diyorum ona, bunu duyduğuma memnun olarak. Yakın ailesi kalabalıktı ve özellikle biz küçükken her zaman maçlarına giderlerdi. Ancak zaman geçtikçe, sanırım sıkıldılar ya da kendi hayatlarına çok fazla daldılar ve kendi yerel futbol yıldızlarına gelmeyi bir şekilde unuttular.

"Evet, beni alkışladıklarını duymak güzel olacak. Gerçi tüm övgüleri hak eden asıl kişi Callahan," diyor omuz silkerek.

Çok tipik. Seyircilerin yanında kabadayılık taslar, dinleyen herkese başarılarıyla övünür. Yalnız kaldığımızda ise çok daha mütevazıdır. Hatta biraz kendini beğenmiş. İlk başta sadece sempati aradığını düşünmüştüm. Ama onunla vakit geçirdikten sonra aslında şüphe dolu olduğunu fark ettim. Herkesin inanmasını istediği kadar kendine güvenmiyor.

Ailesinin ondan beklentileri var. Arkadaşlarının da öyle. Her zaman beklentileri karşılayamadığını mı hissetti?

"Kes şunu," diyorum ona, sesim sinirli çıkıyor ama umurumda değil. "Bugün minnettar olma günü, o yüzden yeteneklerin için şükret. Sende bunlardan çok var."

Sözlerim karşısında biraz daha dik duruyor, gülümsüyor ve teyzeleri, amcaları ve kuzenleri onu fark ettiğinde onlara el sallıyor. Burada kesinlikle bahsettiğinden daha fazla insan var. "Hatırlattığın için teşekkürler," diye mırıldanıyor, elimi tutuyor ve bırakmadan önce hızlıca sıkıyor ve ailesine doğru yürüyor, hepsinin ona sarılırken ya da sırtını sıvazlarken onu çekmelerine izin veriyor.

Beni bıraktığı yerde duruyorum ve onu ailesiyle birlikte izlerken gülümsüyorum. Gözleri daha parlak ve gülümsemesi daha geniş. O kadar da zorlama görünmüyor. Soğuk bir esinti üzerime çöküyor ve ürperiyorum, ağaç dallarından kopan yapraklar y a n ı m d a n uçuş gittiğinde içimden küçük bir *oh* geçiyor. Bu bir

Güzel bir gün. Gökyüzü parlak mavi, hava berrak ve havada yanan odun kokusu var. Kesinlikle sonbahar ve aniden nostaljik hissediyorum.

Ailemi

özlüyorum.

Gençliğimi

özlüyorum.

Masumiyetimi.

Şükran Günü, Noel sezonunun başlangıcıdır ve her yıl dört gözle beklediğim bir tatildir. Ama şimdi her şey farklı. Kendimi daha yaşlı hissediyorum. Sanki çocukluğum şu anda tamamen buharlaşmış gibi. Bir yıl içinde bir *bebeğim* olacak. Yaklaşık altı aylık olacak.

Yarım yıl oldu bile.

Bebek kime benzeyecek? Bana mı Diego'ya mı? İyi bir bebek olacak mı? Yoksa sürekli ağlayacak mı?

Diego'nun ailesinin üyeleri aynı anda bana doğru dönüp dostça selam verdiğinde sertçe yutkunuyorum, gülümsüyorum ve el sallıyorum. Diego onların ortasında duruyor, bakışları benimkilerle kilitleniyor ve o kadar yakışıklı, o kadar kaygısız görünüyor ki, ilk aşık olduğum çocuğa o kadar benziyor ki, kalbim kaybettiğim çocuk için sızlıyor.

Asla geri alamayacağım çocuk, çünkü o artık öyle biri değil. Bunların hepsi sadece bir cephe. Işığın bir oyunu.

"Hey, bebeği kim getirdi?"

Ses tanıdık geliyor ve omzumun üzerinden baktığımda Mateo'nun verandada durduğunu görüyorum, elinde bir bira ve yüzünde titrek bir sırıtış. Koyu renk gözleriyle beni izliyor, sırıtışı azalıyor, yerini neredeyse aç bir bakışa bırakıyor.

Üzerime çöken huzursuzluğu görmezden gelmeye çalışarak hızla gözlerimi kaçırıyorum. Ama o orada, bana Diego'nun ağabeyiyle fazla vakit geçirmememin bir nedeni olduğunu hatırlatıyor.

Ondan hoşlanmıyorum. Hiç sevmedim. Beni hep rahatsız hissettirdi.

Diego'nun annesi, "Ağzından çıkana dikkat et," diyerek bir kez daha omzumun üzerinden bakmama neden oluyor. Tam o sırada Mateo'nun kafasının arkasına bulaşık havlusuyla vurduğunu ve onun sinirle homurdanmasına neden olduğunu görüyorum. Bakışları çok güçlüydü. Sanki öfkesinin vücudundan yayıldığını hissedebiliyorum ve başını geriye atıp şişeyi dudaklarına götürüyor ve geçirmeden önce birayı boşaltıyor.

Yüksek sesle.

Bazı çocuklar güler. Annesi ters ters bakıyor.

Diego bana doğru geliyor, tam yanımda duruyor ve sanki beni korumaya çalışıyormuş gibi hissediyorum. Ki bu çok tatlı. Belki kardeşinden gelen olumsuz hisleri o da hissediyordur.

"Jocelyn!" Diego'nun annesi beni görüyor ve yüzünde kocaman bir gülümsemeyle bana doğru ilerliyor. Rosa Garcia güzel bir kadın. Diego da ona benziyor, Mateo da öyle ama onda Diego'da olmayan bir sertlik var.

Rosa bana hep nazik davrandı. Beni kolayca kabul etti, Diego *böyle iyi bir kız* bulduğu için neredeyse rahatlamış görünüyordu.

Benim hakkımda hep böyle söylerdi. Çok iyi bir kız olduğumu.

Artık o kadar değil, ha Rosa?

ON

DIEGO

Eğer yapabilseydim, kardeşimin ağzını burnunu kırardım.

Şükran Günü'nün baş belası. Bütün gece parti yaptıktan sonra sonunda kışını sürükleyerek eve geldi ve eve girdiğinde, annem bağırmaya başlayınca el sallayarak uzaklaştığında tenine sinen alkol kokusunu hâlâ alabiliyordum. Sanırım onu suçlayamam. Kim böyle karşılanmak ister ki? Ama dışarıda kalıp annemin aramalarına ve mesajlarına cevap vermeyerek onu endişelendiren aptal da oydu.

Bütün gün içmeyi bırakmadı. Birbiri ardına bira içiyor ve annem onu durdurmuyor. Ona kötü kötü bakıyor, iğrenç bir sarhoş olduğunu söylüyor, tıpkı babası gibi olduğunu söylüyor ama bu hiçbir işe yaramıyor.

Onun sözleri her şeyi daha da kötüleştiriyor.

Ben çocukken babamız bizi terk etti. Annemi seviyorum. İyi bir ilişkimiz var, ve ben çocukken? Ona tapardım, neredeyse bastığı yere tapardım. Ama o bir dırdırcı. Babamın her konuda başının etini yerdı ve babam hiç rahat durmazdı. İçmeye başladı, geceleri arkadaşlarıyla ya da Tanrı bilir kimlerle dışarıda kalmaya başladı ve eve her gelişinde ona ateş püskürdü.

Her biri. Tek. Zaman.

Araları o kadar kötüleşti, o kadar dengesizleşti ki sonunda gitti.

Ve asla geri dönme zahmetine girmedi.

Annem yıkılmıştı ama güçlü kalmayı başardı. Ayrıca daha da sinirlendi. Bu onun her zamanki duygusuydu. Onun yolundan uzak durmaya çalıştım ama Mateo yüzünü sürekli onun yüzüne dayadı. Sanki onun öfkesini istiyor gibiydi. Sanki ondan besleniyordu.

Mateo genç yaşta yaramazlık yapmaya başladı. Altıncı sınıftayken okulun erkekler tuvaletinde ot içerken yakalanmış. Sekizinci sınıftayken bir grup arkadaşıyla birlikte lise kütüphanesini yakmaya çalışmış.

Kundaklama müfettişi evimize geldi ve onu sorguladı. Onun yaptığını biliyorlardı. Tamamen masum bir rol yaptı ama adam gider gitmez ve annem Mateo'yu arkadaşlarıyla gülerken yakalayınca ona bağırmaya başladı, "Neden böylesin? Neden böyle şeytansın?"

Sadece yüzüne güldü ve onu bu hale onun getirdiğini söyledi.

Yaşlandıkça daha da kötüleşti. Annem hiç yardımcı olmadı. Birine iyi olmadığını ve sonunun tıpkı babası gibi olacağını söylediğinizde, eninde sonunda ona yüklediğiniz kehaneti yerine getirir. Mateo tam olarak bunu yaptı. Değersiz biri haline geldi, sonuçta annesinin ondan beklediği de buydu. Onun yerine tüm umutlarını ve hayallerini benim üzerime kurdu.

Ve bu beni bir hedef haline getirdi. Mateo için.

Bulduğu her fırsatta beni incitmeye çalıştı. Bazen kelimelerle, ama asıl silahı yumruklarıydı. Ayakları. İlişkimiz kötü niyetli. Berbattı. Ve içten içe onu alt edebileceğimi ve parçalara ayırabileceğimi bilsem de, bundan korkuyorum. Tüm o eski anılardan ve bana söylediği sözlerden korkuyorum. Mateo'yu incittiğim için annemin bana kızacağından endişeleniyorum. Mateo'nun beni ne kadar sık incittiği önemli değil. Bunu hep sakladık. Nedenini açıklamaya başlayamam bile.

Beni en çok korkutan şey ne? Mateo'yu dövmeye başladığımda, duramayabilirim. Ona olan öfkemi yıllardır içimde tutuyorum. Bıraktığım an, dışarı taşacak.

Her yerinde.

Jocelyn ile birlikte eve döner dönmez Mateo'dan mümkün olduğunca uzak durmaya çalıştım. Küçük evimizde ne kadar çok insan olduğunu düşünürsek bunu yapmak kolay. Kuzenler, teyzeler ve amcalar. Büyükanнем ve büyükbabam oturma odasındaki koltuklarda oturuyor ve yanlarına oturmak için odaya gelen herkesle sohbet ediyor. Arka planda televizyon açık, ekranda bir futbol maçı var ve skoru kontrol etmek ve en azından bir süreliğine biraz nefes almak için oraya gidiyorum. Jocelyn Marty ile takılıyor, yani ona bir şey olmaz. Her zaman yakın olmuşlardır.

"*Mijo*, buraya gel." *Büyükanнем* parmağını bana doğru uzatıyor ve ben de yanına gidip göz hizasına gelecek şekilde diz çöküyorum. Bakışları üzerimde geziniyor, kahverengi gözleri parıldıyor, dudakları gülümsemek için kıvrılıyor. "Oh, ne kadar yakışıklısın."

Ben de ona gülümsüyorum. Bunu hep söyler. Erkek torunlarının her birine. "Teşekkürler, büyükanne."

Buruşuk ellerinden birini bana doğru uzatıyor ve yanağımı kavıyor, bakışları benimkilerle kilitleniyor. "Yakışıklı bir çocuksun ama aynı zamanda çok üzgün görünüyorsun, *mijo*. Seni rahatsız eden ne? Kardeşin mi?"

Yaşlı kadın çoğu zaman umursamaz davranıyor ama aslında çok zeki. "Mateo iyi." Sözlerim acı geliyor ve boğazımı temizliyorum, tek söyleyeceğimin bu olmasının en iyisi olduğuna karar veriyorum, yoksa kendimi ele vereceğim.

Mateo iyi değil. Hiçbir zaman iyi olmadı. Asla da iyi olmayacak.

Eli yüzümden çekiliyor, dudakları kaşlarını çatıyor. "Bana yalan söyleme. O yürüyen bir felaket. Kokarca gibi sarhoş ve kaba."

Dudaklarımı birbirine bastırıyorum, onun bariz tiksintisine gülmemeye çalışıyorum. "Zor birkaç gün geçirdi."

"Zor bir hayatı olduğunu iddia ediyor. Bana sorarsanız çocuk çok şımarık. Soysuzlarla dolaşıyor. Şeker gibi uyuşturucu kullanıyor. Sürekli içiyor. O annenin en büyük hayal kırıklığı." İç çekiyor.

Sessiz kalıyorum.

"*Arbol que nace torcido, jamás su tronco endereza,*" diyor, en sevdiği sözlerden biri, bana daha önce de söylemişti.

Bu, çocukken yaptıklarınızın yetişkinliğinizi şekillendireceği anlamına geliyor. Mateo'dan bahsediyor tabii ki. Ve beni de.

"Ve bir de sen varsın." Gülümsemesi tüm yüzünü parlatıyor. "Başta bizi endişelendirdin. Kardeşinle aynı yola düşmenden korkuyordum."

Bir süreliğine, özellikle de ortaokuldayken. Kardeşimden ve bana yaptıklarından nefret ediyor olabilirdim ama aynı zamanda onun onayını da istiyordum. Ve onun gibi davranırsam bunu elde edeceğimi düşündüm.

Ben de kuzenim Marty'ye zorbalık yaptım çünkü o kolay bir hedefti. Okuldaki herkes hakkında kötü konuştum çünkü popüler çocuklarla takılıyordum ve kimse bana bir şey söylemiyordu. Öğretmenlere de ağzımı bozdum çünkü benden bunu bekliyorlardı. Ne de olsa Mateo Garcia'nın küçük kardeşiydim. Çıta oldukça düşüktü.

Sonra Jake ve ünlü babası Drew Callahan ile tanıştım. Ve aklım başımdan gitti. Tüm boş zamanımı Jake'le geçirdim ve onun özgüveninin yarısına sahip olmayı diledim. Yeteneğinin yarısı. Ortaokuldayken bile, lise takımındaki herkesten daha iyi top atabiliyordu ve biz hala gençler ligindeydik. İsabeti daha önce gördüğüm hiçbir şeye benzemiyordu. Topu bana doğru nasıl atacağını biliyordu.

Birlikte çok zaman geçirdik ve yakınlaştık. En iyi arkadaş olduk. Drew Callahan beni kanatları altına aldı ve oğluyla ve benimle çalıştı. Bende bir şey gördü, onu geliştirdi ve bana yardım etti. İhtiyacım olan şey buydu, görevde kalmama yardımcı oldu. Fable Callahan bana okula daha fazla konsantre olmamı, böylece iyi bir üniversiteye girebileceğimi söylediğinde onu dinledim.

Tam bir MILF olmasının yardımı oldu. Bunu Jake'e söylediğimden değil.

Hâlâ o anları yaşıyorum, gerçekten de yaşıyorum. Hem de çok. Mükemmel değilim. Evim öfke ve kızgınlık dolu bir ev ve bu zihniyetten uzaklaşmak zor. Son zamanlarda bundan kaçmakta daha da zorlanıyorum.

"Ama iyi iş çıkardın ve beni gururlandırıyor sun."

Hâlâ benimle konuştuğunu fark ettiğimde dikkatimi büyükanneme veriyorum. Hiç de kızgın değildi. Tatlı biri. Gerektiğinde sert. Küçükken beni korkutan büyükbabamdı. Hâlâ da korkutuyor sayılır.

"Büyükbaban da seninle gurur duyuyor," diye devam ediyor. "Çok şey başardın. Yarın lig şampiyonluğu maçında oynayacaksın. Okulda başarılı oluyorsun. Mezun olmak ve üniversiteye gitmek üzeresin. Uzun boylu, yakışıklı ve çok çalışkansın. Annen seninle övünmeden duramıyor."

"Büyükanne." Yüzümün ısındığını hissedebiliyorum.

"Ne? Bu doğru. Sen iyi bir çocuksun." Sekiz yaşındaymışım gibi saçımı karıştırıyor, sonra da yanağımı çimdikliyor. Bana zarar vermeden önce geri çekiliyorum. Tırnakları keskin. "Şimdi git bana bir bardak şarap getir, lütfen."

Kıkırdarak ayağa kalktım ve başımı salladım. "Sana bir içki ısmarlamam için benimle tatlı tatlı konuştun."

"Belki de. Ama söylediğim her şey doğru. Sen iyi bir çocuksun Diego ve iyi şeyler yapacaksın. Ne düşünürsen düşün," diyor.

İstediği gibi ona bir kadeh şarap getirmek için mutfığa gittiğimde sözleri aklımdan çıkmıyor. Jocelyn'in hamile olduğunu öğrendiğinde hâlâ gurur duyacak mı? Yoksa beni hayal kırıklığına mı uğratacak? Annem ona her şeyi anlatacak.

-Bu onun annesi. Ve hepsi arkamdan konuşup benim için endişelenecekler. Mateo devasa bir pislik. Ondan hiçbir beklentileri yok. Umutlarını ve hayallerini bağladıkları kişi benim ve üzerimdeki baskı çok büyük.

Yani ne zaman hata yapsam? Düşecek daha çok yerim var.

Mutfığa girdiğimde annem ve Lisa teyzemi içeride buluyorum, ikisi de açık fırının önünde içerideki kuşu kontrol ediyorlar.

"Şarap nerede?" Özellikle kimseye sormuyorum.

İkisi de o kadar hızlı ayağa kalkıyor ki neredeyse kafa kafaya çarpışıyorlar. Annem gözlerini kısarak, "Bugün ikinizin de içmesine ihtiyacım yok," diyor.

Başımı sallıyorum, otomatik olarak oraya gitmesinden nefret ediyorum. "Büyükanne bir kadeh şarap istedi. Ona getireceğimi söyledim."

"Ah şu kadın. Onun da daha fazla alkole ihtiyacı yok," diyor annem gülerek, omuzları gevşiyor. Buzdolabının yanındaki tezgâhı işaret ediyor, orada açık bir şişe görüyorum. "Ona bundan biraz doldur. Hoşuna gidiyor."

Ben kadeh ararken annem ve Lisa Teyze oturma odasında kalan meze tabaklarını toplamak için mutfaktan çıkıyorlar. Ve ben büyükanne için bir kadeh şarap doldururken kardeşim mutfığa giriyor, böylece sadece ikimiz kalıyoruz.

Tek başına.

"Bana yetişmeye mi çalışıyorsun?" Yüzümü ona döndüğümde elimdeki kırmızı şarap bardağına doğru başını sallıyor.

Tüm vücudum gerginleşiyor ve yüz ifademi inatçı bir maskeye dönüştürmek için elimden geleni yapıyorum. Mateo'yla uğraşırken yıllar içinde mükemmelleştirdiğim bir bakış. "Büyükanne için."

Umursamaz bir ses çıkarır. "Doğru. Annemin şarabını gizlice içiyorsun, her neyse."

Onunla tartışmaya zahmet etmiyorum. Bu hiç bitmeyecek bir savaş olurdu. Onun yerine, tek kelime etmeyip gidecekmişim gibi yapıyorum ama tam yanından geçmek üzereyken elini uzatıyor. Omzuma çarparak beni yerimde tuttu.

Yüz yüze duruyoruz, o kadar yakınız ki kokusunu alabiliyorum. Terle karışık alkol kokusu. Göz kapakları ağır, koyu kahverengi gözleri donuk ve yakın zamanda esrar içip içmediğini merak ediyorum. Bunu ona hiç yakıştıramadım.

"Jocelyn'le aranızda ne var? O neden burada?" diye soruyor, sesi sinirli geliyor.

"Bunun için endişelenme." Elinden kurtulmaya çalışıyorum ama ben kaçamadan kolumu tutup sıkıyor.

"Senin kız çok ateşli." Mateo bir adım daha yaklaşıyor ve kokuşmuş nefesinin kokusunu alabiliyorum. Burnumu kırıstırıyorum, iğreniyorum. "Senin gibi bir pislikte ne buluyor?"

İçimi öfke dolduruyor ve Jocelyn hakkında konuşmaya devam ederse yapabileceklerimden korkarak titrek bir nefes alıyorum. Tüm koruyucu içgüdülerim ayağa kalkıyor. "Ondan bahsetme bile, kardeşim. Ya da-"

"Ya da ne?" Başını arkaya atıp gülüyor ve sesi rahatsız edici. İğrenç. Tıpkı onun gibi. "Kıçıma tekmeyi basacak mısın? Ondan uzak durmamı mı söyleyeceksin? Siktir et. İstersem ona sahip olabilirim."

Sözleri boş bir tehdit. Sadece beni gaza getirmeye çalışıyor. Böyle şeyler söylediğinde ve ben daha gençken ona inanırdım. Onun daha iyi bir kardeş olduğuna inanırdım. Daha karizmatik, sevilebilir bir kardeş. Lisede bir sürü arkadaşı vardı. Partileri severdi, futbol takımına uyuşturucu kazandırır, kızlar ona bayılırdı. İyi vakit geçirirdi.

Ama aynı zamanda büyük bir problemdi. Öğretmenler ondan nefret ediyordu. Danışmanı yüzüne karşı böyle devam ederse hiçbir işe yaramayacağını söyledi. Şerif yardımcısı okula geldi ve son sınıfta iki kez kampüste uyuşturucudan onu tutukladı.

İki kere.

İşte o an onun daha iyi bir kardeş olmadığını anladım. Mezun olduğundan beri, tıpkı danışmanın öngördüğü gibi, hiçbir şey yapmadığı gerçeğinin doğru olduğunu biliyordum. Arkadaşları, takılanlar, kızlar, hepsi ortadan kayboldu. Üniversiteye gittiler, iş buldular ya da her ikisini de yaptılar ve daha sorumluluk sahibi oldular.

Artık hiçbir ortak noktaları yok.

Şimdi benim yaşımdakilerle parti yapıyor. Benim yaşımdaki ve daha küçük kızlarla yatıyor. Bir gün yakalanacak.

Ve başı büyük belaya girecek.

"Sadece onun adını ağzından uzak tut, tamam mı?" Sözlerime öfkenin karıştığını duyabiliyorum ama Mateo duyabiliyor mu? Muhtemelen hayır.

O çok ziyan oldu.

"Aaa, donuna kadar batırma." Beni kendisinden uzaklaştırıyor, şarap bardaktan taşıyor ve yere damlıyor. "Annem az önce yaptığın pisliği öğrenince kıcına tekmeyi basacak."

Böyle şeyler söylüyor ve sanki yeniden çocuk olmuşuz gibi. Ona söyleyecek kişi o olacak, eminim. "Ona bir dakika içinde temizleyeceğimi söyle."

Tam oturma odasına gidiyordum ki Mateo'nun arkamdan, "Tam bir yalakasın," diye seslendiğini duydum.

Tanrım, ondan nefret ediyorum.

Şarabı büyükanneme verirken ona karşı tatlıyım ama onun dışında huysuz bir ruh hali içindeyim. Herkesi sikeyim. Ama özellikle kardeşimin canı cehenneme. Ve ona karşı çıkıp nereye gitmesi gerektiğini söyleyecek kadar erkek olmadığım için kendime de.

Doğruca cehenneme.

Mateo'ya ne yapacağını söyleyemezsem, bu baba olma işini nasıl başaracağım? Birinin babası olacağımı idrak etmek benim için hâlâ zor. Ve bu anne Jocelyn.

Ben. Bir baba. Akıllara durgunluk veriyor.

Mutfak zemininde yaptığım pisliği temizledikten sonra - Mateo görünürde yok, Tanrı'ya şükür - Jocelyn'i aramaya çıkıyorum. Onu arka bahçedeki bir masada Marty ile otururken buluyorum, başları birbirine yakın eğilmiş, konuşurken yüz ifadeleri ciddi. Her ne konuşuyorlarsa, etraflarında olup bitenlerden habersizler. Çocuklar çılgılık atıyor ve amcam Johnny şu anda hindi kızartıcısını çalıştırıyor, civardaki herkese hindiyi nasıl hazırladığını anlatıyor ve elindeki bira şişesini çılgınca sallayarak işaretler yapıyor.

Evet, iki hindi hazırlatıyoruz ve hayır, hepsini yemeyeceğiz.

Amcamı görmezden gelerek Jocelyn ve Marty'nin oturduğu masaya yavaşça yaklaşıyorum. Sessizce. Birbirlerinin yanında oturuyorlar, sırtları bana dönük ve ben

Umarım konuştuklarının bir kısmını yakalayabilirim. Kulak misafiri olmak istediğimden değil ama.

Evet. Tamam, itiraf edebilirim. Konuşmalarını dinlemek istiyorum.

"...ve sonra Cami beni otoparka kadar takip etti." Jocelyn başını sallıyor ve sesindeki tiksintiyi duyabiliyorum. "Onu görmeliydin. Tanrım, ondan o kadar nefret ediyorum ki, peşimden koşuyor, adımı söylüyor. Bana hep arkadaş olacağımızı umduğunu söylüyordu."

"Ne zamandan beri? Kız tüm hayatın boyunca sana karşı düşmanca davrandı," diyor Marty, zorbalığa uğramanın nasıl bir his olduğunu bilen birinin otoritesiyle.

Benim tarafımdan.

"Biliyorum, değil mi? Bunu neden söyledi anlamıyorum. Arkadaşım olmak istiyormuş gibi davrandı ve sonra dönüp Diego hakkında ve onun Pete'in yerinde kendisiyle buluşmasını nasıl istediği hakkında boktan yorumlar yaptı," diye açıklıyor Jos.

"Muhtemelen öyledir," diye mırıldandı Marty.

Benim hakkımda otomatik olarak en kötüsünü düşünmesi beni çıldırtıyor ama sanırım bunu beklemeliyim. Yıllardır ona çok kötü davrandım. Öyle ki o benimle konuşmuyor bile, ben de onunla konuşmuyorum. İlişkımız büyük, açık bir yara ve iyileşip iyileşemeyeceğini bilmiyorum. Daha önce özür diledim. Şimdi tekrar özür dilemeliyim ama Marty muhtemelen bunu Jocelyn burada olduğu için yaptığımı düşünecek.

Bana inanmasını *istiyorum*. Ondan özel olarak özür dilemek kesinlikle daha etkili olacaktır.

"Bilmiyorum. Ona inanıyor gibiyim." Bana olan inancından utanıyor gibi. Ne kadar az kalmışsa.

"Yapmamalısın. Sana durmadan yalan söyledi. Bunu biliyorsun," diyor Marty.

İşte mesele bu. Yalanlar vardır. Ve yarı gerçekler vardır. Bu yalanların çoğu diğer insanlardan gelir. Görmek istediğimizi görürüz ve inanırız.

neye inanmak istiyorsak. Zaten en kötüsünü yaptığıma inanıyorlar ve kendimi savunmaya çalışmam anlamsız olacak. Nefes kaybı.

Bu yüzden istediklerini düşünmelerine izin veriyorum.

"Öyle mi? Cami de bir yalancı," diye belirtiyor Jocelyn.

"Doğru, ama hadi ama. Diego siz ikiniz bir araya geldiğinizden beri kızlarla flört ediyor. Arkanızdan iş çevirdiğine dair yaygın söylentiler var," diyor Marty.

"Hepsi bu mu? Söylentiler mi? Yoksa insanların elinde kanıt mı var? Onu başka bir kızla mı görmüşler? Birden fazla kızla mı?" Jos soruyor.

"Hepimiz onu Cami ve Jocelyn ile gördük. Bu çok açıktı." "Ama onları gerçekten... birlikte görmedik?"

Haksız mıyım?"

"Birlikteydiler," diyor Marty kararlı bir şekilde. "Aksine inanma. Seni tekrar aptal yerine koymasına izin verme."

Kuzenimin ağzından çıkan olumsuzluklara rağmen, içimde bir umut kıvılcımının çakmasına engel olamıyorum. Jocelyn söylenenlerden şüphe duymaya başladı. Ne olmuş olabileceğinden. O zamanlar kendimi açıklamama hiç izin vermedi ve hamilelik itirafı karşısında o kadar şok olmuştum ki hemen savunmaya geçtim. Bok kafalı gibi davrandım ve o da bana siktirip gitmemi söyledi.

Bunu hak etmiştim.

Ama herkesin hakkımda en kötüsüne inanmasını hak etmiyordum. Özellikle de gerçeği bilmiyorlarken.

Bu özel konuşmayı bölmek istemediğim için geri çekilmeye başlıyorum, tam o sırada arkamdan omuzlarımdan tutup beni iten kardeşime rastlıyorum.

Doğruca yere.

Mateo, "Nereye gittiğine dikkat et, sik kafalı," diye ısıırıyor.

Çimsiz arka bahçemize düştüm, bir taş sağ koluma saplandı, düşmenin en ağır darbesini o aldı. Homurdanarak sırt üstü yuvarlanıyorum, kolum zonklayarak sonsuz mavi gökyüzüne bakıyorum. Şok olmuş soluk sesleri, Mateo'nun gülüşü ve annemin "*Ona ne yaptın?*" diye bağırın sesi duyuluyor.

Koşarak yanıma geldi, Lisa Teyze de peşindeydi, ikisi birden üzerime çullandılar. "İyi misin?" Lisa bana elini uzatarak soruyor.

Elini tuttum ve beni yukarı çekmesine izin verdim, kardeşimin beni bu kadar kolay yere devirebilmesinden utandım. Bu kadar çocukça davranabildiği ve bunu ailenin geri kalanının önünde yaptığı için. Ve Jocelyn'in. "Ben iyiyim."

"Ne oldu?" Annem bana soruyor, sesi keskin, Mateo'ya doğru bir bakış fırlattığında koyu renk gözleri öfkeyle parlıyor.

"Ayağım takılmış olmalı." Bu otomatik, kardeşimi nasıl koruduğum. Bir alışkanlık. Beni ittiğini kabul etmek istemiyorum.

Bu aşağılayıcı.

Annem Mateo'ya dönerek, "Saçmalık," diye tükürür. "Tam olarak ne yaptığını gördüm. Onu ittin."

"Ben yapmadım." Mateo'nun sesi tıpkı on bir yaşındayken bana çelme taktığı zamanki gibi çıkıyor. "Düştü. Sakardır."

"Kardeşinin en son yapacağı şey sakarlıktır." Annem Mateo'ya doğru yürür ve parmağını yüzüne doğru uzatarak sallar. "Kardeşine bu kadar kötü davranmaya nasıl cüret edersin? Bütün gün boyunca bana saygısızlık ettin. Tüm ailene. Gitmeni istiyorum."

Arkasından gidip omzuna dokunuyorum ama elimi silkiyor. "Anne, olay çıkarma. Şükran Günü'ndeyiz."

"Hayır. Onun için bahaneler üretmenden bıktım. Kardeşinin gerçekte ne olduğunu gör. O bir enkaz. Evimde onunla uğraşmaktan bıktım. Git," diyor yüzünde kötü bir sırıtişla onu izleyen Mateo'ya. "Eşyalarını topla ve buradan git. Artık evimde istenmiyorsun."

Arka bahçedeki herkes tamamen sessizleşti, koca ağızlı amcam bile. Çocuklar bile. Annem ve Mateo gözlerini dikmiş tartışıyorlar ve annem ellerini kalçalarına dayamış, sanki hiçbir yere gitmemeye hazırlanıyor.

"Rosa," diye başlıyor Lisa Teyze ama annem sözünü kesiyor.

"Bunu duymak istemiyorum," diye tersliyor annem. "Onu savunmaya zahmet etme. O bir pislik. Benim kendi oğlum da bir *pislik* ve artık ona tahammül edemiyorum."

"Gerçekten böyle mi hissediyorsun?" Mateo sıkılmış dişlerinin arasından soruyor, burun delikleri açılıyor, bakışlarındaki donukluk kayboluyor. Çok öfkeli. Vücudu neredeyse öfkeyle titreşiyor. "Söyle bana anne. Benim hakkımda gerçekten böyle mi düşünüyorsun?"

"Evet." Kadın geri adım atmıyor. Parmak ucunda duruyorlar, ikisi de kıpırdamıyor. Mateo'nun inadı buradan geliyor. Mateo inatçı, çünkü o da öyle. İkisi de ayak diriyor ve hiçbir şey çözülüyor.

Hiçbir şey.

"Evet, gerçekten de böyle hissediyorum," diye ısırdı.

Arka bahçeye göz gezdiriyor, bakışları omzumun hemen ötesine yerleşmeden önce sadece bir anlığına bana takılıyor. Dönüp baktığımda Jocelyn ve Marty'nin hâlâ masada oturduklarını görüyorum, ikisi de donmuş bir şekilde bizi izliyorlar.

Bu ana tanık olmasından nefret ediyorum.

"Sevgili annemize küçük sorunuzdan bahsettiniz mi?" Mateo, sanki dünyada hiçbir şey umurunda değilmiş gibi konuşarak soruyor.

Kalbim içime düşüyor ve dudaklarımı aralıyorum, ona çenesini kapatmasını söylemeye hazırım ama çok geç kaldım.

"Değerli oğlunuz eski sevgilisini hamile bıraktı ve bebeği doğuracak. Tebrikler. Büyükanne olacaksınız" diyor.

Annem ağzı açık ona bakıyor, kafasını bana doğru çeviriyor. Hay sikeyim.

"Ŗimdi kimmiŖ mŭsrif evlat, ha?" Mateo yere tŭkŭrŭyor, tam ōnŭmde, ikimizi de geçip eve doğru ilerlemeden ōnce.

ON BİR

JOCELYN

"DOĞRU MU?"

Başımı kaldırdığımda Rosa Garcia'nın tam karşımda durduğunu görüyorum, yüzünde endişeli bir ifade var ama öfke de eksik değil. Bunu dudaklarının gerginliğinde, çenesinin kenetlenmesinde görebiliyorum.

Ama bana ve Diego'ya kızgın değil. En azından ben öyle olduğunu sanmıyorum.

Mateo çoktan eve girmiştir ve Diego hâlâ avlunun ortasında durmakta, sol eliyle sağ dirseğini tutmaktadır, teyzesi başında beklemekte, ona iyi olup olmadığını sormakta ve sanki başka biri onu bulunduğu yerden alacakmış gibi avluya göz gezdirmektedir.

Diego acı içinde. Ve endişe dolu. Yüzünün her yerinde bunu görebiliyorum.

Marty kaburgalarımı dürterek Rosa'nın bana bir soru sorduğunu hatırlatıyor ve ben de yavaşça başımı sallıyorum. Bunu inkar etmenin ne anlamı var? Bugün bu yüzden buradayım. "Evet." Kelime boğuk bir fısıltıyla çıkıyor ve zorlukla yutkunuyorum. "Bu doğru."

Ağzını kapatıyor, kahverengi gözlerini kocaman açıyor ve sonra Diego'ya dönüp elini sallıyor. "Hemen buraya gel!"

Diego onun emrini yerine getiriyor, bize doğru gelirken başını öne eğiyor, omuzları çökmüş. Tamamen yenilmiş görünüyor ve kalbim -aramızda olan her şeye rağmen- onun için kırılıyor. Annesi olay çıkarmaya meyillidir ve umarım şu anda bunu yapmaz. Herkesin önünde.

"Marty, lütfen bizi biraz yalnız bırakır mısın?" diyor Rosa ve Marty hemen ayağa fırlayıp sandalyesinden kalkıyor ve kaçarken bana sempatik bir bakış gönderiyor.

Onu kıskanıyorum. Diego'nun hâlâ hindi kızartma makinesinin başında olan amcası dışında, dağılan ailenin geri kalanını kıskanıyorum.

Rosa Diego'ya "Otur," diyor ve Diego yine onun dediğini yapıyor, Marty'nin az önce boşalttığı sandalyeye çöküyor, başı eğik, hâlâ dirseğini tutuyor. Keşke ona iyi olup olmadığını sorabilseydim ama şu anda bir şey söylemek istemiyorum.

Tüm konuşmayı Rosa'nın yapmasını tercih ederim. Eminim onun da söyleyecek bir şeyleri vardır.

"Hamile misin?" Rosa bana soruyor, sesi bir gıcırtya dönüşüyor.
"Gerçekten mi?"

Başımı sallıyorum, titreyen bir nefes kaçıyor

içimden. "Gerçekten." "Peki sen ne kadar ilerledin?"

"Bebek Mayıs sonunda doğacak," diye cevap veriyorum.

Rosa arkasına yaslanıyor, başını eğiyor, bakışları ve sözleri sadece benim için. "Şimdiden üç aylık mı oldun?"

"Yaklaşık," diyorum omuz silkerek.

"Diego'ya sadece şimdi mi söylüyorsun?" Sesi de gözleri gibi sert. Dudaklarımı aralıyorum, bir şey söylemeye hazırım ama sanırım o biliyor.

Hamileliğimi bir sır olarak saklıyorduk. Ondandır.

Rosa bir sonraki sorusunu Diego'ya yöneltir. "Peki bunu ne zamandır biliyorsun?"

"Bir süre." Omuz silkiliyor, her zamanki kayıtsız cevabıyla.

"Sana nasıl söyleyeceğimizi bilemedik," diyorum çabucak, ona destek olmak istiyorum. Acı çektiğini söyleyebilirim. Sadece düşmekten değil - Mateo'nun onu gerçekten itip itmediğini görmedim ama Rosa'nın hızlı ve

öfkeli müdahalesi sayesinde ittiğinden eminim.

Tepki. Ama kardeşinin hem fiziksel olarak hem de annelerine hamile olduğumu söyleyerek onu bilerek incitmesi berbat ötesi idi.

Ötesinde.

"Siz ikiniz artık birlikte değilsiniz," diyor Rosa, bizi düşünürken gözlerini kısarak. "Peki doğduktan sonra bu zavallı bebeğe ne olacak, hmm? Bekâr bir anne mi olacaksın Jocelyn? Bu bebeğe tek başına mı bakacaksın? Peki ya okul ne olacak? İkiniz için de mi? Maddi olarak yardım edebilecek durumda değilim. Bununla tek başınasın. Diego, bebeğe ve Jocelyn'e bakmak için çalışman gerekecek. Artık üniversiteye gidemezsin. Bir erkek olman ve yaptıklarının sorumluluğunu alman gerekecek."

Bu kadar talepkar olmasından hoşlanmıyorum. Hamile olduğum ve sorumlulukları olduğu için Diego'nun çalıştığı her şeyden vazgeçmesi gerektiğini söylüyor.

Neden bunu birlikte yapamıyoruz? Neden hem çocuk büyütüp hem de hedeflerimiz üzerinde çalışamıyoruz? Neden bir şey için diğerinden vazgeçmek zorundayız?

"Diego hâlâ okula gidebilir," diyerek Rosa'yı şoke ediyorum. Onunla aynı fikirde olmamızı beklediğinden eminim. "Hamile olduğum için üniversitede futbol oynama hayalinden vazgeçmek zorunda kalmamalı. İkimiz de Fresno State'e başvurduk ve bu işi başarabiliriz."

Böyle söyleyince sanki biz planlamışız gibi oluyor. Diego'nun beni izlediğini hissedebiliyorum, başı eğik olsa bile, ama dikkatimi annesine odaklıyorum. Eğer şu anda ona bakarsam.

Parçalanabilirim.

"İkiniz de üniversiteye gidiyorsanız bir bebeği nasıl karşılayacaksınız? Bu işi tam olarak nasıl yürüteceksiniz?" Sesi şüphecilikle doluydu. Bize çok az güveni var ve ben buna hiç şaşırmadım.

Hepsinin bize çok az inancı var. Ailem de dahil.

"Bunu başaracağız," diyor Diego şiddetle, sonunda başını kaldırıyor, karanlık gözleri duygularla parlıyor. Keşke şu anda ne hissettiğini bilseydim.

Ne düşündüğünü. Sonunda patlayana kadar kendini çok bastırırdı. Ve şu anda her yerde patlamaya çok yakın olduğunu söyleyebilirim. "Mart ayından itibaren tesiste çalışabilirim. O zaman açılıyorlar. Ve Pete'in yerinde daha fazla çalışabilirim."

"Bebekler pahalıdır. İkiniz de dersteyken ya da futbol sahasındayken bu ufaklığa kim bakacak? Bebek bakıcıları da pahalı ve güvenebileceğiniz birini bulmak zor." Kaşlarını kaldırıyor, her sorusunda bize meydan okuyor.

"Annem yardım edeceğini söyledi," diye başlıyorum ama Rosa alay ediyor.

"Annen. Eminim isterdi. Ama Fresno State'e gidersen, orası çok uzak. Ve o burada yaşıyor. Her gün o kadar yolu gidip gelecek misin? Bu büyük bir sorumluluk, Jocelyn. Bebek de öyle. Önceliklerini belirlemeyi öğrenmen gerekecek."

"Önceliklerimi nasıl sıralayacağımı biliyorum," diyorum, sesim kızgınlıkla dolu. Rosa'nın ne halt ettiğimizi bilmiyormuşuz gibi davranmasından bıktım. "Bebेğime bakmak için ne gerekiyorsa yapacağım." Diego'ya baktığımda beni izlediğini görüyorum ve hiç düşünmeden elimi koluna koyup Rosa'nın yüzüne bir kez daha dönüyorum. "Bebеğimiz. Bunu halledebiliriz, Rosa. Yapabileceğimizi biliyorum."

Rosa iç çeker ve başını sallayarak tıslama sesi çıkarır. "Hayalperestler, ikiniz de. Beni büyükanne yapacağın için heyecanlandığımı söyleyemem Diego. Hayal kırıklığına uğradım. Daha çok gençsin."

Son sözlerini söyledikten sonra kalkıp masadan kalkıyor ve eve doğru ilerliyor. Kız kardeşi de onun yanına düşüyor, ikisi birlikte hızla içeri giriyorlar, kapı arkalarından çarparak beni zıplatıyor. Diego'nun amcası Johnny, hindiye üzerine koyabilmesi için bir tabak getirmelerini istiyor ama onu duydular mı bilmiyorum.

Tek yapabildiğim Diego'ya odaklanmak, sanki canı yanıyormuş gibi hâlâ dirseğini tutuyor.

"İyi misin?" Sesimi alçaltarak sordum.

Derin bir nefes alarak başını kaldırıyor ve göz kamaştırıcı bir gülümsemeye dönüşüyor. Bu gülümsemeler nadirdir, bu da onları güçlü kılar. "Hiç bu kadar iyi olmamıştım. Neden sordunuz?"

Yavaşça başımı sallıyorum. "Sana zarar verdi mi?"

"Kolumun üzerine yanlış düştüm. Dirseğim... zonkluyor ama iyi olacağım." Bir omzunu silkiyor.

Yarın gece maçı var. İyi olmak zorunda. "Seni gerçekten itti mi?"

Tereddüt ediyor, sanki cevap vermek istemiyormuş gibi, ama sonunda "Evet, öyle" diyor.

"Bu tür şeyleri sık sık yapar mı? Seni bilerek incitir mi?" Kendimi çelikleştirip cevabını bekliyorum.

"Evet," diye mırıldanıyor.

"Diego." Sesim kısılıyor ve ona doğru eğilip kolunun üst kısmına dokunuyorum. İrkilip benden uzaklaşıyor ve onu incitmiş olabileceğimden korkuyorum. "O kadar ağrın var mı? Seni acil bakıma götürelim mi?"

"Ben iyiyim. Sadece-" Başını sallıyor ve bakışlarını benimkilerden kaçırıyor. "Ciddi değilsen umurundaymış gibi davranma Jos."

Kaşlarımı çattım. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Berbat bir gün geçirdim ve zaten gerginim. Eğer beni gerçekten umursamıyorsan ve burada oturup annem için birlik olmuşuz gibi davranıyorsan, bu bana karışık sinyaller gönderiyor demektir. Ve şu anda kolum ve duygularım hakkında gerçekten endişeli görünsen de, gerçek olup olmadığını bilmiyorum. Eğer hepsi sahteyse, hiç zahmet etme. Eğer ciddi değilsen bana iyi davranmanı kaldırabileceğimi sanmıyorum."

Uzun zamandır bana karşı bu kadar gerçekçi olmamıştı. Bütün gün zor geçti ve daha akşam yemeği bile yemedik. Bu gün onun için zordu ve benim için de zordu, ama her şeyin üstesinden gelen oydu. Ve onunla birlikte olmak istemediğimi bilsem de - en azından

Onunla birlikte olmak istediğimi sanmıyorum ama birbirimize ihtiyacımız olduğunu da biliyorum. Güçlü durmalıyız.

Birlikte.

"Ciddiyim," diyorum, sesim kısık. "Kesinlikle ciddiym. Nedenini bilmiyorum ama ciddiym. Kardeşinin seni incitmesinden ve annenin sana güvenmemesinden nefret ediyorum. İkimize de inancı yok ama bunu yapabiliriz, değil mi? Bu işi başarabiliriz."

Bir süre beni inceliyor, bakışları yüzümde geziniyor. Ben sessiz kalıyorum, o da öyle, ta ki sonunda kolunu omuzlarıma dolayıp beni kendine çekene kadar. Yüzümü boynuna bastırıyorum, tanıdık kokusunu içime çekiyorum ve içimi bir rahatlık dalgası kaplıyor.

Bana böyle sarılması iyi hissettiriyor. Ne olursa olsun yanımda olacağını bilmek.

"Bunu başarabiliriz," diyor, sesi sert.

Onun sözleriyle göğsümde bir inanç parıltısı beliriyor. Bunu yapabileceğimize inanması şaşırtıcı. Benimle birlikte olmak istiyor. Benim için doğru olanı yapmak istiyor. Bazen, artık umurunda değil mi diye merak ediyordum.

Boşver onu. Bazen değil. Her zaman.

Ama belki de yanılmışımdır.

Diego ikinci tur için tabağını doldururken, "JOHNNY AMCA, SENİN TÜRKÜN MUHTEŞEM" diyor.

Hala ilk yemeğimi yiyorum. Çok lezzetli ama olanlardan sonra hâlâ gerginim. Diego sanki sırtından atıyormuş gibi davranıyor ve acaba buna alıştığı için mi böyle davranıyor?

Muhtemelen.

Johnny, Diego'nun sözleri karşısında gururla gülümsüyor ve dev bir hindi budu alıp ısıyor. "Çok iyi bir iş çıkardım. Fırından çıkan normal hindiden daha iyi Rosa."

"Her neyse," diyor Rosa iyi huylu bir şekilde. Yanakları kızarmış ve sanırım şarabı üç kadehte bitirmiş. Yani kendini oldukça iyi hissediyor. "Benim hindim çok lezzetli. Sakın eleştirmeye kalkma."

"Noel'de bir yemek yarışması yapalım!" Johnny kükrer, insanları güldürür.

Mateo gittikten sonra ortalık sakinleşti. Somurttuğunu ve odasındaki eşyaları tekmelediğini duydum. Yatağını parçalamış, hatta şiltesini bile çekip çıkarmış. Şifonyerinin tüm çekmecelerini çekip çıkarmış, yanında götürmediği ne varsa yere dökmüş. İşi bittiğinde iki spor çantası ve omzuna astığı bir sırt çantasıyla hırlayarak yatak odasından çıktı. Tüm bunlar biz hala dışarıda Rosa ile konuşurken oldu. Rosa eve geri döndüğünde o da gidiyordu ve sanırım yine bağırış çağırışa başladılar. O kadar kötüleşti ki Lisa Teyze 911'i aramakla tehdit etti.

Diego'nun ailesiyle eğlenceli bir Şükran Günü daha. Şimdi hepsi daha önce olanlar önemsizmiş gibi davranıyor. Tartışma ve Mateo'nun patlaması çoktan unutuldu. Hamilelik itirafımızdan bile bahsedilmedi. Rosa yemek boyunca benimle sohbet etti, bir noktada ona ne kadar lezzetli olduğunu söylediğimde bana aile dolmasının tarifini vermeyi teklif etti. Diego'nun büyükannesi beni izlemeye devam ediyor, bakışları keskin ve bilgili. Acaba bizi çözdü mü?

Gecenin geri kalanında ondan uzak durmak için elimden geleni yapacağım.

Johnny Amca ve Marty ile birlikte tabakları temizlemeye yardım ediyorum. Diego'nun annesi ve teyzesi mutfağı temizlerken biz de bulaşıkları yıkayıp bulaşık makinesine yerleştiriyoruz. Çeşitli aile üyeleri oturma odasına dolmuş, futbol maçını izliyorlar ve Diego da onlarla birlikte içeride. Yemekten hemen sonra eve gitmek istediğimi düşünmüştüm ama kendimi oldukça rahat hissediyorum ve yemekten hemen sonra buradan aceleyle çıkmak istemiyorum. Ayrıca, Diego rahat görünüyor ve sanırım bunun nedeni kardeşinin etrafta olmaması.

Birlikteyken bana ilişkilerinin ne kadar kötü olduğunu hiç söylemedi. Ondan hoşlanmadığını biliyordum ama bu kadar gergin olduğunu fark etmemiştim. Mateo'nun onu dövdüğünü de biliyordum ama bunun sadece çocukça bir şey olduğunu sanıyordum. Tipik ağabeyin küçük kardeşe sataşması.

Şimdi anlıyorum ki Mateo'nun korkunç bir kötü huyu var. Uzun ve geniş bir çizgisi var.

Rosa'nın isteği üzerine buzdolabından çeşitli turtalar ve diğer tatlıları çıkarırken arkamda birinin varlığını hissediyorum. Costco balkabağı turtasını iki elimle kavrayarak dönüyorum, kim olduğunu gördüğümde dehşet beni solar pleksusumdan vuruyor.

Diego'nun büyükannesi, şahin bakışlarıyla beni izliyordu.

"Nasıl hissediyorsun?" İnce bir kaşını kaldırıyor.

Buzdolabının kapağını ayağımın bir tekmesiyle kapattım ve balkabağı turtasını yakındaki mutfak tezgahının üzerine koydum. "Yemekten sonra çok doydum. Ama hâlâ balkabağı turtası istiyorum. Ya sen?"

"Akşam yemeğinden bahsetmiyorum canım." Şimdi ikisinin de kaşları havaya kalkıyor. "Diego sır saklıyor."

Kızıyla konuşmuş olmalı. Rosa'nın ona söylemesi çok doğal. "Düşündüğüm şeyden mi bahsediyorsun?"

"İlk büyük torunuma hamile olduğunu mu? Evet." Kollarını kavuşturuyor, yüzündeki beklenti dolu ifade bana Rosa'yı hatırlatıyor. "İşte bu yüzden bilmek istiyorum, nasıl *hissediyorsun*?"

Ona karşı dürüst olmalıyım. Bu olmuyormuş gibi davranmanın bir faydası yok. İkimiz de olduğunu biliyoruz. "Kendimi... iyi hissediyorum. Yorgunum."

"Doğru besleniyor musunuz? Bol miktarda taze meyve ve sebze? Çok süt içiyor musun?"

Şu anda sesi o kadar büyükanneye benziyor ki gülmek istiyorum. Ya da ağlamak. "Evet." Sütten nefret ederim. Ama kilolarca peynir yiyebilirim. "Her gün doğum öncesi vitamin alıyorum."

"Güzel. Hamile olduğunu anlayabiliyordum, biliyorsun." Diego'nun büyükannesi halinden çok memnun görünüyor.

Şok içinde ağzım açık kaldı ve hemen kapattım. "Nasıl?"

"Yüzün daha yuvarlak. Saçların daha gür. Yüzünüzde bir ışıltı var. Bunların hepsi hamileliğin klasik belirtileri." İç çekiyor, başını sallıyor ve ben de genel olarak titrediğimi fark ediyorum. Bu kadın beni neden bu kadar korkutuyor bilmiyorum. Rosa'dan daha çok korkmalıyım. Ama Diego'nun annesinden ne bekleyeceğimi biliyorum, oysa bu kadın... Onu hiç tanımıyorum. "Sen sevimli bir kızsın. Akıllı bir kızsın. Sizden *böyle* bir şey beklemiyordum ama bu işi yürütebileceğinize dair bir his var içimde. Sadece zeki değilsiniz, aynı zamanda güçlüsünüz de. Yoksa bunca zaman Diego'ya nasıl katlanabilirdiniz?"

Şimdi gülüyorum, çünkü bu doğru. "Diego çoktu."

"Şükürler olsun ki kardeşi gibi değil. Onun bir kalbi var. Henüz tamamen yok olmadı." Kurnaz bakışları benimkilerle buluşuyor. "Ondan ayrıldığınızda kendini kaybetmiş miydi?"

Tüm detayları biliyor mu merak ediyorum. Rosa biliyor mu? "Beni aldattı. Ondan ayrılmak zorunda kaldım."

Büyükannesi kaşlarını çatıyor. "Seni aldattı mı? Diego mu? Mateo deseydin, tereddüt etmeden inanırdım. Beni ikna etmene gerek kalmazdı. Ama Diego? Bunu hayal bile edemiyorum."

"İlişkimiz boyunca başka kızlarla flört etti. Bu aramızda bir sorundu." Bundan nefret ediyordum. Bana her zaman başka biriyle ilgilenmediğine dair güvence verirdi, ama söylentileri duymaya devam ettiğimde ona inanmak benim için zordu.

"Flört etmek ve aldatmak çok farklı iki şeydir," diyor. "İkiniz çok gençsiniz ve onun hayatı kolay olmadı. Onun için mazeret uydurmuyorum. Diego'nun nasıl biri olduğunu biliyorum. Herkesten onay almak istiyor. Hepimizden. Ona çöp gibi davranan ağabeyinden bile. Bu yüzden kötü şeyler yaptı. Neden kendi kuzenine zorbalık yaptı. Neden Mateo'nun ona liderlik etmesine izin verdi?"

bir süre için yanlış yola saptı. Ağabeyinin sevgisini istiyordu ve Mateo'nun yaptıklarının ona bu sevgiyi kazandıracağını düşünüyordu."

"Yani beni aldatması Mateo'nun onayını kazanmasının bir yolu muydu?" Kulağa çok zorlama geliyor.

"Hayır. Tabii ki değil. Sizi aldattığından kesinlikle emin misiniz?"

Hayır. Emin değilim. Ama ona cevap vermiyorum. Onun yerine omuzlarımı silkiyorum.

"Ah, demek öyle." Bir adım daha yaklaşıyor ve omuzlarımı elleriyle kavrayarak beni bakışlarıyla buluşmaya zorluyor. "Onu neden uzak tuttuğunu bildiğinden emin ol. Bunu yanlış nedenlerle yapıyor olabilirsin."

Gözlerim doluyor ve onları kırpmaya çalışıyorum. "Ne düşüneceğimi bilmiyorum. Kafam çok karışık... her şey hakkında."

"Hamilelik hormonları en kötüsü, değil mi canım?" Beni kucaklamak için kendine çekiyor ve ben de gözlerimi kapatarak ona sarılıyorum. Bu kadar yargılayıcı ya da şüphe dolu olmayan biriyle konuşmak iyi hissettiriyor. Annem her zaman endişeli. Babam hiçbir şey olmamış gibi davranıyor. Diego'nun annesi açıkça bunu başatabileceğimize inanmıyor.

Ama büyükannesi sanki kafamın içinde gerçekten bir beyin varmış gibi benimle konuşuyor ve bu iyi hissettiriyor.

"Sana yardım etmek istiyor," diye mırıldanıyor saçlarıma. "Bu bebek onu büyümeye zorlayan şey olabilir."

Yavaşça kucağından çekiliyorum, gözyaşlarım artık serbestçe akıyor. "Kendini mecbur hissetmesini istemiyorum. Ya da zorlanmış."

"Onunla birlikte olmak istiyor musun?" diye açık açık soruyor. "Bilmiyorum," diye dürüstçe cevap verdim.

"*Para cada olla hay su tapadera*," diye mırıldanıyor ve ben şaşkınlıkla kaşlarımı çatıyorum. "Her tencere için kendi kapağı var demek."

Gözyaşlarımın arasından gülümsüyorum. "Benim tencere, Diego'nun da kapağı olduğunu mu söylüyorsun?"

Omuz silkiyor.

"Belki." Belki de

değil.

"Kendin de dâhil olmak üzere herkesin sana söylediklerine kulaklarını tıka ve kalbinin sesini dinle." Elini hafifçe göğsüme yaslıyor. "Sana ne söylediğine odaklan. Kalplerimiz çok nadiren bizi yanlış yönlendirir."

Bunu tartışabilirim ama içimden gelmiyor.

Onun yerine, beni tekrar kollarına almasına izin verdim ve ağladım. Bilmediğim ya da anlamadığım her şey için.

Ne yapmam gerektiğini bildiğim için daha da çok ağlıyorum.

ON İKİ

DIEGO

Büyük ekranda bangır bangır bağırarak FUTBOL maçı bittiğinde, Jocelyn'i yeterince hızlı bir şekilde evimden çıkaramadım. Annem bize kuşkuyla bakıyordu ve yapmak istediğim son şey, arka bahçede, Mateo denen pisliğin beni yere itip evden kovmasından sonra yaptığımız gibi bir konuşma daha yapmaktı.

Gittiğini henüz tam olarak anlayamadım. *Gitmedi*. Kesinlikle geri dönecek. Paraya ya da yiyeceğe ihtiyacı olduğunda hep geri gelir. Ama her gün mutfakta annemle kavga etmesiyle uğraşmak zorunda kalmayacağım ve bu güzel bir değişiklik olacak. Odama gizlice girip eşyalarımı da çalmayacak, gerçi ev anahtarını verdiğinden şüpheliyim, yani istediği zaman buraya girebilir.

Hepimize ne kadar kızgın olduğunu düşününce bu beni huzursuz ediyor ama bunu yarın düşüneceğim. Ya da belki yarın değil, çünkü maçımız var. Hafta sonu düşüneceğim.

Jocelyn'i eve bırakıyorum ve o sessiz. Sohbet etmeye çalışmıyorum, çünkü ne anlamı var ki? Garipleşebilirdi, özellikle de ne düşündüğünü bilmediğim için. Bu iyi duyguyu bu gece de sürdürmeyi tercih ederim. Jos ve ben iyi anlaşıyoruz. Annem bebekten haberdar olduğu için rahatlardım, her ne kadar bundan mutlu olmasa da.

Bununla daha sonra ilgileneceğim.

Kötü şeyleri düşünmeme gerek yok. Mateo sayesinde omzumun ve dirseğimin hâlâ ağrıyor olması gibi. Ya da annemin üniversite hayallerimden vazgeçip erkek olmam gerektiğini düşünmesi gibi.

Tüm bunları unutuyorum ve pozitif kalmaya çalışıyorum.

Jocelyn'in daha önce büyükannemin tatlı tabaklarını getirmesine yardım ederken ağlıyormuş gibi görüldüğünü fark ettim. Yüzü kızarmış, gözleri şişmişti ve ona iyi olup olmadığını sormak istedim ama herkesin önünde dikkatleri üzerine çekmek istemediğim için çenemi kapalı tuttum.

Ve belki de şimdi bunu ona sormak bir hatadır, ama... siktir et.

"Daha önce ağlıyor muydun? Büyükannemle mutfaktayken?"

"Evet," diye cevaplıyor hemen.

Son zamanlarda birbirimize karşı bu kadar gerçekçi olmamız hoşuma gidiyor. Birlikteyken, özellikle de sonlara doğru, hep kaçamak davranıyormuşuz ve oyun oynuyormuşuz gibi geliyordu.

Mutlu değildik ve birbirimize saldırıyorduk. Berbattı. Bunu

özlemiyorum. Hem de hiç.

"Neden? Seni üzecek bir şey mi söyledi?" Bu büyükanneme hiç uymuyor ama bilemiyorum.

"Hayır, acımasızca dürüsttü. Ve söylediği bazı şeyleri duymaya ihtiyacım vardı." Jocelyn'in bakışlarını üzerimde hissedebiliyorum ve dikkatimi yola vermeden önce hızla ona bakıyorum. "Benden çok fazla sır sakladın Diego."

"Ne gibi?" Sözleri bir suçlama gibi geliyor. Ve tam olarak neden bahsettiğini bilmiyorum.

"Kardeşin ve onun ne kadar kötü biri olduğu." Duraklıyor ve ben sessiz kalıyorum, o da konuşmaya devam ediyor. "Sana karşı bu kadar kötü olduğunu bilmiyordum."

"Bu senin sorunun değildi."

"Ama ben senin sorunlarını bilmek istedim. Bir ilişkide olmanın amacı budur. Ne olursa olsun birbirimizi destekliyoruz." İcini çekti. "Bana söylemekten korkuyor muydun? Yoksa bilmeyi hak etmediğimi mi düşündün?"

Benim için, bizim için o kadar hayal kırıklığına uğramış gibi konuşuyor ki, göğsüm ağrıyor. Ve iyi anlamda değil. "Sana nasıl söyleyeceğimi bilemedim."

"Bu çok saçma bir cevap," diyor acı bir şekilde.

"Sana söylemeye korktum, tamam mı?" Kelimeler ağzımdan fırlıyor ve sesim bir pislik gibi çıkıyor ama artık çok geç. "Kardeşinin sana karşı sınırda tacizci olduğunu ve neredeyse tüm hayatın boyunca böyle olduğunu kabul etmek zorunda kalmak aşağılayıcı."

Sanki bir futbol sahasını iki kez koşmuşum gibi ağır ağır nefes alıyorum ve kendime sakın olmamı söylüyorum.

"Sınırda tacizci mi?" diye soruyor ve bir an için bana böyle hissetmek için hiçbir nedenim olmadığını söyleyeceğinden korkuyorum. Ya da kardeşime karşı duracak kadar güçlü olmadığım için zayıf biri olduğumu. "Bunun sınırı yok, Diego. Sana *inanılmaz derecede* kötü davranıyor ve annenin bunu hiç görmediğine inanamıyorum."

"Oldukça iyi sakladık," diye başlıyorum ama o benim yerime konuşuyor.

"Sakın onu savunmaya kalkma. Anneni sevdiğini ve ikinizin yakın olduğunu biliyorum ama kardeşinle sana yanlış yaptı. Seni korumaya hiç çalışmadı. Bir kere bile."

Şimdi Jocelyn'in sesi vahşi geliyor. Benim adıma.

"Bilmiyordun," diyorum birkaç dakikalık kısa bir sessizlikten sonra. "Dediğim gibi, bunu ondan sakladık. Her zaman gözümün neden morardığına dair bir bahane uydururdum. O da bana hep inandı."

"Neler olup bittiğini bilmek zorundaydı. Derinlerde bir yerde, bilmek *zorundaydı*. Ağabeyinin sana karşı ne kadar kötü olduğu çok açık. Bence annen sadece

ciddi bir inkar durumunda." Jocelyn'e baktığımda kaşlarını çatıldığını görüyorum. "Çocuğuma karşı bu şekilde davranmayı reddediyorum. Çocuklarımla. Gözlerimin her zaman açık olmasını istiyorum. Kafamı kuma gömmeyeceğim."

Annemi savunmalıyım. Hep savundum. Mateo'yu da her zaman savundum ama her ikisi için de sürekli bahaneler üretmek çok yorucu. Belki de Jocelyn haklıdır. Belki de annem bana yanlış yaptı ve şu anda ona kızgın olmalıyım.

"Bekâr bir anne olmak onun için çok zordu," diyorum sonunda.

"İşte yine onu savunuyorsun. Ve ben bekar bir anne olacağım. Eminim gerçekten zordur ama sanırım bu zorluğa hazırım" diyor.

"Bekâr bir anne olmak zorunda değilsin,"

diyorum ona. O sessiz. Bakışlarını yine

üzerimde hissedebiliyorum. "Sana yardım edeceğim," diye ekliyorum.

"Yardımlarını kabul ediyorum ama hepsi bu kadar," diyor kararlı bir şekilde.

Kalbim çatlıyor, tüm öfke ve kızgınlık içime akıyor ve bu beni körüklüyor. "Beni istemiyorsun."

"Terk edilme sorunlarını benim üzerime yıkma Diego. Bunun babanın sana ve ailene yaptıklarıyla hiçbir ilgisi yok. Ya da kardeşinin şu anda sana yaptıklarıyla. *Bana* ne yaptığını unutma," diyor sesi yükselerek.

"Peki ben sana tam olarak ne yaptım? Ha? Söyle bana!" Şimdi bağıriyorum. Direksiyonu kavırıyor, zihinsel olarak kendime sakinleşmemi söylüyorum.

"Beni aldattın! Arkamdan Cami Lockhart'ı becerdin ve bunu yapmadan önce benden ayrılma zahmetine bile girmedin! Hatırladın mı? Yoksa bu kadar kolay mı unuttun?" O da çığlık atıyor ve ben onun mahallesine giden sapağı geçmek üzere olduğumu neredeyse çok geç fark ediyorum.

Direksiyonu sağa doğru kırıyorum, yola dönerken lastiklerim gıcırıyor. Bu hareket arabanın sallanmasına neden oldu ve Jocelyn devrilerek

Araba çılgınca savrulduğunda vücutunun sağ tarafı kapıya çarptı. "Diego, aman Tanrım!" Şimdi bana ters ters bakıyor. "Beni öldürebilirdin!" "Her şey kontrolüm altındaydı," diye mırıldandım, arabayı tamamen düzelttim.

"Hayır, yapmadın. Yapabilirdin. Öldürebilirdin. öldürebilirdin. Ve bebeği," diyor, uzanıp başının üstündeki kolu tutarken sesi titriyor. "Sanki bizi hiç umursamıyormuşsun gibi."

"Özür dilerim, *Tanrım*," diye çıkıştım ona ve hemen kenara çektim. Sertçe frene bastım, araba kayarak durdu. Vitesi parka attım ve ona b a k m a k için döndüm. oktan beni izlemeye başlamıştı, gözleri kocaman ve kırpmadan bakıyordu ve bu bakışı her yerde tanırım.

Dövüşe hazır. Harika.

Ben de hazırım.

"Sanki umurumda bile değil? Bunu gerçekten söyledin mi?" Ona sordum. "Benim hakkımda ne düşündüğünü, sana ve bebeğe ne olacağını çok fazla önemsiyorum. Ve bana. O benim de bebeğim, biliyorsun."

"Kız," diye düzeltiyor Jocelyn. "O bir kız."

Bunun ne önemi var ki? "Nereden biliyorsun?"

"Hissedebiliyorum," diyor omuz silkerek.

Birkaç saniye ellerimle yüzümü kapatıyorum ve kendime bunu yapabileceğimi söylüyorum. Bununla başa çıkabilirim. Ama Jocelyn de saçmalıyor.

"Demek artık medyumsun ve ne doğuracağını biliyorsun? Ayrıca bilmem gereken bir şey var; birkaç hafta önce seninle konuşmaya alışmasaydım beni hayatından çıkaracak ve bebeği görmeme asla izin vermeyecek miydin? Sanırım öyleydin. Bunu annen mi söylüyor? Eminim bebeğime hamile olmandan nefret ediyordur ve beni senden sonsuza dek uzak tutmak istiyordur," diyorum.

"Bunun seninle bir ilgisi yok," diye mırıldanıyor ve ben gülmeye başlıyorum.

"Benimle ilgisi yok mu? Ailen ilk günden beri benden nefret ediyor. Bizi ayrı tutmak için her türlü bahaneyi aradılar, gerçi bu muhtemelen beni daha çok görmek istemene neden oldu. Kötü çocukla takılmak. Annenle babanın senin ne kadar kötü bir kız olduğunu bilmesine asla izin vermedin. Ve şimdi benim bebeğime hamilesin. Eminim dehşete kapılmışlardır."

Gözleri yaşlarla doluyor. "Neden bahsettiğini bilmiyorsun."

"Neden bahsettiğimi çok iyi biliyorum. *Benim* bebeğimi doğuracağın gerçeğinden utanıyorsun," diye çıkıştım ona.

"Hayır, sen bütün o süre boyunca Cami'yle arkamdan seks yaparken hamile kalacak kadar aptal olduğum için utanıyorum! Beni aptal yerine koydun ve şimdi okuldaki herkes benim aptal olduğumu düşünüyor!" diye bağırıyor.

"Cami ile hiç seks yapmadım!"

İkimiz de sessizleştik. Nefes alış verişlerimiz düzensizleşti. Nefes nefese kaldık. Ben sürücü tarafındaki kapıya dayanmışım, o da aynı şeyi kendi tarafında yapıyor. Sanki o mesafeye ihtiyacımız varmış gibi. Ve az önce söylediğim şey aramızdaki boşlukta oturuyor, neredeyse ikimizi de eziyor.

"Sana inanmıyorum," diyor sonunda, sesi kısık.

Eğlenmesem de gülüyorum. "Tabii ki inanmıyorsun."

"Onunla seks yaptın. Herkes bana yaptığını söyledi."

"Fotoğraflı kanıtın var mı? Biri sana kullanılmış prezervatif mi gönderdi? DNA testi sonuçlarını aldın mı?"

"Kapa çeneni."

"Ciddiyim. Cami'nin amına gerçekten sikimi soktuğuma dair sana kanıt veren oldu mu, çünkü ben sokmadım Jos. İçine girdiğim tek am senin amın ve artık bunun da kanıtı var elimizde," diyorum şiddetle.

"Bana yalan söyleme. Bana sürekli yalan söylemenden bıktım." Tamamen ağlıyor, gözyaşları yüzünden özgürce akıyor, omuzları titriyor. "Onunla birlikteydin. Belki Cami ile gerçekten seks yapmadın ama-"

"Dedikoduları yalanlama zahmetine hiç girmedim çünkü tıpkı diğer herkesin benim hakkımda yaptığı gibi siz de en kötüsünü düşündünüz. İnkâr etmenin ne anlamı vardı ki? Cami'yi becerdiğime inanıyorsun, herkes de öyle. Cami dedikoduyu büyüttü çünkü hayatta en sevdiği şey drama yaratmak ve bunun ortasında olmak. Ayrıca, incinmişim. Seni kıskandırmak ve seni de incitmek istedim. Benden uzaklaşıyordun ve başka ne yapacağımı ya da nerede yanlış yaptığımı bilmiyordum."

"Sen benim için çok fazlaydın." Sözcükler ağzından çıkar çıkmaz parmaklarını ağzına götürüyor, sanki bunu söylemek istememiş gibi.

Ama o yaptı.

"Ne demek çok fazla?"

"Çok muhtaçtın. Her zaman bana ne kadar ihtiyacın olduğundan bahsederdin ve tüm zamanını benimle geçirmek isterdin ama ben meşguldüm. Tıpkı senin gibi benim de yapacak işlerim vardı. Voleybol zamanımın çoğunu alıyordu ve çok fazla ödevim vardı" diye açıklıyor.

"Voleybol tüm zamanını alıyor," diye tükürdüm. Onun spora ve takımına olan bağlılığını kıskanıyordum.

Birlikteyken, onun da bana bu kadar bağlı olmasını istedim.

"Tıpkı futbolun tüm zamanını alması gibi," diye belirtiyor. "Ben de kendimi en az senin kadar adadım Diego. Ve bunu anladım."

"Anlayışlı olmadığımı söylüyorsun." Ben berbat bir erkek arkadaşmışım.

"Bana çok şey yüklediğini söylüyorum ve bunu kaldırabileceğimi düşünmedim! Tüm bu beklentilerin vardı. Ciddi bir ilişki istiyordun ve ben de istiyordum, bu yüzden aşık olduk. Seks yaptıktan sonra her şey değişti. Beni sürekli istiyordun ve *tek* istediğin buymuş gibi hissediyordum. Sadece takılmak, bir şeyler yemek ya da arkadaşlarımızla dışarı çıkmak istemiyordun. Beni yalnız yakalamak ve soymak istiyordun. Ve sonra bana ne kadar ihtiyacın olduğunu her zaman bilmemi istedin. Bu ezici bir şeydi. Sen

bunaltıcı. Çok fazla gelmeye başladı. Bununla başa çıkamadım. Seninle başa çıkamadım." Başını koltuğa yaslıyor, gözlerini kapatıyor ve ağlıyor.

Onu izliyorum, sözleri kafamın içinde tekrar tekrar çalıyor. Evet, tabii ki seks yaptıktan sonra tek istediğim buydu. Ben lanet bir ergenim. Bu çok normal. Ve belki biraz fazla muhtaçtım, ama kahretsin. Onu seviyordum. Olan her şeye rağmen onu hâlâ seviyorum.

"Lütfen beni eve götür," diyor, birkaç dakika ağladıktan sonra ve ben hala konuşmamışken. "Yorulдум. Eve gidip yatmak istiyorum."

Başka bir şey söylemeden arabayı vitesine takıp tekrar yola çıktım ve yavaş yavaş evine doğru ilerlemeye başladım. Yolun geri kalanında sessizdik, aklım onun söylediği her şeydeydi. Söylediğim her şeyi. Bu konuşmayı birkaç ay önce yapmış olsaydık çok kızardım.

Ama şimdi değil. Onu bunalttığımı, belki de muhtaçlığımın onu uzaklaştırdığını bilmek acı veriyor ama bu gece bana karşı dürüst olmasına sevindim. Sanırım ilişkimizin sonlarına doğru eksik olan şey buydu.

Dürüstlük.

Evinin önüne geldiğimde arabamı park ettim ve ona baktım. Burnunu çekiyor, küçük hıçkırıklar eşliğinde nefes alıyordu ve onu bu kadar üzdüğüm için kendimi bok gibi hissediyordum. Onu nasıl daha iyi hissettireceğimi de bilmiyorum. Bu kız söz konusu olduğunda tam bir kayıp yaşıyorum.

Bu yüzden ona hiçbir şey ifade etmediğini düşüneceği rahatlatıcı sözler bulmaya çalışmak yerine, ona gerçekten nasıl hissettiğimi söylüyorum.

"Bugün benimle geldiğin için tekrar teşekkür ederim. Orada olman çok yardımcı oldu," diyorum ki bu doğru. O olmadan günü atlatabileceğimi sanmıyorum.

"Beni kabul ettiğiniz için teşekkür ederim." Elleri kucağında kıvrılmış, başı öne eğilmiş, koyu renk saçları dökülmüş ve yüzünü kapatmış, bu yüzden onu tam olarak göremiyorum. "Çok eğlendim."

Gülmek istiyorum. *Eğlenmek mi?* Aklını kaçırmış. "Boktan bir gösteriydi."

"O kadar da kötü değildi."

"Jos." Başını kaldırıyor, bakışları benimkilerle buluşuyor.

"Korkunçtu." Dudakları hafif bir gülümsemeyle kıvrılıyor.

"Oldukça kötüydü."

"Bir kabus," diye ekliyorum.

"Marty ile takılmak eğlenceliydi. Aileniz hakkında harika yorumlar yaptı." Şimdi gülmek istiyor gibi görünüyor.

"Eminim öyledir." Marty komiktir. Çocukken beni gülmekten kırıp geçirirdi. Şimdi benimle konuşmuyor bile. "Benden nefret ediyor."

"Hayır, senden nefret etmiyor. Sadece senden çekiniyor."

"Ondan özür dilemem gerekiyor. Tekrar," diyorum, her kelimeyi kastederek.

"Evet, öyle. Bence bu hoşuna giderdi." O sustu, ben de sustum. "Kolun acıyor mu?"

"Biraz," diye itiraf ediyorum. "Eve gittiğimde bir şeyler

alırım." "Yarın gece oynayabilecek misin?" diye soruyor.

Umursamaz bir ses çıkarıyorum. "Tabii ki."

Sonunda gülüyor ve bu ses bana bir şeyler yapıyor. İçimi burkuyor. Hemen ona bunu tekrar yaptırmak istiyorum. "Konu futbol olduğunda senden asla şüphe etmemeliyim."

"Konu pek çok şey olduğunda benden asla şüphe etmemelisin Jos," diyorum, sesim kısık.

Titrek bir nefes alıyor, başını kaldırmadan önce tekrar aşağı eğiyor ve önümüzdeki karanlık eve bakıyor. "Beni içeri götürür müsün? Gitmeden önce benim için tüm odalara bakar mısın?"

"Neden?" İnanamayarak sordum.

"Sadece içeride kimsenin olmadığından emin olmak istiyorum. Saklanıyorum." Omuz silkiyor. "Her gece burada tek başına kalmak korkutucu."

Bir hafta boyunca bu büyük evde tek başına kalmasından nefret ediyorum. Ailesi Oregon'da iyi vakit geçirirken onu tek başına bırakmaları berbat bir durum. Neden onlarla gitmedi? Ve neden onunla evde kalmaya karar vermediler? "Kontrol etmemi ve her şeyin güvenli olduğundan emin olmamı ister misin?"

Başını sallıyor, küçük bir kız gibi bakıyor.

Bebeğime hamile olan bir kız.

Hayat çok çılgın, dostum. Sürekli karşınıza ters köşeler çıkarıyor ve sanırım sonunda önemli olan tek şey bunlarla nasıl başa çıktığınız.

Babam kaçtı. Annemin başına gelenlerle başa çıkamadı. Kardeşim genel olarak hayatla başa çıkamıyor. Hayat kocaman bir falsolu top ve sürekli darbe alıyor, ama çoğunlukla bunu o istediği için. Annem her seferinde falsolu topları öfkeyle karşılıyor, asla durup her durumu farklı bir şekilde ele alması gerektiğini anlamaya çalışmıyor.

Artık her şey bana bağlı. Hayatım haline gelen bu eğri topa nasıl başa çıkacağıma ben karar verebilirim.

Jocelyn'e "Seni içeri götüreyim," diyorum ve rahatladığını söyleyebiliyorum. "Teşekkür ederim," diye fısıldıyor.

Yüzünü inceliyorum, aniden onu öpme isteğiyle dolup taşıyorum. Uzun zaman olmuştu. Çok uzun zaman. Onu çok özliyorum ve onunla bu şekilde vakit geçirmek, birbirimize bağırıyor olsak bile, sanki her dakikanın tadını çıkarıyorum.

Bu akşam hemen hemen bitti, bu da birbirimizden kaçmaya devam edeceğimiz anlamına geliyor. Bebeğimizin geleceği hakkında resmi, garip konuşmalar yapacağız. Bir gün bebek doğduktan sonra parkta, Von's Süpermarket'in otoparkında ya da başka bir yerde buluşup bebeği değiş tokuş edeceğiz, böylece ben de hafta sonu ziyaretlerimi yapabileceğim. Sonunda bebek yeterince büyüyecek ve benimle olmak istemeyecek. Annesi onu teslim ettiğinde ağlayacak ve annesi onun başını öpüp her şeyin yoluna gireceğini söylediğinde gözyaşlarını tutamayacak.

Ve bu berbat olacak. Çok kötü. Bunu birlikte yapabilirdik. Ama ben her şeyi berbat ettim.

Asilce.

ON ÜÇ

JOCELYN

Diego'nun gecenin bu geç saatlerinde, etrafta kimse yokken evimde dolaşması çok garip. Her odaya giriyor, ışıkları açıyor, annemin kedisini korkutuyor. Dolap kapaklarını açtığını, sessizliğin içinde "*Hola!*" diye bağırdığını duyabiliyorum ve bu beni kıkırdatıyor.

Diego'nun aptal bir tarafı var, ama bunu çok sık göstermiyor, bana bile. Her zaman çok ciddi ve eminim bu çok yorucu. Sanki hep diğerk ayakkabının düşmesini bekliyormuş gibi hissediyor. Sanki herkes onu yakalamaya ya da kandırmaya çalışıyormuş gibi.

Kardeşini ve Diego'ya nasıl davrandığını gördükten sonra, bunun çoğunlukla Mateo'nun hatası olduğunu anladım. Diego bu yüzden böyle davranıyor. Kardeşi gölgelerde gizleniyor, onu yakalamaya hazır.

Sürekli.

Diego'yu mutfakta bekliyorum, kendime bir bardak soğuk su dolduruyorum ve onu evimde ağırlamaktan, özellikle de birbirimize söylediğimiz onca şeyden sonra, yıpranmış sinirlerimi yatıştırmak için uzun bir yudum alıyorum.

Söylediği çok özel bir şey. Cami

ile hiç seks yapmadığını.

Tanrım, ona inanmak istiyorum ama bu çok zor. Ya benimle iyi geçinmek için yalan söylüyorsa? Söylediklerini sorgulamadan kabul etmek onun için akıllıca, benim içinse aptalca bir hareket olur.

Ayrıca, hiç aldatmadığı halde neden bu kadar çok insan aldattığını söylesin ki? Söylentilerde her zaman bir doğruluk payı vardır. Dedikodular bu yüzden çıkar. Ve Cami doğru olmasa bile neden bu söylentiye kabul edip yayılmasına yardım etsin ki? Nasıl görüldüğü umurunda değil mi?

Belki de onun gözünde bir kazanan gibi görünüyor. Diego'yu benden çaldı. Bak şimdi kim zirvede.

Yine de bizi kampüsteki en iyi çiftlerden biri olarak görmezdim. En azından ben hiç öyle düşünmedim. Okuldaki en popüler çiftlerin kim olduğuna dikkat eder miydim? Evet. Onlardan biri olduğumu düşünüyor muydum? Pek sayılmaz. Aradığım bir statü değildi. Bu daha çok Diego'nun tarzıydı. Her zaman diğer insanların, özellikle de arkadaşlarının onun hakkında ne düşündüğü konusunda endişelenirdi.

Neden böyle hissettiğini şimdi anlıyorum. Öyle davranıyor. Ailesinin durumu tahmin ettiğimden de kötüymüş. Bana bu kadar kötü davranan bir ağabeyle uğraşmak zorunda kalsaydım ben de güvensiz ve muhtaç olurdum. Ve bunlar olmamış gibi davranan bir anne. Bugün adım attı ama bunun tek sebebi çok fazla şahit olması mıydı?

Bilmiyorum.

İnsanların ne düşündüğü konusunda endişelenen tek kişi Diego değil. Ben de endişeleniyorum. Özellikle de şimdi.

Ben hamile kızım. Liseden mezun olduğumuzda öyle olacağım. On yıl sonra lise buluşmamıza gittiğimizde beni böyle hatırlayacaklar.

Evet, Jocelyn Douglas. Son senemizde Diego Garcia'dan hamile kalan kız.

Her ne kadar bu şekilde düşünülmekten hoşlanmasam ve bunu değiştirebilmeyi dilesem de, bunu kabullendim.

Biraz.

Seçme şansım yok gibi.

Diego mutfaka girerken "Her şey yolunda," diye anons ediyor. Duruyor, mutfak adasına yaslanıyor, bakışları düşünceli bir şekilde beni inceliyor. "Evde kimse yok. Sadece sen ve o kocaman kedi."

"Adı Kirby," dedim ona.

Diego, "Kirby dev bir tüy yumağı," diyor.

"Evet, öyle." O aptal kediyi düşünerek sevgiyle gülümsüyorum. Çoğu zaman benden nefret ediyormuş gibi davranıyor ama annemler yokken her gece benimle uyuyor, ayaklarıma sokulup beni ısıtıyor. Sanırım annemi özlüyor.

Ben de onu özlüyorum.

Gözlerim yanıyor ve duygularımı bir kenara iterek daha dik duruyorum. Annemi özlediğim için küçük bir kız gibi ağlayamam. Olmak üzere olduğum sorumlu bir yetişkin gibi davranmalıyım.

"İyi misin?" Diego sessizce sorar.

Başımı sallıyorum, kokluyorum. Gözlerimi kırıştırıyorum, akmayan gözyaşlarım görüşümü bulanıklaştırıyor. "Ben iyiyim," diyorum, sesim ağlamaya başlamadan hemen önce kırılıyor.

Yine.

Ağzımı kapatıp ondan uzaklaşıyorum, gözyaşlarım hıçkırıklara dönüşürken omuzlarım titriyor. Bugün çok şey oldu. Sanırım oldukça iyi dayandım, ama tabii ki Diego'nun önünde tamamen yıkılmam gerekiyor.

"Jos-" diye başlıyor ama elimi kaldırıp onu uzaklaştırıyorum.

"Sorun yok. Gerçekten. Sadece uzun bir gün geçirdim." Burnumu çekiyorum, ürpererek nefes alıyorum ve beni anlayıp anlamadığını bilmiyorum ama gitmesini diliyorum.

Böylece yalnız ağlayabilirim.

Elimi soğuk granit tezgâha bastırıyor, ağlamaya devam ederken sıkıca kavıyorum. Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı akıyor ve eminim ki

Dağınıklık. Ama umurumda değil. Bu çocuk söz konusu olduğunda artık umursamanın ötesindeyim. Adam. Doğmamış çocuğumuzun babası.

İri ellerini omuzlarıma yerleştirmeden hemen önce kokusu bana ulaşıyor. Onları sıkıyor, parmakları boynumun çıplak tenine değiyor ve sanki kendime engel olamıyorum.

Ona doğru dönerek kollarımı gövdesine doluyorum ve gömleğine ağlayarak sıkıca sarılıyorum. Gözlerimi kapatıp derin nefes alıyorum, rahatlatıcı kokusunu içime çekiyorum ve kolları belime dolanıyor. Yanağını başımın üstüne bastırıyor ve saçlarıma teselli sözcükleri fısıldıyor. Çok sesli hıçkırdığım için duyamadığım şeyler, ama bu tipik bir Diego jesti. Samimi bir anın ortasındaiken fısıldayan biri gibi, her zaman nazik teşvikler ve iltifatlarla dolu.

Titreyen omuzlarımı, neredeyse histerik nefes alışımı sakinleştirmek için elimden geleni yapıyorum. Birkaç dakikamı alıyor ama sonunda başarıyorum ve sakinleşmeye başladığımda gerçekten ne dediğini duyabiliyorum.

"En iyi anne sen olacaksın Jos. Biliyorum. Bunu başarabilirsin. Çok güçlüsün."

Yüksek sesle burnumu çekerek gözlerimi açıyorum ve başımı geriye eğerek onun yoğun kahverengi bakışlarıyla buluşuyorum. "Buna gerçekten inanıyor musun?"

Sesimde şüphe çınlıyor ve canımı acıtıyor. Şu anda kendimi bu kadar güvensiz hissetmekten nefret ediyorum. Tüm hayatım alt üst oldu ve bu konuyu kimseyle konuşmadım. Hamileliğim herkesi rahatsız ediyor. Başta Diego bile.

"Buna kesinlikle inanıyorum," diyor, onu hiç görmediğim kadar ciddi. "Bana gerçekten inanıyor musun?"

Kaşlarımı çattım. "Ne demek istiyorsun?"

"Sana daha önce söylediğim şey." Tereddüt etti. "Cami hakkında." Bir tereddüt daha. "Bana inanıyor musun?"

İstiyorum ama bunca zaman sözde yalanlara sarıldıktan sonra fikrimi değiştirmek çok zor.

Gerçekten doğruyu mu söylüyor? Bu durumda hatalı olan ben miyim? Eğer durum buysa, kendimi tam bir pislik gibi hissediyorum.

"Bu doğru," diye fısıldıyor ben hâlâ bir şey söylememişken. "Sana anlatılan bu olduğu için kafanı toparlamanın senin için zor olduğunu biliyorum ve evet, o sıralarda bazı berbat şeyler söyledim. Ben de bazı berbat şeyler yaptım. Cami ile ayrıldıktan sonra takıldığımızı inkar edemem."

Dudaklarımı ayırıyorum, bazı hatırlatmalar yapmaya hazırım, ama o devam ediyor.

"Ve ayrılmadan önce de. Ayrıldık. O bana ilgi gösteriyordu ve sen etrafta yoktun ve bu benim için çok boktan bir şeydi. Öyle olduğunu biliyorum ve özür dilerim. Ben aptalım. Ve bencilim."

Onunla tartışmıyorum. Söylediği her şey doğru. "Ama Cami

Lockhart'la hiçbir şey yapmadım Jos."

"Gerçekten mi?" Sesimdeki umudu duyuyorum ve içimden *bir* ses "Enayi olma" diye fısıldıyor. *Onun yalanlarına bir kez daha kanma.*

O sesi beynimin en ücra köşesine itiyor ve ona çenesini kapatmasını söylüyorum.

"Gerçekten. Bebeğimizin hayatı üzerine yemin ederim ki onunla hiçbir şey yapmadım," diyor şiddetle.

Sessiz kalıyoruz, birbirimize bakıyoruz. Buzdolabı çalışıyor, sabit uğultusu odayı dolduruyor ve beni Diego'nun sözleriyle ve bana bakışıyla ördüğü büyüden çıkarıyor.

Sanki onun için önemli olan tek şey benmişim gibi.

"Burada tek başına iyi olacak mısın?" diye soruyor.

Başımı sallıyorum, kendimi kollarından kurtarmaya çalışıyorum. "İyi olacağım." "Emin misin?"

"Beni korkutmaya mı çalışıyorsun?" Ona soruyorum.

"Asla." Gülümsüyor. "Sen güçlüsün. Bu işi halledeceğinden şüphem yok."

Bu kez kendimi onun kollarından tamamen kurtarıyorum, elimi dağınık saçlarımda gezdirmeden önce kazağımın eteklerini düzeltiyorum. "Berbat görüldüğüme eminim."

"Çok güzelsin," diye mırıldanıyor.

"Ben şişmanım." Uh oh, birine

acıma partisi. "Hiç de bile."

Elimi karnımın üzerinde gezdiriyorum ve yan tarafa dönüyorum. "Gördün mü? Şu şişliğe bak. Yemin ederim, bir gecede büyümüş."

Gözleri açılıyor ve elini uzatıp tam karnımın önünde duraklıyor. "Sana dokunabilir miyim?"

Kazağımı dikkatlice yukarı kaldırıyorum ve yüksek belli taytımın örttüğü yumruyu gösteriyorum. "Elbette," diyorum ona.

Bana yaklaşıyor ve elini karnımın üstüne koyuyor, parmaklarını açıyor, avucunu çok ama çok yavaş bir şekilde aşağı yukarı gezdiriyor. "Kesinlikle daha büyüksün. Birkaç gün öncesine göre bile."

"Biliyorum," diyorum suratsızca.

Bakışları benimkine yöneliyor. "Sadece bebek. Kötü görünmüyorsun."

"Bu iş bittiğinde muhtemelen bir ev kadar büyük olacağım." Suratı asık bir çocuk gibi konuşuyorum ama elimde değil. Şu anda kendimi bu kadar şişman hissetmekten nefret ediyorum.

"Bu normal değil mi?" Elini biraz daha sıkıca karnıma bastırıyor ve karnımı ovuyor. "Burada bir bebek var, Jos."

"Biliyorum, D."

Gülümsüyor. "Tekmelediğini hissettin mi?"

Alt dudağımı ısırıyorum, birkaç gün önce beni Pete'in Yeri'ne neyin sürüklediğini hatırlıyorum. "Evet, sanırım öyle."

"Öyle mi düşünüyorsun?" Kaşlarını kaldırıyor.

"Bilmiyorum. Tarif etmesi zor ama evet. Sanırım bebeği hissettim. Sadece hafif bir çırpınış. Çok güzeldi." İkimiz de mutfağının ortasında durmuş, bebeğimiz hakkında konuşurken eli karnımın üzerindeyken ben de ona gülümsüyorum.

Bu gece, her şey gerçekmiş gibi geliyor. Bu oluyor.

Karnımı okşamaya devam ederken, "Keşke orada olsaydım ve ben de hissedebilseydim," diye itiraf ediyor. "Hadi ufaklık, tekmele beni. Neyin var göster bana."

"Bir kız olabilir," diye hatırlatıyorum ona, vücudumdaki eli beni hiç etkilemiyormuş gibi davranarak.

Ama yle. Onun dokunuşu iyi hissettiriyor. Bunu inkar edemem. Onunla olmayı özledim. Bana sarılmasını. Beni pmesini. İnsan temasını özledim, özellikle de erkek arkadaşımı. Eski erkek arkadaşın.

Gelecekteki ocuğumuzun babası.

"Sence futbolu sever mi?" Diego soruyor, elini karnımda gezdirirken bakışları hâlâ karnımda.

"Belki." Omuz silkiyorum.

"Sanırım şu anda tekme atmayacak." ok hayal kırıklığına uğramış görünüyor.

"Bir gün hissedeceksin. Altı ayım daha var, biliyorsun," diye hatırlatıyorum ona, şaka yapmaya ve anı hafifletmeye çalışarak.

Ama işe yaramıyor. Hâlâ beni okşuyor, ağır bakışları yüzümde, dudakları ayrıık. Bu bakışı biliyorum.

Beni pmeden hemen önce de aynı bakışı atıyor.

"Seni çok özledim Jos. Bunu zledim." Dudaklarını yalıyor, benimkilerle birleşen gözlerinde açlık var. "Bizi zledim."

Dudaklarımı aralıyorum, ona cevap vermeye hazırım, ben de bizi özlediğimi söyleyeceğim, ama konuşmaya başladığım anda ağzı benimkinin üzerine düşüyor.

Ve onu durdurmadım. Beni öpmesine izin verdim. Ağzı yavaştı. Araştırıyor. Sorguluyor. İtmiyor. Boğmuyor. Neredeyse hiç hareket etmiyor, ben de hareket etmiyorum. Ağzının benimkinin üzerindeki hissinin, başını nasıl eğdiğinin, dudakları bir kez daha geri dönmeden önce öpücüğü sadece bir anlığına nasıl kestiğinin tadını çıkarmaya çok kapıldım.

Öpüşmeyi derinleştirmeden hemen önce adımı söylüyor, elini karnımdan çekip enseme dolaştırıyor, parmakları saçlarımın arasından geçiyor. Bana dokunduğu tek yer orası ve ellerim yanlarımda kalıyor, o dilini benimkine doğru kaydırırken tüm bedenim ona doğru eğiliyor. İçimde derinlerde bir şey uyanıyor ve ben daha yakına kayarken, onun sıcaklığı beni içine çekerken zevk kanımda dolaşıyor.

Ellerimi göğsüne koyuyorum. Diğer kolu belime dolanıyor ve beni zayıf, sert bedenine doğru çekiyor.

İyi hissediyor. Çok iyi. Beynim kısa devre yapıyor ve kollarımı boynuna doluyorum, parmaklarım kalın saçlarına gömülüyor, büyük bir elini popoma doğru kaydırıldığında içimden bir inilti kaçıyor.

"Seni çok özledim," diye fısıldıyor öpücüklerin arasında. "Bu gerçekten oluyor mu?"

"Konuşmayı kes," diyorum ona çünkü kelimelerin bu anı mahvetmesinden korkuyorum. Daha önce aramızdaki pek çok anı mahvettiler ve buna dayanabileceğimi sanmıyorum.

Geçmişi ya da geleceği düşünmek istemiyorum.

Sadece hissetmek istiyorum.

Dediğimi yapıyor, sessiz kalıyor, onun yerine beni öpmeye odaklanıyor. Saatler gibi gelen bir süre boyunca mutfağımızda duruyoruz, öpüşüyoruz ve öpüşüyoruz. Boynumu öpüyor. Eli karnıma dönüyor ve beni orada okşuyor, parmakları aşağı iniyor, zonklamama neden oluyor. Tüm vücudum karıncalanıyor, kendimi gergin hissediyorum ve kalçalarımın arasına dokunmasına duyduğum ihtiyaç neredeyse bastırıyor.

Hamilelikle ilgili izlediğim birçok makale ve YouTube videosunda, özellikle yeni başladığım ikinci trimesterde artan cinsel dürtüden çok bahsediyorlar. Şimdi anlıyorum.

Azdım.

Tanrım, bu kelimedenden nefret ediyorum ama öyleyim.

Boynumu emmeye ve kemirmeye başladığında, elleri dolaştığında, daha fazla dayanamıyorum. Elini göğsüme gelmeden hemen önce tutuyorum ve arayan ağzından çekiyorum. Kaşlarını çatıyor, dudakları şişmiş, kaşları çatılmış, saçları karışmış.

"Sorun ne?" diye soruyor ve onu reddetmem için kendini hazırladığını anlayabiliyorum.

Parmaklarımızı birbirine geçiriyorum. "Benimle gel," diyorum, elini çekiştirip onu mutfaktan dışarı çıkarıyorum.

Arkamdan geliyor, yatak odama doğru ilerlerken adımlarımız hevesli. Kısmen kapalı olan kapıyı iterek açıyorum ve yüzümü ona dönüyorum, elleri yanaklarıma uzanıyor ve beni tüm gücüyle öpüyor.

Odaya girdiğimiz anda içimizi bir telaş kaplıyor. Kazağımı çıkarmaya çalışırken tenim kaşınıyor ve o da bana yardım ediyor, gözleri göğsümü, zorlukla kısıtlanan göğüslerimi görünce açılıyor. Bu sütyenden kurtuluyorum. Sanırım yeni bir tane almam gerekecek.

Beni incelemeye devam ederken gözlerindeki o minnettar parıltıyı hatırlamak bile buna değecek.

"Değişiyorsun," diyor parmağını göğüs dekoltemde gezdirerek.

"Pek çok açıdan," diyorum gömleğinin eteklerine uzanıp onu üzerinden çekmeye çalışırken.

Gömleğini çabucak çıkarıyor, ben de aynısını yapıyorum. Ne yapacağımızı konuşmadık ama biliyoruz.

Biliyoruz.

ON DÖRT

DIEGO

Jocelyn'i yatağına benim için bir ziyafet gibi serdim. Sadece sütyen ve külot giyiyor ve sikim kotumun önünü zorluyor, içine girmek için can atıyor.

Ama acele etmiyorum. Arabada ondan tek istediğimin seks olduğundan şikayet etti ve haksız olmadığını kabul edebilirim. Bu doğru. Onun tadına bir kez baktım mı, sonunda yaptık mı, tek yapmak istediğim buydu. Onun da aynı şekilde hissettiğini sanıyordum. Beni öpmek, bana dokunmak, gömleğimi çıkarmak ya da kot pantolonumu indirmek için her zaman aynı derecede istekliydi. Bu iyiydi. Aramızdaki seks her zaman çok iyiydi.

Şu anda burada olmamız aklımı başımdan alıyor.

Yataktan kalkıyorum ve kot pantolonumdan kurtulmadan önce ayakkabılarımı çıkarıyorum. Şimdi sadece boxer külotum var ve Jocelyn'e baktığımda beni kontrol ettiğini görüyorum, açgözlü bakışları daha fazlası için sabırsızlanıyormuş gibi üzerimde dolaşıyor.

Biraz daha dik duruyorum. Göğsümü şişiriyorum. Onun bana baktığı gibi ben de onu dikkatle inceliyorum.

"Beni özlüyor musun?" Soruyorum, sesim sert.

Başını sallıyor, arkasına uzanıyor ve sütyeninin kopçasını çözüyor. Sanki az önce alev almış gibi hızla sutyenden kurtuluyor. "Buraya gel," diye fısıldıyor.

Ona doğru gidiyorum, üzerine düşüyorum, onu ezmemeye dikkat ediyorum. Ağızlarımız buluştuğu anda bacaklarını belime doluyor ve bana yapışıyor. Topukları kıcıma saplanıyor, alt bedenimi onunkine doğru bastırıyor ve ben de ona karşı güzel ve yavaşça itiyorum, bana ne yaptığını tam olarak gösteriyorum.

Jocelyn inliyor, altımda eğiliyor ve ben kalkıp aramıza uzanıyorum. Nemli külotunun önünü okşuyorum, sonra bir parmağımı içeri sokuyorum.

Sırılsıklam olmuş.

"Aman Tanrım, durma," diyor tereddüt ettiğimde, parmağım hala külotunun altında. "Dokun bana."

Onu okşamaya başlıyorum, ilk başta yavaşça, ama hızla hızını artırıyorum. Kalçalarını kaldırıyor, nefesleri çılgınca kesiliyor, gözlerini sıkıca kapatıyor. Parmaklarımı kovalamasını, ona vermek üzere olduğum orgazmı kovalamasını büyük bir hayranlıkla izliyorum ve saniyeler içinde titreyen, nefes nefese bir karmaşaya dönüşüyor.

Güzel bir karmaşa.

Genelde gelmesi biraz daha uzun sürer, bu yüzden şaşırdım. Sanki hazırmış gibi. Ve normalde geldikten sonra biraz uykusu gelir. Biraz tembelleşir. Bu yüzden geçmişte seks yapmadan önce onun üzerine gitmeyi sevmezdim. Bundan kaçmaya çalışırdı, ki dürüst olacağım, bazen beni kızdırırdı.

Ama bu sefer değil. Tamamen uyanık ve daha fazlası için istekli. Külotunu çıkarıp yere atarken ondan uzaklaşıyorum. Bana uzanıyor, eli siyah boxer külotumun önüne gidiyor, beni okşuyor, dişlerimi alt dudağıma öyle bir gömdürüyor ki, acıyor.

"Seni istiyorum," diyor bana, sesi sert, gözleri benimkilerle buluştuğunda biraz vahşi. "Acele et."

İç çamaşırlarımı neredeyse yırtıp atıyorum, bir aptal gibi etrafta dolanıyorum. Jocelyn başını geriye atıp gülüyor. Gerçekten gülüyor.

Ona döndüğümde bana "Çok tatlısın," diyor. Ellerini omuzlarıma doluyor ve beni kendine çekiyor, böylece ten tene oluyoruz, dudaklarımız

uzun, dil dolu bir öpücükle birleşiyor. Hiç tereddüt etmiyor, elleri her yerde, sikimi kavırıyor, beni okşuyor, sıkıca sıkıyor. Onunla birlikte olmayalı uzun zaman olmuştu ve ben çoktan yaklaştım.

Tıpkı daha önce olduğu gibi.

Ve şu anda onun karnına boşalacak değilim.

"Prezervatife ihtiyacım var," dedim ve bu onu gerçekten güldürdü. Tam yüzüme karşı.

"Diego." Elleriyle yanaklarımı kavırıyor ve beni ışıltılı gözlerine bakmaya zorluyor. "Ben hamileyim. Prezervatife ihtiyacın yok. Tabii ben seninle birlikte olduğumdan beri başka biriyle birlikte olmadıysan."

Sertçe yutkunuyorum, şu anda ne kadar güzel olduğuna kapılmamaya çalışıyorum. Ne kadar kaygısız. Birlikteyken hiç böyle miydi? Hiç sanmıyorum.

Hamilelik onu çoktan değiştirdi mi? Belki de.

"Başka kimseyle birlikte olmadım," diyorum, sesim ciddi.

Gülümsüyor ve altımda geriniyor. "O zaman ne bekliyorsun?"

"Sana zarar vermeyeceğim, değil mi?" Kaşlarını çatığında devam ediyorum. "Şu anda seks yapmak bebeğe zarar vermez, değil mi?"

"Hayır, o güvende."

"O," diye

düzeltiyorum.

Gözlerini deviriyor. "O bir kız. Bunu biliyorum."

"Muhtemelen şu anda onun hakkında konuşmamalıyız." Aletimi tam dibinden tutarak yukarı kaldırıyorum ve başını kıvrımlarının arasından geçirmeye başlıyorum. Kahretsin, çok iyi hissediyor. Çok iyi. Uzun zaman oldu. Sanırım o da bundan zevk alıyor, bacaklarını daha geniş açıyor, gözleri kayıyor

Dudaklarından bir zevk mırıltısı dökülürken kapandı. "Onu ömür boyu travmatize edebiliriz."

"Çok büyük bir travma yaşamayacak," diyor Jocelyn, sadece ucuyla içine girdiğimde nefesi biraz kesiliyor. Tıpkı eski günlerdeki gibi. "Ne de olsa onu böyle elde ettik."

"Ne demek istiyorsun?" Beni kavrayan amının sıcak hissi karşısında dişlerimi sıkarak daha da içeri kayıyorum. Kahretsin, muhtemelen şu anda boşalabilirim, ama derin nefes alıyorum ve kendime kendimi kontrol altına almamı söylüyorum. İki pompalı bir mankafa olmayı reddediyorum.

"Prezervatifsiz seks yapmak için yalvarıyorsun. Bu noktaya böyle geldik," diye hatırlatıyor bana.

Utanç üzerime çöküyor ve alnımı onunkine bastırıyorum, onun üzerinde duruyorum, derinlere dalmak için can atıyorum ama önce bunu söylemem gerekiyor. "Bunun için benden nefret ediyor musun?"

"Ne için?"

"Seni hamile bıraktığım için. Her şeyi berbat ettim, Jos." Sertçe yutkunuyorum ve gözlerimi kapatıyorum. Bu an çok ciddi hissettiriyor ve bunu yapmadan hemen önce neden vicdan azabı çektiğimi bilmiyorum ama işte buradayım.

"*Hepsi* senin suçun değil. Ben de en az senin kadar sorumluyum," diyor usulca, parmakları yanağımı okşarken. "Seni suçlamıyorum."

"Senin için doğru olanı yapacağım." Onu santim santim içine itiyorum ve vücudu beni derinlere gömülene kadar karşılıyor. Alabildiğim kadar derine.

Jocelyn'le böyle hissediyorum. O kadar derine battım ki çıkamıyorum. Ve çıkmak da istemiyorum.

"Biliyorum," diye fısıldıyor ve gözlerimi açtığımda orada parlayan gözyaşlarını görüyorum.

Onları öperek uzaklaştırıyorum.

"Yemin ederim, bir daha çuvallamayacağım," diyorum şiddetle. "Söz veriyorum."

Başka bir şey söylemiyoruz. Buna gerek yok. Çok geçmeden birbirimizin içinde kayboluyoruz ve bu çok iyi. Her zamankinden daha iyi. Etrafta kimse olmadığından ve bir arabanın arka koltuğunda sıkışıp kalmadığımızdan, acele etmiyoruz ve sonra tekrar yapıyoruz.

Ve tekrar.

Ve tekrar.

Sabah altıdan hemen sonra evimin önünde durdum. Jocelyn'i bırakmak istemedim. Sıcak ve rahattı, battanileri kalın ve yumuşaktı. Orada günlerce uyuyabilirdim. Ayrıca o koca evde yapayalnızdı. Nasıl gidebilirdim ki?

Ama annem uyanmadan önce eve gitmem gerekiyordu ve bana gitmem gerektiğini söyleyerek güvende olacağına dair güvence verdi. Beni ön kapıya kadar geçirdi ve gitmeden önce beni öptü. Bu akşamki maça geleceğine dair sözler mırıldandı.

Ona sözümü tutacağım. Ona orada ihtiyacım var. O benim iyi şans tılsımım olacak.

Eve sersemlemiş bir halde döndüm, o anları kafamda yeniden yaşadım ve tüm bu süre boyunca aptal gibi sııttım. Kendimi dünyanın tepesinde hissediyorum. Jocelyn'le birlikte olmak adrenalin patlaması gibi. Gaza geldim ve oynamaya hazırım. Bu gece maçı kazanacağız.

Hiçbir şey ve hiç kimse beni durduramaz.

Arabadan çıkarken kapıyı çarpmamaya dikkat ediyorum. Annemin kulakları çok iyi işitir ve eve tam olarak ne zaman geldiğimi bilmesini istemiyorum. Gecenin bir vakti ona mesaj atıp Jake'lere gittiğimi bildirdim. Tüm ailesi orada ve birlikte takılmamız mantıklı. Eli Bennett denen şerefsiz Jake'in küçük kız kardeşi Ava'yla çıktığı için orada olsa bile.

O göt herifte ne buluyor bilmiyorum ama her neyse.

Arka kapıdan gizlice girmeye hazırlanarak evin yanından dolanırken Mateo'yu fark etmiyorum bile. Arka bahçeden alçak bir ısıklık sesi geliyor ve başımı kaldırıp baktığımda Mateo'nun dünden kalan sandalyelerden birinde oturduğunu görüyorum, üzerinde kapüşonlu bir ceket var, omuzlarına eski uyku tulumlarımızdan biri örtülmüş.

Onu görünce içimi bir korku kaplıyor ve ona yaklaşmak istemediğim için olduğum yerde kalıyorum. "Burada ne yapıyorsun?"

"Çok hoş geldiniz," diye takılıyor, sesi kızgın geliyor. Ve yorgun. Şafak söküyor, gökyüzünde zayıf bir ışık var, bu yüzden yüz hatlarını seçebiliyorum. Bahse girerim sarhoştur. Kafası güzel. Her neyse işte. "Nerelerdeydin?"

"Jake'in." Ona gerçeği söylememin imkanı yok.

"Evet, doğru. Lütfen bana bebeğinin annesiyle birlikte olduğunu söyleme." İfademi nötr tutmak için elimden geleni yapıyorum ama beni çözmüş olmasından nefret ediyorum. "Sanki alışkanlığından vazgeçemiyorsun. Aletini yine aynı eski amcığa daldırmaya başladın bile."

Ben sessizim. Bir şey söylemenin ne anlamı var?

Mateo başını sallar. "İlk seferinde dersini almadın mı?"

İçimi öfke dolduruyor ve ellerimi yumruk yapıyorum. Mantıklı tarafım bana onu görmezden gelmem gerektiğini söylüyor.

Sabırsız, kardeşimin saçmalıklarından bıkmış yanımda, Jocelyn hakkında söylediği tüm o saçmalıklar için onu yere sermem gerektiğini söylüyor.

"Hiçbir şey söylememen bir onaylama. Hatun sana sahip, dostum. Ve nedenini bile anlamıyorum. İstedğin tüm kızlara sahip olabilecekken hayatının geri kalanında tek bir hatunla yetinme. On sekiz yaşında bile değilsin ve şimdi baba olacaksın." Kollarını iki yana açarak daha dik oturuyor. "Ya gerçekten üniversiteye gitme şansın olursa ve orada top oynarsan? Onları üzerinden silkeleyip atman gerekecek ve her birinden faydalansan iyi edersin. Artıklarını ben alacağım."

Gülüyor ve gülüyor, sanki söylediği şey çok komikmiş gibi.

"Burada mı uyudun?" Soruyorum, sesim gergin.

"Gittim ve bir süre parti yaptım. Kalacak bir yerim olmadığını fark ettim, yani evet. Geri geldim." Uyku tulumunu omuzlarına geri çekti. Eminim burada kıcı donmak üzeredir. Hava çok soğuk ve daha da soğuyacak. "Yine de yarın gidiyorum. Maçınız ve sonrasındaki parti için buralarda olacağım ama sonra gideceğim. Annem çok kızacak. Onu aramayacağım. Siktir et o kaltağı."

"Onun hakkında böyle konuşma. Az önce yaptığın gibi Jocelyn hakkında da konuşma," diye çıkışıyorum, sabrım tükeniyor. Çok yorgunum ve bu akşamki maç için antrenman yapmadan önce yatağa gidip birkaç saat uyumam gerekiyor.

Onu maç için burada istemiyorum. Ya da parti için. Gitmesini istiyorum.

"Her neyse," diye mırıldanarak ayağa kalktı ve uyku tulumunu yere bıraktı. "Neden maça gidip senin nankör kıcını destekleyeyim ki? Benden hiç hoşlanmadın. Her zaman benim için fazla iyi olduğunu düşündün."

Ağzım açık kalıyor ve öfkem bir anlığına unutuluyor. Az önce söylediklerinin şokunu yaşıyorum. "Şu anda ciddi misin? *Benden* hoşlanmıyorsun! Hiç sevmedin. Doğduğum günden beri bana tam bir pislikmişim gibi davranıyorsun. Ben seni rahat bırakmayan baş belasıyım. Seni arkadaşlarının önünde küçük düşüren. Seçtiğin ve eziyet ettiğin kişi. Kendimi bildim bileli beni taciz ettin. Senin için fazla iyi olduğumu hiç düşünmedim. Tıpkı senin gibi olmak istedim."

Küçük konuşmamı bitirdiğimde nefes nefese kalıyorum ve Mateo da bana ters ters bakıyor. Her zamanki gibi söyleyecek bir şey yok. Benim duygularım onun için önemli değil.

Hiç olmadılar.

Ve eğer az önce söylediği saçmalıklara gerçekten inanıyorsa, o zaman ona asla ulaşamayacağım.

Mateo başını sallayarak, "Saçmalığın daniskası," diye mırıldanıyor.

Sesim yükseliyor. "Hayır, sen saçmalıyorsun," diyorum parmağımın onu işaret ederek. "Bir işte tutunamıyorsun. Uyuşturucu almak için benden ve annemden para çalışıyorsun ve tanıştığın her hatunla yatıyorsun. Yasal değillerse daha da iyi."

"Beni yargılayamazsın," diye hırılıyor Mateo ve ben sadece gülüyorum.

"Çok geç. Seni çok fena yargılıyorum. Sen bir eziksin. Bahse girerim bir gün kendini hapiste bulacaksın."

Mateo bana doğru saldırıyor, içinden vahşi bir çığlık yükseliyor. Son anda yolundan sıyrılıyorum, kas hafızam sayesinde ayaklarımın üzerinde hızlıca duruyorum, sanki futbol sahasındaymışım gibi. Homurdanarak yere düşüyor, sırt üstü yuvarlanıyor ve omzunu tutuyor.

Bana dün ne yaptığını hatırlatıyor. "Acıttı amına

koyayım," diye uluyor.

"Bunu kendin yaptın," diyorum ona, kendini beğenmiş bir ifadeyle.

Ayağa kalkmaya çabılıyor, acı içinde kıvranıyor, hareketleri özensiz. "Senden nefret ediyorum."

"Hisler karşılıklı."

"Şu anda kışına tekmeyi basabilirim," diye tehdit ediyor.

"Devam et." Ona hızla yaklaşıyorum, neredeyse yüzümü yüzüne dayıyorum. "Dene beni."

Birbirimize dik dik bakıyoruz, yüzlerimiz o kadar yakın ki gözlerinin ne kadar kan çanağı olduğunu görebiliyorum. Teni solgun. Nefesi bayat. Berbat görünüyor. Ve kardeşim yakışıklı bir adamdır. Cazibesini ortaya koyduğunda herkes onu sever.

Yavaş ama emin adımlarla tüm cazibesini

kaybediyor. "Gitmek mi istiyorsun?" diye

soruyor kaşlarını kaldırarak.

"Hiçbir şey yüzünü parçalamaktan daha fazla zevk veremez bana," diyorum ona, her kelimesinde ciddi olarak.

"Gidelim o zaman." Mateo'nun hareketleri tereddütlü ve yavaş. Bunu gerçekten yapmak istediğini sanmıyorum. Onunla başa çıkabileceğimi ve onu mahvedebileceğimi biliyor. Sonsuza dek sürecekmış gibi gelen bu anı bekliyordum. Sonunda kardeşimi yok edecek cesareti bulmak uzun zamandır benim için bir dilekti. Annemin ne düşüneceği konusunda hep endişeliydim ama artık umursamadığım bir noktaya geldim. Bana, annemize ya da Jocelyn'e saygısızlık etmesine izin vermeyeceğim. O bir pislik.

Birinin ona haddini bildirmesi gerek.

"İlk yumruğu senin atmana bile izin vereceğim," diyorum alaycı bir şekilde.

"Sen cömert bir sikici değil misin?" Mateo yumruğunu savurarak hamle yapıyor, ben de son anda eğilerek önünden çekiliyor ve tam karnına bir yumruk indiriyorum.

Onu yere yuvarladı.

Bu çok kolaydı ama avantaj bendeydi. Ben fazla uyumamış olabilirim ama arka bahçemizde bütün gece dışarıda kalan oydu. Muhtemelen akşamdan kalma ve hala kafası güzel. Kesinlikle tüm silindirleri ateşlemiyor.

"Tekrar denemek ister misin?" Ona soruyorum, sırtına tekme atıyorum, tüm çabamı buna harcamıyorum, onu incittiğim için içime dolan suçluluk duygusunu görmezden gelmek için elimden geleni yapıyorum.

Beni her zaman incitiyor. Yıllardır canımı yakıyor. Pislik ağabeyim sayesinde her yerimde fiziksel ve duygusal yaralar var ve ben burada kendimi suçlu hissediyorum.

Siktir et onu. Benim suçluluğumu ya da endişemi hak etmiyor. Yıllarca ona katlandım. Aslında tüm hayatımı cehenneme çevirdi. Onun tacizlerine katlanmaktan yoruldum.

O da en az benim kadar acı çekmeyi hak ediyor.

Mateo kolunu baldırıma doladı ve beni yere çekti. Kötü bir hareketti, yere düştüğümde ayağım yüzüne çarptı ve

Bu da onu daha da öfkeliendiriyor. Üzerime geliyor, beni yere yatırmaya çalışıyor, ben de elimden gelen her şeyle karşılık veriyorum, ta ki onun üzerine oturup ellerini başının üzerinde kilitleyene kadar.

"Bırak beni, sık kafalı!" Hareket etmeyi bırakmıyor ama yavaş.

Yorgun. Yenilmiş.

"Neler oluyor burada?" Annemin sesi arka bahçede çınlıyor ve ikimiz de kafamızı kaldırdığımızda onu verandada bornozuyla dikilirken buluyoruz, gözlerindeki öfke bizi içine çekiyor. "Diego, hemen kardeşinin üstünden kalk!"

Otomatik olarak dediğini yapıyorum ve ayağa fırlıyorum. Mateo avantajı eline geçirip bana tekme atıyor ve neredeyse dizimle bağlantı kuruyor.

Karşılığında direkt kıkına tekme bastım. Ve lanet olsun, bu iyi hissettirdi. Herif bunu hak ediyor. Henüz onu tamamen serbest bırakmadığım için şanslı.

"Mateo!" Annem koşarak bahçeye çıktı ve aramıza girdi. "Sakın kardeşini inciteyim deme! Bu gece hayatının en önemli maçını oynayacak!"

"Beni tekmeleyen o olduğu halde hep onun değerli kıkını savunuyor!" Mateo kükrer.

"İkiniz arasındaki şiddetten bıktım artık. Sana gitmeni söylemedim mi?" Annem Mateo'ya soruyor. "Burada ne işin var senin?"

Ayağa kalkmaya çabalıyor, bana ters ters bakarken kıkını siliyor. "Gidecek başka yerim yoktu."

"Başka bir yer bulman gerekecek. Seni burada istemiyorum."

"Gerçekten beni kovacak mısın? Benim yerime onu mu seçeceksin?" Mateo eli titreyerek beni işaret ediyor.

"Onu sana tercih etmiyorum. Uzun zaman önce hoş karşılanmadın Mateo. Kendini toparlayıp sorumlu bir yetişkin gibi davranana kadar evime girmen yasak," diyor annem kollarını kavuşturarak. "Şimdi git, bana polis çağtırmadan önce."

"Polisleri aramak mı? Şu anda ciddi misin?"

Mateo'nun bakışlarında tanıdık olmayan bir şeyin titreştiğini görüyorum ve hemen anlıyorum.

Bu korku. Korkuyor. Annesinin onu polise ihbar etmekten çekinmeyeceğini biliyor. Mateo'nun istediği son şey polisin dikkatini çekmek. Çok karanlık biri ve her türlü sırrı saklıyor.

"Bunu yapmasına izin vereceksin. Beni bir çöp gibi atmasına izin vereceksin." Bunu bana söylüyor ve ben yavaşça başımı sallıyorum.

"Bunu kendi başına sen açtın," diyorum ona, sesim asık.

Bize ters ters baktıktan sonra yerdeki atılmış sırt çantasını kapıyor ve askısını omzuna atıyor. Giderken birkaç spor çantası aldığını düşünmüştüm ama onları sormayacağım.

Sadece gitmesini istiyorum.

"Bunun bedelini ödeyeceksin," diyor Mateo, sesi alçak ve tehdit dolu. "Bana defolup gitmemi söyleyip bir daha benimle uğraşmak zorunda kalmamayı bekleyemezsin."

"Beni tehdit etme," diyor annem, ona doğru yürüyor ve parmağını yüzüne doğru uzatıyor. "Bana bir şey yaparsan, sahip olduğum herhangi bir şeye ya da saçımın bir teline dokunursan, o zavallı kışını bir hapisane hücreğine attırırım. Bu sözümü unutma."

Bakışları bana kayıyor ve saf kötülükle dolu. "Arkanı kolla," diyor bahçeden çıkmadan önce.

Onun gidişini izlerken buz gibi soğuk bir korku omurgamdan aşağı süzülüyor. Annem bana dokunamayacağını söyleyerek beni rahatlatmaya çalışıyor ama bilemiyorum.

Düşündüğünden daha güçlü.

ON BEŞ

JOCELYN

Tam anlamıyla Porsuk kıyafetleri içindeyim. Üzerimde lacivert sweatshirt'üm var ve ortasında dev bir beyaz porsuk kasıla kasıla yürüyor. Birinci sınıfta öğrenci mağazasından aldığım ve pek takmadığım mavi beyaz polar kafa bandını takıyorum. Maçtan önce Sam ile bir araya geldik ve yüzlerimizi lacivert ve beyaz çizgilerle boyadık, hatta Sam yanağıma bir porsuk pençesi çizdi.

Diego'nun numarasını diğer yanağıma yazmayı düşündüm ama vazgeçtim. Resmi olarak yeniden birlikte değiliz ama öyleymişiz gibi geliyor. Dün gece paylaştığımız şey büyüleyiciydi. Bunun için başka bir kelime yok. Daha önce bana mesaj atmış, eve döndüğünde kardeşiyle tartıştığını ve ortalığın kızıştığını söylemişti. Hemen facetime'dan aradım ve bana her şeyin yolunda olduğuna dair güvence verdi. Kardeşi temelli gitmiş ama bunu söylerken sesindeki tereddütü duydum.

Mateo muhtemelen geri dönecek ama Diego'yu endişelendirmek istemiyorum. Şu anda konsantre olması gereken başka şeyler var.

Bu oyun gibi.

Evimizde oynuyoruz ki bu harika bir şey. Lise tarihimizde ilk kez playoff finallerinde ev sahibi takım avantajına sahibiz. Futbol koçumuz -ve eski NFL oyun kurucumuz- her yere röportaj verdi. ESPN de dahil olmak üzere birkaç ulusal kanalda bile. Oğlu Jake her röportajda onun yanındaydı. Bir tanesinde

Caleb ve Diego da dahil olmak üzere takımın diğer üyeleriyle ve bu maç için ne kadar heyecanlı olduklarını konuştu.

Bana daha önce mesaj yoluyla bir haber klibi gönderdi, süperstar olduğunu iddia etti ve ardından bir sürü yıldız emojisi ekledi. İlişkimizin sonlarına doğru, böbürlenmesi bana böbürlenme gibi geliyordu. Kendini beğenmiş. Sinir bozucu. O zamanlar yaptığı her şey benim için can sıkıcıydı. İkimiz de mutsuzduk ve ilişkimiz kötü bir noktadaydı.

Şimdi onun kibrinin sevimli olduğunu düşünüyorum.

Sam ve Marley ile birlikte tribünde oturuyorum, Hannah ve Sophie de bize katıldı. Ava Callahan, rakip litemizin takımının oyun kurucusu olan erkek arkadaşı Eli Bennett ile geldi. En iyi arkadaşı Ellie de onunla birlikte, ayrıca Jackson Rivers adında, adını duymuş olmama rağmen hiç tanışmadığım bir çocuk da var. Eli ile aynı okula gidiyor ve aynı zamanda futbol oynuyor. Her zaman büyük partiler veriyor, Tony'den daha sık ve neredeyse her zaman gölde. Sanırım gitar da çalabiliyor, bu da tüm kızların onu sevmesinin bir nedeni.

Onunla tanıştığımda Jackson'ın kesinlikle süper sevimli ve çok çekici olduğunu gördüm. Uzun sarı saçları ve hüzünlü emo çocuk havasıyla benim tipim değil ama çekiciliğini görebiliyorum. Ellie onu sanki suyun üzerinde yürüyormuş gibi izliyor. Eli sürekli ensesine tokat atıyor, bu da Jackson'ı öfkeliendiriyor ama Ava'nın ikisinin arasında oturması ve Eli'nin onu duvar olarak kullanması sayesinde her zaman savunmasız kalıyor.

Bu biraz komik ama biraz da sinir bozucu, çünkü onların maskaralıklarına değil oyuna odaklanmak istiyorum.

Oynayacağımız takım vadinin aşağısındaki bir liseden ve çok iyiler. Birkaç yıl önce eyalet şampiyonu olmuşlardı ki bu bizim hiç elde edemediğimiz bir unvan. Bu gece kazanırsak eyalete gideceğiz.

Bu maç çok önemli. Ve bu konuda çok gerginim.

"Atıştırmalık büfesine gidip pizza almak ister misin?" Sam ilk çeyreğin yarısında bana sordu.

Başımı sallıyorum, bakışlarımı sahadan hiç ayırmadan. "Olmaz öyle şey.

Kendimi hasta hissediyorum." "Bebek sorunları mı?"

"Hayır, sadece biraz gerginim," diyorum omuz silkerek.

"Gergin misin? Neden?" Ava aniden sordu. Tam arkamda oturuyor ve öne doğru eğiliyor, yüzlerimiz ekstra yakın. "İkinizin ayrıldığını sanıyordum."

"Hâlâ takımın kazanmasını istiyorum. Bu kardeşin için önemli ve Jake benim arkadaşım. Takımdaki pek çok çocuk öyle," diyorum, yanaklarım kızarıyor. Dışarının dondurucu soğuk olduğu düşünülürse, bunun çok açık olduğuna eminim.

"Hı hı." Ava gülümsüyor, bakışları benimkilerden hiç ayrılmıyor ve önce ben başka tarafa bakıyorum. Callahan'lar arasında en anlayışlı olan o, yemin ederim. Ağabeyi çoğu zaman huysuz bir piç kurusu. Ablası Autumn'u o kadar iyi tanımıyorum. Küçük kardeşi ise komik bir mizah anlayışı olan bir tank. Kız kardeşim Addy ile aynı sınıfta. "Siz ikiniz tekrar birliktesiniz, değil mi?"

Beni şaşkına çevirdi. Bunu nasıl anladı?

"Şşşt," diyorum ona, kimsenin bizi dinlemediğine şükrederek etrafıma bakıyorum. "Pek sayılmaz. Sayılır. Belki. Bilmiyorum."

"Ahhh. Yargılayacak yerim yok. Bana ve Eli'ye bak." Ava dirseğiyle beni dürterek gülüyor. İlişkilerinin ilk günleri dramla doluydu. "Bu çok harika! Buna bayılıyorum! Yani, Diego'nun çok fazla olduğunu biliyorum ve tüm o Cami sorunları var-"

Uzanıp eldivenli elimi Ava'nın ağzına bastırıyorum ve onu susturuyorum. "Onun adını söyleme. *Lütfen*."

İkimiz de aynı anda Cami'nin her zamanki yerinde, önde ve ortada durduğu yan çizgiye bakıyoruz. Takım tezahüratın ortasında, savunmanın oyunu durdurmasıyla ilgili bir şeyler söylüyor ve ben içimdeki tiksintiyle onu izliyorum. Gülümsemesi parlak, hareketleri keskin, sesi o kadar yüksek ki onu amigo takımındaki diğer herkesin üzerinde duyabiliyorum. İyi bir amigo kız, bunu ona gönülsüzce vermek zorundayım.

Cami söz konusu olduğunda ancak bu kadar nazık olabilirim. Ona katlanamıyorum.

Elimi yüzünden çektiğimde Ava, "Tanrım, ondan nefret ediyorum," diyor ve dudaklarımdan kaçan kahkahaya engel olamıyorum. Ava da ondan en az benim kadar nefret ediyor. Belki daha fazla. "O gezegendeki en kötü insan."

"O bir yalancı," diye katılıyorum. "Her zaman doğru olmayan söylentiler yayıyor."

"Hannah ve Jake'e ne yaptığını hatırlıyor musun?" Ava başını bizden sadece birkaç santim ötede oturan ağabeyinin kız arkadaşına doğru eğerek bana soruyor. "Onları ayırmaya çalıştı. Sırf Hannah'yı incitmek için Jake'le gizlice birlikte oluyormuş gibi gösterdi. Ve bana da Eli hakkında oldukça boktan şeyler söyledi."

"Siktir et o hatunu," diye bağıyor Eli, sözleri zehir saçıyor. Kolunu Ava'nın boynuna doluyor ve alnından öpüyor. Ava yüzünde kocaman bir gülümsemeyle ona doğru eğiliyor ve Eli'nin ona gösterdiği ilgiyi sevdiğini söyleyebilirim. Bu beni biraz kıskandırıyor. "Sanki *benim* savaşçı prensesime karşı hiç şansı varmış gibi."

Ava sırıtıyor, kendinden çok memnun görünüyor. Amigo antrenmanı sırasında Cami'nin, kendisinin de birlikte olduğu Eli hakkında çok boktan bir şey söylemesinin ardından Cami'nin suratına yumruğu indirdiği düşünülürse, tam bir savaşçı prenses. Bu hatun o kadar çok erkekle birlikte oldu ki, söylentilerin doğru ya da yanlış olması önemli değil.

Bir ünü var ve artık kimse onunla uğraşmak istemiyor.

"Hey, Wyatt'ın onu terk ettiğini duydum," diyor Sophie, bize anlatırken gözleri kocaman. Tony'nin kız arkadaşı. Çok sessiz ve utangaç ama sahnede her türlü insanın önünde performans sergilemekten çekinmeyen rekabetçi bir dansçı. Keşke daha iyi tanısaydım dediğim, biraz çelişkili biri. Ondan hoşlanıyorum. Zeki ve gerçekten iyi biri ama hiç yakın olmadık. "Şükran Günü'nden bir gün önce büyük bir kavgaya tutuştular ve onunla işinin bittiğini söyledi. Tony'ye her şeyi anlattı."

"Vay canına." Ava yavaşça başını sallıyor. "Birlikte olduklarına hâlâ inanamıyorum."

Eli neredeyse homurdanarak, "Cami'yle birlikte olduğu için aptalın teki," diyor.

Ava gülüyor. "Eli ondan hoşlanmıyor. Wyatt'ın sürekli benim üzerimde hamle yapmaya çalıştığını düşünüyor."

"Çünkü sana gerçekten asılıyor." Eli kaşlarını çatıyor.

Deplasman tribününden bir kükreme sesi geliyor ve dikkatimi sahaya geri veriyorum, rakip takımın golünü izlerken içimi hayal kırıklığı kaplıyor. Kalbim sıkışıyor ve alt dudağımı kemiriyorum. Top bizdeyken sadece bir gol atabilmiştik, yani zaten öndeydiler.

Bu takımın kontrolü ele geçirmesine izin veremeyiz. Topu her ellerine aldıklarında bizi sürekli bir üst tura çıkarırlarsa, mahvoluruz.

Lanetlenmiş.

"Bu çok yoğun," diyor Sam ve ben de ona zayıf da olsa gülümsüyorum. "Bunu izlemeye dayanabilecek misin? Sinirlerim tepemde ve tehlikede olan hiçbir şeyim yok."

"Benim de tehlikede olduğum bir şey yok ama çok gerginim." Jake, Tony ve Caleb'in hemen arkasından koşarak sahaya çıkan Diego'ya takılıyor bakışlarım. "Kaybetmelerini istemiyorum."

"Diego'nun kaybetmesini istemiyor musun?" Tam itiraz edecektim ki en iyi arkadaşım bana sert bir bakış fırlattı. "Az önce Ava ile konuşmanıza kulak misafiri oldum."

Büyük bir iç çekiş beni terk ediyor. "Aramızda neler olduğunu bilmiyorum. Dün Şükran Günü'nü birlikte geçirdik ve eski günlerdeki gibi hissettik, anlıyor musun?"

"Seni aldattı, Jocelyn. Bunu sakın unutma. Seni aldattı, bunu yüzüne vurdu, gittiği her yerde Cami'yle gösteriş yaptı ve sana gerçekten boktan şeyler söyledi. Seni hamile olduğun konusunda yalan söylemekle suçladı." Sam'in sesi yükselir.

Uzanıp bacağını okşadım. "Şşş. Herkesin seni duymasını istemiyorum."

"Özür dilerim. Sadece beni sinirlendiriyor. Sana *çok* kötü davrandı ve sen onunla bir daha asla bir araya gelmeyeceğine yemin ettin. Yine de buradasın, onunla vakit geçiriyorsun ve hâlâ birbirinize aşıkmişsiniz gibi davranıyorsun."

Sessiz kalıyorum. Belki de hala ona aşığımdır. Bunda yanlış olan ne? Sanırım söylediği her şeye inandığım için aptal gibi görünüyorum ama ona inanmak istiyorum. Bana Cami ile hiç birlikte olmadığını söylerken çok samimiydi ve haklıydı. Onunla birlikte olduğuna dair hiçbir kanıt yok. Sadece bir sürü dedikodu ve söylenti var. Ve evet, bana benim hakkımda boktan şeyler söyledi ama Diego'nun kendini savunmaya geçtiğinde ya da üzgün hissettiğinde saldırganlaştığını biliyorum.

Onun için bahaneler mi üretiyorum? Belki de.

Evet, tamam. Evet.

"Doğmamış çocuğumun babası o," diyorum sonunda, bakışlarım hâlâ sahadayken. "Bebeğin iyiliği için iyi geçinmemizi istiyorum."

Ne saçmalık ama. Dün gece evime döndüğümüzde olanların bebeğin iyiliği için iyi geçinmekle hiçbir ilgisi yoktu ve her şey onunla birlikte olmak istememle ilgiliydi. Onu istememle, nokta.

Ve gece inanılmazdı. Daha fazlasını istiyorum. Bu gece, maçtan sonra daha fazlasını umuyorum. Gerçi yorgun olabilir ve havasında olmayabilir.

Dudaklarımda küçük bir gülümseme beliriyor. Bir maçtan sonra her zaman adrenalinle doludur, özellikle de kazandıklarında. O adrenalin patlamasını üzerime saldığı birkaç geceye dair güzel anılarım var.

İçimde büyüyen bebeğe hamile kaldığımız gece gibi. Her şey boka sarmadan hemen önce.

"Sadece geçen sefer yaptığı gibi seni tekrar incitmesini istemiyorum," diyor Sam, sesi temkinli, sanki onunla tartışmaya hazırmışım gibi. "Harap olmuştun Jocelyn. Hayatının parçalarını toplayıp devam edip edemeyeceğini bilmiyordum."

"Sonunda yaptım, değil mi?" Kaşlarımı kaldırıyorum ve Sam yavaşça başını sallıyor. Yüzündeki hayal kırıklığı çok açık. Bunu yaptığıma inanamıyor.

Bil bakalım ne oldu kardeşim? Ben de yapamam.

"Evet, bizim yardımımızla," diyor Sam. "Bunu sana tekrar yapmasını istemiyorum. Çünkü -bunu söylemekten nefret ediyorum Jocelyn, biliyorsun- ama yapacak. Bir şey yapacak ya da söyleyecek ve bu seni doğrudan uçurumun kenarına gönderecek ve tüm bu karmaşayla başladığın yere geri döneceksin. Diego'ya kızmış ve kendini yapayalnız hissediyor olacaksın."

Onu görmezden geliyorum, dikkatimi oyuna veriyorum, Jake'in topu atmasını ve Diego'nun yakalamasını izliyorum. Sahada koştuğu süre boyunca kalbim boğazımda, diğer takımdan biri onu kovalıyor. Diego'ya doğru hamle yapıp onu yere düşürene kadar ona yaklaşıyor.

Tüm kalabalık Diego için tezahürat yapıyor ve Diego ayağa fırlıyor, sahadan çıkmadan önce kendisini çalılımlayan adama bir şeyler söylüyor. Çok fazla tavır. Ondan etkilendim. Ondan etkilendim.

Onu hala seviyorum.

Ama onu sevmek yeterli mi?

Yoksa Sam'in az önce öngördüğü şey gerçekleşecek ve ben yine incinmiş ve yalnız mı kalacağım?

"Ne yaparsan yap seni destekleyeceğim. Marley de öyle," diyor Sam düşüncelerimi bölerek. "Sadece ona karşı dikkatli ol, Jocelyn. O bencil biri. Doğru şeyler söylüyor ama özünde sadece kendini düşünüyor."

"Bu doğru değil," diyorum otomatik olarak. "O beni önemsiyor. Bebeği de önemsiyor."

"Tamam." Sam'in sesindeki şüphe net bir şekilde duyuluyor ve endişelerini dile getirdiği için ona kızarak bedenimi onunkinden uzaklaştırıyorum.

Diego'ya olan hislerimden şüphe etmeme neden olduğun için. Beni temkinli hissettirdiğin için. Ve iyi ruh halimi mahvettiğin için.

ON ALTI

DIEGO

İKİ DAKIKA KALDI. Skor tabelası 45-38'i gösteriyor.

Öndeyiz ama zar zor. Şu anda top onlarda. Eğer gol atarlarsa ve ekstra puan alırlarsa, bizi berabere bırakacaklar. İki sayılık dönüşümü tamamlarlarsa bir sayı öne geçecekler. Topa sahip olduğumuz neredeyse her seferde, sahada ilerledik ve sonunda golü bulduk. Tek hatamız ilk çeyreğin başında touchdown yerine attığımız saha golüydü. Üçüncü çeyrekte tek yapabildikleri bir saha golü atmak oldu.

Savunma hattımız onları iyi tuttu ama çok iyiler. Yüksek skorlu bir maç, çok fazla ileri geri ve sahada çok fazla saçma sapan konuşma var. Az önce beni yere indiren pisliğe küfrettim, o da bana gülümsedi ve maç bittiğinde beni bir güzel benzeteceğini söyledi.

Evet, bu gece aramızdaki rekabet oldukça güçlü. Lisedeki en büyük rakibimiz olan Mustang'lerle aramızdaki gibi değil ama ikimiz de bu gece kazanmak istiyoruz. Yani kan için dışarıdayız.

Üniformamın her yerinde izleri var. Hem kendi yaralarımın hem de diğerlerinden. Dudağımı kestim ve çenemde bir sıyrık var. Bu gece bitmeden kaburgalarımın moraracağından ve yavaş hareket edeceğimden eminim, ama şimdi değil.

Yavaş olmayı göze alamam.

Savaştaymışım, kimsenin sağ çıkamayacağı bir savaşa kilitlenmişim gibi oynuyorum. Takım arkadaşlarımın da benim gibi hissettiğini biliyorum. Tansiyon çok yüksek. Bu gece her zamanki gibi çok fazla sohbet ya da şaka yok. Ekibimizdeki en neşeli piç olan Caleb'den bile.

Koçumuz o kadar gergin ki sanırım kafası patlayacak. Jake'in küçük kardeşi Beck kenarda, babasının minyatür bir kopyası gibi bize bağılıyor ve başka bir gece olsa bunu çok komik bulurdum.

Ama bu gece değil. Bu gece keşke Beck'e çenesini kapatmasını söyleyebilseydim. Keşke herkese çenesini kapatmasını söyleyebilseydim. Konsantre olmam lazım.

Tribünlere doğru bakıyorum ve Jocelyn'i hemen fark ediyorum. Zaten beni izliyordu ve ona gülümsedim, o da bana karşılık verdi. Star-Spangled Banner çalmayı bitirmeden önce onu kalabalığın arasında buldum ve her fırsatta ona bakıyorum. O benim iyi şans tılsımım ve şu ana kadar bana tüm iyi hisleri getirdi.

Daha fazlasına ihtiyacım var. Sadece kalan dakikalar için. Geçip gidiyorlar. İki dakikadan az bir süre kaldı ve savunmamız onları tutuyor ki bu inanılmaz bir şey. Savunmamız bir grup süper yıldız gibi oynuyor ve ben de ellerimi ağzıma götürüp onlar için tezahürat yapıyorum.

Sonra bu gece herkesin benim için bağırmasının dikkatimi ne kadar dağıttığını hatırlıyorum ve çenemi kapatıyorum.

Annemi kalabalığın içinde Lisa Teyze ile otururken gördüm. İkisi de bana el salladı, ben de soğukkanlı davranarak onlara el salladım. Gizliden gizliye geldikleri için çok heyecanlıyım. Büyükanmem ve büyükbabamı da gördüm, bu beni çok şaşırttı. Birkaç kuzenim ve tabii ki Johnny Amca.

Kardeşimi hiç görmedim ve bu benim için sorun değil. O pisliği etrafımda istemiyorum. Her şeyi mahvedecek.

"Sayı yapamayacaklar," diye mırıldanıyor Jake aniden, bakışları sahadan hiç ayrılmıyor. "Onları tutuyoruz."

"Aynen öyle," diyorum ve birbirimize gülümsüyoruz, sonra hemen kaşlarımızı çatıyoruz.

Kendimize uğursuzluk getirmek istemeyiz.

Jake sırtarak, "Görünüşe göre bu birlikte oynayacağımız son gece olmayabilir," diyor.

Ben de gülümsüyorum ama zoraki. Duygularımın içinde yüzen biri değilim ama bunun Jake ile oynadığım son resmi maç olabileceğini düşünmek beni üzüyor. Eğer gelecek hafta eyalet maçına çıkarsak, bu bir şans daha demek. Onun attığı harika paslarla benim yapabileceğim olası yakalamalarla dolu bir maç daha.

Melankoli beni hızlı ve sert bir şekilde vuruyor. Bu büyüme işi berbat, dostum. Liseden çıkmaya hazırım ama bunu da çok özleyeceğim. Topluluğun bizi desteklemeye gelmesini. Arkadaşlarımızın, hatta düşmanlarımızın bile tribünlerde bizi desteklediğini görmeyi. Pazartesi sabahı okula döndüğümüzde öğretmenlerimizin bize *Cuma gecesi* oynadığımız *maçta iyi iş* çıkardığımızı söylemesini.

Kampüste bize tanrı muamelesi yapıyorlar ve ben de en iyisiyim. Ağustos'ta okula başladığımızdan beri birinciyim. Jocelyn ve ben, sonra Cami ve ben ve Jocelyn arasındaki tüm saçmalıklara rağmen, popüler hiyerarşideki yerimden hiç düşmedim.

Jos her zaman bu konuda çok fazla endişelendiğimi söylerdi ve muhtemelen haklıydı. Birçok konuda haklı olduğunu fark etmeye başlıyorum.

"Hey." Başımı kaldırdığımda Koç Callahan'ın yüzünde gök gürültüsünü andıran bir ifadeyle bize doğru yaklaştığını görüyorum. "Siz ikiniz. Dinleyin. Sahaya geri dönmek üzeresiniz ve bu galibiyeti pekiştirmek için bir şans. Daha önce soyunma odasında ne konuştuğumuzu hatırlıyor musunuz?"

Jake ve ben sessiz kalarak başımızı sallıyoruz.

Drew Callahan bakışlarını Jake'ten bana, sonra tekrar Jake'e çeviriyor. "Yap şunu. Dene. Bu boku gerçekleştir ve bu oyunu kilitle."

Jake'le bakışlarımızı paylaştıktan sonra şöyle diyor: "Argomuzu öğrenmene bayılıyorum baba."

"Elimde değil. Neredeyse haftanın yedi günü siz küçük orospu çocuklarının etrafındayım." Koç bizden ayrılmadan önce kıkırdıyor, hızlı adımlarla uzaklaşıyor, koçluk ekibinin geri kalanına ve Beck'e geri dönüyor.

"Babam az önce gerçekten *güldü* m?" Jake başıını sallıyor, şaşkınlık sesini dolduruyor. "Kendine oldukça güveniyor olmalı."

Dikkatimiz hızla oyuna dönüyor. Diğer takım bir saha golü atmaya çalışacak, biz de izliyoruz, pozisyon aldıklarında ve vurucu topu uurduğunda tüm nefesim ciğerlerimi terk ediyor. Otuz beş metreden oldukça uzağa vurması gerekiyor ve topun kale direğinin hemen altına düşmeden hemen önce havaya yükselişini izliyorum.

Bu hiç iyi değil.

"İşte bu," diyor Jake ve ikimiz de kasklarımızı kafalarımıza geçirip sahaya koşuyoruz.

Gitme zamanı.

Pozisyonumuzu aldık ve Jake'le birlikte yoğun bir maçın son çeyreğinde tam da bu pozisyonda olduğumuz diğer tüm zamanları hatırladım. Kaç kez o son oyunu oynadık, o son golü attık ve hepsini kazandık.

Her şey planlandığı gibi giderse, bu sihri bir kez daha gerçekleştirmek üzereyiz.

Bir an için gökyüzüne bakıyorum, zifiri karanlık gecede sadece tek bir yıldız görüyorum. Dışarısı çok soğuk ve fırtına yaklaştığı için hiç yıldız bulabileceğimi sanmıyordum ama sanki bu yıldız sadece benim için parlıyor. Bana yol gösteriyor.

Beş yaşıındaymışım gibi dilek tutuyorum, g istiyorum. Jocelyn'e bir kez daha bakıyorum, işaret parmağını dudaklarına bastırıp öpüyor ve parmağını bana doğrultuyor.

Bu basit hareketin beni göğsümden vurduğunu, kalbime battığını hissediyorum. Kızım beni gözüne kestirdi. Yanlış yapamam.

Yanlış yapmayı kesinlikle reddediyorum.

Jake çağrışı yaptı ve sonra koşmaya başladık. Bütün gece peşimi bırakmayan g t heriften sıyrılıyorum, onu bir şekilde kaybediyorum ve dönüyorum, top tam da olacağını bildiğim anda ellerime düşüyor.

Topu kolumun altına sıkıştırıp kıcıımı kaldırıyorum ve sahayı yırtıyorum. Sanki yere değmiyormuşum gibi hissediyorum, o kadar hızlıyım ki. Spikerin yarda kazançlarını saydığını duyabiliyorum, devam etmem için beni cesaretlendiriyor. Ben koşarken, arkamdan gelen iki adamın ağır pantolonlarını, yaklaştıkça ayaklarının g mb rt s n  duyabiliyorum. İçlerinden biri bana orospu çocuğu diyor ve ben sadece gülüyorum.

Aslında gülüyorum.

"Hadi Diego, hadi!" Tony bağırıyor, bu eski bir deyim, biz JV takımındayken bana da söylerlerdi. O zamanlar bundan nefret ederdim,    nk  Nickelodeon'daki çizgi filmlere, Kaşıf Dora'ya ve sonunda kendi şovu olan kuzeni Diego'ya atıfta bulunuyordu, *Go, Diego, Go!* Bu beni utandırıyor ve bazen bana böyle seslendikleri için tartışmalara bile giriyordum.

Aptalca değil mi? Ne var bunda? Tanrım, eskiden tam bir pisliktim. Ne diyorum ben? Ben hala bir pisliğim.

Ama daha iyi olmak istiyorum.

Yakalanmadan hemen önce son bölgeye giriyorum. *Gol* diye bağıran spikerin coşkusunu duyabiliyorum. Kalabalığın k kremesini. Takım arkadaşlarımla sevinç çığlıkları. Yere düşüyorum, ayağım çoktan çizgiyi geçmiş, top hâlâ kolumun altında. Gol  attım.

Gerçekten başardım.

Sahadaki takım arkadaşlarımla bana doğru koşuyor, hepsi bağırıyor ve tezahürat yapıyor. Saat durdu ama otuz saniyeden az bir süre kaldı. Bu kadar sürede iki gol atamazlar.

Az önce

kazandık.

Biz

kazandık.

Kazandım.

Kalabalık çılgına dönüyor. Biz dahil herkes aklını kaçırıyor. Koun bizi toparlaması ve sakinleştirmesi gerekiyor ki sahaya çıkıp ekstra puanı yapabilelim. Pozisyonumuzu aldık, vurucumuz topu kolaylıkla kale direğinin üzerinden gönderdi. Diğerk takım pozisyon alıyor ama onlar için oyun bitiyor. Tribnlerdeki insanlar saati geri sayıyor, sesleri gittikçe daha yüksek çıkıyor ve saha kenarındaki hepimiz onlara bakıp kollarımızı sallıyoruz. Onları cesaretlendiriyoruz. Son düdük çalıyor, spiker bağııyor, "Ve Badgers alıyor!"

Ve sonra tekrar patlarız.

Sonrası tam bir kaos. Diğerk takım sahayı terk ediyor ve şu anda biz olmadığımız için çok minnettarım. Olabilirdi. Bizi kesinlikle yenebilirlerdi. Değerkli bir rakiptiler.

Ama biz daha iyiydik.

Sonraki birkaç dakika bir bulanıklık içinde geçti. Bir sürü tebrik. Kaskımı bir yerlerde kaybettim ama umurumda değıl. Takım arkadaşlarımdan bir sürü kucak ve sırt sıvazlaması alıyorum. Jake beni sevdiğini söyledi, ben de onu sevdiğimi söyledim. Tıkanıyorum. Gzyaşlarımdın yüzümden aşağı aktığını hissediyorum ve onları saklamaya bile alışmıyorum. Caleb da ağlıyor. Biz bir avuç korkağız.

Lig şampiyonluğu kazanmış pislikler, ama hey.

Ancak Jocelyn'in sahaya girdiğini fark ettiğimde her şey duruveriyor. Yüzünde kocaman bir sırtışla bana yaklaşırken ondan başka hiçbir şey ya da hiç kimseyi göremiyorum. Yanında takımdaki diğerk arkadaşlarımdın kız arkadaşları vardı. Hannah. Sophie. Ava da onunla birlikte, Eli Bennett de yle.

"İyi oyun, orospu çocukları!" diye seslendiğini

duydum. Onu tersledim.

Jocelyn gülüyor ve onlardan uzaklaşıp bana doğıru koşuyor, ben de onu kollarıma alıyorum, bana bakarken etrafında dönüyorum, elleri

omuzlarıma yaslanmış. Gülümsemesi kocaman. Benimki de ona uyuyor ve kalbim çarpmaya başlıyor. Kazandığımız için olduğundan daha da sert.

Kızımın şu anda bana bakışı... Onu kaybettiğimden beri istediğim, arzuladığım her şey.

Ama şimdi geri döndü.

Duruyorum ve ayakları yere değene kadar onu yavaşça vücudumdan aşağıya doğru kaydırıyorum. Sonra eğilip tüm dünyanın görmesi için onu öpüyorum.

Görsünler. Umurumda değil. Ben sadece kazandım.

Ayrıldığımızda Jocelyn'in yanakları kızarmış ve gözleri parlıyor. Yanağına dokunuyorum, etrafıma bakıyorum ve tabii ki bizi izlediğini fark ettiğim ilk kişi Cami oluyor. Yüzünde tiksinti dolu bir ifade var ve bana sırtını dönmeden önce ağzından "Siktir git" kelimesi çıkıyor.

Güle güle, kaltak.

"Kazanacağını biliyordum," diyor Jocelyn kendini beğenmiş bir şekilde ve dikkatimi tekrar ona çekiyor.

"Öyle mi? Tanrı'ya şükür kendine güveniyordun, çünkü ben güvenmiyordum," diyorum ve onu tekrar öpüyorum, çünkü kendime engel olamıyorum.

"Seni yalancı. Bütün gece boyunca bu sahada kasıla kasıla gezindin," diye dalga geçiyor, gök mavisi gözleri parlıyor. "Zaten kazanmış gibi oynadın."

"Asla olmaz." Ben kaşlarımı çatıyorum ama o evet anlamında başını sallıyor. "Fark etmemiştim bile."

"Senin adına çok mutluyum." Sesi alçalıyor. "Seninle de gurur duyuyorum, D. Başardın."

"Evet, yaptım, değil mi?" Bir kez daha etrafıma bakıyorum, kendimi tüm dağın kralı gibi hissediyorum. Dünyanın tepesinde.

"Hey, iyi oyun kuzen."

Dönüp baktığımda Marty'nin orada durduğunu ve tebrik etmek için elini uzattığını görüyorum. Elini tutuyorum ve yıllar önce küçük bir çocukken yaptığımız karmaşık tokalaşmayı gerçekleştiriyoruz. Sanki birbirimizden hiç nefret etmemişiz gibi o kadar doğal bir şekilde bir araya geliyor ki gülmeye başlıyorum.

"Teşekkürler Marty," diyorum ona gülümseyerek. "Bunu senden duymak çok anlamlı."

"Evet. Son zamanlarda ışığı gördüm," diyor Marty, bakışları hemen yanımda duran Jocelyn'e kayıyor. "Bana birkaç şey anlattı."

Gülümsemem kayboluyor ve sesimi alçaltarak Marty'ye bir adım daha yaklaşıyorum. "Bunu Jos'un önünde söylediğimi düşünürsek pek bir şey ifade etmeyebilir ama yıllar boyunca sana nasıl davrandığım için kendimi ne kadar kötü hissettiğimi bilmen gerek."

"Biliyorum." Marty başını sallıyor, gülümsemesi biraz hüzünlü. "Liseye başladığımızdan beri bana hiç yuh demedin. Her şeyin Mateo tarafından kışkırtıldığını düşündüm."

"Bunda benim de payım var." Arkadaşlarım, ortaokuldayken Marty'ye zorbalık yapmamın çok komik olduğunu düşünüyorlardı. Ortaokul en kötüsüdür, size söyleyeyim.

Marty'nin o zaman nasıl hissettiğini ancak hayal edebilirim. "Evet, ve benden çoktan özür diledin."

"Ciddiyim," diyorum, elini tutup onu kendime doğru çekerek. "Seni çok özledim."

"Ben de seni özledim, ukala herif." Marty bana hızlıca sarılıyor ve yemin ederim, şu anda dünyamda her şey yolunda gibi geliyor. "Bu gece harika oynadın."

"Tony'nin partisine geliyor musun?" Ondan uzaklaşıp kolumu Jocelyn'in omzuna dolayarak soruyorum. "Gelmelisin."

"Olabilir. Bilmiyorum." Marty omuz silkiyor. "Göreceğiz."

Marty'nin omzunun ötesine bakıyorum ve annemle ailemizin geri kalanını uzaktan görüyorum, kenarda durmuş beni bekliyorlar sanırım ve onlara el sallıyorum. Onlar da bana el sallıyorlar ve ben de oraya gitmem gerektiğini

biliyorum.

Ama grubun arkasında duran Mateo'yu gördüğümde donup kalıyorum, yüz ifadesi sert, gülümsemesi acımasız.

Galibiyete rağmen, her şeye rağmen, korku geri geliyor. Kardeşimle uğraşırken hep hissettiğim o tanıdık, boktan duygu.

Onun burada ne işi var?

Göz göze geliyoruz ve Mateo parmağını silah doğrultur gibi bana doğrultuyor. Sanki beni vurmuş gibi parmağını havaya kaldırıyor ve sonra işaret parmağına üflüyor, gülümsemesi büyüyor.

Sonra dönüp uzaklaşıyor.

"Sonra görüşürüz çocuklar, tamam mı?" Marty az önce olanlardan habersiz, koşarak uzaklaşmadan önce omzuma bir tokat attı.

"Nereye gidiyor?" Omzumun üzerinden bakarak soruyorum.

"Erkek arkadaşı grupta çalışıyor, hatırladın mı? Muhtemelen onunla konuşacaktır," diye yanıtlıyor Jocelyn.

Mateo'nun hala ailemle birlikte orada durduğunu ve bakışlarının ikimize de kilitlendiğini gördüğümde huzursuzluk omurgamdan aşağı kayıyor. Jocelyn'in elini biraz fazla sıkı tutuyorum. "Hadi gidip aileme merhaba diyelim."

Onu neredeyse tarlada sürüklüyorum ve o da duruveriyor. Sorgulayan bir bakışla ona dönüyorum. "İyi misin?" diye soruyor. "Biraz solgun görünüyorsun."

Mateo az önce mezarımın üzerinden geçmiş gibi hissettim, ki bu aptalca, ama şu anda pençelerini içime batırmış olan ürkmüş hissime engel olamıyorum. Beni yakalamak için dışarı çıktı ve şimdi gecenin geri kalanında tehdit aramak için nöbet tutmak zorunda olduğumu hissediyorum.

Çünkü o öyle biri. Sağlığım için ölümcül bir tehdit.

"Ben iyiyim," diyorum Jocelyn'e, kocaman bir gülümsemeyi zorlayarak. "Sadece şu anda çok fazla şey var."

Bu yalan değil. Az önce olanlar biraz bunaltıcı. Her yerde yerel muhabirler var ve bir ekibin hızla bana yaklaştığını görüyorum. Biliyorum.

röportaj yapmak istiyorlar. Daha önce de yaptılar.

Jocelyn nazik bir gülümsemeyle "Hiçbir şey için endişelenme," diye teşvik ediyor. "Keyfini çıkar Diego. Bu önemli bir gece."

Söylediklerinin doğru olduğunu biliyorum ama kara bir bulut gibi üzerime çöken ve gittiğim her yerde beni takip eden endişeyle mücadele etmek zor. Yavaş ama emin adımlarla iyi ruh halimi yiyip bitiriyor. Sahada, tribünlerde Mateo'nun varlığını hissedebiliyorum. Onu görmesem de hala burada olduğunu hissedebiliyorum ve acaba pusuya yatmış bekliyor mu diye merak ediyorum.

Acaba sahip olduğum son mutluluk kırıntısını da elimden almak için elinden geleni mi yapıyor? Onu göremediğimi düşünürsek, bunu şimdiden ne kadar iyi yaptığına bak.

Burada olduğunu bilmek bile beni o kadar etkiliyor. Ondan nefret ediyorum. Eminim o da benden nefret ediyordur.

YEDİ

JOCELYN

Maçtan, röportajlardan ve tüm tebriklerden UZUN BİR SÜRE SONRA, Diego ve ben nihayet Tony Sorrento'nun evine birlikte vardık. Liseden ayrılmadan önce Sam'i bizimle gelmesi için ikna etmeye çalıştım ama yorgun olduğunu söyleyerek vazgeçti. Ona gerçekten inanmadım. Bence bunun Diego'yla tekrar birlikte olmamı açıkça onaylamamasıyla daha çok ilgisi var.

Gerçi resmi falan da değiliz.

Samantha'nın benim çıkarlarımı gözettiğini biliyorum ve bunu takdir ediyorum. Gerçekten minnettarım. Ama ne yaptığım beni ilgilendirir. Onunla tekrar bir araya gelmek için onun onayına ihtiyacım yok. Ayrıca, o benim bebeğimin babası. İnsanlar tekrar birlikte olmamızı istemez mi?

Öyle olursak aslında küçük bir aile olabiliriz. Bu da kalbimi sıcacık duygularla dolduruyor.

Tony'nin ön verandasına giden kaldırıma çıkarken Diego bana "Yorgunum," diyor. El eleyiz ve bu hem tanıdık hem de yeni bir his. O mükemmel değil, ben de değilim ama konuşmalarımız sayesinde onu birkaç gün öncesine göre çok daha iyi anladığımı hissediyorum. Ve ailesiyle vakit geçirdiğim için. Hayatının *gerçekte* nasıl olduğunu görmek.

"Eminim. Çok sıkı oynadın," diyorum elini sıkarak.

"Bunun daha çok dün gece birinin beni oldukça geç saatlere kadar ayakta tutmasıyla ilgisi var." Sırıttıyor.

Yüzüm kızardı.

"Dün gece şikayet etmiyordun," diye takılıyorum ona.

Beni kendine çekerken gözleri bir şekilde daha da kararıyor, kolunu belime doluyor ve kalkık dudaklarıma bir öpücük bırakıyor. "Sen de öyle," diye mırıldanıyor.

Göğsünü itiyorum ve o da gülerek birkaç tökezleme adımı geri atıyor. Yakışıklı yüzündeki neşeyi görünce kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor ve bu anı yakalamak istiyorum. Onu şişeleyip sonsuza dek saklamak istiyorum, böylece nasıl bir his olduğunu asla unutmayacağım.

Diego ve takımın geri kalanının muhteşem oyununu izlemek. Kazandıklarında içlerinden yayılan saf mutluluk. Takım maç sonu ritüelini yerine getirip kaskları ellerinde tribünlerin önünde durduğunda ve aynı anda "Teşekkürler!" diye bağıldıklarında topluluğun onları ayakta alkışlaması ve onaylaması.

Unutulmayacak bir andı ve ağladığımı söylemekten utanmıyorum.

"Saldırıya hazır mısınız?" Verandanın merdivenlerinden çıkarken Diego'ya soruyorum. "Ne demek istiyorsun?" diye soruyor kaşlarını çatarak.

Öne uzanıp kapıyı açıyorum. İçeri girdiğimizde insanlar Diego'yu görür görmez, sanki memleketin kahramanıymış gibi herkes onun peşine düşüyor, ki kesinlikle öyle, Jake'in hemen arkasında.

Tony'nin evinin içinde bir sürü insan dolaşıyor ama partinin aslında her zamanki gibi arka bahçede olduğunu biliyorum. Diego'nun elini bırakıyorum ve mutfaktan geçip arka kapıdan çıkıyorum, tanıdığım insanlara el sallıyorum. Aralarında birkaç dakika önce erkek arkadaşıyla oraya geldiğini söyleyen Ava'nın da olduğu bazılarıyla kucaklaşıyorum.

Ava ve Eli'den ayrıldıktan sonra Tony'nin eve yakın bir yerde tek başına durduğunu görüyorum, elinde bir bira ve yüzünde memnun bir ifadeyle dışarıdaki herkesi inceliyor.

"Jos." Beni fark ettiğinde bira şişesini bana doğru uzatıyor. "Gelebildiğine sevindim, bebeğim."

Ha. Bana bebeğim dedi. Bence çoktan sarhoş olmuş olabilir.

"Sorrento'daki bir partiyi her zaman takdir etmişimdir," diye takılıyorum ona, omzumu üst koluna çarparak. Jake ya da Diego kadar uzun boylu değil ama zayıf ve kaslı, sert yüz hatları dolgun bir ağız ve sıcak kahverengi gözlerle dengelenmiş. Kesinlikle çekici, ama aynı zamanda çok yoğun. O ve tatlı utangaç Sophie benim gözümde bir çift olarak pek uyuşmuyorlar, ama işe yarıyor gibi görünüyorlar.

Ve tatlı Sophie'den bahsetmişken.

"Kız arkadaşın nerede?" Etrafıma bakıp sarışın kafasını ararken soruyorum.

"Partiye gelemedi. Yarın oldukça erken başlayacak bir dans yarışması var," diyor birasından bir yudum almadan önce.

"Onun yarışmasını izleyecek misin?"

"Beni orada hiç istemiyor," diyor omuz silkerek. "Utanmaktan ve benim ne düşünebileceğimden endişeleniyor."

"Onu izlersen neden utansın ki?" Onu dans ederken gördüm. Yıllar boyunca çeşitli dans yarışmalarında yer aldığı YouTube videoları var ve bir şekilde yakın zamanda bunlara rastladım. Çok güzel ve zarif bir dansçı.

"Bilmiyorum. Utangaçtır." Bir omuz silkme daha. Birasından bir yudum daha içiyor, bu kez onu boşaltıyor. "Sanırım ayrılabiliriz."

Anonsu beni ürkütüyor ve kimse duymasın diye sesimi alçaltarak ona yaklaşıyorum. "Bunu neden söyledin?"

"Cadılar Bayramı'ndan beri eskisi gibi değil. Ne oldu bilmiyorum. Çok meşgul. Sanırım ailesi benden nefret ediyor. Tüm ailemden nefret ediyorlar." Bana karanlık bir bakış gönderiyor ve gözlerinde parlayan acıyı görüyorum.

Tony'nin ailesi hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Düpedüz gizemliler. Hiç ortalıkta olmazlar. Erkek ya da kız kardeşi olup olmadığını bile bilmiyorum. Daha önce hiç

herhangi biriyle okula. Sanırım tek çocuk ama belki de en küçükleridir? Dürüst olmak gerekirse bilmiyorum. Biz ilkokuldayken buraya taşındı. Sanırım beşinci sınıftaydık. Yoksa altıncı mıydı?

"Senden ayrılması için onu cesaretlendirmezler, değil mi?" Ona sordum.

"Bilmiyorum. Daha garip şeyler de oldu, haksız mıyım?" Bana kara bir kaş kaldırıyor ve yanaklarımın hafifçe ısındığını hissedebiliyorum. "Bu arada nasıl hissediyorsun? Diego'nun seni de yanında getirdiğini duydum. Siz ikiniz tekrar birlikte misiniz?"

Sorusunu duymazdan gelerek, "Vay canına, laf çabuk yayılıyor. Daha yeni geldik." Bakışlarımı arka bahçede, dışarıdaki çok sayıda insanın üzerinde gezdiriyorum. Bu gece dondurucu bir soğuk var ve Tony birkaç tane ısıtıcı çalıştırıyor ama hemen yanında durmadığınız sürece soğuğu kesmeye yetmiyor. Pek çok insan kalın paltolar ve şapkalar giymiş, eldivenli elleriyle içeceklerini tutuyor.

İnsanlar parti için her şeyi yapar.

"Gecenin konuşması siz ikinizsiniz. Bu ve tabii ki hepimizin beklediği ama söylemek istemediğimiz galibiyet. Kendimizi lanetlemek istemedik." Tony gülüyor. "Kazanacağımızı iliklerime kadar hissetmeme rağmen, hala bunun gerçekleştiğine inanamıyorum."

"İnanılmazdı. Hak etmiştim," diyorum. "Üniversitede futbol oynayacak mısın?"

"Bilmiyorum." Yine lakayt bir omuz silkme. Sanki bu onun özel hareketi gibi. "İyi biriyim ama Diego Garcia değilim. Ve kesinlikle bir Jake Callahan değilim."

"Kim?"

"O kendi liginde," diye onaylıyor Tony, bakışları Jake'in yakınlardaki bir açık hava kanepesinde oturduğu yere gidiyor, etraflarını saran grupla konuşurken kız arkadaşı kolunun altında sallanıyor. Bir kral ve sarayı. "Kendi başına bir şeyler yapmaya devam edecek."

"Diego da kendisiyle bir şeyler yapmak istiyor," diyorum. Tony bana bakıyor. "Futbolla. Üniversitede oynamak istiyor. Umutsuzca."

"Biliyorum. Yakın zamana kadar hep bundan bahsederdi." Tony devam etmeden önce tereddüt ediyor. "Peki ya bebek? Ya sen?"

Tony'nin hiçbir şey olmamış gibi davranmamasını seviyorum. Sadece durumumuzla yüzleşiyor. "Diego'nun üniversiteye gitmesini engellemeyeceğim. O Fresno State'e gitmek istiyor. Ben de öyle. Umarım ikimiz de oraya gireriz."

"Fresno State'e birlikte mi gideceksiniz? Birlikte mi?"

Gülüyorum. Şu anda dedikodu yapan bir ortaokul çocuğu gibi konuşuyor. "Bunu *birlikte* planlamadık. Daha çok son planlarımız çakıştı."

"İkiniz için de ne kadar kullanışlı." Hızlı bir tereddüt daha. "Peki siz ikiniz şimdi gerçekten birlikte misiniz?"

"Ne olduğumuzu bilmiyorum ama artık birbirimize kızgın değiliz." Arka kapı açılıyor ve Diego'nun içeri girmesini izliyorum, insanlar arkasından geliyor, birkaç kız da dahil olmak üzere hepsi onun dikkatini çekmek için yaygara koparıyor. Alt sınıflar. İçimdeki kıskançlık ateşini bastırıyorum, kendime o kızların hiçbirinin onun için önemli olmadığını söylüyorum. Bu gece onu her yerde takip edecekler. O da görünmez tacı takıyor, tıpkı Jake gibi.

Beni fark ettiği anda bize doğru ilerliyor ve içimi bir sevinç ürpertisi kaplıyor. Bana doğru attığı samimi gülümsemeyi gördüğümde kıskançlığım bir anda yok oluyor. O gülümseme bana ait.

Bu gece buradaki kimseyi umursamıyorum. Sadece beni.

Tony, "İkinizin bebek için bunu çözmeye çalışmanıza sevindim," diyor.

"Sadece bebek için değil," diyorum ona, Diego beni tutup kendine çekmeden ve uzun, görkemli bir öpücükle ağzını ağzıma bastırmadan hemen önce.

Herkes *ooooh* sesleri çıkarmaya başlıyor ve ben kızarak onu itiyorum. O gülüyor. Beni geri çekti ve tekrar öptü.

"Bilmiyorsanız diye söylüyorum," diye bağırarak bana sarılınca arka bahçedeki hemen hemen herkes sustu. "Jocelyn ve ben tekrar birlikteyiz."

Bir alkış tufanı kopuyor, sanki sahnedeymişiz ve bir performans sergiliyormuşuz gibi. Bizi şüpheci ifadelerle izleyen birkaç kişi var ve hatta birkaç göz devirmesi bile yakalıyorum. Bunu daha önce de görmüşlerdi. *Bizi* daha önce de böyle görmüşlerdi.

Ve uzun süre dayanamayacağımızı

düşünüyorlar. Umarım yanıldıklarını kanıtlarız.

Birisi "İyi şanslar!" diye bağıyor ve Diego'nun yüzünde bir anlık bir öfke parıltısı görüyorum, sonra bunu düzelterek sahte bir gülümseme takınıyor.

"Hey, bunu yüzüme söyle!" diye sesleniyor, ses tonu aldatıcı bir şekilde dostça. Ondan bir adım uzaklaşıp Tony'ye yaklaşıyorum.

Diego'nun bu gece çatışmacı olduğunu görmek istemiyorum ama bazen kendini tutamıyor gibi.

İnsan kümesi içinde alçak bir mırıltı başlıyor, sonra kalabalık dağılıyor ve Diego'nun kardeşi dışarı çıkıyor. Onu son gördüğümünden çok daha iyi görünüyordu, ki bu sadece yirmi dört saatten biraz daha uzun bir süre önceydi. Kot pantolon ve siyah kapüşonlu bir tişört giymiş, koyu renk saçları geriye taranmış, yüzü tıraş edilmiş. Uyanık görünüyor. Neredeyse yakışıklı. Diego ve kardeşi aslında birbirlerine çok benziyorlar.

Mateo, Diego'nun tam önünde durduğunda, "İşte buradayım," diyor, "bunu yüzüne karşı söylüyorum. İyi şanslar, seni aptal herif." Mateo gülerek etrafına bakınır. "Bana bak. Ben bir şairim."

Diego'nun elleri iki yanında yumruk haline gelir ve yüksek sesle nefes verir, ancak bunun dışında tek kelime etmez.

"Söyleyecek bir şey yok, ha? Belki de doğruyu söylediğimi bildiğin içindir? Bunların hepsi saçmalık Diego ve sen de bunu biliyorsun. Hepsi senin kışını kutluyor ama bu geceki maçın gerçek kahramanı Callahan. O adam *dokunulmaz*." diyor Mateo.

Kalabalık şimdi sessiz. Hepsi bunu duymak, Garcia kardeşlerin şovuna tanık olmak istiyor ve Diego için kalbim gerçekten kırılıyor. Bu kimsenin hak etmediği bir aşağılanma.

"Sen sadece onun atışlarını yakalayabilen şanslı bir pisliksin. Yani, lanet olsun. Kim yakalayamaz ki? İsabeti eşi benzeri görülmemiş. NFL'e gideceği kesin, özellikle de bir dahi olarak. Drew Callahan'ın baban olması işe yarıyor. Peki sen ne yapacaksın? Bir ya da iki sezon Fresno Community College'da mı oynayacaksın? Sakatlanmamak için dua edeceksin ve belki Fresno State'e transfer olduğunda seni bir Bulldog olarak kabul ederler? Tabii üniversitede yeterince uzun kalmayı başarabilirsen." Mateo alay ediyor.

Biri öksürür ama onun dışında kimse tek kelime etmez.

"Sadece kıskanıyorsun," diye çıkışıyor Diego, sesi tıpkı ağabeyininki gibi alaycı. "Hiçbir şey olamadığın için kıskanıyorsun. Kokainman bir ezik olduğun için kıskanıyorsun. Kimsenin seni sevmemesini ve sadece ağabeyim olduğun için sana tahammül eden arkadaşlarımla takılmak zorunda kalmanı ve bize alkol, ot ve insanların istediği diğer uyuşturuculardan alabilmeni *kıskanıyorum*. Tek sebep bu Mateo. Seni etraflarında istemelerinin tek sebebi. Kimse seni umursamıyor, ben bile."

"Siktir git," diye ısırtıyor Mateo, bir adım öne çıkıp göğsünü Diego'nunkine sürüyor. "Sadece arkadaşların burada olduğu için kendini cesur hissediyorsun. Yalnız olsaydık tek kelime bile etmezdin."

Endişe içime çöktü ve Tony'ye doğru döndüm.

"Onu kim davet etti?" Ben sordum. "Bunu durduracak mısın?"

"Herkes kapım açık. Kimsenin kapımdan içeri girmesini engellemem," diyor bana.

"Belki de yapmalısın," diye karşılık veriyorum.

Tony kardeşlere doğru ilerleyerek aralarına girmeye çalışır. Yerlerinden kımıldamadıkları için müdahale etmek zorlaşır. "Neden ikiniz ayrılmıyorsunuz, tamam mı? Evimde kavga çıkmasını istemiyorum. Bu bir kutlama gecesi."

Mateo Tony'ye, "Senin de kutlamalarının da canı cehenneme," diyor, bakışları Diego'nunkilerden hiç ayrılmadan.

Tony'nin yüzündeki öfke açıkça belli oluyor. Sinirlendiğinde kimse onunla uğraşmak istemez. "Burası benim evim, pislik. Ne istersem onu yapar ve söylerim. Ve senin de buradan defolup gitmeni istiyorum."

"Oh, yani sana biraz içki ve kokain getirecek kadar iyiyim, ama şimdi siktirip gidebilir miyim?" Mateo başını sallıyor, tüm vücudu neredeyse düşmanca titreşiyor. "Sen nankör bir orospu çocuğusun, bunu biliyor muydun?"

Tony dişlerini sıkarak, "Senden bana bir bok getirmeni istemedim," dedi. "Ortaya çıkacağını bile bilmiyordum."

"Hey!"

Hepimiz döndüğümüzde Jake Callahan ve Eli Bennett'in bize doğru geldiğini, Jackson Rivers ve Caleb'in de arkalarından yürüdüğünü görüyoruz. Bir adım geri atıp birine çarpıyorum ve onun Hannah olduğunu görünce içim rahatlıyor.

Kolunu omuzlarıma doluyor ve beni şu anda daire şeklinde durmuş, birbirlerini sınırsız bir küçümsemeyle inceleyen çocuk grubundan uzaklaştırıyor. Gerilim çok yoğun. Testosteron hissediliyor. Bir kavga arıyorlar ve eminim Mateo da bunu yapmaya hevesli.

Tek bir yanlış hareketinde onu yok edecekler.

Jake, Mateo'nun tam önünde durarak, "Tony'nin istediğini yapmalı ve gitmelisin," dedi ve Diego'yu hafifçe yana itti. Eli, Jake'in yanında durmaktadır. Caleb ve Jackson da Diego ve Mateo'nun diğer tarafında duruyor, böylece iki kardeşin etrafı sarılmış oluyor. "Bela istemiyoruz Mateo."

Mateo kafasını çevirip hepsine ters ters bakarken adeta homurdanıyor. "Dünyanın size borçlu olduğunu sanan aptal genç orospu çocukları. Bekleyin biraz. Hepiniz kendinizinkini alacaksınız." Diego'yu işaret ediyor. "Özellikle de sen. Seninle işim bitmedi."

"Bunu söyleyip duruyorsun," diye alay ediyor Diego, kardeşinin bileğini tutup Mateo'nun elini yüzünden uzaklaştırarak. "Yine de hiçbir şey olmuyor."

"Oh, geliyor. Hiç beklemediğin bir anda." Mateo omzunun üzerinden bakıyor, bakışlarımız birleşiyor. Simsiyah gözlerinden yayıldığını gördüğüm saf kötülük karşısında irkiliyorum. "Dikkat et, küçük anne. Ben de senin için geliyorum."

Mateo'nun söylediği yanlış bir şeydi. Bir saniye önce hala ayaktaydı ve beni tehdit ettiği için kendinden memnun görünüyordu.

Bir sonraki hamlede yerdeydi, Diego tepesindeydi, kolu ağır çekimdeymiş gibi yukarı kalktı, hemen ardından hızla indirdi ve yumruğu Mateo'nun yüzüne geldi.

İnsanlar çılgılık atmaya başlar ve hepsi dağılır. Diego sallanmayı bırakmıyor. Adamların geri kalanı Diego'yu kardeşinin üzerinden indirmeye çalışıyor ama bu çok zor. Diego direniyor. Mateo ulumayı kesmiyor, burnundan kan akıyor ve durmadan küfrediyor. Sonunda Caleb ve Jake Diego'yu kardeşinin üzerinden kaldırıyor ve Jackson ile Eli Mateo'yu ayağa kaldırıyor. Mateo onları silkeliyor, çimenlere kan tükürmeden önce ikisine de pis pis bakıyor ve dudakları hırlamaya başlıyor.

Burnu şişmiş ve kanıyor, gözleri de şişmek üzereymiş gibi görünüyor. Ağzının köşesinde bir kesik var ve sürekli kan tükürüyor. Onu bu kadar hırpalanmış görünce, onun için üzülüyorum ama yine de üzülüyorum.

Bunu o istedi.

Diego'nun sürekli kızgın olduğunu sanırdım. Abisi bunu bambaşka bir seviyeye taşıyor.

Tony ona, "Defol buradan," der ve Mateo'yu kolundan tutup evin yan tarafına doğru sürükler. "Partiye başka bir yere gitmen gerek. Çok fazla sorun yaratıyorsun."

Tony onu götürürken Mateo, "Hepinizden nefret ediyorum," diye bağırıyor. "Umarım hepiniz cehenneme gidersiniz! Siktir git, Diego! Küçük orospunu da sikeyim!"

Diego, kardeşi gözden kaybolduğu anda bana doğru koşuyor, beni kollarıyla sarıyor ve tekrar tekrar *özür dilerim* diye fısıldıyor.

Ona sarılıyorum, herkes bizi yalnız bıraktığı için minnettarım. İnsanların bahçeye geri döndüğünü duyabiliyorum. Konuşmaların devam ettiğini duyuyorum. Müzik bile çalıyor. Kardeşler arasındaki küçük bir kavganın gecelerini mahvetmesine izin vermeyecekler.

Umarım kimse bize dikkat etmiyordur, ama bu muhtemelen hüsnükuruntu olur. Eminim birçoğu öyledir.

"İçeri girelim," diye önerdim, her ihtimale karşı.

Titreyen elimi tutuyor ve eve doğru ilerliyoruz. Birbirine bağlı ellerimize bakıyorum ve onun sıyrılmış eklemlerini görünce keskin bir nefes alıyorum. Onu hızlıca dolaştırıp yakındaki bir banyoya çekiyorum ve kapıyı kapatarak bizi herkesten uzaklaştırıyorum.

"Elini göreyim." Birbirine bağlı ellerimizi ışığa yaklaştırıyorum, parmak eklemlerindeki ve parmaklarındaki sıyrıkları ve şişlikleri görünce başımı sallıyorum. "Bu dövüştü mi? Yoksa oyundan mı?"

"Kavga. Ona vurabildiğim kadar sert vurdum," diyor Diego sıkıca. "Pişman da değilim, o yüzden bana nutuk çekmeye zahmet etmeyin."

Sesindeki öfkeyi görmezden geliyorum. Beni hedef almadığını biliyorum. Kardeşi yüzünden hâlâ öfkeli.

"Ona ciddi zarar verebilirdin. Ve kendine," diyorum. "Ve bunların hiçbirini geri alamazsın."

"Umurumda değil Jos. Ondan nefret ediyorum. Beni yakalamaya çalışıyor, anlamadığım bir tür intikam peşinde." Diego'nun sıkıntılı bakışları benimkilerle buluşuyor. "Ve seni tehdit edemeyeceği de kesin. O pisliğin ne dediğini duydun mu? Bunu yanına bırakamazdım."

"Onun için endişelenmiyorum," diye başlıyorum, her şeyi bir kenara bırakmaya hazırım ama Diego sözümü kesiyor.

"Onun için endişelenmelisiniz. Söylediklerini hafife almayın. O çok ciddi. Benden nefret ediyor ve bu yüzden senden de nefret ediyor. Benim için ne kadar önemli olduğunu ve bebeğime hamile olduğunu biliyor. *Siktir.*"

Diego aynaya dönüyor, iki elini saçlarına götürüyor ve hayal kırıklığı içinde saçlarını çekiştiriyor. "Ondan o kadar nefret ediyorum ki."

"Belki de polisleri aramalıyız," diye önerdim.

Aynada beni izliyor. "Bir bok yapmayacaklar. Ne yapabilirler ki? Parmaklarını sallayıp durmasını mı söyleyecekler? Tehdit etmek yasaları çiğnemek değildir."

"Ama birini dövmek öyle," diye hatırlatıyorum ona, sesim kısık.

Yüzünü bana dönüyor ve kollarını iki yanına indiriyor. "Bunu yapmamam gerektiğini mi söylüyorsun?"

"Bu kadar kontrolden çıkmamalıydın diyorum," diye nazikçe düzeltiyorum.

Diego beni kollarına alıyor, bakışlarımız birbirimizden hiç ayrılmıyor. O kadar yakın ki, hızla atan kalbini hissedebiliyorum. Beni incelerken bakışlarını dolduran çılgınca duyguyu görebiliyorum. "Seni tehdit ediyor, ona yapabileceklerimden ben sorumlu tutulmam. Onunla başa çıkabilirim. Sen başa çıkamazsın. Ve eğer şimdiye kadar anlamadıysan, sana neler olduğunu anlatayım. Sen benim her şeyimsin Jos. Benim için önemli olan her değerli, tek şey sensin ve taşıdığın bebek. Benim bebeğim."

"Bebeğimiz," diyorum küçük bir gülümsemeyle.

Yüzünde belli belirsiz bir gülümseme var ve bunu görmek insanı rahatlatıyor. "Doğru ya. Bebeğimiz. Benim çocuğuma hamilesin. Seninle uğraşırsa ne yaparım bilmiyorum. Eğer sana zarar verirse. Ve bebeğe."

Bu son sözler neredeyse boğuk bir şekilde söylendi.

"Bana zarar vermeyecek." Uzanıp Diego'nun alnındaki birkaç tutam siyah saçını itiyorum. "Beni korkutmuyor."

"Korkutmalı. Seni çok korkutmalı." Diego'nun sesi titriyor. "Beni çok korkuttuğunu biliyorum."

"Burada seni destekleyen herkes var," diye hatırlatıyorum ona, kalın, yumuşak saçlarını okşamaya devam ederken. "Ben de dahil. Sana zarar veremez."

"Eminim suratını dağıttığım için çok kızgındır. Herkesin önünde küçük düşürölmek onu muhtemelen çileden çıkarmıştır." Elimi yanağına koyduğumda Diego acımasızca gülümsüyor. "Aslında onu incitmek iyi hissettirdi. Bu beni kötü bir insan mı yapar?"

"Hayır, bu seni insan yapar. Seni o kadar uzun süre incitti ki, ona karşılık vermek istemen çok doğal." Parmak uçlarımda yükseliyorum ve ağzımı onunkine bastırıyorum. "Ama kardeşini her gördüğünde ona vurmaya devam edemezsin Diego."

"Yıllardır öyle ya da böyle beni incitti. Sözleriyle. Yumruklarıyla. Tekmeleriyle. Bana bir şeyler fırlatarak. Küçükken ailemin arabasının arka koltuğunda otururken beni çimdikledi. Babam hâlâ etrafımdayken." Diego yavaşça başını sallıyor. "Benden bu kadar nefret ediyor, peki ne için? Doğduğum için mi?"

Onu tekrar öpüyorum, sesindeki acıyı daha fazla duymak istemiyorum. Geceyi evimde geçirdiğinden beri içimde biriken kelimeleri söylemeye karar veriyorum.

"Seni seviyorum," diye fısıldıyorum ağzına karşı. "Seni çok seviyorum. Ve bebeğimizi seviyorum. Kardeşinle ilişkini kes. Onu bir daha görme. Onunla konuşma. Bunu kendin için yap. Akıl sağlığın için. Ve geleceğimiz için."

"Haklısın. Haklı olduğunu biliyorum." Beni kollarının arasına aldı ve bana sarıldı. "Ben de seni seviyorum Jos. O kadar çok seviyorum ki, canım yanıyor. Sana yaptığım her şey için çok özür dilerim. Ben bir aptalım."

Tekrar tekrar özür dilerken onu yakınımda tutuyorum. Onu rahatlatmaya çalışıyorum. Ve sadece ona sunduğum şeyin yeterli olmasını umuyorum.

SEKİZ

DIEGO

Uyuyabildiğim için uyuyorum, ayrıca dün gece olanlardan dolayı çok yorgunum. Her zamanki gibi komodinin üzerinden telefonumu alıp bildirimlerimi kontrol ediyorum. Snapchat mesaj bildirimi gecenin bir yarısı geldi. Ve bu...

Cami.

Tüm insanların.

Merak ettiğim için dün engelini kaldırdım, yani beni dava edin. Wyatt'ın soyunma odasındaki herkese onu terk ettiğini söylediğini duyduğumda, *bir sürü üzgün kız saçmalığı, ağladığı videolar ya da her neyse paylaşıp paylaşmadığını ya da kullandığı başka bir taktik olan bir erkeğe ihtiyacı olmayan bağımsız bir kadın* olup olmadığını görmek istedim.

Onun yerine hiçbir şey paylaşmamıştı, ki bunu tuhaf buldum. Kontrol ettim ve onu o kadar çabuk unuttum ki, onu tekrar engellemeyi de unuttum, bu da bana o mesajı gönderebildiği anlamına geliyor.

Neredeyse açmak istemiyorum.

Yine de var ve bu onun kışkırtıcı bir fotoğrafı. Kabarık, ayırık dudaklar. Büyük geyik gözleri. Üzerinde ince beyaz bir atlet, bolca ten ve göğüs dekoltesi var. Fotoğrafın üzerinde "*Seni özledim*" yazıyor.

Fotoğrafın ekran görüntüsünü alıp Jake'e gönderdim.

Bu boku özlüyor musun?

Arkadaşım saniyeler sonra cevap veriyor.

Hiç de değil. Neden ekran görüntüsü aldın ki? Senin yaptığını biliyor. Bildirimi aldı.

Sanki ne yaptığımı bilmesi umurumda da. Cevap bile vermedim.

O da bana hiç cevap vermiyor. Birkaç saniye sonra annem odama daldığında her şeyi unutuyorum, bana bakarken yüz ifadesi ateş saçıyor.

"Ellerini Mateo'nun üzerine koydun,"

diyor. Doğruluyorum, içimi endişe

kaplıyor. "O burada mı?"

"Hayır, bana yüzünün fotoğraflarını gönderdi ve hasardan senin sorumlu olduğunu söyledi. Burnunu kırmışsın." Odama girdi ve yatağımın kenarına yerleşti. "Canın her istediğinde kardeşini yumruklayamazsın Diego. Ailene el kaldırman doğru değil."

Gülmeye başladım. Histerik bir şekilde gülmeye. Dün geceki konuşmalar ve bağırışlar yüzünden boğazım kaşınıyor ve vücudum maçtan ve kavgadan dolayı ağrıyor. Bir de Tony'nin partisinden sonra onu eve götürdüğümde Jocelyn'le yaptığımız seks.

Büyük bir geceydi. Çok yorulmuş. Ve tabii ki Mateo annemle başımı belaya sokmaya çalışıyor. Olayı tersine çevirip beni kötü adam gibi göstermesine bayılıyorum.

İnanılır gibi değil.

"Bu gülünecek bir mesele değil," diye homurdanıyor annem.

"Biliyorum," diyorum kıkırdamalarımın arasında. "Kendi evinde olanları görmemen hiç de komik değil."

"Ne ima ediyorsun, hmm?" Kollarını kavuşturuyor, yüzünde çok iyi tanıdığım o inatçı ifade.

"Mateo'nun neredeyse doğduğum günden beri bana işkence ediyor olması."

Başını iki yana sallar. "Bu doğru değil."

"Evet, öyle. Kendimi bildim bileli beni incitiyor ve sana gelip bundan bahsettiğimde beni hep görmezden geliyordun. Ya da babamla veya Mateo'yla olan sorunlarına o kadar dalmıştın ki beni gerçekten dinlemiyordun."

Annem dudaklarını birbirine bastırıyor, bakışları düşmanca. "Bunun benim suçum olduğunu mu söylüyorsun? Mateo'nun sana yaptıklarının?"

Farkına varmak, yavaş bir uyanış gibi. Ya da ayağınız uykuya daldığında. O dikenli his tüm tenimde geziniyor.

Bunu söyleme şekli bana hep bildiğini düşündürdü.

Mateo'nun bana ne yaptığını her zaman biliyordu ve bunu durdurmak için hiçbir şey yapmadı.

"Yani biliyordun." Bu bir soru değil.

Kaşları birbirine yaklaşıyor. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Mateo'nun bunca yıldır bana ne yaptığını biliyor muydun?"

Hayır demeye başladı. Dudaklarının biçiminden anlıyorum ama s ö z ü n ü kesiyorum.

"Bana yalan söyleme anne. Söyle bana." Öne doğru eğilip omuzlarından tutuyorum ve kollarını yana indiriyor. "Yaptım. Biliyor muydun? *Biliyor muydun?*"

Tüm vücudu sarkmış gibi görünüyor ve onu ayakta tutmasaydım yere yığılıp kalabilir miydi diye merak ediyorum. "Şüphelerim vardı," diye itiraf ediyor.

Sanki ona dokunmak beni zehirliyormuş gibi ellerim ondan uzaklaşıyor. "Çık dışarı."

Arkasına yaslandı. "Az önce bana ne dedin sen?"

"Odamdan çık," diye ısırđım. "Şu anda sana bakmak istemiyorum."

Annem ayağa fırladı ve beni işaret etti. "Burası benim evim. Bana ne yapacağımı söyleyemezsin."

"Neden durdurmak için bir şey yapmadın, ha? Neden onu durdurmadın?" Bağıriyorum ve bağırmamdan nefret ediyor ama umurumda bile değil. Bu evde bildiğimiz tek şey bu. Bağırmak. Bağırmak. Suçlamalar. Öfke. Acı.

O nasıl bir anne ki, bir oğlunun diğerini incitmesine izin veriyor? Ailemin nesi var böyle?

"Daha yeni anladım!" Ellerini havaya kaldırdı. "Kendime Mateo'nun sana asla zarar vermeyeceğini söyleyip durdum."

"Beş yaşındayken bana ne yaptığını sana anlatmıştım," diye hatırlatıyorum ona. "Ne zaman bir şey yapsa sana anlatıp duruyordum ve sen beni başından savıyordun. Mateo'ya saçma sapan bir konuşma yapardın, sonra da ispiyoncu olduğum için bana *gerçekten* kötü bir şey yapardı. Ve sen bunu hiç durdurmadığın için, sonunda sana söylemeyi bıraktım."

Gözleri hafifçe açılıyor ama sonra söylediklerimi duymazdan geliyor. Tipik. "Çocukça şeylerdi. Birbirinizi dövmeye devam edemezsiniz. O artık bir yetişkin. Sen de yetişkin olmaya çok yakınsın. Sonra bir bakmışsınız polis olaya karışmış ve ikinizin de sabıkası var."

Ona sırtımı döndüm. Tek önemseddiği dış görünüş. İnsanların onun hakkında ne düşündüğü. Bir aile olarak bizim hakkımızda. Zaten dağılmış durumdayız. Daha fazla dağınık görünmemizi istemiyor.

Çok geç. Tam bir felaketiz.

"Beni yalnız bırakın," diye mırıldanıyorum, düşüncelerimle birdenbire ağırlaşan başımı eğerek.

Biliyordu ama bu konuda hiçbir şey yapmadı. Ta ki Şükran Günü'ne kadar ve o zaman bile çok geç olmuştu.

Bu onun sorunu. Her zaman çok geç kalıyor.

"Kardeşini evden kovdum," diyor arkamdan. "Benden başka ne istiyorsun bilmiyorum. Onunla başa çıkmak çok zor, bunu biliyorsun. Eminim geri gelecektir. Uzak kalamaz."

"Çünkü başka seçeneği yok. Başka bir yere gidemez." Ben de sıkışmış hissediyorum ve burası olmak istediğim son yer. "Onu kovmak zaten anlamsız. Geri dönecektir. Ve sen de onu geri alacaksın, çünkü söylediklerine inanmayı o kadar çok istiyorsun ki, onun bir yalancı ve hırsız olduğuna dair tüm bariz işaretleri görmezden geleceksin."

"Söylediklerine inandığımdan değil-"

"Saçmalık." Ona ters ters bakıyorum. "Her seferinde onun sözlerine kanıyorsun. Seni nasıl manipüle edeceğini biliyor ve sen de bunu çok kolaylaştırıyorsun. Seni küçük parmağında oynatıyor. En büyük oğlunun gerçekte nasıl bir pislik olduğunu görememen çok kötü."

"Sakın öyle söyleme." Sesi titriyor. "Bu

lanet olası doğru."

"Ve sakın bana küfretme. Buna izin vermeyeceğim."

Tekrar gülmeye başladım. "Bana küfretmeme izin vermiyorsun ama sevgili oğlunun diğer oğluna şiddet uygulamasına izin veriyorsun. Anladım. Önceliklerin gerçekten berbat, anne."

Bana bakakaldı. Annemi sersemletmek kolay değil ama görünüşe göre bunu başardım. "Anlamıyorsun," diye kekeliyor sonunda.

"Neyi anladın? Mateo'nun bir pislik olduğunu ve seni tamamen kontrolü altına aldığını mı? Ne yaparsam yapayım ya da ne söylersem söyleyeyim umursamayacağını, çünkü senin kendi gerçeğin, benim de kendi gerçeğim olduğunu mu?" Hiçbir şey söylemedi, ben de devam ettim. "Altı ay içinde baba olacağım. Liseden mezun olduğumda baba olmalıyım. Jos ve ben Şükran Günü'nde sana geldiğimizde desteğini istiyorduk. Ama siz bunu bize vermek istemediniz. Bizi bir sürü olumsuzlukla beslediniz ve sonra size söylediklerimizin hiçbir önemi yokmuş gibi işinize devam ettiniz."

Titriyor. Öfkeli. Garip bir şekilde sessiz.

"Ayrıca, iş bulamayan ve bütün gün içki ve ot içmeyi tercih eden yetişkin oğluna destek olmayı tercih edersin," diye ekliyorum, çünkü bu çok doğru.

"Sen de içki ve ot içmeyi seviyorsun," diye çıkıştı bana.

"Dün gece Tony'nin partisinde hiçbir şeye dokunmadım ve her türlü fırsatım vardı," diyorum ona, ama nedeninden emin değilim. Düşündüğünden daha iyi olduğumu ona kanıtlamak için mi?

En başta benim hakkımda bu kadar aşağılık düşünmesi acı verici.

"Eski kız arkadaşını hamile bırakmanı neden destekleyeyim ki? Daha liseyi bile bitirmedin! Kendini bu karmaşanın içine sen soktun," diye hatırlatıyor bana. "Kendini bundan nasıl kurtaracağını bulman gerekecek."

"Destegin için teşekkürler anne." Sırtımı ona dönerek yatağın üzerinde yan yattım. "Gidebilirsin."

Bir an sessiz kalıyor ve bir şey söylemeyi çok istediğini anlayabiliyorum ama söylemiyor.

Onun yerine odamdan çıkıyor, çarpan kapı beni zıplatıyor. Vücudumu bir top haline getiriyorum, kollarımı bükülmüş dizlerimin etrafına sarıyorum ve gözlerimi kapatıyorum.

Sikeyim böyle

işi. Herkesin

canı

cehenneme.

"Toplantıya çağırmak da neyin nesi?" Caleb, Tony'nin evine girdiğinde bana soruyor.

Yaklaşık bir saat kendime acıdıktan sonra Tony'ye mesaj attım ve gelip gelemeyeceğimi sordum. Evet dediğinde Caleb'a mesaj atıp bizimle orada buluşmasını istedim ve sonra Jake'e mesaj attım.

Dördümüz de Tony'nin oturma odasında oturuyoruz ve konuşmak isteyen ben olduğum için beklenti dolu bakışlarla beni izliyorlar.

"Annemin evinden taşınıyorum," diye duyuruyorum onlara. Hepsi birbirine bir bakış gönderdi. Önce Caleb bir şey söyledi. "Hemen şimdi mi?"

Başımı salladım. Annem daha yatak odamdan çıkmadan fikir uçup gitmişti. "Artık orada yaşayamam. Mateo pisliğin teki ve benim için geliyor. Her zaman benim için gelecek. Orada kendimi güvende hissetmiyorum. Onu kovsa da fark etmez. Geri gelecektir."

"Nerede yaşamak istiyorsun?" Caleb soruyor.

"Sanırım burada bir daire tutabilirim, okul yılının geri kalanını geçiririm ve sonra Fresno'ya taşınırım," diye açıklıyorum, ancak kira sözleşmesine nasıl hak kazanacağımdan yüzde yüz emin değilim. Depozito için param var ama yeterli mi? Ayrıca, tek başıma bir yere taşınmak birikimlerimi yok eder. "Bu bahardan başlayarak yaz boyunca tatil köyünde çalışacağım, sonra da okul için Fresno'ya taşınacağım. Paraya ihtiyacım olacak."

Bulabildiğim kadar paraya ihtiyacım olacak.

"Gerçekten kendi başına yaşamayı deneyecek misin?" Tony soruyor. "Bunu karşılayabilecek misin?"

"Belki Jocelyn benim yanıma taşınır ve kirayı paylaşıyoruz." Hepsi itiraz etmeye başladı ve ben elimi kaldırarak onları susturdum. "Eninde sonunda birlikte yaşamak zorunda kalacağız. Yakında bir bebeğimiz olacak."

"Bu konuyu onunla konuştun mu?" Jake soruyor.

"Henüz değil. Önce size danışmak istedim. Nasıl halledeceğimize dair fikirlerinizi almak istedim." Onlara daha önce annemle aramızda olanları anlattım. Mateo'ya karşı olan hislerimi zaten biliyorlar. Çok fazla ayrıntı bilmeseler de Mateo'nun yıllar boyunca bana neler yaptığını da.

Hiçbir zaman kendimi onlarla her şeyi paylaşmaya ikna edemedim.

Sözlerimi bitirdiğimde Jake, "Bunun iyi bir fikir olup olmadığını bilmiyorum," dedi ve kelimelerini çok dikkatli seçtiğini söyleyebilirim. İkimiz de asabi insanlarız ve geçmişte pek çok tartışmaya girdik.

Yine de her zaman birbirimize geri dönüyoruz.

"Pahalı olacak," diyor Tony onaylayarak. "Burada bile kira ucuz değil. Tam zamanlı çalışman ve okula gitmen gerekecek. Bu zor olacak."

"Jocelyn seninle yaşamak istiyor mu? İkiniz gerçekten yeniden birlikte misiniz?" Caleb soruyor.

"Evet." Bunu resmileştirmek için birbirimize bir şey söylediğimizden değil, ama hadi. Dün gece birbirimizi sevdiğimizi söyledik. İki gece üst üste seks yaptık. Bu bana tekrar birlikte olduğumuzu söylüyor. "Onun için ve bebek için doğru olanı yapmak istiyorum."

"Sorumluluklarını yerine getirmek istemene sevindim," diyor Jake. "Ama belki de -bilmiyorum- çok hızlı adım atıyor olabilirsin?"

"Sadece o evden siktir olup gitmek istiyorum." Volta atmaya başladım. Caleb ve Jake kanepede oturuyor, Tony de yatar koltukta. Yerleşemeyecek kadar enerji dolu olan benim. "Artık orada kalamam. Annem ne beni ne de bebeği umursuyor. Bize yardım etmek istemiyor. Mateo'yu Şükran Günü'nde evden kovmuş olabilir ama her zamanki gibi sinsice geri dönecektir. O da biliyordu."

"Neyi biliyordu?" Tony sorar.

Tony'nin devasa oturma odasının ortasında duruyorum. "Mateo'nun bunca yıldır bana işkence ettiğini biliyordu ve bunu durdurmak için bir kez bile bir şey yapmadı. *Biliyordu*. Bunu bana daha önce itiraf etti."

Hepsi sessiz. Muhtemelen benim için üzülüyorlar. Önemsedikleri için minnettarım ama bu bir Diego acıma partisi değil.

Bir plan yapmalı ve o evden bir an önce çıkmalıyım.

Jake sonunda, "Bu çok boktan," diyor ve yüzüne kazınmış acıyı ve sempatiyi görebiliyorum. Dostum, bu adamı seviyorum. "Özür dilerim, D."

"Evet, ben de üzgünüm," diye neredeyse tükürüyordum. "İşte bu yüzden ayrılmak istiyorum. Onunla birlikte yaşayamam. Beni hiç umursamıyor. Hiçbir zaman da olmadı."

"Belki o da Mateo'dan korkuyordur," diyor Tony. "Hiç ona şiddet uyguladığını gördün mü?"

"Hayır, çoğunlukla birbirlerine bağıyorlar," diyorum omuz silkerek. Ondan korkmuş gibi davranmıyor. Her zaman onun yüzünde.

"Size itiraf etmek istemediği daha fazla şey olabilir" diyor.

"Her neyse. Bu benim sorunum değil," diyorum hepsine göz gezdirerek. "Başka bir iş bulmam gerekiyor."

Tony kayıtsızca, "Buraya taşınmalısın," diyor.

Kaşlarımı çattım. "Ciddi misin sen?"

"Annem hiç evde olmuyor. Babam çoktan gitti. Burada kaldığının farkına bile varmazlar," diyor. "Benim yanıma taşın."

Kötü bir fikir değil ama...

"Yapamam."

"Aslında, belki de yapabilirsin," diyor Jake. "Ve eğer Tony teklif ediyorsa, yapmalısın. Eğer kendi lanet evinde güvende hissetmiyorsan, o zaman oradan çık. Tony'yle yaşa ve paranı biriktir ki bebek doğduğunda Jocelyn'le birlikte bir ev tutabilesin. Burada bir şey kiralamaya zahmet etme. Bunu yaparsan bu kasabadan asla ayrılamayabilirsin."

Jake haklı. Bölgede bir daire ya da dubleks bulur ve bebekle birlikte yerleşirsek üniversiteye gidemeyebiliriz. Beklemeye alırız, sonra da hiç gitmeyiz. Ve ben bunu riske atmak istemiyorum. Ne kendim ne de Jocelyn için.

Planlarımız var.

Rüyalar.

Ve bu kasaba için çok büyükler.

"Eğer Tony ile yaşamak istemiyorsan, bize taşınabilirsin. Bir sürü odamız var," diye devam ediyor Jake.

Aman be. Arkadaşım şu anda beni ağlatmaya çalışıyor, yemin ederim. Annemle yaptığım konuşma yüzünden zaten gerginim. Ve dün gece olanlar. Şükran Günü'nde. Son birkaç gün duygu yüklü geçti.

Caleb, "Sana yanıma taşınmanı teklif ederdim ama evimde fazla yerimiz yok," diyor ve bunda ciddi olduğunu biliyorum. Evet, Caleb okuldaki kızlar arasında bir oyuncu ve çoğu insan onu pek ciddiye almıyor ama içinde derinlere gömülü iyi bir kalbi var.

"Biliyorum dostum. Teşekkürler," diyorum Jake'e bakmadan önce. "Sana da teşekkürler. Ailenin beni tereddüt etmeden kabul edeceğini biliyorum."

"Yaparlardı. Bunu daha önce de yaptılar," diyor, ablası Autumn'un erkek arkadaşı Ash Davis'i kastederek. Ash'in de boktan bir ev hayatı vardı. Benimkinden daha kötü. Aynı mahallede büyüdük ama o uyuşturucu satıcıları ve eziklerle dolu o boktan apartman kompleksinde yaşıyordu.

Mateo'nun orada sık sık takıldığına eminim.

Neyse ki Ash Davis hayatını tamamen değiştirdi ve şu anda Fresno State'in yıldız oyun kurucusu. Ben birinci sınıftayken o son sınıfta olacak ve eğer girebilirim ve Davis'in attığı bir topu yakalayacak kadar şanslıysam, bu benim sezonum olacak.

Büyük ihtimalle ilk yılının çoğunu yedek kulübesinde geçireceğim ama insan hayal kurabilir.

Tony yine, "Benim yanıma taşın," dedi. "Bu evde tek başıma olmak berbat bir şey. Kedi bile benden kaçıyor."

"Kediniz mi var?" Tony ve ailesi bana evcil hayvan besleyecek tipler gibi gelmiyor.

"Evet. Annemindi. Ama şimdi beni seviyor çünkü onu günde iki kez besleyen tek kişi benim. Onun dışında kıcımdan uzak duruyor." Tony başını sallıyor.

Hepimiz kıkırdıyoruz ve bu odaya getirdiğim gerginliği biraz olsun azaltıyor. Tony'nin teklifi sayesinde içimdeki gerginlik yavaş yavaş dağılıyor.

"Emin misin?" Ona soruyorum, haddimi aşmak ya da varsayımda bulunmak istemiyorum. Bu büyük bir mesele. Tony ve ben arkadaşız ama hiçbir zaman yakın olmadık. Oldukça sessizdir ve birçok şeyi içine atar.

Gürültücü ve iğrenç olan ve her zaman kastetmediğim şeyler söyleyen benim. Tony kelimelerini dikkatli seçer. Muhtemelen ondan bir iki şey öğrenebilirim.

"Olumlu, kardeşim. Taşın. Misafir yatak odalarımızdan birini alabilirsin. Bu gece taşın. Orada yaşamaktan bu kadar nefret ediyorsan, fırsatın varken defol git," diyor.

Rahatlama göğsüme bir yumruk indiriyor ve bu odada oturan bu orospu çocuklarının her biri için minnettar hissederek yakındaki bir sandalyeye yığılıyorum. "Sizler en iyisisiniz. Ciddiyim. Bu yıl biraz boktan olduğumu biliyorum-"

"Sayılır mı?" Jake araya giriyor, iki kaşı da havaya kalkıyor.

"Siktir git," diyorum iyi huylu bir şekilde. "Ama cidden. Çok zor oldu. Sürekli bir şeyler oluyor. Bazılarını ben istedim, bazılarını ise kontrol edemiyorum. Hak etmiş olsam bile bana tamamen sırtınızı dönmediğiniz için mutluyum."

"Zor bir dönemden geçtiğini biliyorduk," diyor Tony, sesi alçak, ifadesi samimi. "Ve bunu anlıyoruz."

"Yanımdayız," diye ekliyor Caleb. "Her zaman yanımdayız."

Dikkatimi bir kez daha Tony'ye çevirirken sırtıtmaktan kendimi alamıyorum. "Bu öğleden sonra eşyalarımı taşımamın bir sakıncası yok değil mi?"

"Hiç de değil, kardeşim. Birlikte bekâr olabiliriz," diyor Tony gülerek.

"Peki ya annen?"

"İki ay sürececek bir Avrupa tatilinde, şaka değil. Geçen hafta ayrıldı. Noel için bile burada olmayacak," diye açıklıyor Tony, yüz ifadesi tamamen nötr. Sanki annesinin tatili bile onunla geçirmek istememesi onu hiç rahatsız etmiyormuş gibi.

Ailem beni delirtiyor ama en azından gerektiğinde birbirlerinin etrafında toplanıyorlar. Bazen. Tony'nin ailesi onu terk etti.

Ve bu her türlü berbat bir şey.

Bunu gelecekteki çocuğuma asla yapmayacağım. Müstakbel oğlum. Jocelyn'in erkek olacağını biliyorum. İliklerime kadar hissediyorum. Çocuğuma nezaketi öğreteceğim. Ve evimde zehirli davranışlara izin vermeyi reddediyorum.

Eğer bu Mateo'nun çocuğumu görmesine asla izin vermeyeceğim anlamına geliyorsa, o zaman benim için sorun yok.

İyiden de öte.

NINETEEN

JOCELYN

"ODAMA BAKIN." Diego kamerasını çeviriyor ve bana Tony Sorrento'nun evinde şu anda işgal ettiği kavernöz yatak odasını gösteriyor. "Ne düşünüyorsun?"

"Büyük bir şey."

"O da öyle dedi." Kendi kendine gülüyor ve ben de gülümsüyorum. Birkaç dakika önce beni aradı, Tony'nin evine vardığını ve eşyalarının çoğunu yanında getirdiğini söyledi.

Tony'nin yanına taşındığına inanamıyorum ama sanırım mantıklı. Diego daha önce annesiyle büyük bir kavga ettiğini ve oraya geri dönemeyeceğini açıkladı. Ona güvenmiyor. Kimseye güvenmediğini söyledi.

Ben hariç.

Ve tabii ki, bu itiraf tüm o eski duyguları geri getirdi. Tüm dünyasının ben olduğumu söylediğinde bana uyguladığı baskıyı. Onu seviyorum, ama biri senden başka hiçbir şeyin önemli olmadığını söylediğinde? Bu biraz korkutucu.

En azından benim için öyle.

"Ha ha." Ona gözlerimi devirirken yakalamak için tam zamanında kamerayı geri çeviriyor, bu da onun daha çok kıkırdamasına neden oluyor. "Annenle nasıl gitti? Taşınmana nasıl tepki verdi?"

"Umursamadı bile." Başını sallayarak umursamaz bir ses çıkardı. "Eğer taşınırsam, bu kadar olduğunu söyledi. Tekrar taşınmama izin vermeyecek. Saçmaladığını biliyorum çünkü Mateo'nun şu anda bile orada kaldığından eminim. Eşyalarımı taşıırken onu arka bahçede gizlenirken gördüğümü sanmıştım ama belki de öyle değildir."

Ailesiyle olan ilişkisi için kalbim acıyor. Tahmin ettiğimden çok daha kötüymüş. "Sadece üzgün. Eminim her şey dağılıyormuş gibi hissediyordur."

"Her zaman üzgündür. Mobilya almama bile izin vermedi. İhtiyacım olduğundan değil. Bu oda tamamen mobilyalı ve eşyalar benimkilerden daha iyi. Yine de sanırım birlikte yaşamaya başladığımızda, her şeye baştan başlamam ve bizim için yeni mobilyalar bulmam gerekecek."

Kaşlarımı çatıyorum. "Birlikte *yaşamaya* başladığımızda mı?"

"Şey, evet. Üniversiteye gittiğimizde. Bebeği büyütmek için birlikte yaşamalıyız, değil mi?" Kaşlarını kaldırdı.

"Oh." Bu planımın bir parçası değildi. Diego'nun yanına taşınmayı düşünmedim bile. Aramızdaki her şey hâlâ çok yeni ve kırılgan.

Şimdi kaşlarını çatıyor. "Bu planının bir parçası değil miydi?"

"Sanırım bunu hiç düşünmedim." Ayrıldığımızda, bunu tek başıma yaptığımı düşünmüştüm. Bekar anne Jocelyn.

Hala bekar anne Jocelyn modundayım.

"Sana yardım edeceğim," diyor kararlı bir şekilde. "Ve birlikte yaşamamızı istiyorum. Sonunda evlenebiliriz."

Oh. Kahretsin. *Evli misin?*

Bu küçük bombayı görmezden gelmeye karar verdim.

"Okul aracılığıyla uygun fiyatlı ev bulabilirim." Bu hafta sonu biraz konut araştırması yapmayı planlıyordum.

"Öyle mi? Bu harika olurdu. Nasıl bir anlaşma bulabilirsen bul, ihtiyacımız var," diyor yatağa yığılırken. "Kahretsin, bu yatak çok sert. Yemin ederim, doğduğumdan beri aynı yatağı kullanıyorum."

Konuyu değiştirmek isteyerek, "Ailem bu akşam eve geliyor," diyorum. Annem bu sabah ben daha uyanmadan erkenden mesaj atmış ve büyükannemle büyükbabamın evinden ayrıldıklarını bildirmiş. Yol çok uzun olduğu için geç saatlere kadar varamayacaklarını biliyorum.

"Öyle mi? Bu biraz kötü oldu ama artık orada yalnız kalmayacağına sevindim. Daha sonra çalışmak zorundayım, yoksa sana gelirdim." Gülümsüyor ve bu gülümseme bana dün gece yaptıklarımızı hatırlatan hınzır bir vaatle dolu.

Her nasılsa, aramızdaki seks daha iyi. Sanırım bunun sebebi uğraştığım hormon dalgası. Sanki sürekli onu arzuluyorum ve bu konuda utangaç da değilim.

"Bana çalışmak zorunda olduğunu söylediğini hatırlıyorum," diyorum, ağzımı abartılı bir surat ifadesi haline getirerek. "Sanırım beklemek ve Pazartesi günü okulda görüşmek zorundayız."

"Peki ya yarın?"

"Yarın İngilizce ödevim var." Ugh. Son dakikaya kadar ertelediğim için başıma bunlar geliyor. "Ve üniversite başvurularımı bitirmeliyim. Son teslim tarihi 30th."

"Benimkini çoktan gönderdim. Bayan Chavez bana yardım etti." Okuldaki danışmanlardan biri.

"Bu rahatlatıcı olmalı," diyorum. "Keşke bana yardım etseydi."

"O harika biri. Her zaman bana göz kulak oluyor. Birine ihtiyacım var. Annemin kesinlikle umurunda değil." Son cümle fazladan tiksintiyle doludur.

"Annenin umurunda," diyorum, bu konuya nasıl yaklaşmam gerektiğinden emin değilim. Ailesinin durumu hakkında çok düşündüm ve annesine karşı daha bağışlayıcı olmaya çalışıyorum. Oğullarıyla uğraşmak ve aralarındaki sürekli mücadele kolay olmasa gerek. "Sanırım ikiniz arasında kalmış durumda. Sen ve Mateo."

"Her neyse. Her zaman onun tarafını tutacaktır."

"Şükran Günü'nde yapmadı," diye hatırlatıyorum.

"Çünkü bana ne yaptığı o kadar belliydi ki. Orosu çocuğu beni herkesin önünde itti" diyor, sanki orada değilmişim ve tanık olmamışım gibi.

Ben sadece sonunu gördüm. İkimiz de aynı anda omuzlarımızın üzerinden baktık, Marty ve ben Mateo'nun yüzündeki kötü niyetli ifadeye bakarken nefes nefese kaldık, elleri hala itme hareketindeydi. Diego yere yuvarlandığında bakışlarını dolduran saf memnuniyet. Korkunçtu.

Ve Diego yıllardır bu tür davranışlarla uğraşıyor.

"Bebeğin önünde böyle küfredecek misin?" Kaşlarımı kaldırarak soruyorum, dudaklarım hafif bir gülümsemeyle kıvrılıyor.

Bu konuşmayı hafifletmeye çalışıyorum. Mateo'nun ona yaptıklarını tekrar anlatmamıza gerek yok.

"Evet." Diego omuz silkiyor, yüzünde meydan okuyan bir ifade var. "Oğlum aldırılmaz."

"Yani ona iğne yapmaya çalışan doktora *seni sikeyim* dediğinde, bunu sorun etmeyecek misin?" Şimdi tamamen alay ediyorum.

"Eğer bu kadar gençken kendini savunacaksa, benim için sorun yok." O gülüyor, ben de gülüyorum.

"Ne söylediğimize dikkat etmeliyiz. Kardeşlerim küçükken tam bir papağandı. Annemle babamın söylediği her kötü kelimeyi tekrarladılar." Sanki onlar da bu kelimelerin tabu olduğunu biliyorlarmış gibi.

"Merak etmeyin. Ağzıma dikkat edeceğim. Gerektiğinde nasıl yapacağımı biliyorum." İçini çekti. "İşe gitmek için hazırlanmalıyım."

"Tamam. Gitmene izin vereceğim." Gülümsedim. "Senin adına sevindim."

"Ben de mutluyum. Oradan çıkmam gerekiyordu. Tony iyi biri. Düşündüğümünden daha havalı." Diego gülüyor. "Bu ev harika. Ve şimdi neredeyse komşun sayılırım."

"Evet, öylesin." Başımı yana eğiyorum. "Bu gece seni özleyeceğim."

"Ben de seni özleyeceğim. Seni hep özlüyorum. İşten çıktıktan sonra sana mesaj atarım, tamam mı?"

"Tamam. Hoşça kal." Ona el sallıyorum.

"Seni seviyorum. Bye." Onu sevdiğimi söyleyemeden aramayı sonlandırıyor, ama sorun değil. Onu sevdiğimi biliyor.

Diego'nun üniversite başvurularını çoktan yapmış olmasından ilham alarak ben de kendiminkiler üzerinde çalışmaya karar verdim. Annem başvuru ücretlerini göz önünde bulundurarak üç okula başvurabileceğimi söyledi, ancak ikimiz de Fresno State'ten başka bir yere gitmeyeceğimizi biliyoruz. Bir hevesle, birkaç tanesini daha denemeye karar verdim. Sadece kendimi daha iyi hissetmek için. Daha iyi şanslara ihtiyacım var. Ya Fresno State'e giremezsem ama San Jose'ye girersem? Ya da Chico'ya?

Tek gerçek seçeneğime girememe düşüncesine katlanamıyorum, bu yüzden bunu doğrudan beynimden dışarı itiyorum. Gerçekten başka seçeneğim yok. Eğer giremezsem, o zaman benim için devlet üniversitesi olacak ve bununla da başa çıkabilirim. Sadece... Tam bir üniversite deneyimi yaşamak istiyorum. Liseye başladığımdan beri istiyorum.

Güz dönemi başladığında anne olacağınızı düşünüürsek, bu nasıl olacak?

Sanırım kız öğrenci birliğine katılmayacağım. Zaten hiçbir beni istemez. Belki Fresno State'te voleybol oynayabilirim ama takım için yeterince iyi miyim bilmiyorum. Ve bu çok zamanımı alır, o zamana kadar anne olacağımı düşünüürsek hiç zamanım olmayacak.

Diego'nun birlikte yaşamamızı istediğini söylemesi beni korkuttu. Üniversitedeki ilk yılımda hiçbir yere taşınma planım yoktu. Burada kalmayı planlamamın tek sebebi annemdi. Bebeğe bakması için ona ihtiyacım var, o da bakacağını söyledi. Ama ben hâlâ evde yaşıyorum ve okula gitmek için Fresno'ya gidiyorum.

Bu işi nasıl yapacağım? Fresno biraz uzak. Tek yön en az bir saat. Ne için gidiş-dönüş iki saat yol gideceğim? Günde birkaç ders için mi? Belki tüm derslerimi Salı gününe ayarlayabilirim.

Pazartesi, arşamba ve Cuma günleri okula gitmek zorunda kalmayacağım.

Ancak ders programını tamamen kontrol edemiyorum çünkü her Şey derslerin uygunluğuna bağlı ve birinci sınıf ğrencisi olduğum için bunun benim için bu kadar kolay olacağından Őpheliyim. Bu zor olacak. Bebek olmasaydı da zor olurdu.

Bir i çekiyorum ve omuzlarım yenilgiyle kyor. Belki de buradaki devlet niversitesine gitmeliyim. Kampüs küçük ve sunabilecekleri çok fazla ders yok, ama kesinlikle bunu başarabilirim. Bir bebeğe bakarken birkaç genel eğitim dersine kaydolabilirim. Bebek büyüdüğünde başka bir niversiteye geçiş yapabilirim. Belki hayalimdeki niversiteye bile.

İşte yine Diego'suz bir gelecek hayal ediyorum. Buna o kadar alıştım ki, vites değiştirmek ve planları değiştirmek zor geliyor. Bebeğin hayatının bir parçası olmak istediği için heyecanlanmalıyım. Hayatımın bir parçası olmak istediği için. Onu seviyorum. Gerçekten seviyorum. Ve onun da beni sevdiğini biliyorum.

Ama bu işi gerçekten başarabilir miyiz?

Düşüncelerimin az önce yaptığım gibi kontrolden çıkmasına izin vermek yerine duş almaya karar verdim. Saçımı kurutmaya. Kıvırıyorum. Üniversite başvurularımı bitirmem ya da en azından Pazartesi gece yarısı İngilizce dersinde vermem gereken kompozisyon üzerinde çalışmaya başlamam gerektiğini bildiğim halde dizüstü bilgisayarımdan kaçıyorum. Tatil boyunca bize dev veren tek ğretmen o ve bu yüzden ondan nefret ediyorum.

Saçımı kıvırmayı bitirdiğimde, biraz rimel sürmeye karar verdim. Biraz da dudak parlaticısı. Aynada kendime bakarken iyi göründüğümü fark ediyorum. Yüzüm daha dolgun ama kötü görünmüyor. Cildim temiz. Yaşadığım onca stres ve endişeye rağmen haftalardır sivilcem çıkmadı. Diego ile aramız dzeldiğine göre ben de o kadar solgun ve hastalıklı grnmyorum.

Aslında, oldukça iyi görünüyorum.

Telefonumu alıp oturma odasına gidiyorum ve Noel ağacının yanında fotoğraf çekmeye başlıyorum. Bir sürü selfie çekiyorum, neredeyse hepsinden nefret ediyorum, ta ki

Sonunda her şeyin iyi görüldüğü bir fotoğraf çektim. Bu benim en sevdiğim açı ve gülümsemem, saçlarım, arka planda parlayan ağaç ışıkları, bunu seviyorum.

Tam bir kaleci. Instagram'a layık.

Instagram'ı açıyorum, başlığım üzerinde çalışıyorum ve birkaç fotoğraf gönderiyorum, en iyisiyle başlıyorum ve gözlerim kapalı ve ağzım garip bir gülümsemeye dönüşmüş komik bir fotoğrafla bitiriyorum.

Sezona hazır olun! Tüm iyi şeyler bekleyenlerin başına gelir. #itsmytime

Paylaşımı yapıyorum, sonra görseli hikayelerimde de paylaşıyorum, çünkü ne olursa olsun. Kim olduğumdan ya da başıma gelenlerden korkmadığımı herkesin bilmesini istiyorum. Yani hamileyim. Ne olmuş yani? Hâlâ lise son sınıf öğrencisiyim ve bu hamilelik yüzünden dünyamın sona ereceğine inanmıyorum.

Hemen bir sürü beğeni ve yorum alıyorum. Beni gülümsetiyorlar.

Muhteşem kız!

Marley: **Hottie**

Çok güzelsin Jake. İyi

görünüyorsun J. Sophie:

Saçların! Bayıldım Caleb:

Lanet kadın

Senin gibi olmak istiyorum!

Ateşli AF. Kız arkadaşımın bu yorumu görmesine izin verme.

Çok geç! Gördüm!

ÇILDIRDIM. Bu tam da ihtiyacım olan ruh hali güçlendiricisiydi.

Telefonumu bir kenara bırakarak CSU üniversite başvurusuna geri döndüm ve birkaç dakika içinde bitirdim. Tüm o ertelemeler, aslında oldukça kolaydı. Daha sonra İngilizce ödevini yapmaya karar veriyorum. Daha ilk paragrafı yazmıştım ki Instagram'dan bir bildirim aldığımı gördüm.

Cami_Lockhart size bir mesaj gönderdi!

İçimi korku kaplıyor. Açmamalıyım. Muhtemelen boktan bir şey söylüyordur ve sözlerinin aklıma girmesine izin vermemeliyim. O kesinlikle en kötüsü. Huysuz. Yılan gibi.

Yine de zayıf bir çocuk gibi DM'lerimi açıyorum.

Sen bir aptalsın.

Tek söylediği bu.

Ben: **Fikrini sormadım ama teşekkürler.**

Neredeyse hemen cevap verir.

Onunlaydım.

Ben: **Kim?**

Cami: **Diego. Senin evinden ayrıldıktan sonra.**

Ne? Ne zaman? Ne zaman?

Cami: **Dün gece. Bu sabah ona mesaj attım ve o da Snap'immin ekran görüntüsünü aldı. Gördün mü?**

Bana telefonundaki aktivitelerinin bir görüntüsünü gönderiyor ve evet, *Diego Garcia ekran görüntüsünü al* diyor.

Oh. Aman Tanrım. Tanrım. Bunu neden *yapsın* ki?

Gerçekten dün gece onu görmeye gitti mi? Benimle birlikte olduktan sonra mı? Çok çabuk kaçtı. Ona kalmasını istediğimi söyledim ama kalamayacağını söyledi.

Ben: **Sana inanmıyorum.**

Cami: Tabii ki inanmıyorsun. Gözünün önünde olsa bile hiçbir şeye inanmıyorsun. Neden Diego ile tekrar bir araya geldin ki? Seni aldattı. Benimle aldattı.

Başka bir resim gönderdi, mezuniyet maçından. O zamanlar daha yeni ayrılmıştık. Ve bir şekilde onu sahada birlikte fotoğraf çektirmeye ikna etmişti. Diego, Cami'nin yanında duruyor ve amigo üniforması içinde Cami'nin yanına sokulmuş, son derece sevimli görünüyor. Yüz ifadesi asık. Gözleri düz.

Mutlu görünmüyor. Şimdi anlıyorum. O zamanlar tek görebildiğim ikisinin birlikteliği idi ve bir bakıma Cami'nin haklı olduğunu düşünüyorum.

Kör olmuştum.

Ben: Artık önemi yok. Bir bebeğimiz olacak.

Cami: Çünkü sen onun söylediği her şeye inanan bir aptalsın. Baksana. Bu dün gece oldu!!

Başka bir görüntü geliyor. Karanlık, kısmen gölgeli, ama öpüşen iki kişi olduğunu söyleyebilirim. Adam gömlek giymiyor. Kadın da öyle. Cami'nin profilini tanıyorum. Yüzünü göremiyorum ama saçları koyu renk. Siyah.

Diego'nunki gibi.

Onu gizlice odama soktum ve bütün gece seviştik. Hamile ve şişman olduğun için seninle seks yapmanın berbat olduğunu bile söyledi.

Öfke kanımı kaynatıyor. Diego'nun bunu söyleyebileceğine inanmıyorum. Şişman olduğumu düşünmüyor. Çok az gösteriyorum. Bunların hepsi Cami'den geldi.

Ama bu görüntü. Bu...

Suçlayıcı.

Elimden geldiğince yakınlaştırıp adamın yüzünü seçmeye çalışıyorum. Tam olarak göremiyorum. Sadece Diego'nunkine benzeyen çenesinin en ince çizgisini görebiliyorum. Üzerinde eşofman var ve bana Diego'nunkini hatırlatıyor.

Sınıfımızdaki tüm çocuklar böyle pantolon giyiyor, özellikle de futbolcular. Bunun bir anlamı yok.

Bana mesaj atmayı bırak. Konuşacak bir şeyimiz yok.

Kiminle uğraştığınızı bilmeniz gerekir.

Ben: Oh biliyorum. Sen tam bir yılansın.

Kendimden bahsetmiyorum, aptal. DIEGO'dan bahsediyorum. O seni umursamıyor. Her zaman bana geri dönecek. Peki bebeği doğurduktan sonra? Unut gitsin. Siz ikiniz bittiniz.

Sözleri canımı yaktı çünkü bu benim en büyük korkum. Diego ile tekrar bir araya gelmek, ancak bebek doğduğunda beni terk etmesi. Ya da daha kötüsü, bebeğim olmadan önce, şişman, sefil ve tamamen savunmasız ve ona bağımlı olduğumda. Bunu ona hiç söylemedim, çünkü savunmaya geçeceğini biliyordum.

Sanki Cami beynimin içinde, tüm sırlarımı ve güvensizliklerimi eliyor. Bu rahatsız edici.

Başka bir görüntü beliriyor. Diğerine çok benziyor ama adamın yüzünü seçemiyorum. Yine de Cami olduğunu kesinlikle söyleyebilirim. Kelimenin tam anlamıyla kameraya gülümsüyor, sanki kolunu uzatmış ve ikisinin selfie'sini çekiyormuş gibi. Adamın yüzü kadının boynuna yaslanmış. Koyu renk saçları dağınık, eli başının arkasını tutuyor, sanki onu kendisine doğru tutuyor. Gömleği hâlâ üzerinde ve Diego'nun dün gece giydiği kapüşonlu tişörte benziyor.

Kalbim yerinden çıkacak. Hayır. Buna inanmıyorum. O bunu yapmaz. Benim yatağımı bırakıp onunkine git. O kadar kalpsiz değildir, değil mi?

Acı çekiyor, bunu biliyorum. Ailesi dağıldığı için biraz kaybolmuş hissediyor. Ama benden ona gitmez, değil mi? Ondan hoşlanmıyor. Bunu bana o söyledi. Neden hâlâ ilişkimizin ortasına girmeye çalıştığını anlamıyorum. Ben sadece...

Ne yapacağımı bilmiyorum.

Bildiğim tek şey artık onunla iletişim kurmamam gerektiği. Ayarlarım girip Cami'yi engellerken gözyaşlarım başlıyor. Bunu neden daha önce yapmadığımdan emin değilim. Bana kişisel olarak saldırmadığı zamanlarda bile hayatıma kötü hisler getiriyor.

Telefonumu komodinin üzerine atıp dizüstü bilgisayarımı kapatıyorum, İngilizce ödevimi unutuyorum. Yuvarlanıp yüzümü yastığıma bastırıyorum ve ağlıyorum.

AİLEM nihayet dokuz gibi eve geldi. Çok yorulmuşlardı. Babam duş almak için yatak odalarına gidiyor. Erkek ve kız kardeşlerim doğruca yatağa gitti. Annem benimle konuşmak için odama geliyor ve yüzümü gördüğünde bir şeyler olduğunu anlıyor.

Saklamaya çalışmıyorum. Çok fazla detaya girmeden ona her şeyi anlatıyorum. Ben ve Diego hakkında. Şükran Günü için onun evine gittiğimizi. Maça gittiğimizi ve kazandıklarını. İlk başta galibiyetten dolayı gülümsüyor, ancak kafası karışık bakışlarını gölgeliyor ve Diego ile birlikte olmam fikrinden heyecan duymadığını biliyorum, ama aynı zamanda mutlu olmamı istediğini de biliyorum.

Sonra kötü şeylere giriyorum. Diego'nun korkunç kardeşi. Dün gece aralarındaki kavga. Cami'nin mesajları. Suçlayıcı fotoğraflar. Pete'in Yeri'ndeki yüzleşmemizi bile anlattım.

Kendimi yastıklarına atıp hıçkırıklarımı bastırdıkları için şükrederken, "Doğruyu söyleyip söylemediğini bilmiyorum," diye feryat ediyorum. "Bundan nefret ediyorum."

Sırtımı nazikçe ovarken birkaç dakika ağlamama izin veriyor. Bu olay yüzünden darmadağın olmuş durumdayım ve sanki hiçbir şey değişmemiş gibi hissediyorum. Diego'nun hayatıma geri dönmesine izin verdim ve işte buradayım. Üzgün ve ağlıyorum. İnsanlar bana yalan söylüyor ve ben kime güveneceğimi bilmiyorum.

"Sana karşı dürüst olmamı ister misin?" Annem sonunda sorar.

Uh oh. Sorduğunda, genellikle bana bazı acımasız gerçek bombaları atacağı içindir. Ama gerçeğe ihtiyacım var.

"Lütfen," diyorum burnumu çekerek.

"Diego'ya hâlâ güvenmediğin çok açık. Ve bunun iyi bir sebebi var. Sana yaptığı şey, seni ruhuna kadar yaraladı." Yüz ifadesi ciddiye. "Birini aldatmak, sözde sevdiğin kişiye karşı çok saygısızca bir harekettir. Eğer bir kez yaptıysa, tekrar yapabilir."

"Ama bunların hiçbirinin doğru olmadığını söyledi anne! Beni aldatmakla *suçlandıktan* sonra onunla takılmış olabilir ama aslında hiçbir şey yapmadılar." Onu savunuyorum ve eminim o da benim zavallı olduğumu düşünüyordur.

Annem, "Birlikte olduklarına inanmanıza izin vermesi, neredeyse en başta gerçekten birlikte olmaları kadar kötü," diye belirtiyor.

Daha çok ağlamaya başladım. "Ne diyorsun sen?"

"Bu çocuğun sana kalp kırıklığı ve acıdan başka bir şey getirmeyeceğini söylüyorum Jocelyn ve sen bunu hak etmiyorsun, özellikle de şimdi. Ona her şeyini verdin ve bak sana ne yaptı. Seni umursamıyor, gerçekten. O sadece kendini önemsiyor. İkiniz birbirinizin rollerine bürünmüşsünüz ve o sanki yardım edemiyor ama seni incitiyor. Ve ben de bundan nefret ediyorum. Seni onun yüzünden bu kadar üzgün görmekten nefret ediyorum. Bu kadar üzülmek senin için iyi değil. Bebek için de iyi değil."

Oturup gözyaşlarımı emmeye ve ağlamayı kesmeye çalışıyorum. Bebeğe zarar verecek bir şey yapmak istemiyorum. Eğer yaparsam bu kalbimi kırar. "Duygularımı kontrol altına almaya çalışacağım."

"Hamile olduğunu ve duygularının karmakarışık olduğunu düşünürsek bu çok zor." Uzanıp beni kucaklamak için kendine çekerken gülümsemesi nazikti. "Seni seviyorum, Jocelyn. Seni acı içinde görmekten hoşlanmıyorum. Ve şunu anlamalısın... bu çocuk. Sana acıdan başka bir şey getirmiyor."

"Beni ondan ayrılmaya mı zorluyorsun?" Omuzlarım titriyor ve ona sarılıyorum. Hıçkırıklarım geri geldi. Tanrım, sürekli ağlamaktan çok yoruldum.

"Seni hiçbir şey yapmaya zorlamıyorum. Ama kendine ve bebeğine iyi bakmalısın. Kendin ya da kararların hakkında pek iyi hissettirmiyor gibi görünüyor."

"Son zamanlarda çok iyiydi." Kekeliyorum. Hıçkıra hıçkıra ağlamak konuşma şeklimi etkiliyor, ki bu küçük bir kızken de yaşadığım bir şeydi. Bazen ağladığımda o kadar heyecanlanırdım ki zor nefes alırdım.

"Eminim öyledir. Sadece savunmanı düşürmene yetiyor ve sonra seni tekrar incitiyor." Benden hafifçe uzaklaşıyor, elleri omuzlarımı kavırıyor. "Belki de şu anda bunu kendine yapmamalısın. Hiç ara vermeyi düşündün mü? Diego'dan?"

Başımı öfkeyle sallıyorum. "Daha yeni bir araya geldik!"

"Bir de kendine bak. Kontrolsüzce ağlıyorsun." Annemin dudakları gerildi. "Tıpkı eskisi gibi."

Beni kolladığını biliyorum. Ve belki de haklıdır. Belki de Diego ve benim bir ara vermemiz gerekiyordur. Cami ile olanlar tam olarak doğru olmasa bile, hala ona, *bize* bu kadar bağlı olması, her zaman orada olacağı anlamına geliyor.

Hayatımı çekilmez hale getirmeye çalışıyorsun.

Onu alabilir miyim? O artık gerçekten paketin bir parçası mı? Tanrım, bilmiyorum. Beni aynı anda hem öfkeliendiriyor hem de umutsuzluğa sürüklüyor.

Ondan nefret ediyorum. Diego'nun onun cazibesine kapılmasından daha da çok nefret ediyorum. O zayıf biri. Konu kızlara ve ilgiye gelince, çok zayıf. Aile hayatını suçluyorum. Hep reddedilmiş hissetti. Terk edilmiş. Dövülmüş. Yalnız. Biri ona ilgi gösterdiğinde, bunu bir sünger gibi emiyor. Cami ona o anda ihtiyacı olduğunu düşündüğü şeyi verdi.

Ne de olsa, çift olmadan önce yaptığım buydu. Onunla flört ettim. Muhtemelen hiç şansım olmadığına içten içe inanarak ona ilgi yağdırdım. Ama içimden bir ses denemem gerektiğini söylüyordu, ben de denedim.

Hemen cevap verdi ve çok heyecanlandım. Sınıfımızdaki en tatlı çocuklardan ve en iyi futbolculardan biriydi. Ve benimle birlikte olmak istiyordu.

Baş döndürücü bir şeydi.

Şimdi bir de bize bakın. Tam bir karmaşayız. Annem haklı.

Birlikte olmamalıyız.

Buna bir son
vermeliyim.

Şimdi.

YİRMİ

DIEGO

Seninle olamam. Bana yaşattığın onca dram ve kalp acısıyla uğraşmak çok fazla. Bir zamanlar birlikte iyi olduğumuzu biliyorum ve son birkaç gündür seninle tekrar birlikte olmak iyi hissettirdi. Eski günlerdeki gibi hissettim. Ama artık aynı insanlar değiliz. Gittiğin her yerde dram seni takip ediyor. Bazılarına engel olamazsınız, ailenizde olduğu gibi. Ama bazıları yaptığın seçimler yüzünden oluyor ve bunun yansımalarıyla uğraşmak zorunda kalmamın adil olduğunu düşünmüyorum. Eminim benimle konuşmana izin versem her şeyi inkâr edecek ve bana bunların doğru olmadığını söyleyeceksin, belki bir kısmı doğru olabilir ama bunu sürdüremem. İlişkimiz inişli çıkışlı bir roller coaster yolculuğu. Bu yolculuktan iniyorum, Diego. Kendi sağlığım ve bebeğimin sağlığı için buna mecburum. Hâlâ çocuğumuzun hayatının bir parçası olmanı istiyorum ama şu anda mesafeye ihtiyacım var. Artık seni görmek istemiyorum. Görüşmem. Bu çok acı veriyor. Her zaman seni seven bir parçam olacak ve bu asla ölmeyecek, ama ben bittim. Benim de gitmeme izin vermelisin. Ya da git Cami'yle ol, eğer gerçekten istediğin buysa. Bana yalan söylemek ya da bunu benden saklamak zorunda değilsin. Senin seçimin oysa sorun değil. Hoşuma gitmiyor ama bununla başa çıkabilirim. Sadece birbirimizden uzak durmalı ve hayatlarımızı kendi başımıza yaşamalıyız. Bebek doğduğunda sana haber veririm, velayet ayarlamalarını o zaman yaparız. Ve beni aramaya, mesaj atmaya ya da snap atmaya falan zahmet etme. Seni her yerde engelledim. En iyisi bu. Akıl sağlığım ve sağlığım için. İsteklerime saygı gösterdiğin için teşekkür ederim. Tam olarak ne zaman emin değilim ama irtibatta olacağım.

Evet, Pete'in iş yerinden çıktığımda beni karşılayan şey bu. Nedense çok yoğun bir geceydi. Pete vardiyamın başında bana herkesin iki gün boyunca aralıksız hindi yedikten sonra akşam yemeğine çıktığını söyledi ve sanırım haklıydı. Tıka basa doluyduk. Çoğunluğu ailelerden oluşan büyük gruplar hamburger, tavuk dilimleri ve patates kızartması yemek için geldiler. Arabama bindiğimde ve telefonumdaki bildirimleri kontrol ettiğimde, Jocelyn'den gelen "*Seni terk ediyorum*" mesajıyla karşılaştığımda çok yorgundum.

Cidden, ne oluyor lan?

Tartışmama ya da neden bahsettiğini sormama fırsat bile vermiyor. Sanki onunla birlikte olmak istiyormuşum gibi Cami'den bahsediyor. Uh, hayır. Bu fikre nereden kapıldı? Cami'yle birlikte olmak istemediğimi ona yeterince söylemedim mi?

En çok acıtan ne? Benim dramdan başka bir şey olmadığını ve bunu hayatında istemediğini söylemesi.

Slam hakkında konuş.

Direksiyonun kenarını yumrukluyorum, tekrar yumruklamadan önce olabildiğince yüksek sesle küfrediyorum. Sonra tekrar. Hâlâ park halinde olan arabamın motorunu çalıştırıyorum, park yerinden çıkmadan önce gaza basıyorum, kendimi planladığım gibi Tony'nin evinde değil, Jocelyn'in evinin önünde bulana kadar zorlukla dizginlenmiş bir öfkeyle dağa doğru sürüyorum.

İçgüdülerim beni buraya getirdi. Yolun çoğunu hatırlamıyorum bile. Sanki az önce bir yarışta koşmuşum gibi düzensiz nefes alıyorum ve onun güzel evine bakıyorum, uzun Noel ağacı ön pencerede neşeyle yanıp sönüyor.

Güzel. Normal. Evi böyle görünüyor. O gayet iyi, yatağında kıvrılmış yatıyor, yatak odasının penceresindeki ışığın kapalı olduğunu düşünüyor, ben ise burada tek başımayım. Başım dönüyor. Dünyam tamamen alt üst oldu.

Oturma odasından ağacın yanı sıra daha fazla ışık geliyor, bu da bana birinin hâlâ uyanık olduğunu düşündürüyor. Belki Jocelyn? Ailesinin arabası garaj yolunda park halinde, yani evde olduklarını biliyorum.

Önemli değil. Arabayı park ettim, motoru kapattım ve dışarı çıktım, Jocelyn'in yatak odasının penceresine gidip taş atmaya hazırdım. Dışarı çıkıp benimle bir yetişkin gibi konuşmasını sağlamak için, lanet olsun.

Çimenlere adımımı attığım anda, sanki biri pusuya yatmış gibi ön kapıları açılıyor ve kalbim hızlanmaya başlamadan önce düşüyor.

Ama o Jocelyn değil.

Ön verandada duran annesiydi. Bana bakıyor, gözlerinde saf nefret parlıyor.

"Burada ne arıyorsun?" diye fısıldıyor, kapıyı arkasından çekip kapatarak. Üzerinde kalın siyah bir sweatshirt ve küçük beyaz yıldızlarla kaplı gri bir eşofman altı var. Yatmaya hazır görünüyor.

Gerçekten umurumda değil.

"Jocelyn'i görmem gerek." Fısıldamaya zahmet etmedim. Jos'un beni duymasını istiyorum. Mesajdaki tüm o saçmalıkları yüzüme söylemesi gerekiyor.

"Uyuyor. Senin sayende değil." Annesinin yüzü kaşlarını çatı.

"Ben ne halt ettim?" Jocelyn'le son konuşmamızda her şey yolundaydı. Aramız iyiydi. Anlamıyorum.

Neden bu hep benim başıma geliyor?

"Sana güvenemez. Sana güvenmesi için ona hiçbir sebep vermedin ve sürekli üzgün olmak onun sağlığı için iyi değil. Bebeğe dikkat etmesi gerekiyor." Kollarını kavuşturdu. "Gitmelisin."

"Jocelyn'le konuşana kadar gitmiyorum." Ben de bu kadın kadar inatçı olabiliyorum. Muhtemelen daha fazla.

"Seninle konuşmak istemiyor. Mesajını almadın mı?"

Biraz geri çekildim. Yani mesajı biliyor mu? Beynim aşırı hızlanıyor. "*Sen* mi gönderdin?"

"Hayır, tabii ki hayır. Bu kararı tamamen kendi başına verdi." Kollarını yana bırakıyor ve bir adım öne çıkıyor. "Onu sürekli incitmekten bıkmadın mı? Yoksa kızımı ağlatmaktan hastalıklı bir heyecan mı duyuyorsun?"

"Neden ağladığını bile anlamıyorum! *Ben ne yaptım ki?*" Bağıríyorum. Sinirlendiğimde böyle yaparım. Ellerimi havaya kaldırıyorum, kadın sessiz kaldığında içimi hayal kırıklığı dolduruyor.

Keşke aklını okuyabilseydim.

Jocelyn'i görmeyi gerçekten çok isterdim.

"Cami Lockhart ile konuş. Bekle, sanırım bunu zaten yeterince yapıyorsun." Yüzündeki kızgınlık açıkça belli oluyor. Bir şekilde hâlâ Cami'yle görüştüğümü düşünüyor.

Sanırım bu Jocelyn'in de buna inandığı anlamına geliyor. Ama *neden?* Cami'yle birlikte olmadığımı ona daha ne kadar söylemem ve kanıtlamam gerekiyor? Aslında hiç olmadım.

Yani, lanet olsun. Bir bakıma öyleydim ama kalbim bu işte değildi. Takıldık. Birkaç kez çıktık. Evet, onu öptüm. Biraz takıldık ama ciddi bir şey değildi. D ya da V yoktu.

Ayrıca, benden ayrıldıktan sonra Jos'u çok özledim. Cami'nin isteklerini yerine getirdim çünkü başka ne yapacağımı bilmiyordum. Benim açımdan aptalcaydı. Harika kararlar veremem.

Az bile söyledim. Çoğu zaman sıçıp batırıyorum.

Ama yemin ederim, şimdi Jocelyn ve bebeğımız için doğru olanı yapmak istiyorum. Onu seviyorum. Doğmamış çocuğumuzu da seviyorum.

Belli ki beni aynı şekilde sevmiyor.

Jocelyn'in annesine "Benden gerçekten nefret ediyor olmalısınız," diyorum.

Dudakları gerildi. "Kızıma yaptığın şeyden nefret ediyorum."

"Onu asla incitmek istemedim," diye başlıyorum ama kahkahası sözümü kesiyor.

"Lütfen. Tek yaptığın bu. Onu incitmek. Onu ağlat. Onu strese sok." Kahkahası başladığı kadar çabuk kesildi. "Görmüyor musunuz? İkinizin birbirinizden uzaklaşmaya ihtiyacı var. O kendine ve bebeğe odaklanmalı. Senin de kendine çeki düzen vermeyi ve erkek olmayı öğrenmen gerek. Yakında baba olmak üzeresin. Bir baba gibi davran."

Bununla birlikte dönüp kapıya yöneliyor.

"Ya gitmezsem?" Ona sesleniyorum.

Omzunun üzerinden bakıyor, yüz ifadesi sıkışmış. "911'i arayacağım ve bir şerif yardımcısının size arazimden çıkarken eşlik etmesini sağlayacağım. Seçim sizin."

Saniyeler sonra kapı çarpılır. Oturma odasının ışığı da ağaç gibi kapanıyor. Yatak odasına gitti.

Beni yalnız bırakıyorsun.

Jocelyn'in karanlık penceresine birkaç dakika daha bakıyorum, anahtarlarımı kot pantolonumun cebinde şingırdatıyorum. Hâlâ ona gidebilirdim ama ne faydası var ki? O benden vazgeçti. Arkadaşlarım hariç herkes de öyle. Takım arkadaşlarım. *Onlar* benden vazgeçmedi. Bana bunu yapabileceğimi söyleyen tek kişi onlar. Bunu yapabileceğimi.

Aklıma bir fikir geliyor ve arabama gidip hızla sürücü koltuğuna geçip motoru çalıştırıyorum. Hiç düşünmeden Callahan'ların evine doğru yola çıktım, biriyle konuşmam gerekiyordu. Herhangi biriyle.

Gerçekten mi? Koçumla konuşmam gerek.

Fable kapıyı açıyor, yüzünde şaşkınlık dolu bir ifade var. "Jake odasında," diyor ön kapıyı daha geniş açarken, geç kalmış olmama ve habersiz gelmiş olmama rağmen beni içeri alıyor.

Eve giriyorum, kapıyı kapatışını izliyorum. "Jake'le konuşmak istemiyorum. Drew buralarda mı?"

Ona nadiren Drew derim. Onunla ilk tanıştığımda çok korkmuştum. O Bay Callahan'dı, NFL süperstarı. Lig takımımızın koçluğuna yardım etmeye başladığında, sadece koç oldu, ancak evine gittiğimde bana

ona sürekli böyle hitap etmene gerek yoktu. O iyi bir adam. Hiç sahip olmadığım ama umutsuzca ihtiyaç duyduğum baba figürü gibi.

"Drew kesinlikle buralarda." Yüzünde bir hoşnutluk maskesi vardı. En iyi arkadaşımı görmek istemeyerek onu yine şoke ettiğime eminim. "Televizyon izliyor. Gel hadi."

Beni evin içinde ailenin genellikle geceleri takıldığı aile odasına götürürken onu takip ediyorum. Drew kanepede oturuyor, tamamen rahatlamış, bakışları büyük ekranda.

"Misafirimiz var," diye sesleniyor Fable, Drew bize doğru bakıp karısının yanında durduğumu görünce yüzünde belli belirsiz bir gülümseme beliriyor.

"Diego. N'aber?" Drew boyunun tamamına kadar yükseliyor -benden yaklaşık beş santim kadar daha uzun- ve bana doğru yürürken elini uzatıyor. Elini tutup hızlıca sıkıyorum ve damarlarımda dolaşan gerginlikle savaşımaya çalışıyorum.

Ama faydası yok. Bok gibi endişeliyim.

"Özel olarak konuşabilmemiz için birkaç dakikanız vardır diye umuyordum." Karısına doğru hızlı bir bakış gönderiyorum ve sanki bize dikkat etmiyormuş gibi son saniyede arkasını dönüyor.

Ben gittikten sonra ona her şeyi anlatacağımı biliyorum ama şu anda Jocelyn'le -ve Cami- olan sorunlarımı onun önünde konuşamam. Tüm zaman boyunca kendimi tam bir pislik gibi hissedeceğim ve muhtemelen susacağım.

"Elbette, hadi ofisime gidelim," diyor Drew kolayca.

O yolu gösteriyor ve ben de onu ofisine kadar takip ediyorum. Ben içeri girerken ışıkları yakıyor ve ikimiz de odaya girdiğimizde kapıyı kapatıp masasının arkasındaki sandalyeye yerleşiyor.

Masasının karşısındaki sandalyelerden birine oturup

yüksek sesle nefes veriyorum. "Her şey yolunda mı?"

Drew soruyor.

"Hayır." Başımı sallıyorum. "Dünyam boka sardı."

Tekrar.

Ona her şeyi anlatmaya devam ettim. Jocelyn'le daha önce ayrıldığımızı ve hamileliğimi biliyordu. Cami ile birlikte olduğumu da biliyordu ve ona bunun herkesin düşündüğü kadar büyük bir mesele olmadığını anlattım. Cami'nin her şeyi abarttığını ve benim onu durdurmadığımı. Şimdi de Jocelyn'le olan ilişkiye müdahale ettiğini.

Pek fazla detayı atlamıyorum. Jocelyn'le tekrar seks yaptığımızı bile söyledim. İyi olduğumuzu sanmıştım. Tekrar birlikte olduğumuzu sanıyordum.

"Yanılmışım," diye itiraf ediyorum ve Jocelyn'in bana gönderdiği mesajı okuyabilmesi için telefonumu ona uzatıyorum. "Onun evine gittim," diyorum o mesajı okurken. "Ama annesi beni resmen oradan kovdu. Gitmezsem 911'i arayacağını söyledi."

Drew yavaşça başını sallar, metni okumaya devam ederken dudaklarını birbirine bastırır. "Bu işi fena batırdın, değil mi?"

"Her şeyi berbat mı ettim?" Kelimeler ağzımdan dökülüyor ve ayağa fırlayıp volta atmaya başlıyorum. Bir saniye daha oturamam. "Bunu nasıl berbat ettim? Az önce olanlar benim suçum değildi. Cami, Jocelyn'e bir şey söyledi ama ne olduğunu bilmiyorum. İkisine de mesaj atmaya çalıştım ama beni görmezden geliyorlar."

Hayal kırıklığı içime işliyor ve ellerimi saçlarımda gezdirip uçlarını çekiştiriyorum. Bir duvarı yumruklamak istiyorum. Birinin yüzünü. Belki kendiminkini bile.

"Tavsiyemi ister misin?" Drew telefonumu masasına bırakarak, "Tavsiye ister misin?" diye soruyor.

"Lütfen." Sesim çaresiz geliyor. Çaresizim. Sadece her şeyi düzeltmek istiyorum. Kız arkadaşımı geri istiyorum. Hayatımın normal olmasını istiyorum. Bu durum tamamen kontrolüm dışında gibi geliyor ve hayatımda bir kez olsun bunu düzeltmek istiyorum.

Ama sanki yapamıyorum.

"İsteklerine saygı göster ve onu rahat

bırak." Adım atmayı bıraktım, ağzım açık

ona bakıyordum. "Ciddi misin?"

Başını sallar, yüz ifadesi asıktır. "Üzerine gitmeye devam edersen onu uzaklaştıracaksın. Onu rahat bırakın. Onu biraz rahat bırak. Ona biraz huzur ver. Tek istediği bu. Çok şeyle uğraşıyor."

"Ben de öyle," diye araya giriyorum.

Bana bir bakış fırlattı ve söylediklerim için kendimi bir pislik gibi hissettim. "Onun kadar değil. Bebeği doğuracak olan o ve bu çok büyük bir sorumluluk. Eminim her şey onun üzerindeymiş gibi hissediyordur."

"Her şey onun yüzünden olmak zorunda değil." Elimi göğsüme vuruyorum. "Ona yardım etmek istiyorum."

"İstediyini biliyorum ama bence şu anda ona yardım etmek için yapabileceğin en iyi şey... onu rahat bırakmak. İkinizin de kendi üzerinizde çalışmanız gerekiyor," diyor Drew. "En azından kısa bir süre için."

"Ama onu asla geri alamayabilirim." Mız mızlanıyorum ve boğazımı temizleyerek kendimi durduruyorum. Erkek gibi davranmalıyım. Zayıflık gösteremem.

"Haklısın," der Drew usulca. "Olmayabilirsin."

Gözlerim yanıyor ve onları ovuşturuyorum, neler olduğunu anlıyorum ama buna izin vermeyi reddediyorum. "Siktir et onu. Beni öylece reddedemez."

"Yapabilir ve yapıyor da. Dinle, o sadece kendini korumaya çalışıyor. Tüm bu dram ikiniz için de iyi değil. O yüzden onun yaptığını yap ve kendine odaklan. Kendin üzerinde çalış. O da aynısını yapacaktır. Belki de biraz ayrı kalmak ikinizin de ihtiyacı olan şeydir. Son senenizin geri kalanını atlatacaksınız ve yapabildiğinizde nerede yanlış yaptığınızı anlamaya çalışın," diye açıklıyor Drew, ses tonu nazik. Düpedüz nazik.

Sanki neler yaşadığımı biliyor ve bunun için beni yargılamıyor.

Görüşüm bulanıklaşıyor ve yakındaki koltuğa yığılıyorum, arkama yaslanırken ellerimi yüzüme koyuyorum. "Onu yakalamıştım," diyorum avuçlarıma karşı, sesim boğuk çıkıyor. Gözlerimi olabildiğince sıkı kapatıyorum ama faydası yok. Birkaç damla gözyaşı sızıyor. "Ona sahiptim ve onu kaybettim. Yine kaybettim. Çok aptalım."

Kalbim tamamen sönmüş gibi hissediyorum. Hayatım... bitti. Her şeyi mahvettim.

"Bazen kendimizi iyileştirmek için en çok sevdiğimiz kişiden uzaklaşmamız gerekir" diyor.

Bu kulağa derin bir saçmalık gibi geliyor ama bir şey demiyorum.

"Bunu ben yaptım." Sadece bir an duraksıyor. "Karımla birlikte. Başıma gelen en iyi şeyken onu terk ettim."

Ellerimi yüzümden indirip gözyaşlarımı geri kırıyorum. "Bunu neden yaptın?" "Berbat bir haldeydim." Acı acı gülümsüyor. "Ve korktum."

"Nasıl tekrar bir araya geldiniz?"

"Birkaç ay sonra tesadüfen karşılaştık. İşte o zaman anladım. Onunla birlikte olmam gerekiyordu. O zaman benimle savaşıyor oydu. Karım bir savaşçıdır. Meydan okumalardan asla geri adım atmaz." Başını sallıyor. "Neredeyse her şeyi mahvediyordum. Ama şimdi halimize bakın."

Dev bir ev. Harika bir kariyer. Dört çocuk. "Hayat sizin için güzel çocuklar."

"Hayat mükemmel ama üniversitedeyken berbattı. Onunla tanışana kadar." Başını eğdi, memnun görünüyordu. "Şimdi şanslı bir orospu çocuğuyum."

Onun yerinde olmak istiyorum. O kadar şanslı olmak istiyorum. Ama onlar için olduğu gibi bizim için de olacak mı bilmiyorum.

"Doğmamış çocuğun aracılığıyla sonsuza dek Jocelyn'e bağlısın. Ona istediği zamanı ver. İhtiyaçlarına saygı gösterin ve biraz mesafe koymasına izin verin. Seni özlediğini fark edebilir" diyor.

Bana hiç ihtiyacı olmadığını da fark edebilir.

"Tabii. Tamam." Başımı sallıyorum ama bu zor olacak. Bu meydan okumaya hazır mıyım?

Bir şimşek gibi hızlıca çarptı.

Evet.

Ama değişebilirim. Değişebileceğimi biliyorum. Ona daha iyi bir adam olduğumu kanıtlamak için elimden geleni yapacağım. Ne olursa olsun onun yanında olabileceğimi. Ona ve doğmamış çocuğumuza bakabilirim.

Bunu hepsine kanıtlayacağım.

YİRMİ BİR

JOCELYN

DOKUZ AY SONRA.

Kapıyı yavaşça arkamdan kapatırken kendi kendime "TAMAM," diyorum, rahatlamış bir şekilde kapıya yaslanmak istiyorum. Bunun yerine biraz daha dik duruyorum ve misafirlerimin beni beklediği oturma odasına gidiyorum. "Sonunda uyudu."

"Çok üzgünüm. Onu biraz daha kucaklayabileceğimi umuyordum." Ava Callahan oturma odamda oturuyor, yanında da en iyi arkadaşı Ellie var. Eli Fresno State'e gittiğinden beri sık sık geliyorlar. Jackson Rivers da burada ama son zamanlarda pek ortalarda görünmüyor.

O kadar ki futbol takımından birkaç hafta uzaklaştırıldı. Çok saçma. Bazen kendi iyiliği için fazla gizemli oluyor.

"Uyuması gerekiyor. Uyumazsa gerçekten huysuzlaşıyor." Ben de biraz kestirmek isterdim ama arkadaşlığa da minnettarım. Ayrıca, daha sonra Bulldog Grill'de akşam yemeği yiyeceklerini ve eve geri getireceklerini söylediler, böylece bebeği hiçbir yere götürmek zorunda kalmayacaktım.

Şimdiden biftekli sandviç ve patates kızartması için acıktım.

"Ee, Jocelyn. Yarınki maça bizimle gelir misin?" Ava durup dururken soruyor, güzel yüzünde hevesli bir ifade var.

Yakındaki bir sandalyeye çöküyorum, bir an için şaşırıyorum. "Bebeğe bakacak kimsem yok."

"Peki ya annen? Onun sana yardım ettiğini sanıyordum," diyor Ellie.

"Öyle ama hafta sonları anlaşmamızın bir parçası değil," diyorum onlara. Ekstra destek istemeyi de doğru bulmuyorum. Ona zaten çok ihtiyacım var.

Annem tüm bu yıl boyunca bir aziz gibi davrandı. Yaptığım her şeyde beni koşulsuz destekledi. Sonunda babam da yanıma geldi ve bu beni çok rahatlattı. Bana davranışlarından dolayı çok fazla kızgınlık besliyordum. İşi onu çok meşgul ediyor ve bana ve bebeğe istediği kadar zaman ayıramıyor. Annem de babamın desteği sayesinde oldukça hazır durumda.

Kış tatilinden sonra, derslerimin çoğu için internete geçtim. Evde kalmak ve okuldayken arkamdan konuşan insanlar hakkında endişelenmemek benim için daha kolaydı. Ayrıca Diego'yu her zaman görmek zorunda kalmamama da yardımcı oldu.

Düzenli olarak kampüste bulunmadığım zamanlarda onu nadiren görüyordum. Sadece arabada ya da bir mağazada kısa süreli bakışmalar. Bir korkak gibi eğilir ve saklanırdım ama onu görmeye hazır değildim.

Mart ayında Fresno State'e kabul edildim. Chico State'e de kabul edildim ama ailem ben daha onlarla konuşmadan bu seçeneği kapattı.

Oraya gitmek istediğimden değil. Bunun gerçekçi olmadığını biliyordum. İlk başta gidebileceğimi söylese de, annem başvuru ücretini diğer iki üniversite için harcamamdan hoşlanmadı ve kendimi kötü hissettim, ama kendime daha iyi şanslar vermeliydim. Eğer sadece bir okula başvurursanız ve oraya bile giremezseniz, o zaman ne anlamı vardı? Kendimi ezik gibi hissederdim.

Mayıs ayında topluluk ödülleri olarak çok fazla para aldım ve dev göbeğimle sahneye çıkıp her birini yüzümde bir gülümsemeyle kabul ettim. Ayrıca SAT puanlarım sayesinde birkaç burs daha kazandım. Başvuru sürecinin bir parçası olarak yazmam gereken makalelerde, o değerli lisans derecesini almak için hiçbir şeyin yoluna çıkmasına izin vermeyen hamile bir genç anne olduğumu göstermem yardımcı oldu.

Biraz zamanımı aldı, çok uğraştım ve ailemi bunun benim için doğru şey olduğuna ikna ettim, ama sonunda Mayıs sonunda kampüse çok yakın olan kampüs dışı bir ev buldum. İki gün sonra da tatlı bebeğimi dünyaya getirdim.

Kız.

Al bakalım, Diego Garcia. Futbol topu atacak oğlu yok. Yine de topu kızına atmasını engelleyecek bir şey olmadığı kesin.

Bebeği doğurduktan on iki gün sonra mezuniyet törenimize katıldım. Annem tüm tören boyunca onu kucağında tuttu. Annem bana tören bittiğinde Rosa Garcia'nın ona yaklaştığını ve bebeği tutmak istediğini söyledi. Annem isteksizce ona izin vermiş. Rosa bebeğin yüzüne uzun, konuşulmayan dakikalar boyunca bakmış, kıymetli kızımın yüz hatlarını incelerken hoşnutsuzluğu yavaş yavaş ortaya çıkıyormuş.

"Jocelyn'e benziyor," dedi ve bebeği annemin kollarına geri iterek oradan uzaklaştı.

Buna şahit olmadığım için çok mutluyum.

Ben dersteyken annem bebeğe bakmak için her Salı ve Perşembe Fresno'ya geliyor. Gelecek dönem, kampüs içinde sunulan çocuk bakım programına kaydolacak. Bekleme listesine girmem gerekiyordu ve neyse ki sıram çabuk geldi. Annem zaten şu anda onunla olmayı tercih ediyor ve bebeğin bir çocuk bakım programına katılacak olmasından o kadar da heyecan duyduğunu sanmıyorum, ama sonunda bunu kendi başıma yapmam gerekiyor.

Her şey çok kolay bir şekilde bir araya geldi, elime geçen fırsatları değerlendirmem gerekiyordu ve bir şekilde her şey yerli yerine oturdu.

Diego ile olan sözde ilişkiyi bile bitirdim.

Onunla ilişkiyi kesmek zorunda kaldım ve bu acı verse de, olaydan sonra haftalarca durmadan ağlamaya devam ettim, sonunda annemin haklı olduğunu anladım. Ara vermeye ihtiyacım vardı. Onun etrafında olamazdım.

Beni çok üzdü.

Cami'nin söylediklerinin doğru olup olmadığının artık bir önemi yok. Sonunda, o gece birlikte olduğu kişinin Diego olmadığı ortaya çıktı. İşte şok edici kısım.

Mateo'ydu.

Buna inanamıyordum ama inanabiliyordum. Suçu Diego'ya yüklediğim için kendimi kötü hissetsem de, elimde olmadığını da biliyorum. Bu bir uyanış çağrısıydı.

Ona güvenmiyordum. Bunu atlatamamıştım. Ve eğer onunla ilişkiyi kesmezsem ruh sağlığıma ve bebeğime zarar verecektim.

Eminim Diego ondan bu kadar kolay vazgeçebildiğim için kızgındı ama kendimi, sağlığımı ve bebeğimi korumak zorundaydım.

Oh, ve kalbim.

Onun da benim de büyümeye ihtiyacımız vardı. Daha iyi mi? Sanırım öyle. Çok konuşuyor muyuz? Pek konuşmuyoruz. Hiç konuşmuyoruz. Gabriella'yı annemden alıyor ve bebeği de ona bırakıyor. Annem böyle bir anlaşma önerdi, ben de kabul ettim. Diego da öyle. Bebek takasını onlar yapıyor ama son zamanlarda merak ediyorum.

Sanki onu görmek istiyorum. Onunla biraz konuşmak. Annem bebekle arasının iyi olduğunu söylüyor. Sorumluymuş. Onu sadece birkaç günlüğüne alıyor. Futbol ve okul sayesinde programı tamamen dolu ama anneme sezon bittiğinde bebeği daha çok istediğini söyledi.

Sanırım bu iyi.

Bana para da verdi. Resmi bir velayet ya da nafaka anlaşmamız yok ve annem gerçekten bir şeyler yapmam gerektiğini söylüyor. Mahkemeye gitmemi istiyor ama zamanım yok. Bunu sonra düşünebilirim.

Şu anda çok fazla şey oluyor ve ben her şeyi dengelemeye çalışıyorum.

Bu çok zor.

Annem ayrıca Diego'nun beni sormadığını söylüyor. Yani onun da benimle konuşmak istediğinden şüpheliyim. Ki bu da sorun değil. Bir balonun içinde yaşamayı ve aramızdaki her şey hallolmuş gibi davranmayı tercih ederim.

"Annene Cumartesi gecesi ona bakıp bakamayacağını sormalısın, böylece sezonun ilk iç saha maçına gidebilirsin," diye öneriyor Ava, yumuşak sesi beni aşırı yüklü düşüncelerimden çekip çıkarıyor. "Eğlenceli olacak. Bir üniversite öğrencisi olarak ilk maçın. Eli'yi izlemek için sabırsızlanıyorum."

"O oynamayacak," diye hatırlatıyor Ellie ona. "Ash Davis oyun kurucu. Tüm övgüyü o alacak."

Ava omuz silkerek, "Maçtan önce Ash'le bir ileri bir geri top atabilir," diyor. "Bu yeterli olacaktır."

"Gitmeli miyim bilmiyorum..." Sesim kesiliyor. "Ev ödevim var. Annem zaten benim ve bebeğim için çok şey yapıyor. Neden Cumartesi gününü yine Gigi'ye bakmak için feda etsin ki? Muhtemelen biraz ara vermek istiyordur."

Ben de bebeğe Gigi demeye başladım. Sonuçta o Gabriella Garcia. Evet, ona Diego'nun soyadını verdim. Yapılacak en doğru şey buydu ve doğumdan bir gün sonra kendisine söylediğimde bana çok teşekkür etti. Kızını her şeyiyle sevdiğini duydum, bu da güven verici. Erkek çocuk sahibi olmaya o kadar kararlıydı ki hayal kırıklığına uğrayacağını düşündüm.

"Gigi mi? Bu onun yeni takma adı mı?" Ava elini göğsüne dayıyor, yeşil gözleri ekstra büyük. "Bunu çok seviyorum."

Bu yeni hayatım boyunca bana iyi bir arkadaş oldu. Sam ve Marley üniversiteye gittiler ve onlar için çok heyecanlansam da, hemen hemen her hafta sonu konuşmamıza rağmen onları çok özlüyorum. Ava hala lisede ve Ellie de öyle. Okulda olmadıkları zamanlarda hep benimle takılmak istiyorlar. Bunu seviyorum ve takdir ediyorum.

Annem ve bebeğimin dışında bir arkadaşla ihtiyacım var. Pek dışarı çıkmıyorum. Derse gidiyorum, eve geliyorum, bebekle ya da annemle oluyorum, ödev yapıyorum. Dur. Tekrar ediyorum. Tekrar ve tekrar. Ava ve Ellie sürekli konuşmaları ve evden yaptıkları dedikodularla günümü aydınlatıyorlar. Ben gerçekten

Kampüste herhangi biriyle tanışmak, çünkü sınıf arkadaşlarımla neredeyse hiç sohbet etmiyorum ve sürekli olarak gördüğüm diğer insanlar onlar. Liseden tanıdığım başkalarını görüyorum ve her zaman durup onlarla konuşuyorum, ama aynı şey değil.

Çok meşgulüm, çok odaklanmışım, kafam çok dolu. Ayrıca, neredeyse endişeli bir ses tonuyla bana bebek hakkında sorular soruyorlar. Yine de kimse Diego'dan bahsetmiyor. Sanki bunun büyük bir hayır-hayır olduğunu biliyorlarmış gibi.

"Annene ona bakıp bakamayacağını soracak mısın?" Ellie beni nazıkçe dürterek soruyor.

"Bilmiyorum." Oturduğum sandalyede ağır ağır arkama yaslanıp tavana bakıyorum. "Oyun geç saatlere kadar sürecek. Gece burada kalmak isteyeceğinden şüpheliyim."

Ellie, "Bebegi kendi evine götürsün," diye öneriyor.

"Onun için bir beşiği var." İşaret parmağımı büzülmüş dudaklarıma dokunduruyorum. "Yani, en kötü hayır diyebilir, değil mi?"

"Aman Tanrım, evet. Yap," diyor Ava. "Sor ona."

Telefonumu cebimden çıkarıp anneme hızlıca bir mesaj gönderiyorum, ondan ne istediğimi açıklıyorum ve evet demek zorunda olmadığını söylüyorum. Bu benim için o kadar da önemli değil. Kendimi normal hissetmek ve Gigi'yle her yere gittiğim gibi, önüme bağlanmış askılardan birinde oturan bir bebek olmadan bir futbol maçına gitmek güzel olurdu.

Ve evet, Bulldogs maçına gitmek eğlenceli olsa da, Diego'nun beni orada görürse umutlanmasını istemiyorum. Umutlanacağından değil. Stadyum çok büyük, evdeki bir futbol maçı gibi değil. Ben de onu arayacak değilim. Sadece birinci sınıf öğrencisi olduğunu düşünürsek, muhtemelen fazla maç süresi alamayacağını düşünüyorum. Ayrıca, bu maça onu görmek için gitmiyorum, diyorum kendime kararlı bir şekilde.

Küçük bir yalan olsa bile.

Mesajı anneme gönderiyorum ve kızlarla sohbet ediyorum, Ava yine komik bir Eli hikâyesi anlattığında gülüyorum. Adam onu sürekli eğlendiriyor ve ben de

O lisede, o da üniversitede olmasına rağmen hâlâ güçlü bir şekilde devam etmelerini seviyorum. Sürüp sürmeyeceğinden emin değildim.

Sanırım onların ilişkisi benim ve Diego'nunkinden daha güçlü. Gerçi bu muhtemelen adil bir karşılaştırma değil.

Yardım edemem ama yine de başarısız olduğumu hissediyorum.

Telefonum çaldı ve annemden gelen mesajı kontrol ettim. Tam bir şok içindeyim. Başımı kaldırdığımda Ava ve Ellie'nin beklentiyle beni izlediğini görüyorum. "Ona göz kulak olacağını söyledi."

"Aman Tanrım, evet diyeceğini *biliyordum*. Yaşasın!" Ava ayağa fırlıyor ve bir manyak gibi zıplamaya başlıyor. Ellie inliyor ve bağırıyor. Onları susturmaya çalışıyorum ama faydası yok.

Bebegin ağlamaya başladığını duydum.

Küçük oturma odamın ortasında durduğunda Ava'nın gözleri kocaman olmuştu. "Kahretsin, bunu ben yaptım."

"Evet, yaptın," diyorum alaycı bir tavırla ayağa

kalkarken. "Gidip onu getireyim." "Ben yapabilir miyim?"

Onu kucağıma almak istiyorum," diyor Ava.

Zar zor başımı salladım ve Gabriella'yı almaya hevesli bir şekilde odama daldı bile. Tek yatak odalı bir dairede yaşıyorum. Kampüse bu kadar yakın bulabildiğim en ucuz kiraydı ve bebek henüz kendi odasına ihtiyaç duymayacak kadar küçük. Ailem kira ve üniversite masraflarımda bana yardımcı oluyor ki bu büyük bir nimet. Benim için yaptıkları her şeyi ve ne kadar destekleyici olduklarını takdir ediyorum. Ama bunu kendi başıma yapmak istiyorum.

Eninde sonunda, iki yatak odalı bir ev tutmam gerekecek ve gerçekten sahip olmadığım bir paraya mal olacağını düşününce bunu düşünmek bile stresli.

Ama o köprüye geldiğimizde geçeceğiz.

Saniyeler sonra Ava yatak odasından elinde uykulu, sıkı yumruklu bir Gigi'yle çıkıyor. Gözlerinin kenarına yağlı yaşlar yapışmış ve aldığı küçük nefesler parlak alt dudağının titremesine neden oluyor.

Çok tatlı bir kız. Rosa ne düşünüyordu bilmiyorum. Bu çocuk her geçen gün babasına daha çok benziyor.

"Zavallı küçük bebek partiye katılmak istiyor," diye mırıldanıyor Ava, dudaklarını Gigi'nin yumuşak siyah saçlarına bastırarak. "Değil mi Gigi?"

Ava bebeği kucağında zıplatıyor ama Gigi beni görür görmez dudağı ciddi bir şekilde titremeye başlıyor ve ardından gözyaşları dökülmeye başlıyor. Ona uzanıyorum ve Ava onu bana veriyor. Gigi'yi kucağıma alıyorum, burnumu mis gibi kokan saçlarına bastırıyorum ve derin bir nefes alıyorum.

Bu kızı çok seviyorum. Birini bu kadar şiddetli sevebileceğimi bilmiyordum. O benim için her şey demek. Onun hayatını daha iyi hale getirmek için her şeyi yaparım ve bu da üniversiteye gidip eğitim alarak benimkini de iyileştirmek anlamına geliyor ve sonunda ona bakabileceğim.

Benim sorunum mu? Hayatımla ne yapacağımı bilmiyorum.

Fresno State'e ana dalım belli değilken başladım. Şu anda tüm genel eğitim derslerini alıyorum, bu yüzden ana dalımın ne olduğunu bilip bilmemem gerçekten önemli değil. Ancak önümüzdeki dönem ana dalıma yönelik olabilecek bazı dersler almak istiyorum.

Sadece önce bunun ne olduğunu bulmam gerekiyor.

Gigi'yi yerleştirip yemeğini yedirdikten sonra Ava, "Demek bizimle maça geliyorsun," diyor. Hâlâ emziriyorum ama başlangıçtaki kadar çok değil. Annem bana bir pompa aldı, ben de onu kullanıyorum. Garip, biliyor musun? Bir yıl önce bana bir bebeği emzireceğimi ve Fresno State'e giderken lise son sınıf öğrencileriyle takılacağımı söyleseydiniz, ya yüzünüze gülerdim ya da hüngür hüngür ağlardım.

Hayatın sizi tamamen bir döngüye sokması ve sadece onunla gitmek zorunda olmanız komik.

"Ben de sizinle maça geliyorum," dedim ikisine de.

Ellie gülümsüyor ve Ava küçük bir hareket yapıyor. Ve

ben hemen şüphelendim.

Bir şey planlamışlar gibi davranıyorlar ve ne olabileceğini bilmiyorum. Ben bir şekilde biliyorum ve umarım düşündükleri şey bu değildir.

"Diego ile beni konuşturmaya çalışmayacaksın, değil mi?" İkisine de şüpheli bir bakış gönderiyorum.

Birlikte başlarını sallamadan önce bakışıyorlar, ikisinin de ifadeleri tamamen masum. "Tabii ki hayır," diyor Ava. "Onu görmeye henüz hazır olmadığını bize defalarca söyledin."

Aptalca değil mi? O benim çocuğumun babası. Onu en son Gabriella'yı doğurduğumda görmüştüm. Doğum yaptığım süre boyunca hastanedeydi, Tony onunla ziyaretçi salonunda oturuyordu, ta ki annem dışarı çıkıp onu getirene ve Gabriella'nın dünyaya gelişine tanık olana kadar.

Onu ilk kucağına aldığı anda ağladı. Kara gözlerinde parlayan yaşlarla, şaşkınlık ve inançsızlık dolu ifadesiyle ona bir kız çocuğu verdiğim için bana teşekkür etti. Gabriella'yı sanki hayatında gördüğü en değerli, en kırlıgan şeymiş gibi kucakladı. Kızının yüzüne, onun kendisinin olduğuna inanamıyormuş gibi baktığına şahit olmak kalbimi kırdı. Kendi içimde onu bir süre daha göremeyeceğime karar verdim. Beni tamamen kıracaktı. Beni yıpratacak ve bir şekilde beni hala birlikte iyi olabileceğimize ikna edecekti.

Başkasını düşünmeden önce kendi ayaklarımın üzerinde durabileceğimi kendime kanıtlamam gerekiyor.

"Ve sizin isteklerinize saygı duyuyoruz," diye ekliyor Ellie.

İkisine de gülümsedim. "Teşekkür ederim. Ama hâlâ ikinize de güvenmiyorum."

Ava bir kahkaha patlatıyor. "Güzel. Takımda Eli'ın senin için mükemmel olacağını düşündüğü bir adam var."

Ağzım açık kaldı. "Erkek arkadaşın bana birini mi ayarlamaya çalışıyor?"

"Evet," diye kabul ediyor Ava. "Öyle. Söylediği gibi, bu adamın bir cevher olduğunu düşünüyor. Dürüst bir adam. İyi biri. Kibar."

"Eli'ye kıyasla herkes kibar," diye mırıldanıyorum.

"Doğru." Ava sırtlıyor. "Ama ciddi. Yirmi yaşında, yani biraz daha büyük ve yeni doğmuş bir bebeğin babası olan bir ikiz kardeşi var. Yani bebeklere çok düşkün. Yani Gigi'yi öğrendiğinde gözünü bile kırpmayacaktır."

"Amca olmayı sorun etmemek var, bir de ilgilenebileceğin kızın aslında bekâr bir anne olması karşısında çıldırmak var." Yavaşça başımı sallıyorum. "Beni düşündüğünüz için size minnettarım, özellikle de Eli'ye, ama ilgilenmiyorum."

"Sana onunla evlenmeni söylemiyoruz," diyor Ellie alaycı bir tavırla. "Eli maçtan sonra seni onunla tanıştırmak istiyor. Hepsi bu. Başka bir şey değil."

"Nerede?" Temkinli bir şekilde soruyorum. Bu olduğunda Diego'nun etrafta olmasını istemiyorum.

"Maçtan sonra bir parti var. Nerede olduğundan emin değilim. Belki bir kardeşlik evi? Bilmiyorum." Ava omuz silkiyor ve ben doğruyu söyleyip söylemediğini merak ediyorum.

İkisini de düşünüyorum. Hala masumiyetleri devam ediyor, ki bu büyük bir saçmalık, ama her neyse. Ve çıkmaya hazır olmasam da, bir erkekle birkaç dakika flört etmek eğlenceli olabilir.

"Peki," diyorum abartılı bir iç çekişle. "Eli'nin onu benimle tanıştırmasına izin vereceğim."

"Harika olacak," diyor Ava, Ellie de başıyla onaylıyor. "Tam da ihtiyacın olan manzara değişikliği, bunu biliyorum."

Umarım Ava haklıdır. Tanrı biliyor ya, şu anda ortam değişikliğine ihtiyacım var. Ayrıca kendi yaşlılarımla dışarı çıkmaya ve biraz eğlenmeye ihtiyacım var. Bu üniversiteye gitme ve anne olma olayıyla neye bulaştığımı az çok biliyordum ama zor iş. Belki de biraz stres atmaya ihtiyacım var.

Görünüşe göre futbol maçına gitmek ve hoş bir adamla tanışmak tam da ihtiyacım olan şey.

YİRMİ İKİ

DIEGO

Evinizde oynadığınız ilk üniversite futbol maçının büyük bir bölümünde yedek kulübesinde oturmak berbat bir şey.

Buna alışık değilim. Hem de hiç. Gençlik ligi günlerim boyunca sürekli sahadaydım. O kadar ki diğer ebeveynler çok fazla oyun sürem olduğundan şikayet ederlerdi.

O zamanlar bile çok iyiysen elimde değil.

Lisedeki ilk yılımda küçükler futbol takımında kıcımı yırtarak oynadım, koçluk ekibine gerekenlere sahip olduğumu kanıtlamak istiyordum. Playofflar başladığında ve JV takımının sezonu bittiğinde, koç beni as takıma çekti. Yukarı çıkan tek birinci sınıf öğrencisiydim. Jake bile gitmedi. Callahan oğlunu JV takımında tutmak istiyordu çünkü o sezon yenilmemiştik. Badger tarihinde bir ilkti.

Ayrıca, Ash Davis bizim oyun kurucumuzdu. Çok iyiydi. Şu anda benim oyun kurucum ve her geçen gün daha da iyi oluyor. Tam anlamıyla oyununun zirvesinde bir son sınıf öğrencisi. Jake kadar iyi atıyor ve bunu çok kolaymış gibi gösteren bir tarzı var. Onun ruh hali de Jake'inkinden farklı. O daha hafif. Daha arkadaş canlısı. O kadar strese girmiyor. Sahada eğleniyor ve her şey ona doğal geliyor gibi görünüyor.

Kaygısız tavrını kıskanıyorum ama bu yüzden ondan nefret etmiyorum. Eski ben onun büyük bir pislik olduğunu düşünürdü. Yeni ben ise bunu uzun zamandır yaptığını fark ettim.

ve kendine güvenmesine izin veriliyor. Ben ise kenarda bir şans için ölüyorum.

Oyunun büyük bölümünde Eli Bennett'in yanında yedek kulübesinde oturmak da çok kötü.

Bu adamın Fresno State'e gittiğine ve benim takımımnda olduğuna inanamıyorum. Ash'le aile bağları sayesinde kankalar - ikisi de Callahan'ın kız kardeşiyle çıkıyor. Antrenmandaki o ilk birkaç sıcak ve yoğun günde kendine olan güveni beni çok rahatsız etti.

Eli hakkında hiç iyi şeyler hissetmedim. En büyük rakibimizin oyun kurucusu olduğu için lise yıllarımız boyunca bizim ve futbol takımımız hakkında çok boktan şeyler söyledi. Birlikte antrenman yaparken, onun iyi olduğunu isteksizce kabul edebiliyorum. Arkadaşım olmaya çalışıyor ama ben her seferinde duvara tosluyorum. Benim sadakatim Jake'e ve Jake Eli'dan nefret ediyor.

Bu doğru değil. İyi geçinmeyi öğrendiler. Jake bana Eli'ı artık umursamadığını bile itiraf etti ve bu çok büyük bir şey.

Belki ben de Eli'a karşı daha nazik olmalıyım. Gerçi ona tamamen çöpmüş gibi davranma alışkanlığımı kırmak zor olacak.

Şu anda çok gergin ve belli ki sahada hiç süre alamadığı için öfkeli. Bunu bilmesi gerekirdi, yine de hayal kırıklığını kesinlikle anlayabiliyorum. Ash Davis'in yedeği olması tüm sezon boyunca yedek kalacağı anlamına geliyor. Oynayabileceği tek maç skorun çok yüksek olduğu ve diğer takımın kazanma şansının olmadığı maçlar. O zaman çaylakları serbest bırakacaklar ve biz de diğerlerine kıyasla enayi gibi görüneceğiz.

"Sanki her şeye yeniden başlıyormuşuz gibi geliyor," diye mırıldanıyor Eli kimseye belli etmeden.

Yukarı bakınca benimle konuştuğunu fark ettim. Ama cevap vermedim. Onun yerine kaşlarımı çatıyorum.

Eskiden bu adamdan nefret ederdim. Hayatını kurtarmak için çenesini kapalı tutamayan, palavracı, kibirli, sallanan bir pislikti.

Ve şimdi bu büyük sallanan sık en iyi arkadaşım Jake'in küçük kız kardeşiyle çıkıyor ve Jake bu adamla takılıyor - gönüllü olarak.

"Yeniden başlıyoruz," diyorum ona sinirli bir şekilde. "Ve önünde uzun bir yol var."

"Üçüncü diziliş saçmalık," dedi Eli. "Diğer adamın nasıl attığını gördün mü? Berbat."

İkinci yedek oyun kurucu harika. Eli sadece sinirli ve kıskanç. "Madem bu kadar iyisin, neden başka bir kolej seni ilk oyun kurucu olman için seçmedi?"

"Başka bir yere gitmek istemedim," diye itiraf ediyor başını diğer yöne çevirerek. "Burada kalmak istedim."

Ava için. Kız arkadaşı için.

Ben de en az onun kadar korkağım, ama beni parmağında oynatan kız yaklaşık on beş kilo ağırlığında, benimkiyle aynı kahverengi gözlere sahip ve bir gün bana baba diyecek.

Gabriella'yı düşündükçe kalbim kabarıyor. O çok güzel. Ve tatlı. Ağladığında bile. Üstüne ve bana sıçtığında bile. Ayrıca biraz iğrenç. Kesilmiş süt tükürüyor. Yüksek sesle osuruyor. Üzerime işedi. Ağlıyor, ağlıyor, sümüğü omzuma bulaşıyor, teselli bulamıyor.

Onu şiddetle seviyorum.

Annesinin benimle hiçbir şey yapmak istememesi çok kötü.

"Bu akşam partiye gidiyor musun?" Eli soruyor ve beni bebeklik düşüncelerimden uyandırıyor.

"Ne partisi?"

"Chavez kardeşliğinde bir parti düzenliyor." Miguel Chavez son sınıf bir defans oyuncusu ve Ash'in en yakın arkadaşlarından biri. "Hepimizin davetli olduğunu söyledi. Birinci sınıflar bile."

"Gidiyor musun?"

"Tabii ki geleceğim. Benim kız da orada olacak" diyor.

Kızın hâlâ lisede olduğunu düşünürsek, hâlâ birlikte olmaları beni şaşırtıyor. "Gidip gitmeyeceğimi bilmiyorum."

"Bebeğe bakmak zorunda mısın?" Eli kaşlarını kaldırır.

Herkesin bebeğim hakkında konuşması bazen benim için biraz hassas bir konu oluyor. Ava ve Jocelyn çok iyi arkadaş oldukları için Gabriella'yı biliyor. "Hayır, çocuğuma bakmak zorunda değilim."

Eli benim hırçın ses tonum karşısında geri çekildi. "Sakin ol, yoldaş. Artık aynı takımdayız. Düşmanlığa gerek yok."

Ona ters ters bakıyorum, Jocelyn ile aramızdaki durumdan duyduğum rahatsızlık her şeyden daha fazla. "Bazen çok sinir bozucu oluyorsun, biliyor musun?"

"Evet, aslında biliyorum." Gülüyor, hakaretimden hiç de rahatsız olmuş görünmüyor. "Ama bununla savaşımaya devam edemeyeceğime karar verdim. Ben neysem oyum."

Bir şey demiyorum. Ne anlamı var ki? Kişiliğini benimsemiş. En azından kendinin farkında.

"Nasıl bir şey bu? On sekiz yaşında baba olmak?" Eli benimle sohbet etmek ister gibi soruyor.

"Yaşınız kaç olursa olsun, baba olmak gibi bir şey olduğunu tahmin edebiliyorum," diyorum. "Bu çok büyük bir sorumluluk."

"Sanırım üniversiteye giden on sekiz yaşında bir çocuğun baba olması ile evli, kariyer sahibi ve evi olan bir adamın baba olması biraz farklı," diyor Eli, sesi tamamen mantıklı geliyor. "Çocuğun çok tatlı, hakkını vermeliyim. Annesine çekmiş olmalı."

Kıskançlık içimde yükseliyor. Hiçbir erkeğin Jocelyn hakkında konuşmasından hoşlanmıyorum. Ava'yla çok mutlu olan Eli'nın bile. "Gabriella aslında bana çok benziyor."

"Senin kahverengi gözlerini almış ama onun dışında Gigi, Jocelyn'e benziyor," diyor.

Bebeğimin kime benzediği konusunda benimle gerçekten tartışıyor mu? Tanrım, bu adam. Ben-

Bekle bir dakika.

"Ona ne dedin?" diye sordum.

"Jocelyn?" Eli'nın kaşları havaya kalktı. "Ona Jocelyn dedim."

"Hayır. Gabriella."

"Oh evet. Gigi. Jocelyn buldu. Gabriella Garcia için. Şirin, değil mi? Ava bana takma isimden bahsetti." Kaşlarını öyle çatıyor ki, eminim canı yanıyordur. "Sen de ona öyle demiyor musun?"

Hayır ve Allah kahretsin, bu adamdan önce çocuğumun annesinin kızımıza taktığı lakabı bilmeliydim.

"Çok şirin," diye ısıriyorum, ne kadar kıskanç -hayır, *kıskanç*- hissettiğimden nefret ederek. "Kızımız oldukça sevimli, o yüzden uyuyor."

"Öyle. Bazen bir pislik olabilirsin ama çok güzel bebekler yapıyorsun. Gerçi dostum, şu anda bir bebek istemezdim. Kulağa kabus gibi geliyor. Ben bir ilgi orospusuyum. Bebekler de öyle. Sürekli bir rekabet içinde olurduk." Ona gözlerimle hançer fırlattığımda ellerini havaya kaldırıyor. "Alınma, cidden. Kabul etmelisin ki on sekiz yaşında olmak herkesin hayali değil."

"Benim de rüyam değildi," diye mırıldandım. Ama bunu geri alamazdım.

"O partiye kesinlikle gitmelisin. Biraz stres atarsın," diyor Eli ve asıl konumuza geri dönüyor. "Çok gerginsin Garcia."

"Sen de öylesin," diye hatırlatıyorum ona.

"Aksiyonun bir parçası olmamaktan nefret ediyorum." Eli omuz silkiyor. "Senin bahanen ne?"

Benim hayatım. Ama kelimeleri yüksek sesle söylemiyorum. Onun yerine, dikkatimi tekrar oyuna veriyorum. Ve somurtuyorum.

Kampüs dışında Caleb ve Tony ile birlikte üç yatak odalı bir dairede yaşıyorum. Tony'nin büyük yatak odası var, bu yüzden en çok parayı o ödüyor ve zengin kıçının buna gücü yetiyor. Buranın kirası pahalı ama bebeğim olduğunda kendi odama ihtiyacım vardı, ki programıma bakılırsa bu çok sık olmuyor. Ama futbol sezonu bittiğinde, zamanımızı yarı yarıya bölüşmek istiyorum, böylece Gabriella'ya daha fazla sahip olabilirim.

Jocelyn'in hala beni görmek ya da benimle konuşmak istememesi çok kötü, ama onun isteklerine saygı duyuyorum, yine de biraz çocukça davrandığını düşündüğüm bir noktaya geldim.

Benimle ilişkisini kestiğini söylediği o boktan mesajı gönderdiğinde hissettiklerimi anlatmaya başlamak bile zor. Ve beni hayatından çıkardı. Hayatından tamamen çıkarılmışım ve ilk başta buna çok kızmışım. O kadar öfkeliydim ki, kafalarını koparacağımdan korktuğum için günlerce kimse benimle konuşmadı.

Sonunda haklı olduğunu anladım. Birlikte, sınırda *zehirliydik*. O haklıydı, ben çok muhtaçtım. Aile dinamiklerim kafamı karıştırdı ve birlikteyken Jocelyn'den çok fazla beklenti içine girdim. Ayrıca bazı kötü seçimler yaptım, bir sürü kötü seçim. Jocelyn etrafta yokken başka kızlarla flört etmek, iyi ya da kötü olsun kadınlardan sürekli ilgi görmek için can atmak? Akıllıca değildi.

Sağlıklı değil.

Sonunda başka kaynaklardan - teşekkürler Hannah, Jake'in kız arkadaşı - Cami'nin Jocelyn'e sözde ikimize ait fotoğraflar gönderdiğini öğrendim ve Jocelyn bu yüzden benimle ilişkisini kesti. Başka seçeneği yokmuş gibi hissetti. Cami ilişkimize kendini sokarak ilişkimizi daha da zehirli hale getirdi. O sürtük ne zaman duracağını bilmiyor. Bana olan takıntısını anlamıyorum.

Ya da Jocelyn'e olan takıntısını.

Sonra Cami'nin kiminle takıldığını öğrendim-Mateo. Cidden. Benim için geleceğini, bizi öldüreceğini söyledi ve bak. Sözüünü tuttu, pislik herif. Parmağını bir silahmış gibi bana doğrulttu ve Jocelyn ile olan ilişkimde kocaman bir delik açtı.

Tanrım, ondan nefret ediyorum.

Cami neden Jocelyn'e yalan söyleme ve o hafta sonu birlikte olduğumuzu söyleme ihtiyacı hissetti bilmiyorum ama Mateo'nun etkisi sayesinde olduğunu tahmin ediyorum. Yaptıkları her türlü boktan şeydi ve *beni* de fena siktiler. Her ne söylediyse, hepsi doğrudan Jocelyn'in kafasına girdi ve onu aşağı doğru bir sarmala sürükledi. Bu benim suçum. Cami'nin söylediği her şeyi en başından inkar etseydim, Jocelyn beni farklı bir gözle görecekti.

Cami ve Mateo'ya duyduğum öfkeye ve ilişkiye nasıl müdahale ettiklerine rağmen, her şeyin sorumluluğunu üstleniyorum. Jocelyn'e verdiğim zarar gerçekten affedilemez.

Jocelyn ve benim aramda olan her şey benim hatamdı. Nasıl suçlu olduğumu anlıyorum. Boktan şeyler söyleyen ve tamamen bencil olan olgunlaşmamış, sorumsuz bir çocuktum ama artık aynı kişi değilim.

Ben büyüdüm.

Tony için Tanrı'ya şükürler olsun. Annemin evinden çıkmamın çok faydası oldu. Zehirden bahsediyoruz. Ondan ve Mateo'dan uzakta zaman geçirmek ve sürekli tartışmak kafamı boşalttı. Hayatın sürekli bir savaşa kilitlenmek zorunda olmadığını fark etmemi sağladı. Annem her şeye savaşıması gereken bir savaşmış gibi davranıyor. Mateo ise hayatı bir böcek gibi ezmek zorundaymış gibi ele alıyor ama sonunda ezilen kendisi oluyor. Onu aylardır görmüyorum, ki bu iyi bir şey çünkü Cami'ye bulaştığını öğrendikten hemen sonra muhtemelen onu mahvederdim.

Yine eve döndüğünü duydum. İş yok. Hayat yok. Hiçbir şey yok. Rakamlar.

Maçtan sonra eve döndüğümde çok yorgun olduğumu fark ettim. Gerçekten o partiye gitmek istiyor muyum? Pek değil. Caleb zaten orada. Sonbaharda acele etti ve şimdi Chavez'in içinde olduğu kardeşliğin bir parçası. Caleb'in parayı nereden bulduğunu bilmiyorum ama yaz boyunca göldeki restoranlardan birinde kışını yırtarak çalıştığını biliyorum. Komi olarak başladı, cazibesini herkes üzerinde kullandı ve kısa sürede garson oldu.

bütün kadınlarla flört ederek bahşış olarak çok para kazanıyordu. Yaşı önemli değildi. Genç ya da yaşlı, güzel ya da çirkin, flört ediyor, göz kırpmıyor, gülümsüyor, iltifat ediyordu. Onun ilgisinden çok heyecanlandıkları için neredeyse pantolonunun içine dolarlar dolduruyorlardı.

Bu adam kadınları nasıl tavlayacağını çok iyi biliyor. Eminim kardeşlik hayatı onun için mükemmel olacaktır.

Tam odama girmek üzereydim ki Tony'nin kapısı açıldı ve kapının eşiğinde durmuş beni düşünüyordu. O da futbol takımında ama koç onu ve Jackson Rivers'ı neredeyse bir hafta boyunca antrenmana gelmedikleri için uzaklaştırmış. Tony'nin kışında ne olduğunu bilmiyorum ve ona sormuyorum.

Geçen yıl kış tatilinden beri bekar ve çok huysuz. Sophie ondan ayrıldı. Bize nedenini hiç söylemedi. Onun hakkında hiç konuşmuyor. Sanki kalbi çelik gibi ve hiçbir şey onu delip geçemiyor.

"Nereye gidiyorsun?" Kot pantolon ve siyah düğmeli gömlek giymiş olduğunu fark ederek soruyorum. Yani her zamanki kıyafeti olan şort ve tişört giymemiş.

"Chavez'in partisine." Tek bir kaşını kaldırıyor. "Gidiyor musun?" Başımı sallıyorum. "Yorgunum."

"Sen oynamadın."

"Hâlâ yorgunum." Omuz silktim. "Son yarıda Bennett'in çenesini çalıştırmasını dinlemek zorunda kaldım. Bu çok yorucu."

Tony gerçekten de sırtıyor, ama sırtması gözlerine tam olarak ulaşmıyor. "Bu adam sinir bozucu."

"Bana her şeyi anlat. Orada olacak, eğer bu seni gitmekten caydırırsa," diyorum uyarı olarak.

"Bütün gece Ava'yla birlikte olacak. Endişelenmiyorum." Tony öne doğru bir adım atarak kişisel alanımı işgal etti. "Sen de gitmelisin. Sana iyi gelebilir."

"Bana biraz iyilik yap, nasıl?" Kapımı itip açıyorum ve küçük yatak odama giriyorum. İçeride bir kraliçe yatak, küçük bir şifonyer ve küçük bir yatak

var.

Gabriella. Jocelyn'in annesi ona beşik diyor. Eski Toyota'mın arkasında bir araba koltuğu var. Şu halime bak, ne kadar da evcilleşmişim.

"En son ne zaman sadece kendin için bir şey yaptın?" Tony beni yatak odama kadar takip ederken soruyor.

"Her zaman kendim için bir şeyler yapıyorum. Okula gidiyorum. Futbol oynuyorum." Ve Jocelyn bebeği daha fazla almamı talep etmek yerine bir şekilde buna izin veriyor. Annesi bize çok yardımcı oluyor. O kadına çok şey borçluyum. Ayrıca benim hakkımdaki düşünceleri de değişmiş görünüyor. Artık bana yönelik düşmanlığını hissetmiyorum.

Sanırım benim adım atmamdan etkilendi. Muhtemelen bebeğiyle hiçbir şey yapmak istemeyen beşşçi bir baba olacağını düşündü.

Evet. Hayır. Hayır. Küçük kızımı gitmesine izin veremeyecek kadar çok seviyorum.

"Bunların hepsi kendini geliştirmek için. En son ne zaman bir bira içip rahatladın? Güzel bir kızla konuştun mu?" Tony bastırıyor.

"Muhtemelen en son yaptığında," diyorum dikkatle. O da benim gibi içine kapanık. Biriyle çıkmıyor. Hiç eğleniyor gibi görünmüyor. Bazen ortadan kayboluyor ve nereye gittiğini bilmiyorum. Ben de sormuyorum.

Her zaman sessiz ve gizemli biriydi, ama şimdi daha da öyle.

"İşte bu yüzden şu anda partiye gidiyorum." Çenesini bana doğru salladı. "Sen de bana katılmalısın."

"Hayır."

"Diego."

"Tony," diyorum aynı sertlikte bir sesle.

"İlgilenmiyorum." "Bedava içki var."

"Bu beni baştan çıkarmaz." Eskiden olsa da.

"Seçtiğin her uyuşturucu."

"Artık onu da yapma." Küçük kızım için temiz kalmalıyım.

Tony'nin omuzları biraz çöktü. "Ne zaman bu kadar iyi oldun?"

"Küçük kızım ılık ılıa dünyaya geldiğinde," diyorum dürüstçe.

Hayatımın en önemli anıydı. Jocelyn ıkınmaya başlamadan önce onunla birlikte doğum odasında olmama izin verdiği için çok minnettardım. Bekleme odasında çılgına dönmüştüm, neler olduğunu bilmeyi diliyordum, tek istediğim orada onunla birlikte olmakken beni karanlıkta tutmasından nefret ediyordum. Elini tutmak ve her şeyin yoluna gireceğine dair ona güvence vermek.

Dileğim gerçekleşti. Çocuğumun bu dünyaya ciyaklayan, kırmızı buruşuk bir et yığını olarak gelişini izledim. Çok güzeldi. Onu ellerimde tuttum ve o kadar kkt ki. Çok kırılıgandı. Annesi bizi izledi, gözlerinde yaşlar parlıyordu, son bir saatini zorlu bir doğum sancısıyla geçirdikten sonra bile güzeldi, tüm gücüyle ıkınıyordu. Bu beni korkutmuştu.

Doğum yapmak bir mucizedir. Aynı zamanda stresli. Ve bütün işi yapmak zorunda olan ben değilim.

O gece, benimle ilişkisini kestiğinden beri en yakın olduğumuz geceydi. Göbek bağını kestikten sonra Jocelyn'in yanına gittim ve bebeği ona verdim. O kızımızı tutarken ben de onu tuttum. Bir erkek ocuk istediğimi unutmuştum.

İsteyebileceğim her şey kollarımın arasındaydı. Ve sonra Jocelyn yüzüne solgun bir glmsemi yapıştırarak onlardan sıyrıldı. Bana çocuğunun babası olabileceğimi ama artık onun dünyasına girmeme izin verilmediğini hatırlattı.

Ve bu kalbimi kırdı.

"Ayık şofrm ol o zaman," diyor Tony, çantamı yatağımın kenarına bırakırken sırtıma vurarak. "Soyunma odasında mı duş alacaksın?" Başımı sallayarak cevap verdiğimde Tony devam ediyor. "ştn değiştir. O partiye gidiyoruz. Hayır cevabını kabul etmiyorum."

YİRMİ ÜÇ

JOCELYN

Partide olmak tuhaf hissettiriyor. Gigi'nin annemle birlikte olduğunu bilmeme ve bana dışarı çıkıp biraz eğlenmem gerektiği konusunda sayısız kez güvence vermesine rağmen, yine de kendimi suçlu hissediyorum. Ve garip bir şekilde, yalnız. Dışarı çıktığımda bebeğimin yanımda olmasına alışkınım.

Şu anda, bağısızmışım gibi hissediyorum. İki katlı dev evi dolduran insan kalabalığı arasında asi bir balon gibi süzülüyor, hiçbirini tanımadığım halde göz göze geldiğim herkese gülümsüyor ve başımı sallıyorum.

Lisemiz küçüktü. Sınıfımdaki herkesi tanırdım. Neredeyse kampüsteki herkesi. Küçük bir okulda aynı anda hem harika hem de korkunç olan bir samimiyet vardır. Tüm yüzler tanıdaktır, hatta bazıları rahatlatıcıdır. Herkes işinizi bilir. Bu dinamiği değiştirecek yeni ve heyecan verici hiçbir şey ya da hiç kimse ortaya çıkmaz.

Burası tonlarca insanla dolu yepyeni bir dünya. O kadar ki biraz klostrofobik hissediyorum.

Ayrıca hemen eve gidip ailemin benim için aldığı göğüs pompasını kullanmam gerekti. Gigi emzirmek için yanımda olmadığından göğüslerim akıyordu ve partiye gitmekten vazgeçmeyi düşündüm. Yeni bir erkekle tanışsam bile ona ne söyleyeceğim?

Üzgünüm, bebeğimi emzirmek için eve gitmeliyim. Meme uçlarım süt sızdırıyor ve bu biraz iğrenç, biliyor musun?

Evet. Bu biraz garip.

"Hadi, dışarı çıkalım," diyor Ellie elimden tutup beni oturma odasına götürürken.

"Buraya daha önce geldin mi?" Ona bağırdım. Ava ve Ellie'yle birlikte kardeşlik evine doğru yola çıktık, biz gittiğimizde Eli dışarıda Ava'yı bekliyordu. Çoktan birlikte yola çıkmışlardı.

Ah. Genç aşk.

"Hayır." Ellie başını iki yana sallayıp duruyor ve bana yetişmem için zaman tanıyarak tam yanında durmamı sağlıyor. "Ama buralarda bir yerde bir arka bahçe olmalı, değil mi?"

"Doğru," diyorum gülererek, ama zorlama gibi geliyor, o yüzden duruyorum.

Gerçekten olmak istemediğim halde rahatsızım. İçeride tıktık tıktık bir sürü insan varken bu ev boğucu derecede sıcak. Bugün hava hiç de serin olmayan doksan beş dereceydi ve maç akşamın ilerleyen saatlerine kadar sürmesine rağmen çekilmez bir hal aldı. Fresno'da Eylül ayı berbattır. Evimiz sadece bir saat uzaklıkta, ancak üç bin fit yükseklikte ve her gece serin dağ esintileri alıyoruz.

Evimi düşünüyorum. Gigi'nin şu anda ailemin yanında, güvende ve korunuyor olduğunu ve güzel bir evde uyuduğunu. Annesi dışarıda bir partide, arkadaşlarının ona ayarlamak istediği bir adamla buluşmak üzereyken.

Suçluluk duygusu çok büyük ve onu bir kenara itmeye çalışıyorum ama bu çok zor.

Sonunda dışarı çıktık. Ellie kendisi ve benim için birer bira alıyor ama ben reddediyorum ve onun yerine bir su buluyorum. Hâlâ emziriyorum, bu yüzden alkol tüketmiyorum ve kafeini ciddi şekilde sınırlandırıyorum. Bebeği emzirmeden hemen önce bir kez kola içmiştim ve bedelini ödedim.

O küçük kıpır kıpır saatlerce uyanık kaldı.

"Hiç yakışıklı erkek gördün mü?" Ellie, kesinlikle bir sürü yakışıklı erkekle dolu olan arka bahçeye bakarken bana soruyor. Umursadığımdan değil.

"Pek sayılmaz," diyorum. "Beni ilgilendiren bir şey yok."

"Kevin'la tanışana kadar bekle." Beni tanıştırmak istedikleri adam bu. "O gerçekten çok tatlı."

"Eminim," diyorum suyumdan bir yudum almadan önce.

"Hayır, cidden. O harika biri. Onunla geçen hafta tanıştım. Hep birlikte yemeğe gittik."

Ava ve Ellie Fresno'da çok zaman geçiriyorlar, Eli de burada. Memleketimden o kadar da uzak değil ama yine de. Ödevlerini yapmak için nasıl zaman bulabiliyorlar?

Tanrım, düşüncelerimde bile bir anne gibi konuşuyorum.

"O zaman neden onunla birlikte olmuyorsun?" İçtenlikle soruyorum. Madem bu adam bu kadar harika, o zaman neden ilgilenmiyorum? Onu o kadar abartıyorlar ki, onunla tanışmanın tam bir hayal kırıklığı olacağından endişeleniyorum.

"Ama seni ona ayarlıyoruz." Ellie kaşlarını çatıyor, kaşları birbirine yaklaşıyor.

"Bu harika. Bunu takdir ediyorum. Ama gerçekten ilgilenmiyorum. Henüz bir ilişkiye hazır değilim. Hâlâ tüm hayatımı anlamaya çalışıyorum," diye açıklıyorum. "Okul, bebek ve tek başıma yaşamak..."

"Çok mu?" Ellie bana yardım

ediyor. "Evet." Hafifçe

gülümsüyorum. "Bu."

"Diego'yu hâlâ unutamadın mı?" diye soruyor sessizce.

Bunu Ava'ya asla itiraf etmem, çünkü o Jake'e, Jake de Diego'ya söyleyebilir. Jake USC'de çalışıyor ve çok meşgul olsa da Diego'yla sürekli konuşuyorlar. En azından ben öyle duydum ve bu mantıklı. Onlar en iyi arkadaşlar.

Mesafe bunu değiştirmez.

"Sayılır," diye itiraf ediyorum. "Yine de lütfen bu aramızda kalsın."

Ellie başını tekrar tekrar sallayarak, "Elbette," diyor. "Eminim artık ondan bir bebeğiniz olduğunu ve onu sürekli gördüğünüzü düşünürsek bu zordur."

"Yine de onu görmüyorum," diye hatırlatıyorum.

"Pek sayılmaz." "Ah. Doğru. Peki... onu özlüyor musun?"

Evet. Onu özlüyorum. Çok aptalca ama özlüyorum. Gülüşünü ve kahkahasını özlüyorum. Uzun konuşmalarımızı. Bana dünyada istediğim her şeyi yapabileceğimi hissettirmesini. Benimle şefkatle konuşmasını özlüyorum, gerçi o anlar çok nadirdi.

Gabriella hayatına girdiğinden beri değişti mi? Doğumhanede gördüğüm adam o muydu? Çok destekleyici ve tatlı olan, bebeğini ilk kez kucağına alan ve utanmadan ağlayan adam mı?

Diego'nun o versiyonunu istiyorum ama bu geçici bir şey miydi bilmiyorum.

"Onu özlüyorum," diye itiraf ediyorum sonunda. "Ama bana hissettirdiği o korkunç duyguyu özlemiyorum."

"Değiştiğini duydum," diyor Ellie. "Çok fazla şey söylemek istemiyorum çünkü seni rahatsız ettiğini biliyorum ama olgunlaştı. Hem de çok."

Aslında daha fazlasını söylemesini istiyorum. Dizlerimin üzerine çöküp Diego hakkında bildiği her türlü bilgi kırıntısı için ona yalvarmak istiyorum ama kendimi tutuyorum ve yüz ifadem nötr. "Bebek sahibi olmak büyük bir sorumluluk."

"Sen de değişmişsin," diyor Ellie ve şimdi kaşlarını çatıyorum. "Nasıl?"

"Bebek sahibi olmak büyük bir sorumluluk," diye tekrarlıyor bana sırtarak. "Sen artık bir annesin, Jocelyn. Bu seni olgunlaştırmış."

"Ve ayrıca beni strese soktu," diye alaycı bir şekilde ekliyorum, bu da onun kıkırdamasına neden oluyor.

Konuyu değiştirdim ve maç hakkında konuştuk. Ben ona derslerimden bahsediyorum, o da bana lisede neler olduğunu anlatıyor. Wyatt artık okulun yıldızı.

Kampüste, son sınıfın en yakışıklı çocuğu. Ellie'ye göre, benim sınıfımdan onu gölgede bırakacak erkekler olmadan, bütün kızlar onu istiyor.

"Cami ile birlikte olmasına rağmen mi?" Az önce onun adını yüksek sesle söylediğime inanamıyorum. Artık onu pek düşünmüyorum. Eskiden düşünürdüm. O kıza çok fazla enerji harcadım, hepsi boşa gitti. Rüyalarım bile girerdi.

Artık değil. Son duyduğuma göre Chico State'e gitmiş -o kurşundan kurtulmuş- ve şimdiden sürekli parti yapıyor ve erkeklerle takılıyor. Bunu nereden mi biliyorum? Çeşitli arkadaşlarım onun sürekli Snapchat hikayelerinde parti yaptığını görüyor.

O kız tam bir klas.

"Dürüst olmak gerekirse, Cami ile birlikte olmak ona daha fazla itibar kazandırdı. Kendisinden bir yaş büyük bir kızla birlikte oldu ve sonra onu kendi şartlarıyla terk etti." Ellie gülüyor. "Bunu sadece seks için yaptı, bundan eminim."

"İğrenç," diyorum biraz ürpererek. Cami Lockhart ile seks yapmak istemek için oldukça çaresiz olmanız gerektiğini anladım.

Güzel olmasına rağmen. Ve popüler. Wyatt gibi daha iyisini bilmiyorsanız, Cami gibi daha deneyimli ve amigo takımının kaptanı olan seksi bir kız sizinle flört etmeye başladığında karşılık verirsiniz.

Ruhunun kara bir umutsuzluk çukuru olduğunu her zaman çok geç anlarlar.

Sonunda Ava ve Eli bizi buluyor -nereye gittiklerini ya da ne yaptıklarını Tanrı bilir- ve yanlarında biri var.

İlk fark ettiğim şey ne kadar uzun olduğu. Bir metreden fazla. Ve geniş. Omuzları dağ gibi. Gülümsemesi büyük, teni koyu ve kahverengi gözleri benimkilerle buluştuğunda parlıyor.

"Jocelyn, bu Kevin," diyor Eli, sesi kendinden çok memnun geliyor. "Ava'nın sana bahsettiği adam."

"Merhaba," diyorum Kevin'a elimi uzatarak.

Elimi tutuyor, eli benimkini içine çekiyor ve hızlıca sallıyor. "Tanıştığımıza memnun oldum."

Eli, "Çok resmi," diye takılınca Kevin ona bir bakış gönderir.

Kevin elimi bırakırken, "Buna kibarlık deniyor," diyor.

"Kelimenin anlamını bilmiyor," diyorum Kevin'a büyük bir sır veriyormuşum gibi eğilerek, ama sesim hiç kısılmıyor.

"Hey, alındım," diye itiraz ediyor Eli. "Gerektiğinde nasıl kibar olunacağını bilirim."

Kevin gülümserken gözlerini kırıştırarak, "Elbette öyle," diyor

kolayca. Çok tatlı biri. Eli Bennett'a tahammül edebiliyorsa, bu aynı zamanda sabırlı olduğu anlamına da gelir.

Bir çember oluşturduk ve konuşmaya başladık. Kevin tam yanımda duruyor ve iri vücudu ısı yayıyor. Kolonyasının kokusu aramızdaki havaya siniyor ve ben de ara sıra gizlice kokluyorum. Arada bir ona baktığımda beni süzdüğünü fark ediyorum ve bu yanaklarımın ısınmasına neden oluyor. İlgisi çok açık ve ben de bundan zevk alıyorum.

Tamam, bu konuda bir şey yok. Bundan zevk *alıyorum*. Geçen yıl boyunca bebek makinesinden başka bir şey olmadığımı hissettikten sonra bir erkeğin ilgisini çekmek iyi hissettiriyor.

Hamile olduğumu öğrenmemin üzerinden neredeyse bir yıl geçmiş olması bile başlı başına bir çılgınlık. Zaman çok hızlı geçiyor. Gigi şimdiden çok değişti. Acaba şu anda uyuyor mu? Ya da annemi uyutmuyor-

"Eli bana küçük bir kızın olduğunu söyledi."

Kevin'in doğrudan benimle konuşan yumuşak sesini duyunca düşüncelerimden sıyrılıyorum. Dönüp ona bakıyorum, bakışlarındaki ilgiyi şimdi daha çok takdir ediyorum. Sanırım bebek sahibi olmak onu caydırmıyor. "Bunu sana o mu söyledi? Ve sen ondan çılgılık atarak kaçmadın mı?"

"Evet. Bana söyledi." Kevin kıkırdıyor. "Ve hayır, çılgılık atarak kaçmadım. Kız kaç yaşında?"

"Neredeyse dört ay oldu." Sadece onu düşünerek gülümsüyorum.

"Yeğenim iki aylık oldu. İkiz kardeşimin eşi bir azize, onunla çok iyi anlaşıyor. Bu annelik içgüdüğü çok doğal," diyor.

Diego'nun annesini ve onun ne kadar annelik içgüdüğünden yoksun olduğunu düşünüyorum. "Çoğu zaman."

"Bebeğin babası hayatında mı?" Kevin merakla sorar.

Oh. Sanırım Eli ona bu kısmı söylememiş. "Evet. Biraz. Fırsat buldukça bebeği görüyor." Bir an tereddüt ediyorum ve dürüst olmam gerektiğine karar veriyorum. "O senin takımında."

Kevin kaşlarını çatı. "Öyle mi?"

"Diego Garcia. O birinci sınıf öğrencisi."

"Ahh." Başını sallıyor, topuklarının üzerinde geriye doğru sallanıyor. "Evet. Kimden bahsettiğini biliyorum. Gerçi onunla hiç konuşmadım. İyi bir adama benziyor. Sessiz. Kendi halinde biri."

Kaşlarımı çatıyorum. Bu benim tanıdığım Diego'ya hiç benzemiyor.

"Siz ikiniz birlikte değilsiniz, değil mi? Belki Eli yanlış anlamıştır," diyor Kevin.

"Hayır, birlikte değiliz. Sadece yürümedi. Ama sorun değil. O harika bir baba ve biz de elimizden gelenin en iyisini yapıyoruz" diyorum.

"Bunu yaptığın için sana hayranım." Şaşkınlıkla ona baktığımda devam etti.

"Senin yaşında bebek sahibi olmak. Okula gidiyorsun. Sorumluluk sahibi olmak ve çocuğunun babasıyla düzgün bir ilişki kurmak. Bu cesaret ister."

Gülüyorum. "Taşaklarım var mı bilmiyorum."

Kıkırdıyor. "Ne demek istediğini biliyorsun." Yüz ifadesi ciddileşiyor.

"Yaptığın şey çok fazla. Ben iki yaş büyüğüm ve bununla başa çıkabilir miyim bilmiyorum."

"Belli bir duruma sokulduğunda neler yapabileceğini bilsen şaşarsın," diyorum ona.

"Doğru. Gittikçe uyum sağlıyoruz, değil mi? Hayat hiçbir zaman tam olarak planladığımız gibi gitmez," diyor hafif bir gülümsemeyle. Güzel bir gülümsemesi var.

Nazık biri. Onunla konuşmak kolay. Bebek gibi konuşmasına ve bebeğimin babasının onun futbol takımında olmasına rağmen hala ilgilendiğini hissediyorum. Bu onu hiç şaşırtmadı. Bu adam neredeyse gerçek dışı.

Ama benim açımdan bir kıvılcım yok. O çekici ama ben etkilenmiyorum.

Kevin bir bira daha almak için mazeret bildirene kadar konuşmaya devam ediyoruz. O gider gitmez arkadaşlarım ve Eli beklenti dolu bakışlarla bana dönüyorlar.

"Ne düşünüyorsun?" Ava soruyor, sesi kısık.

"O adamı seviyorum," diyor Eli. "Antrenmanın ilk gününden beri bana çok iyi davranıyor."

"İyi biri," diyorum ve öylece bırakıyorum.

Ellie gözlerini devirir. "Oh, hadi ama. Bu yeterli değil. Ondan *hoşlanıyor* musun?"

"Henüz bilmiyorum." Ve gerçek de bu. Onu yeterince tanımıyorum. Daha yeni tanıştık. Ve bir yabancıнын hayatıma kolayca girmesine izin verecek değilim. Artık düşünmem gereken başka biri var. Sadece kendimi değil.

Ben de bir ilişkiye hazır değilim. Bunun farkına varmalılar. Gardımı aldım. Kevin'la bu şekilde ilgilendiğimi sanmıyorum, yine de bir şey söylemeyeceğim. Eğlenceli akşamı devam ettirmeyi ve gerçek duygularımı daha sonra öğrenmelerini tercih ederim.

Ama hepsi sanki başka bir şey söylememi bekliyorlarmış gibi bana bakıyorlar ve sabırsızlanıyorum.

"Çocuklar, ciddi. Onun hakkında ne hissedeceğimi bilmiyorum." Hepsine bıkkın bir bakış gönderdim. "Harika birine benziyor ama bir ilişkiye hazır olmadığımı biliyorsunuz."

"Anlıyoruz," diyor Ava başını sallayarak. "Ve sana baskı yapmaya çalışmıyoruz, yemin ederim. Ama flört etmekte sorun yok. Bir erkeğin sana ilgi göstermesi. Bunu en son ne zaman yaşadın?"

Geçen yıl Şükran Günü hafta sonundan bu yana tam bir rezalete dönüştü.

"Uzun bir süre," diye itiraf ediyorum.

"Sadece biraz eğlen," diyor Ava, gülümseyerek cesaretlendiriyor. "Bu gece Kevin'la sohbet et. Bir ya da iki bira iç. Arabayı ben kullanacağım, istersen içebilirsin."

"Hâlâ emziriyorum," diye başlıyorum ve Ava başını sallıyor.

"Bu gece değil, sen değilsin. Sabaha kadar Gigi'yi almaya gitmeyeceksin, değil mi? O zamana kadar sisteminden çıkmış olur, değil mi?" Ava kaşlarını soru sorar gibi kaldırıyor.

Bu bizim konuşmamız için çok garip bir konu. Bunun için çok genciz.

Yine de buradayım, genç bir anneyim.

"Bilmiyorum." Alt dudakımı ısırıyorum.

"Eğer içersen, bebeğini sarhoş edebilirsin. Bu biraz komik olabilir," diye öneriyor Eli. Ava onun kaburgalarına dirsek atıyor. "Ne? Sadece şaka yapıyordum."

"Hiç komik değil." Ava güneşli bir gülümsemeyle bana dönmeden önce kaşlarını çatıyor. "Haklısın. Muhtemelen yapmamalısın. Seni zorlamayacağım, çünkü bu hiç hoş değil. Ama rahatlamaya ve eğlenmeye çalış. Tanıdığım herkes arasında bunu en çok hak eden sensin."

Ava bu kadar anlayışlı olduğu için neredeyse ağlamak istiyorum. Uzanıp elini kendi elime alıyorum ve sıkıyorum. "Teşekkür ederim."

"Senin için her şeyi yaparım" diyor ve karşılığında elimi sıkıyor.

Kevin elinde kırmızı bir solo bardak, yüzünde hoş bir gülümsemeyle aniden ortaya çıkar. "Hey. Ne hakkında konuşuyorsunuz?"

"Bira. Ve sen," diyor Ava dürüstçe.

"Umarım hakkımda söylediklerinin hepsi iyi şeylerdir." Gülümsemesini bana çeviriyor ve ben de yardım edemiyorum ama karşılığında sırtıtıyorum. "Kafanı yalanlarla mı dolduruyorlar yoksa?"

"Hiç de değil," diyorum başımı sallayarak. "Hepsi senin hayran kulübünün bir parçası."

"Bir hayran kulübüm olduğunu fark etmemiştim. Harika. Onlara imzalı bir şeyler göndermem gerekecek." O kıkırdadı, ben de kıkırdadım.

Tüm bunlar olurken üç yordakçı yüzlerinde kendini beğenmiş ifadelerle bizi izliyordu. Sanki harika bir eş olacağımızı biliyorlarmış gibi.

Beni kollamak istemelerini takdir ediyorum ama bu muhtemelen gerçekleşmeyecek.

Sonunda birkaç sandalye bulduk ve Kevin'la birlikte oturup en az bir saat boyunca rahatça konuştuk. Belki daha uzun. Bilmiyorum. Onunla sohbet ederken zaman hızla geçiyor ve geçmişimle, nereden geldiğimle ya da başıma gelenlerle ilgisi olmayan bir konuşma yapmak iyi hissettiriyor. Bana bir sürü soru soruyor ama çok kişisel şeyler değil, ben de aynısını yapıyorum. Birbirimizi tanımaya çalışıyoruz ve bunu oldukça hafif tutuyoruz.

Umutsuzca ışığa ihtiyacım var.

Kevin çok düşünceli görünüyor. Konuştuğumda beni dinlemesini takdir ediyorum. Kıvrak zekası. Komik biri. Kendini küçümseyen. Çok güler ve bu ona kolay gelir. Gergin ya da sinirli değil.

Yani, Diego'ya hiç benzemiyor.

İnsanlar partiden ayrılmaya başladı ve biz hala konuşuyoruz. Bana kıyıda çok da uzak olmayan Paso Robles'ta büyüdüğünü ve çocukken profesyonel basketbol oynamayı ne kadar çok istediğini anlatıyor.

"O zaman neden yapmadın?" Konuşmamızın ortasında durakladığında soruyorum. "Yeterince uzun görünüyorsun."

"Boyum var ama yeteneğim yok." Gülüyor. "Ben daha iyi bir savunma yan hakemiyim. Hızlıyım. Blok yapabilirim. Basketbolda o kadar hızlı değilim

Saha. Her zaman topun kontrolünü kaybediyorum. Koçlarımı çok kızdırdım."

Daha fazla kahaaha var ve ben şoktayım. Diego asla böyle davranmazdı. Herkesin Diego gibi olmadığını anlamaya başlıyorum.

Yani, bunu biliyordum. Tabii ki biliyordum. Ama kendimi ona o kadar kaptırmıştım ki, başka kimseyi görmüyordum.

"Sen gerçekten iyi bir futbol oyuncusun..." Sesim kesiliyor, çünkü onun ne tür bir futbolcu olduğunu gerçekten bilmiyorum. "En azından ben öyle duydum."

"Bu gece beni sahada görmedin mi?" Kaşları soru sorarcasına havaya kalktı. "Gördüğüme eminim, sadece bilmiyordum." Kendimi kötü hissediyorum ama yalan söylemeyeceğim.

"Bir ara başka bir maça gelip beni izlemen gerekecek. Eğer ilgileniyorsan," diye ekliyor sinsi bir gülümsemeyle.

"Olabilirim." Yani, muhtemelen değil, ama belki? Ne zararı olabilir ki? "Olabilirsin, ha? Hey, bu kesin bir hayırdan daha iyidir" diyor.

Ayağa kalktım. "Tuvaleti kullanmam lazım. Ve arkadaşlarımı aramalıyım. Muhtemelen yakında gitmeliyiz." Telefonumdan saate bakıyorum, saatin ne kadar geç olduğunu görünce şok oluyorum. "Hemen döneceğim."

Ben eve doğru giderken Kevin arkamdan "Merak etme," diye sesleniyor.

Ava'ya nerede olduğunu soran kısa bir mesaj gönderiyorum. Tanrıya şükür hemen cevap verdi.

Eli ile arabada.

Eve girerken burnumu kırıştırdım. Bir şeyi mi böldüm? **Peki ya**

Ellie?

O da bizimle. Biz de şimdi konuşuyorduk.

Ah. Eğer arabada yalnızlarsa Eli ile takıldığını düşünmüştüm.

Ben: Tuvalete gideceğim, sonra gitsek mi?

Kulağa hoş geliyor.

Dar ve karanlık bir koridordan aşağı dönüyorum, içeriden ışık sızan açık bir kapı görüyorum. Duvarda bir ayna, lavaboda ellerini yıkayan birinin gölgesini görebiliyorum ve bunun bir banyo olduğunu varsayıyorum. Acil işeme ihtiyacıyla dolu olarak adımlarımı hızlandırıyorum.

Kapı tamamen açılıyor, uzun boylu bir erkek bedeni kapı aralığını dolduruyor, çerçevesi arkadan aydınlatıldığı için ilk başta yüz hatlarını seçemiyorum.

Ben yapana kadar.

Ve onun Diego olduğunu çok geç fark ettim.

YİRMİ DÖRT

DIEGO

Jocelyn'i izlerken tekrar tekrar göz kırpyorum, kaybolacağını düşünüyorum çünkü halüsinasyon görüyor olmalıyım. Kardeşlik partisinde olmasına imkan yok. Şu anda evde kızımızla birlikte olmalıydı.

Tanrım, bu beni kadın düşmanı bir pislik gibi göstermiyor mu? Ben bundan daha fazla evrim geçirdim, değil mi?

"Jos." Boğazımı temizleyip ona doğru bir adım atıyorum.

Tek kelime etmeden bir adım geri atıyor, gözleri şoktan kocaman olmuş.

Sanırım o da benim kadar şaşırdı.

"Burada ne yapıyorsun?" Ona soruyorum.

Onu içeri aldım ve gördüklerim hoşuma gitti. Yemin ederim, hamile kalmadan önceki halinden daha zayıf, ama tahminimce Gabriella'yı beslediği için göğüsleri daha büyük. Kalçalarını ve uyluklarını neredeyse sevgiyle saran bir kot pantolon ve kırmızı bir Bulldogs tişörtü giymiş, ilk bakışta bu gece bu partideki diğer tüm kızlar gibi görünüyor.

Ama o diğer kızlardan değil. Bu *benim* kızım. Parmaklarımın arasından kayıp gitmesine izin verdiğim kız ve her zamankinden daha iyi görünüyor.

"Parti için geldim," diyor başını yana eğerek. "Burada ne işin var?"

"Davet edildim." Omuz silktim.

"Aynı."

Kımıldamayız. Başka bir şey de söylemiyoruz. Hızlıca tuvaleti kullandım ve Tony'yi aramaya gitmeyi planlıyordum, böylece buradan defolup gidebilirdik. Caleb bir süre önce ortadan kayboldu ve her zamanki gibi bir kızla birlikte olduğunu düşündüm. Tony ve ben evin içinde ve bahçede birlikte dolaştık, kızlar da dahil olmak üzere çeşitli insanlarla konuştuk ama ben ilgilenmedim.

İlgilendiğim tek kişi tam önümde duruyor ve tamamen ulaşılmaz.

"Tuvaleti kullanmam gerek," diyor ve ben de dikkat kesilerek odanın içinde yürüyebilmesi için yolundan çekiliyorum. "Teşekkürler. Seni görmek güzeldi."

Banyoya girmesini ve kapıyı yavaşça kapatmasını izliyorum, gözden kaybolmadan önce bana hızlıca gülümsüyor.

Bu kadar mı? *Seni görmek güzel miydi?* Tüm söyleyebileceği bu mu?

Duvara yaslanıp onu bekliyorum ve hemen Tony'ye gitmeye hazır olduğumu mesaj atıyorum. Acele etmememi söylüyor ve ben de öyle yapmayı planlıyorum. Önce Jocelyn'e söylemem gereken birkaç şey var.

Ve seni görmek güzelden daha fazlası olacak.

Sonsuza kadar sürecekmış gibi geliyor ve sonunda kapı açılıyor. Beni bıraktığı yerde dururken görünce durdu ve dolgun dudakları kaşlarını çatı.

"Beni mi bekliyordun?" diye soruyor kuşkuyla.

"Tabii ki öyleydin." Duvardan uzaklaşıp ona yaklaşıyorum. "Birbirimizi aylardır görmüyoruz. Bebeği doğurduğundan beri. *Seni görmek güzeldi* demekle yetineceğimi ve çekip gideceğimi mi sanıyorsun?"

"Ben de öyle umuyordum," diye mırıldanıyor ve başını sallıyor.

Siktir, acıyor. Göğsümü ovuşturup başka tarafa bakıyorum ve düzensiz bir nefes veriyorum. "Konuşmalıyız."

"Ne hakkında?"

Bakışlarımı onunkilere çeviriyorum. "Gabriella."

"Peki ya o? Harika gidiyor. Her zaman gülümsüyor ve sanırım onu güldürdüm-"

"O çok güzel. İnanılmaz biri. Ona tamamen aşığım ve keşke onu daha fazla görebilsem," diyerek sözünü kesiyorum. Ben de Jocelyn'i daha fazla görmek isterdim ama bunu söylemedim. "Bu gece nerede?"

Jocelyn biraz daha dik duruyor, ifadesi savunmacı bir hal alıyor. Bu bakışı biliyorum. Çok iyi tanırım. "Annemle birlikte."

"Harika." Kendimi aptal gibi hissederek başımı sallıyorum. "Maça geldin mi?" "Evet."

"Ben oynamadım."

"Yapacağını düşünmemiştim."

Kahretsin, bu da acıttı. Bu gece çok acımasız. "İyi görünüyorsun." "Teşekkür ederim."

"Belki bir yere gidip konuşabiliriz diye umuyordum." Tamamen boşa kürek çekiyorum. Şu anda bir yere gidip Jocelyn'le konuşmak bana ne kazandırır bilmiyorum ama bunu söylüyorum çünkü benden uzaklaşmasını istemiyorum. Bir süre yüzüne bakmak istiyorum. Onunla vakit geçirmek.

"Şu anda mı?" Kaşlarını çatıyor. "Ben de tam eve gitmek üzereydim." "Senin evine geri dönebiliriz," diye umutla öneriyorum.

"Hiç sanmıyorum. Bu gece olmaz. Oldukça yorgunum."

"Gabriella'yı yarın senden alabilir miyim? Belki o zaman konuşabiliriz."

Bir an beni inceliyor, iri mavi gözleri o kadar güzel ki içinde boğulacakmışım gibi hissediyorum. "Şu anda konuşmamızın iyi bir fikir olup olmadığını bilmiyorum."

Hayal kırıklığı içimde dalgalanıyor, kızgın bir şeyler söylemek istiyorum. Pişman olacağım bir şey söylemek. "Aylardır gerçekten konuşmadık."

"Biliyorum," diyor sessizce. "Beni özledin mi?"

"Kahretsin evet," diye cevaplıyorum tereddüt etmeden.

"İşte sorun da bu. Ben de aynı şekilde hissettiğimden pek emin değilim," diye itiraf ediyor, sesi sakın.

Sustum, sözleri beni derinden etkiledi. Beni tam kalbimden bıçaklıyor. Beni paramparça ediyor.

"Sen ve ben çok şey atlattık. Ve eğer yeniden birlikte zaman geçirmeye başlarsak, eski alışkanlıklarımıza geri döndüğümüzü görmek istemiyorum," diye devam ediyor.

O haklı. Haklı olduğunu biliyorum. Ama-

"Ben değiştim," diyorum şiddetle. "Bunu sana kanıtlayabilirim."

"Bana hiçbir şey kanıtlamak zorunda değilsin Diego. Sadece sorumluluk sahibi olman gerekiyor. Gabriella'yla çok iyi anlaşıyorsun," dediğinde, böyle bir şey söylediği için gurur duyarak biraz daha dik durdum. "Annem bana onunla ne kadar iyi olduğunu söylüyor."

"Bizim kızımız olduğu için sevmesi kolay." Ve bu yüzde yüz doğru. Bu küçük kızı daha fazla sevmezdim ve onu ekstra özel yapan nedir?

Jocelyn ve benim onu yarattığımız gerçeği. O bize ait, başka kimseye değil.

Jocelyn sanki şu anda bebeği düşünüyormuş gibi sevecen bir gülümsemeyle, "Onu sevmek oldukça kolay," diyor. "Gitmem gerekiyor."

"Sana mesaj atabilir miyim?" Tam yanımdan geçecekken sordum.

Duruyor ve o kadar yakın ki eğilip onu rahatlıkla öpebilirim. Bunu yapma dürtüsü çok güçlü ama kendimi tutuyorum.

"Uzun zaman önce engelini kaldırmıştım," diye itiraf ediyor. "Ne zaman istersen bana mesaj atabilirsin."

Hiçbir fikrim yoktu. "Hiç denemedim çünkü seni kızdırmak

istemedim." İçini çekti. "Bunu çoktan aştık, sence de öyle değil mi?"

"Ne olduğumuzu ya da neyi aştığımızı bilmiyorum. Her şey çok taze geliyor Jos. Hâlâ-"

Elini ağzıma vurarak ona ne hissettiğimi söylememi engelliyor. "İstemediğin bir şeyi söyleme."

Ona yalvaran bir bakış göndermeye çalışıyorum, ama sanki aşılmaz bir duvar örmüş gibi, ne kadar uğraşırsam uğraşayım yıkamıyorum. Keşke bana inansa. Keşke aramızda olan her şeyi unutup yeni bir başlangıç yapabilseydik.

Ama yapamayız. İkimizi de hala yaralayan bir sürü eski yara ve taze acı var. Onu birlikte çalışabileceğimize asla ikna edemeyebilirim. Yine de denemeye hazırım.

Dinlemeye istekli olacak mı?

Jocelyn elini yüzümden çekip o kocaman mavi gözleriyle beni izliyor. "Tekrar bir araya gelemeyiz."

İtiraz etmek için dudaklarımı aralıyorum ve elini kaldırıp parmağını doğrudan yüzüme doğrultuyor.

"Bırak da bitireyim." Elini bırakıyor ve ben sessiz kalıyorum. "Ama söyleyeceklerini dinlemeye hazırım. Sen Gigi'nin babasısın. İyi anlaşabilseydik iyi olurdu. Böylece birbirimizi gerçekten önemseyeceğimizi ve birbirimize saygı duyduğumuzu görebilir. Senin büyüdüğün gibi bir şey görmesini istemiyorum."

Haklı olduğunu bildiğim halde irkildim. Ailem her türlü berbat durumda ve küçük kızımın bunların hiçbirine maruz kalmasını istemiyorum.

"Yarın konuşabilir miyiz?" Ben sorarım.

"Belki," diye geçiştiriyor. "Önce sana mesaj atarım, tamam mı?" Hiçbir uyarıda bulunmadan beni kucaklıyor ve ben de onu bir kalp atışı kadar yakınımda tutuyorum. İki. Gür, sıcak vücudu benimkiyle bütünleşiyor ve ben yüzümü onun mis kokulu saçlarına bastırıp kokusunu içime çekiyorum.

Ve sonra gitti, sanki beni de silkelemek zorundaymış gibi kendini biraz silkeledi.

"Hoşça kal," diyor usulca.

"Hoşça kal," diyorum ona, arka kapının kapandığını duyana kadar birkaç dakika bekliyorum.

Saniyeler içinde onun peşine düştüm. Evin içinde ilerleyip arka kapıdan çıkıyorum, başım önce sağı sonra sola savruluyor, onu bulmaya çalışıyorum. Etraf gerçekten boşalmıştı, fazla insan kalmamıştı ve onu kolayca fark ettim.

Kevin Nelson'la konuşuyorum, takımımızdaki defans oyuncularından biri. Üçüncü sınıf öğrencisi ve Asher Davis'in o çok hayran olduğum rahat tavırlarına sahip. Ona çok yakın duruyor ve adam da bariz bir ilgiyle onu izliyor.

Ellerimi yumruk yapıp suratını dağıtmak istiyorum. Yine de beni kolayca alt edebilirdi. Bu adil bir dövüş olmazdı ve bunu biliyorum.

Onu kucaklamak için kendine çektiğinde ve biraz fazla uzun tuttuğunda, kırmızı görüyorum. Canlı kan kırmızısı. İnanılmaz Hulk gibi hissediyorum, sırf kırılmalarını izlemek için kafaları birbirine çarpmaya hazırım ve onun yavaşça kucaklamasından çekilmesini izlerken inanamıyorum, apkın bir veda eli sallayarak parmaklarını oynatırken dudaklarında sıcak bir gülümseme kıvrılıyor. Topuklarının üzerinde dönüp evin ön bahçeye açılan kapısının olduğu tarafa yöneliyor ve beni fark ediyor. Beni bakarken yakaladı.

Birbirimize bakmaya devam ederken yüz ifadesi soğuk ve önce gözlerini kaçırıyor, yanımdan geçip giderken tek kelime etmiyor. Bana sevimli bir el sallama teklifinde de bulunmuyor.

Lanet olsun. Rakibim var.

Bakışlarım tekrar Kevin'a dönüyor, içkisini bardağında bitirirken ve sonra yanındaki tüm atılmış bardakları toplamaya başlarken onu gizlemediği bir tiksintiyle izliyorum. Neredeyse inançsızlıkla inleyecektim. Bu adam tam bir iyiliksever. Kim daha parti bitmeden etrafı temizler ki?

Lanet Kevin, işte o.

"İşte buradasın." Tony'nin sesini duyunca döndüm. Göz kapakları ağırlaşmış ve yarı baygın görünüyor. Harika. "Gitmeye hazır mısın? Bir şey içtin mi?"

"Buraya ilk geldiğimizde bir bira içmiştim." İçimden gelmedi ve masanın üzerinde bir yere bıraktım.

Umarım Kevin onu alır ve benim için çöpe atar.

"Güzel. Belirlenmiş sürücü sensin." Arabasının anahtarlarını önümde sallıyor ve ben de parmaklarının arasından çekip alıyorum. "Berbat olmanın milyonlarca tonundayım."

"Açıkça."

"Kime ters ters bakıyordun?" Ona kaşlarımı çatıyorum. "Az önce mi? Ellerin yumruk olmuş, birine bin metre öteden bakıyordun. Büyük bir kış tekmelemek istiyor gibiydin."

"Kevin'ı tanıyor musun?" Ona doğru bir el salladım.

"Sayılır. Pek sayılmaz. Savunma hattıyla pek konuşmam. Ayrıca cezalıyım," diye hatırlatıyor Tony.

"Doğru." Neden umursamadığını hâlâ anlamıyorum ama neyse. "Evet. Bence Jocelyn'den hoşlanıyor."

"Defol git buradan." Tony başını eve doğru çevirdi. "Hadi gidelim."

Evin içinden geçip ön kapıdan çıkarken tanık olduklarımı anlattım. Jocelyn'le tuvalette yaptığımız konuşmayı ve onun Kevin'e veda etmek için nasıl dışarı çıktığını anlatıyorum. Bana sarıldı ve sonra ona da bir tane verdi.

Sanki bana sarılmasının bir önemi yokmuş gibi. O Kevin'i seviyor.

Beni değil.

"Sence ondan hoşlanıyor mu?" Tony'nin güzel kıçlı Mercedes'ine yerleştiğimizde sordum. Bu araba çok güçlü ve sadece bir kez kullanmama izin verdi.

Görünüşe göre bu gece tekrar sürmek için şanslı gecem.

"Ne düşüneceğimi bilmiyorum ama muhtemelen şu anda senden pek hoşlanmıyor," diyor Tony, başı koltuğa yaslanmış.

Ouch. Neden herkes bu gece bu kadar acımasız davranıyor? "Gerçekten öyle mi düşünüyorsun?"

"Bilmiyorum. Bence senin kızın kafası karışık. Ona uzun süre bok gibi davrandın D. Ve bunu inkâr edemezsin. Faydalandığın şeyi özlemen için seninle ilişkisini kesmek zorunda kaldı," diye açıklıyor Tony.

"Ondan faydalandım mı?" Kulağa boktan geliyor.

"Evet, affettin. Seni sonsuza dek affetti. Ve sen yaptığın şeyi yapmaya devam ettin. Sonunda sana *hayır* demek zorunda kaldı, *artık bana zarar veremezsin* ve sonra seni her yerde engelledi ve işe yaradı," diye açıklıyor Tony.

"İsteyerek yapmadım." Çoğu zaman bunu yaptığımın farkında değildim. Kendi saçmalıklarına o kadar dalmıştım ki, onu nasıl incittiğimin farkında değildim.

Ve bu berbat. Ben bir pisliğim. Bunu biliyorum, ama sanki sonunda gözlerim açılıyor ve fark ediyorum ki *evet, pislik. Sen tam bir pisliksin.*

"Sence beni unuttu mu?" Caddeye çıkarken sesimi alçaltarak soruyorum. Kendime sakın kalmamı söylüyorum. Sahip olduğum tek iyi şeyi mahvettiğim için kızgın olduğumdan Tony'nin arabasını mahvetmek zorunda değilim.

"Seni unutmuş olabilir. Ama Gabriella Garcia adında sürekli seni hatırlatan biri var." Tony sırtıyor. "O da çok tatlı."

"Öyle," diye katılıyorum. "Annesi de öyle."

"Jocelyn iyi görünüyor."

"Biliyorum."

"Mutlu görünüyor."

Ve onu mutlu eden ben değilim-aylardır hayatının gerçek bir parçası değilim. İlişkimizin son bölümünde onu perişan ettim. Benimle ilişkisini kesmesine şaşmamalı. Bunu kendi akıl sağlığı için yaptı.

Ondan uzak olmak bana da yardımcı oldu. Bunu itiraf edebilirim. Onun etrafımda olmaması kendime odaklanmamı sağladı. Annemden uzak durmam gerektiğini çabuk öğrendim. Bunda Tony'nin de parmağı vardı.

Tony, "Eğer ikiniz tekrar bir araya gelmezseniz, yine de onun yanında durmak ve çocuğunuza birlikte destek olmak zorundasınız," diyor.

"Bunu yapabilirim," diyorum başımı sallayarak.

"Yapabilir misin?" Bakışları benimkilerin üzerinde ve gözlerini ayırmıyor. Sanki beni kendime karşı dürüst olmaya zorluyor. "Yoksa onu hep geri mi isteyeceksin?"

"Ona aşığım," diye itiraf ediyorum. "Tabii ki onu geri istiyorum."

"O zaman atışını yap. Bir kez daha dene ve eğer sana hayır derse, isteklerine saygı duy ve gitmesine izin ver."

Bu onun ağzından çıkarken kulağa çok daha kolay geliyor.

"Deneyeceğim," diye mırıldanıyorum, şimdiden kendimi başarısız

hissediyorum.

"Kendini üzme," diyor Tony, sanki onun çocuğuymuşum da bana moral veriyormuş gibi beni azarlayarak. "Ona erkekliğini göster. Baba olduğun için artık daha iyi bir insan olduğunu ona kanıtla."

"Ben daha iyi bir insanım."

"Değerinin farkına varmışsın," diyor

Tony. "Anladım mı?"

Gülüyor. "Evet, göt herif, öyle. Sen sadece Mateo'nun sürekli dayak yiyen küçük kardeşi değilsin. Sen sadece o Garcia denen çocuk değilsin.

Boktan bir mahalleden, top yakalamayı bilen. Sen Diego Garcia'sın. Liseden mezun olup Fresno State'e giren ve onların futbol takımında oynayan kişi. Artık bir baba olan ve tüm sorumluluğunu üstlenen adamsın. Sen bir babasın. Okula gidiyorsun. Doğru olanı yapıyorsun. Tam bir avsın, dostum. Seni bırakırsa aptallık etmiş olur."

"Haklısın." Başımı sallamaya devam ediyorum, sokakta dairemize doğru ilerlerken parmaklarımı direksiyona vuruyorum. "Ben değiştim. Artık bir erkeğim."

"Bunu ona kanıtla," diye kükrüyor Tony,
meydan okur gibi. "Kanıtlayacağım," diye
bağırarak yumruğumu havaya kaldırıyorum.
Kanıtlayacağım.

YİRMİ BEŞ

JOCELYN

Pazar sabahı geç saatlerde ebeveynlerimin evine gittiğimde Gigi'nin babam onu besledikten sonra uyumaya gittiğini gördüm. Annem bana yumurtalı ekmek ve domuz pastırması yaptı ve kahvaltı köşesindeki masada oturup sohbet ettik. Ona maçı ve sonrasında gittiğim partiyi anlattım.

Artık annemden bir şey saklamanın bir anlamı yok. Tüm kirli küçük sırlarımı biliyor ve yine de beni destekliyor.

Hatta ona evin içinde Diego ile karşılaştığımı ve onunla vakit geçirmem için ne kadar hevesli olduğunu anlattım.

Annem kahvesinden bir yudum almadan önce tek söylediği "O değişti," oluyor.

Diego'dan bahsettikten sonra iştahım kaçsa da kahvaltımı yapmaya devam ediyorum. Ona katlanamadığımdan ve beni hasta ettiğinden değil. Daha çok onu düşünmek beni geriyor.

Ve biraz da heyecanlıyım.

Bu beni aptal mı yapar? Evet, büyük ihtimalle. Ama hissettiklerime engel olamıyorum. "Ne demek istiyorsun?" Çatalımı tabağımın kenarına bırakarak soruyorum.

"İlişkinizin sonlarına doğru ondan hep böyle bir enerji geliyordu. Öfkeliydi. Savunmacı. Bazen düpedüz düşmanca." Fincanını yere bıraktı, bakışları benimkilerle buluştu. "Siz ikiniz birlikteyken sizin için endişeleniyordum. Başta sana karşı çok tatlıydı ama sonra çok

Kibirli. Her zaman onu beklemeni, ona hizmet *etmeni* beklerdi. İyi bir kız arkadaş ol ve senden yapmanı istediği şeyi yap."

Şoka girdim. "Anne. Neden bana böyle hissettiğini hiç söylemedin?"

"Çünkü bana kendi işime bakmamı ve onunla daha çok birlikte olmak istediğimi söyledin." Bana kurnaz bir bakış gönderdi. "Ben aptal değilim. Ben de genç bir kızdım, biliyorsun."

Lisede erkeklerle olan ilişkilerini duymak istiyorum ama sonra. "Bana bazen böyle davranırdı. Sonunda bunu yaptığında onu görmezden geldim." Ve diğer kızlardan ilgi istedi.

Sadece flört ediyordu. Bunu doğrulayacak o kadar insan varken Caleb'di. Bu dönem birlikte matematik dersimiz var ve yan yana oturuyoruz. Caleb'a bayılıyorum, hep bayıldım. Tam bir erkek düşkünü olabilir ama aynı zamanda iyi biri. Ve bana karşı hep tatlı olmuştur.

Bir gün ders başlamadan önce Diego'dan bahsetti ve ben de sormak zorunda kaldım. Geçmiş hakkında. Biz ayrılmadan önce Cami ve Diego arasında hiçbir şey olmadığına dair bana güvence verdi. Ayrıldıktan sonra bunu doğrulayamadı ya da yalanlayamadı ve ben de bilmek istemiyorum.

Tekrar soruyorum, bu beni aptal

mı yapar? Oh, evet.

"Artık o açık düşmanlığı yok," diyor annem, beni düşüncelerimden çekip çıkararak. "Çok daha rahat. Onu gerginleştireceğini düşündüğüm bebekle bile. Onunla arası çok iyi. Ona kolayca yaklaşıyor, sürekli mırıldanıyor ve sesler çıkarıyor." Gülümsüyor. "Oldukça tatlı."

Kalbim üç kat büyümüş gibi hissediyorum. "Onu seviyor mu?"

"Neredeyse beni sevdiği kadar." Annem başını arkaya atıp gülüyor, ben de gülüyorum. "Evet, onu seviyor. O çok sevilen bir bebek. Dün gece hepimiz ona kim sarılacak diye kavga ediyorduk."

"Benim için onunla ilgilendiğin için teşekkür ederim." Masanın öbür ucuna uzanıp elimi onun elinin üzerine koyuyorum. "Ve sadece... her şey için. Bunu sensiz yapamazdım."

"Aslında yapabileceğini düşünüyorum." Gülümsüyor ama titrek bir gülümseme ve sanki gözyaşlarını tutuyormuş gibi hızla gözlerini kırıştırıyor. "Çok güçlüsün, Jocelyn. Seninle gurur duyuyorum."

"Ah, anne." Şimdi ben de ağlıyorum ve ikimiz de masada oturmuş bebekler gibi hüngür hüngür ağlarken, babam kucağında ailenin gerçek bebeğini tutarak içeri giriyor. Bizi görünce durdu, erkeklerin ağlayan bir kadınla ne yapacaklarını bilemediklerinde takındıkları o bakış vardı yüzünde.

Geri çekilmeye başlarken "Gideyim mi?" diye sorar.

"Hayır, sadece duygusal davranıyoruz," diyor annem ona, ben ayağa kalkarken, Gigi'yi onun kollarından almadan önce gözyaşlarını hızla siliyorum. Kendi isteğiyle yanıma geliyor, küçük kafasını sallıyor, ayaklarını tekmeliyor. Onu kucağıma alıyorum, yanağına bir öpücük konduruyorum ve sandalyeme geri çöküyorum.

"Gigi'ye gece boyunca göz kulak olduğun için teşekkür ederim baba," diyorum ona gülümseyerek, aklını başına topladığı için çok minnettarım.

"Torunuma tüm zamanların en sevdiğim filmini göstermeye değerdi." Kaşlarını kaldırıyor. "Sabahın ikisinde ağladığı her dakikaya değdi."

"Hangi filmi izledin?" diye soruyorum.

"*Point Break*," diyor annem gözlerini

devirerek. "Bilmeliydim," diyorum

gülerek.

"Keanu Reeves ve Patrick Swayze birlikte mi? Gerçek bir başyapıt," diyor büyük bir içtenlikle.

Eğer benim evimde büyüdüyseniz, *Point Break*'i defalarca izlemiştinizdir. Film o kadar çok seviyor.

Bir süre daha sohbet ediyoruz, ta ki ben ödevime başlayabilmek için evime dönmem gerektiğini söyleyene kadar. Eve dönerken, Gigi arkaya düştü.

uyuyorum. Yeni favori Spotify alma listemi dinliyorum, o listede de iç karartıcı bir arkı yok, çok teşekkür ederim ve Ariana ile birlikte "Thank You, Next" arkısını söylüyorum.

arkının eski olduğunu biliyorum ama Diego ile ilk ayrıldığımızda benim marşımdı ve ayrı kaldığımız süre boyunca da marşımdı oldu. Güçlendirici. Sözleri beni derinden etkiliyor ve Diego'ya karşı hala bir şeyler hissettiğimi inkar edemesem de, muhtemelen ona hiç ansı olmadığını söylemeliyim.

Onu bir kol mesafesinde tutmaya devam edersem sağlığım ve akıl sağlığım için daha iyi olur. Dün gece onu görmek beni aşkına çevirdi. Ona sarılmak bir testti. Bir şeyler hissedecek miydim? Onu ister miydim?

Kollarını bana doladığı an, vücudum rahat bir nefes almış gibiydi. Ona karşı gevşemiştim. Ona çok uzun süre sarıldım. Kokusu, sıcaklığı, her şeyi tanıdık geliyordu.

Doğru.

Çok doğru, bunu fark ettiğimde kollarından çekildim, pişmanlık içimi doldurdu. O sınava girmeye düşündüğüm kadar hazır değildim.

Kevin'e gittim ve aynı şeyi yaptım. Ona sarılmak nasıl bir his olurdu? Kaya gibi sağlam ve bir fırın gibi ısı yayıyor. Çok da güzel kokuyor. Güzeldi. Hoştu.

Ama onun kollarında olmak dünyamı sarsmadı. Ona yapışmak istemedim, yine de sadece görmek için ona gereğinden birkaç saniye daha uzun süre tutundum.

Hiçbir şey olmadı. Kıvılcım yok. Çekme yok.

Arkadaşlarıma onunla ilgilenmediğimi söylemek zorunda kalacağım, bu şekilde değil. Eminim iyi olacaktır. Kampüste muhtemelen onunla birlikte olmak için can atan bir sürü kız var. İstedığı herkesi elde edebilir.

Bir bebeğin ihtiyaı olan çeşitli ekipmanlar ve gerçek bebekle birlikte daireme geri döndüğümde, beni bekleyen  mesaj olduğunu fark ediyorum.

Biri annemden.

Eve sağ salim vardığını haber ver! Seni seviyorum.

Biri Kevin'dan.

Hey. WYD?

Bir tane de Diego'dan.

Önce bana mesaj atmak istediğini söylediğini biliyorum ama bekleyemedim.

Gigi'yi çok sevdiği titreşimli sandalyesine oturtuyorum ve önce anneme cevap veriyorum.

Evimdeyim! Ve güvendeyiz. Ben de seni seviyorum.

O zaman Kevin.

Pek bir şey yok. WBU?

Ve sonra Diego.

Her şey yolunda mı?

Annem cevap olarak bana birkaç kalp emojisi gönderdi. Kevin cevap vermiyor. Diego neredeyse annem kadar hızlı mesaj atıyor.

Diego: **Sadece kızımızı özlüyorum.**

Gülümsüyorum. Diego'nun bir kalbi olup olmadığını merak ettiğim zamanlar oldu. Şimdi fark ettim ki yokmuş, kalbi Gigi'ye aitmiş.

Diego: **Gelip onu alabilir miyim?**

Tabii. Saat kaçta?

İlk defa annemi aramızda bir muhatap olarak kullanmayacağız. Yani, bu büyük bir olay.

Diego: **Bana adresi ver, otuz dakikadan kısa sürede orada olurum.**

Ben: **Tamam.**

Aklıma daha iyisi gelmeden ona adresimi gönderdim ve hemen üzerimi değiştirecek bir şeyler aramaya koyuldum. Gigi'yi almaya gitmeden önce üzerime eski bir tayt ve tişört geçirdim. Şimdi güzel görünmek istiyorum.

Bu aptalca, biliyorum ama elimde değil.

Bir kot pantolon ve belimi ince gösteren iek desenli şirin bir st giyiyorum. Tüm bebek kilolarımı ve daha fazlasını verdim. Sürekli hareket halindeyim ya da bebeğimi emziriyorum ve kilolarım eriyip gidiyor. Annem her birimiz doğduğunda aynı şeyin ona da olduğunu söylemişti, sanırım onun genlerini almışım.

Tanrıya şükür.

Saçlarımı kabartmak için fırçayla tarıyorum ve sonra biraz maskara sürüyorum. Bu kadar. Çok uğraşıyormuşum gibi görünmek istemiyorum. Ben hep böyle görünüyorum, biliyor musun?

Ha. Evet, doğru.

Gigi inlemeye başladı ve ben de onu kontrol etmek için oturma odasına gittim. Beni fark etti ve gözleri yaşlarla doldu. Belli ki onu rahatsız eden bir şey var.

"Sorun ne bebeğim?" Kemerini çözüp onu sandalyeden çekerken mırıldanıyorum. Onu kendime yakın tutuyorum, parmaklarımı yumuşak saçlarının arasından geçirirken küçük yüzü boynuma bastırıyor. "A mısın?"

Diego'nun önünde onu emzirmek istemiyorum. Aptalca, biliyorum, ama bu çok samimi hissettiriyor. Çok erken.

Oturma odasında volta atmaya başladım, küçük bir kriz geçiren Gigi'yi rahatlatmaya çalışıyordum. Yarı ağlamaklı, yarı telaşlı garip sesler çıkartıyor ve ben onu susturmaya, kollarımda zıplatmaya devam ediyorum, babası geldiğinde en iyi şekilde davranacağını umuyorum.

Odanın ortasında durup bu kelimeyi içime çekiyorum. *Babacığım*. Kulağa çok tatlı geliyor. Diego onun babası ve ben de annesiyim.

Bunu düşünmek bile ağlamama neden oluyor.

Tanrım, hormonlar en kötüsü.

Volta atmaya devam ediyorum ve Gigi'nin daha da sinirli göründüğünü fark ediyorum. Acaba gergin bir hava mı yayıyorum? Diego yüzünden biraz gerginim.

geliyor. Belki bunu hissedebilir. Aslında ruh halimi çok iyi anlıyor.

Kapı zili çaldı ve aceleyle kapıyı açtım, kilidi açtım ve sonra kapıyı fırlattım...

Aynı anda Gigi önümün her tarafına kustu.

"Oh kahretsin. Biri beni göreceği için heyecanlı," diyor Diego daireme koşarak girerken.

Kendime bakıyorum, bebek tükürüğü şirin tişörtümü, açıkta kalan göğsümü kaplıyor. Tanrım, sanırım boynumda bile var. Saçımda. İğrenç. "Uhhh..."

"Bırak onu ben alayım." Gigi'yi kollarımdan çekip alıyor ve ben tam zamanında kafamı kaldırıp onun babasına sanki hayatında gördüğü en güzel şeymiş gibi baktığını ve heyecanla küçük bacaklarını tekmelediğini görüyorum.

Elimde değil ama benim de şimdiye kadar gördüğüm en iyi şey olduğunu düşünüyorum. İyi görünüyor. Ne zaman iyi görünmüyor ki? Geniş göğsüne yapışan siyah tişört. Kalın kalçalarını saran kot pantolon. Saçlarını biraz daha uzatıyor, bu yüzden alnının üzerinde sevimli bir şekilde dalgalanıyor.

Ben onun önünde her tarafım kusmuk içinde dururken. Güzel.

"Gidip üstümü başımı temizleyeceğim," diyorum ona, elimi kendime doğru sallayarak.

"Git. Ben hallederim. Onu da temizleyeceğim. Değil mi, günışığım? Evet, baban seni temizleyecek ve sonra annenle konuşacağız, değil mi?" Adam kızın küçük elini tutuyor, kız da minik parmaklarını onunkilere doluyor.

Ugh. Çok şirin. Kusmuğa odaklanmalıyım, Diego'nun kızımızla ne kadar tatlı olduğuna değil.

Kendimi banyoya kilitliyorum ve bebek tükürüğü ile ıslanmış gömleği soyup lavaboda duruluyorum. Kolayca çıkıyor. Daha sonra temiz bir bez alıyorum ve köpüren sabun eklemenden önce onu ıslatıyorum. Boynumu ve göğsümü fırçalıyorum. Saçlarımı atkuyruğu yapmadan önce saçlarımdan temizliyorum, böylece sevimli havamdan vazgeçmiş oluyorum.

O an geldi ve geçti.

Islak gömleğimi duş perdesi çubuğuna asarken, üzerimi değiştirmek için başka bir gömlek getirmeyi unuttuğum için sütyenim ve kot pantolonumla banyodan çıkmak zorunda kalacağımı fark ediyorum.

Yani ben bir aptalım.

Dolabımdan bana bir gömlek bulmasını istemeyi düşünüyorum ama bu çok fazla şey istemek olur. Ayrıca, bebeğe o bakıyor.

Sanırım oraya sadece sütyenle gitmem gerekecek. Emzirme sütyeni de, yani seksi bir şey değil. Beni daha önce sütyenle görmemiş gibi de değil. Sonuçta birlikte bir bebek yaptık.

Derin bir nefes alarak kapıyı açıp banyodan çıkıyorum ve sadece birkaç adım ötedeki yatak odama doğru ilerliyorum. "Bana bir dakika izin ver," diye sesleniyorum, bakışlarım bir şekilde onunkileri buluyor.

Arabada oturuyor, bir kolu Gigi'ye sarılmış, Gigi de onun saçlarını çekiştiriyor. Beni izliyor, kahverengi gözleri üzerimde gezinirken alev alev yanıyor, beni içine çekiyor.

Tenim ısınıyor ve başka tarafa bakıyorum, kalbim küt küt atarken kapıyı sertçe çarpıyorum.

Pekala. Planladığım gibi gitmedi.

Başka bir tişört buluyorum - bir önceki tişört kadar sevimli değil ama işimi görecek - ve onu giyiyorum. Ekşi süt gibi kokmamak için kendime vücut spreyi sıkıyorum ve yüzüme yapışmış bir gülümsemeyle oturma odasına geri dönüyorum.

"İşte annen. El salla." Onun küçük kolunu tutuyor ve bana el sallamasını sağlıyor. Gigi selamlamak için guruldayan bir ses çıkarıyor.

"Selam bebeğim." Kanepeye gidip yanlarına oturuyorum, o kadar yakın oturduğumuzu çok geç fark ediyorum ki dizlerimiz birbirine çarpıyor. "Sanırım kustuğun için kendini daha iyi hissediyorsun, ha?"

"İyi görünüyor. Bebek bezi çantasında onun için yeni bir kıyafet buldum," diyor Diego. "Ayrıca bezini de değiştirdim."

Bunu pek çok erkeğin yaptığı gibi övgü almak için söylemiyor. Çocukları hakkında sanki onlara baktıkları, giydirdikleri ya da okula hazırladıkları için annelerine iyilik yapıyorlarmış gibi konuşurlar. Bu onların da sorumluluğu değil mi?

Hayır, Diego bunu kesin bir dille ifade ediyor ve ben sadece herhangi bir kapasitede yardımcı olduğu için minnettarım.

"Teşekkür ederim," diye mırıldanıyorum, açgözlü bakışlarım onu yiyip bitiriyor. Durmam gerektiğini biliyorum ama elimde değil sanki. "İyi görünüyor mu?"

"O mükemmel." Kızın yumruğunu tutup ağzına götürüyor ve öpüyor. "Şimdi daha iyi."

"Eminim," diyorum iç çekerek kanepeye yaslanırken. "Eminim ailemin evinden buraya gelirken olmuştur. Çoğunda uyudu, ama bazen araba koltuğunda çok sıcak ve terli oluyor ve babam biz ayrılmadan hemen önce onu tekrar besledi."

"Araba tutuyor mu?" Diego soruyor.

"Belki." Omuz silkiyorum. "Kim bilir? Bazen sebepsiz yere kusuyor. O bir bebek."

"Yaptıkları şey bu," diye kabul ediyor ve bakışlarını bana çevirmeden önce bir süre onun yüzüne bakıyor. "O gezegendeki en güzel bebek ama annem onu hiç görmek istemiyor. Ona ulaşıyorum, mesaj atıyorum. Arıyorum. Onunla buluşmaya çalışıyorum ama hep çok meşgul oluyor. Sonunda denemekten vazgeçtim."

"Çok üzgünüm," diye mırıldandım. "Ben de zor olanın ailem olduğunu sanıyordum."

"Şu anda gerçekleri söylüyorum ama ben de aynı şeyi düşündüm. Annemin bebek haberini benimseyeceğini düşündüm. O tamamen aileyle ilgili, ya da öyle diyor." Başını sallıyor. "Şükran Günü'nden beri aynı şekilde davranmıyor. Taşındığım için bana kızgın ama bunu yapmak zorundaydım. Mateo yine onunla yaşıyor."

"Tabii ki öyle." Bu sürpriz olmadı.

"Hâlâ liseli çocuklarla takılıyorum. Erkeklerle kafayı buluyorum. Kızlarla takılıyorum." Diego kaşlarını çatıyor ama eskisi kadar öfkeli değil. Yüzü hızla düzeliyor ve bir kez daha tamamen tarafsız ve rahat görünüyor.

"Bir gün başı belaya girecek," diyorum başımı sallayarak. "Sınıra çok yakın yaşıyor."

"Biliyorum." Başını öne eğmiş, hiçbir şeye bakmıyor. "Annemin bebeği görmeyecek olmasından nefret ediyorum. Dürüst olmak gerekirse kendimi bok gibi hissediyorum."

Kalbim onun için kırılıyor. Annesi ve kardeşi ile arasındaki itiş kakış çok yorucu olmalı. Bunu nasıl başarıyor bilmiyorum. "Kendine gelecektir," diyorum, doğruyu söylediğimi umarak. "Eninde sonunda."

"Umarım öyledir." Derin bir nefes alır ve gülümser. "Senin evini seviyorum. Aslında bana oldukça yakın oturuyorsun. Bunu biliyordum."

"Nereden biliyorsun?" Kaşlarımı çatarak sordum.

"Bana engelimi kaldırdığını söylediğinde seni biraz takip etmiş olabilirim. Ve seni Snap Map'te gördüm." Yüzünü buruşturdu. "Kızma."

"Kızgın değilim," diyorum gülerek ve bu doğru. Kızmadım. En azından o dürüst davranıyor. "Sana bunu yapmak aklıma bile gelmedi."

"Biraz meşguldün."

"Doğru."

"Ve şu anda biraz takıntılıyım," diye ekliyor.

"Kime?"

"Sen."

Oh.

Başka tarafa bakmıyor. Kirpiğini bile kırpmıyor. Beni içine soktuğu büyüye kapılmış bir şekilde ona bakıyorum. Ta ki Gigi onunkini okşamaya başlayana kadar.

yanak, daha sert ve daha sert vuruyor ve ikimiz de sarsılıyor gibiyiz.

"Ow." Elini tutuyor ve ona şakacı bir şekilde hırlıyor. "Babamı incitmeyi bırak." "Kudurmuş durumda," diye takılıyorum. "Annemin üzerine kusuyor. Babamı dövüyor."

O gülümsüyor. Ben de gülümserim.

Bu çok kolaymış gibi geliyor. Gardımı almalıyım. Bir şey yapacak ya da söyleyecek ve her şeyi mahvedecek.

Orada öylece oturuyorum, geçmişte bana yaptığı tüm o boktan şeyleri hatırlamaya çalışırken birden garipleşiyorum. O kötü anılara tutunmak sadece benim için kötü, ama şu anda kararlılığımı artırmak için onlara ihtiyacım var. Artık birlikte olmamamızın bir nedeni olduğunu kendime hatırlatmak için.

Ve bunun suçlusu da o.

Sanki duvarı yıktığımı fark etmiş ve onu parça parça yıkmak için elinden geleni yapıyor. Gigi ile oynuyor. Ona takma ismi nasıl bulduğumu açıklamamı istiyor. Ona da Gigi demeye başlıyor ve derin sesiyle bu ismi mırıldandığında Gigi kollarında zıplıyor, sanki ona adrenalin vermiş gibi aşırı tepki veriyor.

Anlayabiliyorum.

Gitmek için bir hamle yapmıyor ve ben de ondan gitmesini istemiyorum. Ev ödevim bir anlığına unutuldu. Diego akşam yemeği için pizza sipariş etmeyi teklif ediyor ve ben de tereddüt etmeden kabul ediyorum. Bundan memnun görünüyor ve birlikte takılmamızı bir işaret olarak görmemesi gerektiğini söylemek geliyor içimden ama hiçbir şey söylemiyorum.

Çünkü ben de yapmamam gerektiği halde birlikte takılmamızı bir işaret olarak görüyorum.

Her şey çok rahat ve evcil ve pizza geldiğinde, Diego Gigi'yi titreşimli sandalyesine koyduktan sonra küçük mutfak masama doğru yürürken dolaptan tabakları indiriyorum ve telefonumun bir bildirimle çaldığını duyuyorum. Bıraktığım yerde, masanın üzerinde duruyordu.

"Bana kimin mesaj gönderdiğini kontrol edebilir misin?" Diego'ya annem

olmadığını umarak soruyorum.

Telefonu kontrol ediyor ve cevap verdiğinde yüzündeki acımasız ifadeyi görmek için tam zamanında bakıyorum, "Kevin."

Oh. Oh kahretsin. Kevin'in bana mesaj attığını ve cevap verdiğimi unutmuşum. Mesajıma cevap vermesi birkaç saatini aldı.

"Ondan hoşlanıyor musun?" Diego soruyor.

Sesi kızgın ya da düşmanca gelmese de, kendimi biraz savunmacı hissetmekten alamıyorum. "O iyi biri."

"İyi birine benziyor."

Tek söylediği bu. Dudakları gergin. Omuzları da öyle. Ama onun dışında sessiz kalıyor.

Ve bu Diego'ya hiç benzemiyor, benim tanıdığım Diego'ya, şok oldum.

"Arkadaşlarım dün gece bana onu ayarlamaya çalışıyorlardı," diye itiraf ediyorum.

Diego kaşlarını çatı. Aramızdaki masanın üzerinde duran pizza kutusu bir an için unutuluyor. "Kim?"

"Ava. Ellie. Eli."

"Lanet olası Bennett," diye mırıldandı Diego, bana hızlıca bakarak. "Kusura bakma. Bu adam çok sinir bozucu."

"Öyle sayılır ama zararsızdır."

Gülümsüyorum. Diego gülümsememe

karşılık vermiyor. İncinmiş görünüyor.

Kafası karışmış.

"Kevin'la ilgileniyor musun? Eminim o da seninle ilgileniyordur. Sen çok güzelsin. Zekisin. Güçlüsün." Diego pizza kutusunun kapağını açtı. "Kaç parça istiyorsun?"

Konuyu hızla değiştirmesi beni ürkütüyor ve otomatik olarak "İki" diye cevap veriyorum.

Onları dağıtır, tabağına üç parça koyar, kapağı kapatır ve yemeye başlar. Bu kadar. Artık Kevin hakkında konuşmak yok.

Kevin'den gelen kısa mesajı okuyarak gizlice telefonumu kontrol ediyorum.

Bir partide. Sen de gelmelisin.

Evet. Hayır. Yapamam.

Ben: **Yapamam. Ama davet için teşekkürler.**

Kevin: **Başka zaman o zaman.**

Ona nasıl cevap vermem gerektiğini düşünerek alt dudağımı kemiriyorum. Dürüst olmaya karar verdim.

Ben: **Muhtemelen hayır. Şu anda okul ve bebekle çok meşgulüm.**

Cevap vermiyor. Muhtemelen onu kızdırdım. Arkadaşlarımla onun iyi biri olduğunu söylediğini biliyorum ve eminim öyledir de. Ama gerçekten bebekli bir kız aramıyor. Muhtemelen sadece takılmak istiyordur.

Ve onu suçlayamam.

"Onunla ilgilenmiyorum," diyorum birkaç dakika sonra, daireyi ele geçirmiş gibi görünen ağır sessizliği bölmeye çalışarak.

Diego kaşlarını çatar, ağzı hâlâ doludur. "Kiminle ilgileniyorsun?" demeden önce çiğniyor, çiğniyor ve yutkunuyor.

"Sen tam bir sahtekârsın." Peçetemi toparlayıp yüzüne fırlatıyorum ve tam yanağına isabet ettiriyorum. "Kevin."

Üzerindeki gerginlik eriyor ve yavaşça gülümsüyor. "Güzel." Tüm söylediği bu.

Güzel.

Ben de ona gülümsemekten kendimi alamıyorum, buruşuk peçetesini bana fırlatıp ıskaladığında gülüyorum.

YİRMİ ALTI

DIEGO

Bir aydan fazla oldu ve Jocelyn ve ben bir çeşit ateşkese vardık. Söylenmemiş bir anlaşma.

Ne diyeceğimi bilemiyorum ama iyi geçiniyoruz. Birlikte vakit geçiriyoruz. Birlikte çok zaman geçiriyoruz, ikimizin de yoğun programları olduğunu göz önünde bulundurursak sığdırabildiğimiz kadar. Bunu bebek için yaptığımızı iddia ediyoruz, aslında bunu yüksek sesle ve sık sık söylüyoruz ve belki de bu onun açısından doğrudur, ama bilmiyorum.

Sırf bunu yapabilmek için Jocelyn ile vakit geçiriyorum. Böylece onun enerjisini, gülüşünü ve gülümsemesini içime çekebiliyorum. Onu bebeğimizle birlikte izlemek kalbimin yerinden fırlamasına neden oluyor. Kolay sohbetlerimizi, günlük mesajlaşmalarımızı, Gigi'yi karın zamanı yapmaya teşvik ederken bebekle yerde oynamamızı ve bebekler büyürken yapmaları gereken diğer tüm şeyleri dört gözle bekliyorum.

Bir çift gibi davranıyoruz ama çiftlere özgü şeyleri yapmıyoruz.

Gerçekten dokunmuyoruz.

Biz sarılmayız.

Kesinlikle öpüşmeyiz.

Ve kesinlikle seks yapmıyoruz. Bu beni

öldürüyor. K-I-L-L-I-N-G me.

İlk ve son kez affetmesi için yalvarmak ve onu ne kadar çok sevdiğimi söylemek istiyorum ama yapmıyorum. Onun yerine sessiz kalıyorum ve benimle isteyerek vakit geçirmesinin tadını çıkarıyorum. Görünüşe göre boş zamanlarının çoğunu. Bu önemli bir şey, değil mi?

Arkadaşlarım ne düşüneceklerini bilmiyorlar. Her çeşit erkeğin Jocelyn'den hoşlandığına dair söylentiler duyuyorlar. Neden olmasınlar ki? Çok güzel bir kız. Tatlı biri. Komik. Zeki. Caleb'in onunla İngilizcesi var ve her gün her türden erkeğin onunla flört ettiğini söylüyor, bu da beni çıldırtıyor.

En iyi arkadaşlarımdan birinin onunla aynı sınıfta olması ve benim olmam beni daha da delirtiyor. Nasıl bu kadar şanslı olabildi?

O adamlar onunla flört edebilir, Jocelyn de onlara karşı kibar davranır ama "*müsait değilim*" der gibi bir hava yayar. Caleb'in bana söylediği de aşağı yukarı bu. Yine de aramızda platonik arkadaşlığın ötesinde bir şey olmadığını söylediğimde Caleb şaşırıyor.

Bulldog Grill'de oturup tri-tip sandviçler ve patates kızartmalarıyla karnımızı doyururken bana "Neden bir daha vurmayı denemedin?" diye soruyor. Ders arasında öğle yemeği için buradayız ve her zamanki gibi mekân tıklım tıklım.

Sodamdan bir yudum aldıktan sonra, "Ona bir hamle yapıp karşılık vermesini umacak halim yok," diyorum.

"Lütfen. Onun içine bir bebek koydun. Kesinlikle bir hamle yapabilirsin," diyor Caleb.

Tony yanımızda, sessizce sandviçini yiyor ve Caleb'a ölçülü bir bakış gönderiyor. "Jocelyn'in gözünde onu fena halde sikti. Önce onun güvenini tekrar kazanmalı. Sen bu konuda bir şey bildiğinden değil, hiçbir kızla güven meselesi olacak kadar uzun süre birlikte olmadığın düşünülürse."

"Doğru." Caleb sırtıyor, hiç de aşağılanmış değil. "Beni isteyen tüm ateşli hatunların tadına bakabilecekken neden burada kalıp yerleşeyim ki?"

Arkadaşım çok saçma ama aynı zamanda çok eğlenceli.

"Aşık olana kadar bekle," diyorum ona. "Sonra tamamen boku yersin."

"Aşk amcıklar içindir," diyor ciddi bir şekilde ve bana bir kızartma fırlatıyor. "Beni bunu yaparken yakalayamazsın. Uzun bir süre için değil. Eğer yapmazsam."

"Hayatının geri kalanında bir oyuncu mu olacaksın? Genç kızları tavlamaya çalışan o adi yaşlı adamlardan biri mi olacaksın?" Ona takılıyorum ama aynı zamanda yalnız kalmanın en iyi seçim olmayabileceğini de göstermeye çalışıyorum.

"Daha 18 yaşındayım, orospu çocukları. Tabii ki bekâr olmak istiyorum. Kırk yaşına geldiğimde evleneceğim." Sırıttıyor. "Daha yirmi iki yılım var."

"Bu da nesi," diyorum inleyerek, saçmalayıp saçmalamadığımı merak ederek.

Caleb haklı. Sadece 18 yaşındayız. Jocelyn ve ben artık savaşta değiliz, ama gerçekten onunla *sonsuz* kadar birlikte olmak istiyor muyum? Onunla evlenmek?

Bunu düşünmek bile göğsümü daraltıyor. Bir ara hazır olduğumu düşünmüştüm ama evliliğe hazır değilim. Bu çok nihai görünüyor ve ilişkimiz hala çok kırılgan. Belirsiz. Ama ona bağlanmak istiyorum. Ona aşığım.

Öyleyim. Bunu biliyorum.

Tony, "Adamımız tetiği çekmeye hazır," diyor.

Başımı kaldırdığımda onun beni izlediğini görüyorum. "Onunla evlenmek istediğimden değil."

Caleb, "Ondan bir bebeğin olduğuna göre sen de evlenebilirsin,"

diyor. "Benimle evlenmek istediğini bile sanmıyorum," diyorum.

"O zaman ne yapmak istiyorsun?" Tony soruyor, gürültülü restorana rağmen sesi sessiz.

"Onunla birlikte olmak istiyorum. Bunu gerçekten yürütüp yürütemeyeceğimizi görmek istiyorum. Şimdiye kadar işe yaradı."

"Belki de onunla seks yapmadığın içindir. İkinizin arkadaş olması daha iyi olabilir," diyor Tony.

"Bir kadınla arkadaş olamazsın," diyor Caleb, kendisine hiç benzemeyen bir kesinlikte.

İkimiz de ona meraklı bir bakış gönderiyoruz. "Açıkla," diyor Tony.

"Karşı cinsten biriyle arkadaş olmak zordur. Her zaman onları becerdiğini hayal etmeye başlıyorsun, anlıyor musun? Mesela, çıplak nasıl görünüyor? Dudakları dudaklarıma dolanmışken nasıl görünüyor-"

"Anladık," diye araya giriyor Tony ve ben gülmeye başlıyorum. "Kadınlara insan olarak bakmıyorsun, onlara doldurman gereken potansiyel boşluklar olarak bakıyorsun."

"Hey, bu bir hakaret," diyor Caleb, belli belirsiz incinmiş bir sesle.

"Gördüğüm gibi söylüyorum." Tony dikkatini bana çevirdi. "Jocelyn'e nasıl hissettiğini söylemelisin."

"Şimdi mi?" Aniden ağrıyan göğsümü ovuyorum. "Çok erken olabilir."

"Zamanı geldi. Siz ikiniz bu tür şeyleri geride bıraktınız. Birlikte bir çocuğunuz var. Hayatlarınız sonsuza dek birbirine bağlı. Eğer gerçekten seninle birlikte olmak isteyip istemediğini öğrenmek istiyorsan, bunu ona açıkça sormalısın. Ona nasıl hissettiğini söyle," diye açıklıyor Tony.

"Ya bana hayır derse?"

Tony kaşlarını kaldırır. "Ya yaparsa? Sen ne yapacaksın?"

Kendimi bir dağdan aşağı atmak. Kendimi bir nehirde boğmak. Arabamı bir tuğla binaya çarpmak.

Ama sonra Gigi'yi düşünüyorum. Kocaman kahverengi gözleri ve dişsiz gülümsemesi. Sanki en sevdiği kişiymişim gibi bana uzanışı. Kokusu. Benimkine sokulmuş sıcacık küçük bedeni.

Evet, bunların hiçbirini yapmazdım. Kızım için burada olmalıyım. Hayatıma devam eder ve beni sevmeyen bir kadına karşı hissettiğim yoğun duyguların üstesinden gelirdim. Hayatımı yaşar, Jocelyn'in gitmesine izin verir ve kızımı onunla büyütürdüm. Ortak ebeveynlik yapabiliriz.

Sonunda. Umarım duygularım azalırdı.

"Hayatıma devam ederdim," dedim sonunda.

"Doğru ya. Çünkü sen bizim aksimize sorumluluk sahibi bir yetişkine dönüştün." Tony elini kendisine ve Caleb'a doğru sallıyor. "İşte bu yüzden sorumlu bir yetişkin olmaya devam etmeli ve Jocelyn'e nasıl hissettiğini söylemelisin. O da aynı şekilde hisseder ya da hissetmez. Bunu uzatmanın bir anlamı yok. Ona gitmelisin."

Yapmalı mıyım? Gerçekten mi?

"Evet, yapmalısın," diyor Caleb, Tony'nin sözlerini yankılayarak. "Jocelyn'i severim. Havalı bir kız."

Caleb'dan büyük övgü. "Kadınlarla arkadaş olunmaz sanıyordum."

"Kardeşlerimin kadınlarıyla arkadaş olabilirim. Jocelyn ve ben iyi anlaşıyoruz. Siz ikiniz birlikteyken, o sana iyi geliyordu. Şimdi de senin için iyi görünüyor," diye açıklıyor Caleb.

"Hayır, Diego'nun şu anki halinin Jocelyn'le hiçbir ilgisi yok, tamamen kendisiyle ilgili. İyi bir insan olduğunu fark etti," diyor Tony.

Arkadaşlarım nasıl bu kadar anlayışlı olabildi? "Erkek gibi davrandım," diyorum. "Evet, öyle yaptın," diye onaylıyor Tony.

Öğle yemeğimizi bitirip Tony'nin arabasına binip kampüse döndüğümüzde içimi dökmeye karar verdim.

"Jocelyn'e gitmeden önce halletmem gereken bir şey daha var," diyorum.

"Neymiş o?" Caleb arka koltuktan soruyor.

"Annemle konuşmam gerek." İstemiyorum ama bu gerekli. Aylardır birbirimizden kaçıyoruz. Neredeyse taşındığımdan beri, ki bu neredeyse bir yıl önceydi.

Gigi'yi sadece bir kez gördü, o da yeni doğduğunda. Kardeşimi uzun zamandır görmemiş gibiyim.

Ki benim için sorun değil. O adamı özlemiyorum. Hem de hiç.

Ama annemi özlüyorum. Birkaç hafta önce Target'ta Lisa teyzemle karşılaştım ve bana onun için endişelendiğini söyledi. Yanında oğlu Marty vardı ve ben de ona, biz küçükken ona yaptıklarım için ne kadar üzgün olduğumu yaklaşık onuncu kez söyledim.

"Seni affediyorum," dedi hafif bir gülümsemeyle. "Sürekli özür dilemek zorunda değilsin."

Bunu söylemesi omuzlarımdan bir yükü kaldırdı. Zorba olarak görülmekten bıkmıştım. En büyük zorba olan kardeşimin ikincisi.

Ben öyle biri değilim. Artık değilim.

"Gidip onunla konuşmalısın," diyor Tony. "Ama sana bir sürü hakaret savurur ve seni herhangi bir şeyle suçlarsa, çek git. Onun saçmalıklarına katlanmak zorunda değilsin."

Yıllarca ailesini görmezden gelen adam söylüyor bunu. Hâlâ da öyle. "Bir şey için suçu bana atacak," diye itiraf ediyorum. "Bu onun tarzı."

"İşte bu yüzden ondan uzak durmalısın. Ama gidip o kırık çiti onarma ihtiyacı hissediyorsan, dene. Sadece her şeyin yıkılabileceğini bil, özellikle de Mateo oradaysa," diyor Tony.

"Gigi'yi de yanımda götürmek istiyorum. Torununu tanıması gerek." Onu görmek istememesi beni öldürüyor.

Annemin benden ve çocuğumdan bu kadar nefret etmesine neden olacak ne yaptım ben?

Berbat bir şey.

Ve ben de ona bunun hesabını soracağım.

Sebebini öğrendiğimde kalbim kırılacak olsa bile.

Bir Pazar öğleden sonra Gigi'yi yanıma alıp memleketime gidiyorum. Artık buraya hiç gelmiyorum. Ne anlamı var ki? Sanırım Callahan'ları ziyaret edebilirim ama onlar mümkün olduğunca çok maça gelmek için ellerinden geleni yapıyorlar, bu yüzden onları orada görüyorum, ancak oğulları Beck'in futbol programı araya girebiliyor.

Ayrıca, çok meşguldüm. Okul, futbol ve Gabriella arasında başka hiçbir şeye ya da kimseye ayıracak vaktim yok.

Ama bugün buradayım, anneme benim ve torunu için doğru olanı yapması için bir şans daha veriyorum.

Yola çıkmadan hemen önce anneme uğrayacağımı bildiren bir mesaj attım ve o da tamam dedi. Evde olduğunu ve gelebileceğimizi söyledi ki bu beni şaşırttı. Beni reddedeceğini düşünmüştüm, hatta habersiz gitmeyi bile düşündüm ama evde olmasaydı ya da daha kötüsü Mateo oradaysa boşuna bir yolculuk olacaktı.

Bana sormama bile gerek kalmadan olmadığını söyledi. İşte beni bu kadar iyi tanıyor.

Küçük evin önüne yanaştım ve arabamı park ettim. Gigi'nin bebek bezi çantasını alıp omzuma atıyorum, bir yandan da araba koltuğunu çıkarıyorum. Yerleştikten sonra -bebeğin çok fazla eşyası var- onu ön kapıya kadar taşıyorum. Daha kapıyı çalmaya fırsat bulamadan kapı açılıyor ve annem yüzünde kocaman bir gülümsemeyle orada dikiliyor.

"Burada olmana çok sevindim," diyor diz çöküp Gigi'ye bakmadan hemen önce. "Kim bu sevimli aşk yığını?"

Annemin davranışları karşısında kalbimi saran ıstırap yumağına engel olamıyorum. Birkaç ay önce, Gigi doğduğunda annemin tüm o hoşgörüsü neredeydi? Neden şimdi onun üzerine titriyor?

Ne haltlar dönüyor burada?

"Hadi, içeri gelin." Annem ayağa kalkıyor ve kapıyı daha geniş açarak bizi içeri alıyor.

Eve giriyorum, Mateo'dan bir iz bulma umuduyla etrafa bakıyorum. Ev tertemiz. Daha önce gördüğüm kadar dağınık ve dağınık görünmüyor.

Her zamanki gibi. Yakındaki bir masanın üzerinde yanan bir mum, normalde bayat olan evin güzel kokmasını sağlıyor.

Güzel de görünüyor. Daha temiz. Daha aydınlık. Perdeler normalde açık değilken açık.

"İçecek bir şey ister misin?" Annem ellerini birbirine vurarak soruyor, bakışları Gigi'ye düşmeden önce benimkilerle hızlıca buluşuyor. "Yiyecek bir şey?"

"Ben iyiyim anne." Etrafıma bakıp her şeyi bir kez daha gözden geçiriyorum. "Biraz temizlenmişsin."

"Oh, çok temizlik yaptım." Gülüyor ve sesi biraz zorlama geliyor. Sanırım gergin, ki bu şaşırtıcı. "Kardeşin temelli taşındıktan sonra burayı yenilemem gerektiğine karar verdim."

Hemen şüpheli yaklaştım. "Ne zaman taşındı?" İki gün önce demesini bekliyordum.

"Bir ay önce," diye yanıtlıyor.

Çenem düştü. "Ve geri dönmedi mi?"

"Oh, denedi. En azından ilk başta. Ama ben reddettim. İki kez polis çağırdım. Burada istenmiyor. Artık istenmiyor. Ona katlanmaktan yoruldum. Bana yaptığı şey... Onu asla affedemem." Üzüntü onu yıkıyor. Sanki tam anlamıyla olanları izliyorum ve nutkum tutuluyor. Neden bahsediyor bu kız?

"Oturalım. Bebeği tutabilir miyim?" diye sorar.

"Elbette." Gigi'yi araba koltuğundan çıkarıp en sevdiği koltuğa yerleştikten sonra anneme teslim ediyorum. Onu kucağına alıyor ve sarılıyor.

"Oh, o çok güzel. Aman Tanrım." Onu yukarıda tutuyor, Gigi'nin bacakları sallanıyor. Tekmelemeye başlıyor, anneme gülümsüyor ve annem de ona gülümsemekten geri durmuyor. "Şuna bir bakın! Ne kadar da büyümüş. Şimdiden çok özledim."

"Sadece birkaç ay anne," diyorum kanepeye oturmadan önce. "Arayı kapatabilirsin. Bunu telafi edebilirsin."

"Yapabilir miyim?" Annem bana bakıyor, Gigi'yi hâlâ havada tutuyor. "Uzun zamandır beni aramadın ya da mesaj atmadın."

"Aynı şey senin için de geçerli," diye karşılık verdim. "Bana kızgın olduğunu sanıyordum."

Öyleydim. "Benden nefret ettiğini sanıyordum."

"Diego. Senden asla nefret edemem. Sadece seni korumaya çalışıyordum. Bilmiyorum, kulağa çok saçma geliyor ama öyleydim. Eve gelmeni istemedim, özellikle de bebeğinle. Mateo hala buradayken olmaz. Muhtemelen ona korkunç bir şey yapardı." Annem Gigi'yi kendine o kadar yakın tutuyor ki, sanki onu içine çekmeye çalışıyor.

Ve Gigi bundan hoşlanmıyor. Çırpınmaya başlıyor, küçük bir mızıltı çıkarıyor. Kanepeden fırlayıp bebeğimi kurtarmak üzereydim ama annem tutuşunu gevşetiyor, onun yerine Gigi'yi kucağına alıyor ve küçük güzel yüzüne bakıyor.

"O çok güzel, çok değerli bir şey. İyi bir baba olduğunu duydum," diyor annem.

"Kimden?" İnanamayarak sordum.

Gülüyor. "Söylentiler dolaşüyor. Kasabamız küçük ve sen artık buraya hiç gelmesen de insanlar hala konuşuyor."

İnsanların hâlâ hayatımda neler olup bittiğini umursadığına inanmakta zorlanıyorum ama olsun.

"Birkaç hafta önce markette Jocelyn'in annesiyle karşılaştım. Onu görmemiş gibi davranmaya çalıştım ama hemen yanıma geldi ve torunumu ne zaman görmeye gideceğimi sordu. O kadın çok kızgındı. İçinde böyle bir şey olduğunu bilmiyordum," diye açıklıyor annem.

Vay be. Ben de bilmiyordum. "Ona ne söyledin?"

"Başta hiçbir şey söyleyemedim, susmak bilmiyordu, çok heyecanlıydı. Sonunda sustuğunda, ona sadece senin ve Gabriella için en iyi olduğunu düşündüğüm şeyi yaptığımı söyledim." Annem i geçirdi. "Bana samaladığımı söyledi."

Gülmek istiyorum. Neredeyse gluyorum.

"Bunca yıl inkâr içinde yaşadım Diego ve özür dilerim. Mateo'nun sana kötü davrandığını biliyorum. Bana da kötü davrandı. Her zaman yeterince güçlü olduğuma inandım. Onun sürekli meydan okumasına dayanabilirdim. Küçükken kontrolmden tamamen çıkmıştı ve onunla nasıl başa çıkacağını bilmiyordum. Elimden geleni yaptım. Ama işe yaramadı. Hem de hiç."

Sessiz kalıyorum. Bunlar yıllardır duymayı arzuladığım kelimelerdi ve istememe bile gerek yoktu.

"Kendime o kadar da kötü olmadığını söyledim. İkinizin tartıştığını biliyordum. Kavga ettiğinizi ama sana ne kadar zarar verdiğini fark etmemiştim. Sanırım eline fırsat geçseydi ve yaptığının yanına kâr kalacağını bilseydi, seni öldürebilirdi" diye itiraf ediyor, utanç içinde başını ne eğmeden hemen önce.

Sözleri karşısında irkildim ama yine de şaşırmadım. Ona katılıyorum. Mateo'nun içinde derinlere gömülü bir miktar vicdan vardı ve bu bir şekilde onu her zaman çok ileri gitmekten alıkoydu.

Yine de her zaman sınırlarını zorladı.

"Bana her şeyi itiraf etti, biliyorsun. Sen taşındıktan hemen sonra. Onunla başa ıkamadığın için gittiğini ve seni dünya için yeterince güçlü kılmaya çalıştığını söyledi. Bana söylediği şeyler..." Sesi dalgalanıyor ve titreyen bir nefes alıyor. "Senin için kalbimi kırdı ve beni iğrendirdi. O aşağılık bir insan ve benim *oğlum*. En büyük oğlum. Her şeye rağmen onu seviyorum."

Tüm bunlara rağmen, bir parçam hala Mateo'yu seviyor. Aramızda olan onca şeyden sonra bile.

"Anlıyorum," diyorum ona, sesim gergin.

"Belki seviyorsun, belki de sevmiyorsun. Sanırım artık bir baba olduğuna göre biliyorsun." Bakışlarını benimkilere çevirmeden önce Gigi'ye gülümsüyor. "Çocuğuna zarar vermesini istemedim. Bu yüzden seni görmek istemedim. Bu yüzden seni ve Jocelyn'i kendimden uzaklaştırdım. Bunun bir bahane gibi görüldüğünü biliyorum ama seni kardeşinden korumaya çalışıyordum. Ve şimdi o gitti ve geri gelmeyeceğini biliyorum, seni daha çok görmek istiyorum. İkinizi de. Hepinizi. Sen ve Jocelyn birlikte misiniz?"

"Ne olduğumuzu bilmiyorum," diye dürüstçe itiraf ediyorum ama ben ve Jocelyn hakkında konuşmak istemiyorum. "Mateo nerede anne?"

"Oh, taşındı. Uzaklara." Çok belirsizdi. Çok belirsiz.

"Hâlâ buralarda takıldığını, uyuşturucu kullandığını ve lisedeki çocuklarla takıldığını duydum." Bir yıl önce bile orada öğrenciyken, onlardan üstünmüşüm gibi konuşmam hoşuma gidiyor.

Ama bu çok uzun zaman önceymiş gibi geliyor. Kızımın doğumundan bu yana hayatım tamamen değişti.

"Bir ay öncesine kadar öyleydi. Liseden eski bir arkadaşı Colorado'ya taşınmasını ve bir ot çiftliği işletmesine yardım etmesini istedi." Annem sinirli bir yüz ifadesi takındı. "O da bu şansını kaçırmadı."

Gülmeye başladım. "Anlaşıldı."

O da gülüyor, hatta Gigi bile bizi taklit ederek kıkırdıyor. Bu onun yeni şeyi.

"Geri gelebilir," diyor annem kahkahalarımız dindiğinde. "Onu tanıyorum, eninde sonunda dönecektir. Ama tekrar buraya taşınmasına izin vermeyeceğim. Beni çok zorladı. Hepimizi, gerçekten. Affedilmeyi hak etmiyor."

Gözleri yaşlarla parlıyor ve kalbimi sızlatıyor. Ona her zaman yakın oldum. Bu son yıl onsuz çok zor geçti ama kendime bunun en iyisi olduğunu söyledim. Ona en çok ihtiyaç duyduğum anda beni terk etmiş gibi hissettim ve bu beni büyümeye zorladı. Niyetinin bu olduğunu hiç sanmıyorum ama belki de bir süre ayrı kalmamız iyi bir şeydi.

Tıpkı benim Jocelyn'den ayrı olmamın da iyi bir şey olduğu gibi.

"Beni affediyor musun, Diego? Sana yaptıklarım için? Ve yapmadıklarım için? Sadece çok korkmuştum. Kafam karışmıştı. Ve parçalanmış. Ne düşüneceğimi bilmiyordum. İki oğlumun birbirlerinden neden bu kadar nefret ettiklerini anlamıyordum." Şimdi tamamen ağlıyor ve Gigi'yi hiç bırakmayacakmış gibi ona sarılıyor.

"Seni affediyorum," diyorum sessizce, ağlamasına izin vererek. "Bunu göremediğim için seni çok suçladım. Tüm işaretleri bilerek görmezden geldiğini düşündüm."

"Öyleydim." Bu kadar kolay kabul etmesi şaşırtıcı. "Kabul ediyorum. Ailemin ne hale geldiğini ve bunun benim hatam olduğunu kabullenemiyordum. Baban bizi terk etti ve ona duyduğum nefretin beni neredeyse yok etmesine izin verdim. Mateo seni sürekli incitti ve ben hiçbir şey yapmadım. Öfkesini bana yöneltti ve işte o zaman buna bir son vermek zorunda kaldım. Beni uykumda öldürebileceğine gerçekten inandım. Bu şekilde yaşayamazdım."

Sözleri acımı hafifletti, özrü de öyle, ama ben hâlâ kırgınım. Muhtemelen bir süre daha öyle kalacağım.

Konuşmaya devam ediyoruz ve annemle vakit geçirmek iyi hissettiriyor. Onu çocuğumla birlikte görmek kalbimi ısıtıyor. Her ne kadar onu affettiğimi söylesem ve bunda ciddi olsam da, ona tekrar güvenebilmem uzun zaman alacak. Onunla çok fazla zaman geçirmek istiyorum.

Annemi torununu tanıma fırsatından mahrum bırakmayacağım ama bunun için uğraşması gerekecek. Bana kanıtlaması gereken çok şey var.

Ve söyleyeceği her şeye açığım.

YİRMİ YEDİ

JOCELYN

Diego'yu bir haftadır görmedim ve onu özledim.

İki cumartesi üst üste deplasman maçına gitti. Zor ve zamanımın çoğunu alan vizelerimiz vardı ve o da aynı şeyden şikayet etti. Mesaj yoluyla sohbet ettik. Ona Gigi'nin bir sürü fotoğrafını gönderiyorum ve o yokken nasıl görüldüğünü unuttuğu için endişeleniyor. Yanında olmadığı için ona kızabilirim. Bunun haksızlık olduğunu söyleyip kızını almasını talep edebilirim, böylece biraz rahatlayabilirim ama yapmıyorum.

Ondan uzak kalmaktan nefret ettiğini biliyorum. Ve benden de.

Aramızdaki ilişkinin bu kadar kolay olması çok garip. Birlikte takılıyoruz, sanki gerçekten bir çiftmişiz gibi, ama hiçbir şey olmuyor. Dokunmak yok, öpüşmek yok, hiçbir şey yok. İstemediğimden değil. Sadece ilk hamleyi yapmaktan korkuyorum.

Ya beni reddederse?

Yine de tekrar konuşmaya başladığımızda bana hala aşık olduğunu birden fazla kez söyledi. Ya da açıkça söylemediyse bile ima etti. Ve bu beni iyi hissettirse de, egomu biraz yükseltiyor olsa da, hala emin değilim...

Her şeyi.

Geçenlerde annesiyle vakit geçirdi ve Gigi'yi de yanında götürdü, bu beni mutlu etti. Rosa torununu tanımayı hak ediyor. Küçük kızımın ailesinin her kesimi tarafından sevildiğini bilmesini istiyorum. Sanırım Lisa ve çetesi Diego ve Gigi oradayken eve gittiler ve hepsi bebek için çıldırdılar ki bence bu çok tatlı bir şey.

Diego'nun ailesine ihtiyacı var. Belki kardeşini değil ama annesini seviyor. Bana annesi ve Mateo hakkında birkaç şey anlattı, Mateo'nun ona nasıl fiziksel şiddet uyguladığını ve bu yüzden onu evden kovduğunu anlattı ama bunun için biraz geç kaldığını düşündüm. Onu affedebilir ama ben yine de bir süre daha kinimi tutacağım. Yıllar boyunca Diego'yu yeterince iyi koruyamadı. İkisinin de oğlu olduğunu biliyorum ama daha iyisini bilmeliydi. Daha fazlasını yapmalıydı.

Belki de yargılayıcı davranıyorumdur. Oh iyi. Bunu aşacağım. Eninde sonunda.

Komodinin üzerindeki telefonumdan bir bildirim duyduğumda Gigi'yi gece için yatırıyorum. Gigi biraz telaşlanıyor ve ben de elimi başının üstünde gezdirerek siyah saçlarını okşuyorum. Uzamaya başlamıştı. Biraz vahşi. Ona saç bantları takıyorum ama her seferinde onları çekip çıkarmaya çalışıyor.

Küçük velet.

Neyse ki tam olarak uyanmıyor ve telefonuma koşuyorum, mesajın kimden geldiğine bakmadan önce hemen sesi kapatıyorum.

Diego: **Dairenin dışındayım. Yukarı gelebilir miyim?**

Oh. Bu beklenmedik bir şey. Ve dürüst olmak gerekirse? Hoş bir sürpriz. Midemde binlerce kelebek uçuşuyormuş gibi bir hisle pır pır ediyor.

Ben: **Tabii.**

Birkaç dakika içinde onun tanıdık ayak seslerinin merdivenlerden yukarı doğru koştuğunu duyuyorum ve sonra kapıya hafifçe vuruluyor. Hemen kapıya gidiyorum, naz yapmadan ya da onun için yeterince güzel görüldüğünden emin olma ihtiyacı hissetmeden.

Ben neysem oyum ve şu anda üzerimde babamın bana verdiği iki beden büyük lacivert Fresno State tişörtüm ve bir çift yırtık pırtık siyah taytım var. Saçlarım dağınık bir şekilde tepeden düğümlenmiş ve duştan yeni çıktığım için sütyen giymiyorum. Yüzüm de temiz ve yatmak üzereydim.

Beni en kötü halimde de gördü, en iyi halimde de gördü ve hala gitmedi. Artık onu etkilemeye çalışmama gerek yok.

Kapıyı açtığımda çok çekici, hafif rüzgârda savrulan Diego'yu kapımın eşiğinde buluyorum. Bakışlarımız karşılaştığında gülümsüyor ve içeri girebilmesi için kapıyı daha geniş açıyorum.

Kapıyı kapatıp kilitlerken ona "Gigi'yi görmeye geldiysen özür dilerim, onu az önce yere bıraktım," diyorum.

"Buraya Gigi'yi görmeye gelmedim, yine de en sevdiğim kızı özledim." Yüzümü ona dönüyorum ve bana neredeyse... açlıkla baktığını görüyorum. "Seni görmeye geldim. Diğer favori kızımı."

"Oh." Gülümsemem kayboluyor. Onunki de öyle. şimdi çok ama çok ciddi görünüyor. "Her şey yolunda mı?"

"Her şey çok güzel. Umarım." Ensesini ovuşturuyor, sanki bana bakmak istemiyormuş gibi odanın etrafına göz gezdiriyor. Acaba gergin mi?

Neler oluyor?

"Ne demek umarım?" diye sordum.

"Yani, umarım size söyleyeceklerime olumlu yanıt verirsiniz."

Midem ayak parmaklarıma kadar indi. şürpriz anonsları sevmem. "Diego, beni korkutuyorsun."

"Güzel, çünkü sen de beni korkutuyorsun. Hem de çok." Tam ben geri adım atarken o bir adım öne çıkıyor ve popom kapıya çarpıyor. "Seni özledim."

Aç bakışları eşliğinde yaptığı itiraf ağzımın kurummasına neden oluyor. "Ben de seni özledim."

"Son birkaç hafta işkence gibiydi," diye itiraf ediyor. Kaşlarımı çatıyorum. Benimle vakit geçirmek işkence mi?

"Seninle olmak ve sana dokunamamak. Kendimi hep geri çektim. Seni korkutmak ya da beni reddetmeni istemedim." Dudakları yarım bir gülümsemeyle yukarı kalktı. "Kalbim bunu tekrar kaldırabilir mi bilmiyorum."

Dudaklarımı ayırıyorum, konuşmaya hazırım ama o konuşmaya devam ediyor.

"Ama yeterince uzun süre kendimi tuttum. Geçen hafta senden uzak kalmak bana hayatımda ne kadar büyük bir rol oynadığını ve bunu asla kaybetmek istemediğimi gösterdi. *Seni* kaybetmek." Ellerini hemen üstümdeki kapıya dayayarak beni sıkıştırıyor, vücudu alanımı işgal ediyor. "Sen de hissediyorsun, değil mi?"

Yakınlığı karşısında tüm vücudum titremeye başlıyor. Çok yakınımda. Bana doğru yayılan sıcaklığını hissedebiliyorum ve uzanmak istiyorum. Göğsüne dokunmak. Gür saçlarını alnından uzaklaştırmak. Onu kendime çekmek ve vücudunun benimkinin hemen yanına bastırdığını hissetmek.

Bunların hiçbirini yapmıyorum. Sadece donmuş gibi ona bakıyorum.

"Beni burada asılı bırakıyorsun, Jos." Sesi çok gergin geliyor. "Tekrar üzgün olduğumu söylememi mi istiyorsun? Sana yaptıklarım için senden af dilememi mi istiyorsun? Ve Gigi'ye? Dileyeceğim. Hayatımın geri kalanında her gün özür dileyeceğim, eğer bu hayatımı seninle geçirebileceğim anlamına geliyorsa."

Dürtülerime boyun eğiyorum ve uzanıp elimi göğsünün ortasına yerleştiriyorum. Kalbi avucumun altında çarpıyor ve ben ona gülümsüyorum.

Ama yine de tek kelime etmedim.

"Beni öldürüyorsun," diye fısıldıyor. "Seni o kadar çok istiyorum ki. Şu anda ne kadar güzel olduğunu biliyor musun?"

Gördün mü? Onun için kendimi güzelleştirmeme gerek yok. O beni olduğum gibi istiyor.

"Ben sana aşığım. Seni sevmekten hiç vazgeçmedim ve seni kızımızla birlikte görmek beni çok mutlu ediyor Jos. Çok güçlüsün. Seni hiçbir şey durduramaz. Benim aptal kığım bile."

Gülümsüyorum. Elimi göğsünde gezdirip omzunu kavrayabiliyorum. "Konuşmaya devam et."

O da gülümsüyor ve kara gözlerinde bir rahatlama titreşimi görüyorum. "Sen iyi bir annesin. Sen her şeyi yapıyorsun ve ben zamanımın yarısında başımı suyun üstünde zor tutuyormuşum gibi hissediyorum."

"Sen iyi bir babasın," diyorum ona. "Yine de içinde olup olmadığından emin değildim."

Yüzünde acı var ve onu yaraladığımı biliyorum ama şu anda tamamen dürüst davranıyoruz. "Bu bir bahane gibi görünebilir ama büyürken iyi bir örneğim olmadı. Ailem berbat durumda. Ama çabalıyoruz. Bana çok şey öğrettin. Nasıl daha sabırlı olunacağını. Ve nazik olmayı."

"Sende zaten biraz vardı," diyorum ona, çünkü buna inanıyorum. "Sadece Mateo'nun senden beklediğine inandığın şeylere kapılıp gidiyordun. Arkadaşlarının ne yapman gerektiğini düşündüklerine. Okulda takındığın kişiliğe."

"Mateo benden onun minyatür bir kopyası olmamı bekliyordu. Başka seçeneğim olmadığını düşündüm ve gençken gerçekten de yoktu. Ya bir pislik gibi davranacaktım ya da dayak yiyecektim." Başını sallıyor, çenesi gergin, ağzı acımasız.

Parmaklarımı çenesinde gezdirerek gerginliğini azaltmaya çalışıyorum. "Bu büyük bir hata olabilir. Biz. Birlikte. Bir kez daha denemek."

"Hayatta olmaz," diyor kararlı bir şekilde. "Zaten çok şey atlattık ve şu halimize bak. Hâlâ ayaktaız. Burada birlikteyiz. Sen gitmemi söylemedikçe hiçbir yere gitmiyorum Jos. Hayatının bir parçası olmak istiyorum. Seni seviyorum. Sana ve kızıma bakmak istiyorum. Bu işte beraberiz."

Gözlerimden yaşlar süzölmeye başlıyor ve onları durdurmaya çalışmıyorum. "Beni gerçekten seviyor musun?"

"Evet, sana aşığım. Sen ve Gigi başıma gelen en güzel şeysiniz. Seni çok incittiğimi biliyorum ama yemin ederim bir daha asla incitmeyeceğim," diyor şiddetle ve akan gözyaşlarını yanaklarından silmek için uzanıyor. "Bunu başaracağız, sen ve

Ben. Ve Gigi. Biz birbirimize aitiz. Sen ve Gabriella sonsuza dek benimsiniz, Jos."

Tüm o eski duygular, onun çok muhtaç, çok fazla olmasıyla ilgili endişeler kaybolmaya başlıyor. Sesi çok ayakları yere basan ve olgun geliyor. Bana sürekli ne kadar ihtiyacı olduğunu ve benim onun can simidi olduğumu söyleyen eski Diego'nun aksine.

Bu açıklamalar beni korkuttu. Beni boğdu. O zamanlar onu seviyordum ve kız arkadaşı olmak istiyordum ama benden çok şey bekliyordu.

"Bunu mu demek istiyorsun?" Sesim kısık bir şekilde soruyorum.

"Evet." Birden önümde diz çöküyor, ellerimi tutuyor ve sıkıca kavıyor. Şaşkın şaşkın ona bakıyorum. "Çok özür dilerim, Jocelyn. Affına ihtiyacım var. Ben bir aptaldım. Ne yaptığımı ya da ne istediğimi bilmiyordum. Kendi saçmalıklarına o kadar kapılmışım ki, sana ne yaptığımı göremedim. Seni ne kadar incittiğimi. Yaptığım şey için benden nefret etmelisin. Cami'yi nasıl kullandım ve söylentileri hiç yalanlamadım. Sadece söylenmelerine izin verdim ve içten içe onları cesaretlendirmek istedim. Bektan hayatıma biraz heyecan kattılar, anlıyor musun?"

Kahretsin, gerçekler acıtıyor. Ve şu anda gerçekten geçmişimizi düşünmek istemiyorum. "Bunun hakkında konuşmak istemiyorum."

"Yapmamız gerek," diyor ellerimi sıkarak. "Şunu söylememe izin ver. Her şeyi berbat ettim. Yaptığımı biliyorum. Seni incittim ve o zamanlar umurumda bile değildi. Sürekli acı çekiyordum ve bunun normal olduğunu sanıyordum. Saldırmak benim saptırmamdı. Savunmamdı. Bu doğru değildi. Sana ve diğerlerine söylediğim ve yaptığım her şey doğru değildi. Hatalıydım. Pek çok kişiden özür dilemem gerekiyor ve eminim çoğu beni affetmeyecek ama seni incitmek için yaptığım ve söylediğim her şey için özür dilerim. Ben artık öyle biri değilim. Ben o adam değilim. Ben farklıyım. Yemin ederim öyleyim."

Hâlâ ağlıyorum ama bunlar mutluluk gözyaşları. Duymak istediğim sözler bunlardı. Sadece özür dilemesini değil, yaptığı yanlış kabul etmesini de. Gözyaşlarım özgürce yüzümden aşağı akıyor, gömleğimin önüne damlıyor ve Diego'nun onları görünce yüzünde beliren ıstırap çok açık.

Ayağa kalkar, kaşlarını indirir. "Lütfen ağlama. Gözyaşların beni öldürüyor."

"Özür dilerim. Elimde değil. Sanırım hâlâ hormonlarım var." Elimi bir kez daha göğsüne koyarken zayıf bir kahkaha atıyorum, tişörtünün kumaşını toplayıp onu kendime çekiyorum. "Farklı olduğunu biliyorum Diego. Sen değiştin."

Şimdi iki elini kapıya dayamış, başımın hemen üzerinde, vücudu benimkine doğru eğilmiş. Ellerimi yanlarından geçirip kalçalarına koyuyorum ve parmaklarımı tişörtünün eteğinin altından geçirip sıcak, sıkı tenine dokunuyorum. "Daha iyisi için, umarım."

"Kesinlikle." Başımı salladım. Gülümsüyorum. Ellerimi sırtında gezdiriyorum, dokunabildiğim kadar, sonra tekrar aşağı kayıyorlar. "Ben de eskiden olduğum kız değilim, biliyorsun."

"Biliyorum. Senin bu halini daha da çok seviyorum" diyor.

"Değişmeye devam edeceğiz. Hâlâ genciz," diye hatırlatıyorum ona.

"Birlikte büyüyebilir ve değişebiliriz." Başını yana eğiyor, iki elimi karnında gezdirdiğimde dudakları aralanıyor. Parmak uçlarımda altındaki kasların titrediğini hissedebiliyorum ve daha fazlasını istediğini biliyorum. Ben de daha fazlasını istiyorum. "Yani sen bana dokunabiliyorsun ama ben sana dokunamıyorum öyle mi?"

"Bana dokunamayacağını hiç söylemedim," diye fısıldıyorum, sesim, kelimelerim bir davet.

Kapıya yaslanmam için beni itiyor, vücudu benimkiyle aynı hizada. Sıcak ve sertti ve beni tutup kaldırdığında nefesim kesildi, böylece bacaklarımı beline dolamaktan başka çarem kalmadı. "Bunu mu istiyorsun?"

Sadece almak yerine sorması kalbimi coşturuyor. Diego ve ben uzun bir yol kat ettik.

"*Seni* istiyorum," diye fısıldıyorum, bunun sadece bu olmadığını bilmesini istiyorum. Bu o.

Ağız benimkine yerleşiyor. Sıcak, tatlı, tanıdık ama bir o kadar da farklı. Dilini ağızımın içine itmiyor, hiç itmiyor. Sadece beni öpüyor, dudakları tekrar tekrar dudaklarımla buluşuyor, beni ikna ediyor. Beni uyuşturuyor. Beni büyüünün altına çekiyor. İsteyerek, daha fazlasını isteyerek, o çekildiğinde ağızının peşinden koşarak gidiyorum. Gülümsemesini, mutluluğunu hissedebiliyorum ve sonra ağız benimkine geri dönüyor, dili alt dudağımı yalıyor, dilimi onunkine doğru kaydırmaya çalıştığımda geri çekiliyor.

O bir alaycı ve şu anda beni öpen bu adamı tanımlamak için asla kullanmayacağım bir kelime.

Bu da başka bir şey. O artık bir çocuk değil. Kesinlikle bir erkek. Genç olabiliriz ve hala büyümemiz gereken çok şey var ama o çok yol kat etti ve çok olgunlaştı. Onun bu yeni ve gelişmiş halini seviyorum.

Ben de yeni ve gelişmiş halimi seviyorum.

Saatler gibi gelen bir süre öpüşüyoruz. Kapıya yaslanıp duruyoruz. İkimizin de telefonundan gelen bildirimleri görmezden geliyoruz. Aramızdaki hava ısınıyor. Enerji ve hormonlarla yüklü. Kot pantolonunun altında sertleşiyor ve ben ona sürtünüyorum, sürtünme tenimde kıvılcımlar çıkarıyor. Kollarımı boynuna doluyor ve saçlarını çekiştiriyorum, içimdeki acıyı dindirecek bir şeye, herhangi bir şeye ihtiyaç duyuyorum.

Bir noktada "Gideyim mi?" diye soruyor, şaka yaptığını biliyorum ama yine de aşırı tepki veriyorum.

Saçını daha sert çekiyorum ve inlemesine neden oluyorum. "Kesinlikle olmaz."

"O zaman bunu başka bir yere taşımak ister misin?" Ağız boynumdan aşağı kayıyor, sıcak ve ıslak. Başımı geriye atarak ona daha iyi erişim sağlıyorum, dişlerini hassas tenimi kemirmek için kullandığında tıslıyorum. "Yoksa seni kapıya karşı mı sikeyim?"

Onun sözleriyle içimdeki her şey ateşleniyor ve gevşiyor. Kapıya karşı seks yapsak sorun olmazdı ama...

"Gerginim," diye itiraf ediyorum.

Yavaşça çekiliyor, gözleri ağırlaşmış, ağzı öpüşmelerimizden şişmiş. "Benim yüzümden, ha. Bana hâlâ güvenmiyorsun."

"Sorun bu değil," diyorum başımı sallayarak. "Sadece, bebeği doğurduğumdan beri seks yapmadım."

Bu itiraftan memnun görünüyor. "Bildiğim iyi oldu."

"Orayı toparlamam biraz zaman aldı," diye devam ediyorum, tamamen dürüst olmam gerekiyor.

Kaşlarını çatıyor. "Sen iyi misin?"

"Ben iyiyim. Sadece biraz gerginim. Senin hakkında. Olmak..." Sertçe yutkunuyorum ve kendime bu sözleri söylemeyi bırakmamı söylüyorum. Biz artık yetişkiniz. Bir çocuğu paylaşan insanlar. "İçimde. Acıtabilir."

"Oh." Gülümsüyor. Eğilip çeneme bir öpücük konduruyor. "Nazik olacağım," diye fısıldıyor ve tüylerimi diken diken ediyor.

"Eminim öyle olacaksın." Ellerimi omuzlarına koyup başımı arkaya yatırıyorum.

"Seni her yerinden öpeceğim. Ne kadar sürerse sürsün." Ağzı benimkinin üzerinde, sıcak ve tatlı, durgun ama acil. "Benim için ıslanana kadar."

"Zaten öyle olduğuma eminim," diye itiraf ediyorum.

Boynuma doğru inliyor. "Çok uzun zaman

oldu." "Biliyorum."

"Başka kimseyle birlikte olmadım. Şükran Günü'nden beri, seninle," diye itiraf ediyor.

Şok oldum. Onu tamamen uzaklaştırdım. Onunla hiç konuşmadım ve istediği kişiyle birlikte olma şansını yakaladı. Onunla ilişkimi kestiğim için ona kızamadım da.

Yine de kimseyle birlikte değildi. Ve bu şok

edici. "Gerçekten mi?" diye sordum.

Benden uzaklaşıyor, koyu renk gözleri samimi. "Gerçekten. İstedğim tek kişi sensin."

Onu kendimden uzaklaştırıyorum ve sevimli bir şekilde kafası karışmış görünüyor. Ta ki ben elini tutup "Hadi" diyene kadar.

Onu kısa koridordan geçirip yatak odama götürüyorum. Parmağımı dudaklarıma götürüp başımı beşiğe doğru eğiyorum ve Diego anlayışla başını sallıyor. Beşikten beşiğe sadece birkaç hafta önce geçtik. Bir araya getirmeme yardım etti ve biraz karmaşık olsa da ve çok küfür etse de yine de eğlenceliydi.

Ve duygusal. Gigi'nin beşiğini bir araya getirmek bir an gibiydi.

Şimdi olduğu gibi. Bu bir an. Çok uzun süre ayrı kaldıktan sonra bir araya geliyoruz. Birbirimizi yeniden tanımamız gerekiyordu. Birbirimize karşı saygılı olmalıydık. Ve buna değdi. Özlem, öfke, üzüntü, mutluluk ve hayal kırıklığının her anına değdi.

"Seninle sessiz kalabilir miyim bilmiyorum," diye fısıldıyor beni kollarının arasına çekerken.

"Mecbur kalacaksın." Gömleğinin eteklerine uzanıyorum ve yukarı çekiyorum. Benden uzaklaşıyor ve tişörtü hızla çıkarıp yere atıyor. Gözlerimin yontulmuş göğsünün her yerinde dolaşmasına izin veriyorum, ortasında kıvrılan koyu renkli tüyler yeni. En son birlikte olduğumuzda birkaç tane vardı ama çok fazla değildi.

Çok daha erkeksi görünüyor ve bu çok seksi.

Tek kelime etmeden beni tekrar kollarına çekiyor ve ellerim onun üzerinde dolaşıyor, onu test ediyor. Onunla alay ediyorum. Ellerini gömleğimin altından geçiriyor ve çıplak göğüslerimi avuçladığında gülümsüyor. "Sütyen yok."

"Pervasız hissediyorum." Emzirirken sütyensiz gezmek bir risk. Yatmadan önce bir sütyen giyerdim, sadece onları kontrol altında tutabilmek için. Hâlâ süt üreten bir makineyim ve göğüslerim -özellikle de meme uçlarım- gerçekten çok hassas.

Birini işaret ediyor ve ben irkiliyorum. "Belki... o kadar da değil."

"Daha büyükler, biliyorsun," diye mırıldanıyor, onları iki elinin arasına alarak.

"Öyle olmalılar," diyorum ona. "Sütle dolular."

Kaşlarını çatarak biraz geri çekiliyor. "Onları yalnız bırakmalı mıyım?"

Elimde olmadan gülmeye başlıyorum ve sesi bastırmak için parmaklarımı dudaklarıma götürüyorum. Gıgı'yi her gün -ya da her gece- gürültüye rağmen uyuması için eğittik ama onu uyandırma riskini almak istemiyorum.

"Belki de yapmalısın. Ama sadece şimdilik." Gülümseyerek parmak uçlarımda yükseliyorum ve ağzımı onun kine değdiriyorum. "Başka bir sürü şey yapabiliriz."

Benim pozisyonumdan faydalanarak ellerini popoma doğru kaydırıyor ve elleriyle kavırıyor. "Bir sürü şey yapacağız. Her şeyi."

Sözleri umut dolu, tıpkı gözlerindeki parıltı gibi. Bana karşı hissettiğı tüm sevgi gözlerinde parlıyor ve göğsüm sıkışıyor. Bu şansı yakaladığımız için nasıl bu kadar şanslı olduğumuzu bilmiyorum. Buna ikinci bir şans bile diyemiyorum. Belki de üçüncüdür? Dördüncü mü?

Bilmiyorum ama bunu sorgulamıyorum. Diego burada, yatak odamda, gömleksiz ve sanki beni yemek istiyormuş gibi bana bakıyor.

Ve olmayı tercih edeceğim başka bir yer yok.

YİRMİ SEKİZ

DIEGO

JOCELYN çıplaktı ve yatağa uzanmıştı. Hayatımda bir kez olsun akıllı davrandım ve yanımda birkaç prezervatif getirdim. Ve en başından beri onları takmayı da planlıyorum.

Bu yola tekrar girmeyeceğiz - en azından henüz değil.

Ayakkabılarımdan, kotlarımdan ve iç çamaşırlarımdan birkaç dakika içinde kurtuluyorum. Hatta saniyeler. Kotumun arka cebine sakladığım prezervatiflerden birini alıp titreyen ellerimle takıyorum. Gerginim. Heyecanlıyım. Bunalmışım.

Bu şansa sahip olamayacağıma gerçekten inanmıştım, ama işte buradayım. Sevdığım kadın yatakta yatıyor, çıplak ve beni bekliyor.

"Diego." Adımı fısıldıyor ve başımı kaldırdığımda beni izlediğini görüyorum, gözleri ateş saçıyor. Şu anda kesinlikle parlıyor. Gür, kıvrımlı vücudu tam teşhirde. Hamile kalmadan önceki halinden daha zayıf ama Jocelyn hiçbir zaman sıska diyebileceğim biri olmadı. Atletik bir vücudu var, voleybol oynadığı günlerde kaslıydı.

Şimdi biraz daha yumuşak görünüyor. Göğüsleri daha dolgun. Karnı o kadar düz değil.

Muhteşem bir kız.

"Ne var bebeğim?" Kendimi okşamaya başlıyorum, biraz şov yapıyorum, çünkü bunu her zaman sevmiştir.

Bakışları daha da açlaşıyor ve içimde bir şeyleri harekete geçiriyor. "Benimle alay ediyorsun."

"Bayılıyorsun."

"İstiyorum." Yüz ifadesi ciddileşir. "Seni seviyorum Diego. Seni çok seviyorum."

Onun itirafı beni rahatlattı. Henüz söylememişti ama ben söylediğine inanıyordum. Kelimeleri duymaya ihtiyacım vardı. Hepimizin değil mi?

"Ben de seni seviyorum." Yatakta ona katılıyorum ve üstüne çıkıyorum. Bacaklarını benim için açıyor, aralarına yerleşmeme izin veriyor ve saçlarını gözlerinden iterek gözlerimi ona kilitliyorum. "Hem de çok."

Gülümsüyor, vücudunu benimkinin altına doğru eğiyor. "Göster bana."

Açgözlü, talepkâr Jocelyn çok ateşli. Ayağa kalkıyorum ve parmaklarımla vücudunu okşuyorum, göğüslerinde, karnında gezdiriyorum. Bacaklarının arasında. Uyluklarını daha geniş açıyor, bana tek kelime etmeden ne istediğini söylüyor ve parmaklarımı kavurucu sıcak etine batırdığımda sırlıslıkam olduğunu görüyorum.

Kalçalarını kaldırıyor, parmaklarımla kaymasına neden olacak kadar ince değil. Klitorisinin etrafında dönerek, parmağımı yavaşça içine sokarak onu okşuyor ve kızdırıyorum. Onu incitmek istemiyorum. Endişelendiğini söyledi ve ben de zorlamayacağım. Benim için hazır olmasını istiyorum.

Bu konuda bir şeyler yapmaya karar verdim.

Ağzım parmaklarımla izlediği yolu takip ediyor. Göğsünde, göğüslerinde. Karnından aşağı, eskisinden daha yumuşak hissettiği noktalarda oyalanıyor. O çok güzel. Benim için her zaman güzel olacak. Bu bedenle benim çocuğumu doğurdu ve bu lanet bir mucize.

Ağzım amını bulduğunda yumuşak bir inilti kaçıyor. Ona sokuluyorum. Yalarım. Onunla alay ediyorum, tadının tadını çıkarıyorum. Ne kadar duyarlı. İlk başta çok hızlı gitmek istemediğim için hafif tutuyorum, ama başımın arkasını tutuyor ve resmen yüzümü ona doğru itiyor.

Gölüyorum, ses boğuk çıkıyor. Elimde değil. O da kıkırdıyor. Yine de klitorisini dudaklarımın arasına alıp emdiğimde her şey duruyor, dilimi oynatıyorum. Bir parmağımı içine soktuğumda dudaklarından tek bir *oh* düşüyor. Sonra bir tane daha. Önce yavaşça içeri ve dışarı pompalıyorum, dilim ve ağzım onu çalıştırıyor. O da benimle birlikte hareket ediyor, kalçaları kayıyor. Kaldırıyor. Klitorisi dudaklarımın altında kasılıyor. İç duvarları parmaklarımın etrafında sıkışıyor.

Çok yaklaştı. Onu doğrudan uçurumun kenarına göndermek istiyorum.

Nefes alış veriş düzeni ve kalçalarının gerginleşmesinden çok yaklaştığını anlayabiliyorum. Boşaldığında bu kızın ayak parmaklarının kıvrılmasını sağlayabileceğimi biliyorum. Bunu daha önce de gördüm.

Sevimli bir şey. Ego için iyi, orası kesin.

"Oh-ooh Tanrım. Sakın durma. Tam orada." Başımı tuttu ve beni yerimde tuttu. Bırakmıyorum. Yalamaya, emmeye ve parmaklarımla onu becermeye devam ediyorum. Saniyeler içinde altımda paramparça oldu, tüm vücudu orgazmla sarsılırken ondan iniltili bir feryat geliyordu.

Sadece saçımı bıraktığında Gigi'nin beşiğinden gelen iniltilerini duyabiliyorum.

Lanet olsun.

Dirseklerimin üzerinde yükseliyorum, hâlâ Jocelyn'in bacaklarının arasında duruyorum ve kaşlarımı kaldırıyorum. "Bebeği uyandırdın."

Ereksiyonum zonkluyor, içine girmek için sabırsızlanıyorum, ama görünüşe göre yarıda kesileceğiz.

"Özür dilerim. Kendime engel olamadım. Az önce bana inanılmaz bir orgazm yaşattın" diye sırtarak bana karşılık veriyor. Kızarmış, terli ve güzel.

"Sesin hiç de üzgün gelmiyor."

"Ben değilim." Beni nazıkçe itip ayağa kalkıyor, olabildiğince çıplak bir şekilde beşiğe doğru yürüyor ve kızımızı içinden çıkarıyor. "İyi misin tatlım? Aç mısın?"

Prezervatifi yakındaki çöp kutusuna atıyorum ve sonra Jocelyn'in bebeği tekrar yatağıma getirip yorganı kucağına çekmesini hayranlıkla izliyorum. Gigi'nin üzerinde sadece basit bir pembe tulum ve bebek bezi var, ağlamak için kendini zorlarken telaşlanıyor ve kollarını sallıyor. Yataktaki pozisyonumu yeniden ayarlıyorum, böylece ikisinin de yanına uzanıyorum.

"Onu besleyecek misin?" Ben soruyorum.

"Evet." Jocelyn bebeğe gülümsüyor. Onu daha önce hiç şu anda olduğu kadar mutlu gördüğümü sanmıyorum.

"Seni bunu yaparken hiç görmemiştim," diye itiraf ediyorum.

"Biliyorum. Ben de bu konuda biraz utangaçtım." Bana bir bakış gönderdi. "İzlemek istiyorum."

Gülüyor. "Sürüngen gibi konuşuyorsun."

"Sence ben ürkütücü müyüm?" Tanrım, umarım değildir.

"Hayır, sadece merak ediyorsun. Bu son derece normal." Bebeği ona doğru tutuyor ve Gigi, Jocelyn'in meme ucunu ararken başını sallıyor. Jocelyn ona rehberlik ediyor ve Gigi hemen yapışıp ciddi bir şekilde yemeye başlıyor. Açgözlü küçük ağzının emdiğini duyabiliyorum ve karanlıkta ikisini izlerken, Jocelyn kızımızı beslerken daha önceki orgazmindan dolayı kızarmış ve kızarmış, bana bir şey yapıyor.

Göğsüm yarılıp kalbim, kanım ve diğer her şey içimden dışarı dökülecekmiş gibi hissettiriyor.

Bu iki kız, bana sahipler. Beni kilitlediler.

Birkaç dakika sonra bana "Sıranı alamadığın için üzgünüm" dedi.

"Henüz," diyorum, kibirli bir eşek gibi ses çıkararak ve Jocelyn'i güldürerek.

Yakınına eğilip elimi Gigi'nin ipeksi başının arkasında gezdiriyorum. Gözlerini açıyor, bir kez kırıyor. İki kez. Sanki ben olduğumu anladı. Bir patlama sesiyle Jocelyn'in meme ucunu bırakıyor, gözlerini kocaman açıp bana bakıyor.

Sonra gülümsüyor. Ben de gülümserim.

"Sen olduğunu biliyor," diye fısıldıyor Jocelyn. "Baban, değil mi? Baban annenin yatağını paylaşıyor ve uzun bir süre yatağını terk etmesine izin vereceğimi sanmıyorum. Bu konuda ne düşünüyorsun, ha?"

Gabriella'yla konuştuğunu biliyorum ama cevap vermeye karar verdim.

"Benim için sorun yok." Jocelyn bana sırtıyor. "Eminim öyledir."

Gülümsemekten kendimi alamıyorum.

Gigi bir süre uyanık kalıyor, emziriyor ve sonra ara veriyor. Emziriyor ve sonra gülümsemek, cilve yapmak ve benimle flört etmek için bir mola daha veriyor. Öyle ki Jocelyn onu oyun oynamakla suçluyor ve beşiğine yatırmaya gidiyor.

Hemen feryat etmeye başlar.

"Onu bana getirin," diyorum kızımın ellerini tutarak.

Jocelyn hâlâ çıplak ve bebeği ondan almadan önce elimde olmadan ona hızlı bir tarama yapıyorum. "Sapık," diyor ve beni kıkırdatıyor.

Gigi'yi göğsümde tutuyorum, yüzü benimkinin içinde. Üzerime salyalarını akıtıyor. Başını sallıyor ve neredeyse çeneme çarpıyordu. O çırpınan, heyecanlı bir karmaşa ve Jocelyn biraz kendinden geçmiş durumda.

"Saat çok geç oldu. Neden uykuya geri dönmediğini bilmiyorum."

"Sorun değil," diyorum ona. "Yorulduysan yatağına git. Ben bir süre Gigi'yle takılacağım."

"Emin misin? Biraz uykum var."

Seks yaptıktan sonra hep uykusu gelirdi. Bazen numara yapıyor sanıyordum ama sanırım boşaldıktan sonra gerçekten yoruluyor.

Biraz garip ama neyse.

Ereksiyonum çoktan gitti. Şimdi tek derdim kızımın ilgilenmek ve Jocelyn'i rahatlatmak. Yataktan çıkmaya karar veriyorum ve Jocelyn uykulu bir şekilde kıkırdıyor.

Omzumun üzerinden bakıyorum, yan yatmış, yorganı üzerine çekmiş.

"Bu kadar komik olan ne?"

Ona sordum. "Çıplaksın."

"Sen de öylesin."

"Sence onu yaralıyor muyuz?"

"Çıplak olduğumuzu bile bilmiyor. Sadece sevildiğini bilmesini istiyorum," diye açıklıyorum eğilip Gigi'nin yanağına özensiz bir öpücük kondururken.

"Bu söyleyebileceğin en tatlı şey." Jocelyn'in güzel mavi gözleri bizi izlerken kocaman. "İkiniz birlikte çok tatlı görünüyorsunuz."

"Bir şeyler giysem iyi olacak. Al." Gigi'yi yatağa, onun yanına yatırdım. "İç çamaşırımı giyeyim."

Boxer külotumu çekiyorum, Jocelyn pervasızca beni izliyor. Artık saklayacak bir şeyimiz yok. Ona fiziksel ve duygusal olarak her şeyimi açtım ve bunun geri dönüşü yok. Ben de onun için aynısını hissediyorum. Bu işin içindeyiz.

Birlikte.

"Siz ikiniz nereye gidiyorsunuz?" diye soruyor Gigi'yi yatakta bıraktığım yerden aldığımda esneyerek.

"Oturma odasına. Biraz takılabiliriz. Belki onu yorarım." Eğilip başına bir öpücük konduruyorum. "Hadi uyu, anne."

"Seni seviyorum," diye fısıldıyor ben yatak odasından çıkmadan hemen önce. "İkinizi de seviyorum." "Ben de seni seviyorum," diyorum ona, kendimi toparlamaya çalışarak.

Yıkılıp bebek gibi ağlamak istemiyorum ama...

ağlayabilirim.

YAKLAŞIK DOKSAN DAKİKA SONRA, Jocelyn'in yatağına geri dönüyorum, atılmış boxer külotum yerde, uyuyan Gigi beşiğinde. Jocelyn'e yaklaşıyorum, onu kollarıma çekiyorum, kaşıklıyorum. Bana karşı kıpırdanıyor, kıcı sikime bastırıyor ve bir anda sertleşiyorum.

"Mmm, Gigi nerede?" diye soruyor.

Saçlarını boynundan uzaklaştırıyorum ve onu oradan öpmeye başlıyorum, yanımda birkaç prezervatif getirdiğime şükrediyorum. Bir tanesi yatağın başucunda, bıraktığım yerde, almam için hazır bekliyor. Yine de önce Jocelyn'in havasında olduğundan emin olmalıyım. "Beşiğinde uyuyor," diye cevap veriyorum.

"Ne kadar uyanık kaldı?"

"Bir saatten fazla." Kollarımı ona dolayarak göğüslerini avuçluyorum ve sert meme uçlarını nazikçe okşuyorum. "Tamamen uyanıktı."

"Ne küçük bir pislik." Bunu söylerken sesinde bir gülümseme var, bu yüzden sadece alay ettiğini biliyorum.

"Tanıdığım en şirin küçük pislik. Saç çekmeyi sever. Bu hiç hoş değil." Ona dokunmaya devam ediyorum, ellerim aşağı kayıyor, ta ki parmaklarım bacaklarının arasına, ıslak sıcaklığına girene kadar.

Jocelyn içimde eriyor, iç çekerek başını arkaya yaslıyor.

"En kötü anlarda da sözümüzü kesiyor, o yüzden annen çenesini kapalı tutsa iyi olur. Senin için inlemek ya da sızlanmak yok," diye takılıyorum ona, ensesine gülümseyerek.

"Elimden geleni yapacağım," diye fısıldıyor, bana doğru kayarak. "Çok iyi hissediyorsun." "Sen de öyle."

"Seni çok özledim."

"Sadece doksan dakika oldu, en fazla."

"Hayır, şu son birkaç ayı kastediyorum. Neredeyse bütün bir yıl." Yüzü bana dönük olacak şekilde dönüyor ve kollarını boynuma doluyor. "Şu anda ne kadar mutlu olduğumu bilemezsin."

"Ne kadar mutlu olduğumu hissedebilirsin." Ona bir fikir vermek için sikimi ona doğru ittim.

Beni öpmeden hemen önce küçük, mutlu bir inilti çıkarıyor. Özensiz, kirli bir öpücük. Dil, kısık inlemeler ve gezinen ellerle dolu. Onu ters çevirip üstüne çıkıyorum, uzanıp prezervatifi alıyorum ve saniyeler içinde takıp içine girmeye hazır hale getiriyorum.

Jocelyn ellerini omuzlarıma dayayarak beni durduruyor. Ona bakmak için başımı eğiyorum. "Ne?"

"Nazik, hatırladın mı? Biraz gerginim." Sevimli ve endişeli bir yüz ifadesi takınır, narin kaşları çatılır, dudakları büzülür.

Aramıza uzanıyorum, sikimin tabanını kavriyorum ve sırlıslıkla kırımlarında aşağı yukarı sürüklüyorum. "Sanırım iyi olacaksın. Ama sakın olacağım. Sadece rahatla."

"Tamam." Başını sallıyor ve sanki altımda gerildiğini hissedebiliyorum.

Bunu tedavi etmek için, çenem ağrıyana kadar onu öptüm. Yavaşça ama emin adımlarla sikimi onun sıcak bedenine sokuyorum, santim santim. Sabırsızım, hızlıca pompalamaya başlamak için can atıyorum ama acele etmiyorum. İyi olduğundan emin oluyorum. Benim için hazır olduğundan.

Ve öyle. Öyle. Sanki benim için yaratılmış gibi. Sonunda birlikte hareket etmeye başlıyoruz, ritmimizi buluyoruz, yatak gıcırıyor ama çok yüksek değil.

Tanrı'ya şükür, uyuyan güzelimizi uyandıracak kadar yüksek değil.

Geçmişte hep acele ederdim. Sonuna gelmeye hevesliydim. Jocelyn bana daha fazlasına ihtiyacı olduğunu söylediğinde sabırsızlanırdım. Daha fazla zaman, daha fazla ön sevişme, daha fazla her şey. Şimdi çoktan geldiğine ve ona karşı nazik olmam gerektiğine göre, yavaşlamanın ne kadar iyi olduğunu anlıyorum. Yolculuğun tadını çıkarmak için.

Kelimenin tam anlamıyla.

Ağzımla tenini keşfediyorum. Bacaklarını belime doladığında topuklarının kıcıma nasıl girdiğine odaklanıyorum. Onun sığ sesini dinliyorum

nefesler, fısıltılı iç çekişler, alçak inlemeler. Tenimiz terden nemleniyor ve havada seks kokusu dolaşıyor.

Bunların hiçbirini daha önce fark etmemiştim ve bu çok yazık, çünkü bunların hepsi oldukça harika.

Çok yakınım. Sanki boşalmama tek bir sert hamle kalmış gibi. O tanıdık karıncalanma omurgamın tabanından başlayıp taşaklarıma doğru ilerliyor ve homurdanıyorum, aramıza uzanıp kaygan parmaklarımla klitorisleriyle oynuyorum.

"Boşalacağım," diye uyarıyorum onu ve hevesle başını sallıyor, göğüsleri zıplıyor. "Ben de yakınım," diye itiraf ediyor nefes nefese kalışları arasında.

"Nazik olmak istemiyorum." Söylemeden izin istiyorum. "Ben iyiyim," diye beni rahatlatıyor.

Dizlerimin üzerinde yükseliyorum ve belini kavrayıp ciddi bir şekilde itiyorum. Aşağıya bakarak sikimin vücuduna girişini izliyorum. İçeri ve dışarı, içeri ve dışarı, ve derinlere ittiğimde başımı geriye atıyorum, o kadar derin ki, iç duvarlarının aletimin etrafında sıkıştığını hissedebiliyorum.

Orgazmı içimden söküp atıyor.

Onun adı dudaklarımdan dökülürken boşalıyorum ve başka bir orgazm onu yıkarken altımda titrediğini hissedebiliyorum. Tüm vücudum titriyor ve tamamen bitkin bir halde üzerine yığıldığımda kollarının bana dolandığını, ellerinin sırtımda olduğunu, tırnaklarının tenimi sıyırdığını hissediyorum.

Beni ürpertiyor.

Birkaç saniye sonra fısıldayarak, "Bu çok uzun zaman önce gelmiş gibi hissettirdi," diyor. "Gerçekten," diyorum ve onu güldürüyorum.

"Gece kalacak mısın?"

"Sormana bile gerek yok." Güzel yüzüne bakabilmek için ondan uzaklaşıyorum. Gözleri açık ve pırıl pırıl parlıyor. Parlıyor. Gülümsüyor. Dalgınca saçıma, şakağıma, yanağıma dokunuyor.

"Seni seviyorum," diye fısıldıyor.

"Seni sevmekten hiç vazgeçmedim," diye itiraf ediyorum.

"Bu işi başaracağız, değil mi?" diye soruyor sırtarak. "Evet, başaracağız," diyorum sertçe ve onu güldürüyorum.

"Aynen öyle," diye tekrarlıyor. Beni öpmeden hemen önce.

EPILOG

JOCELYN

Soğuk bir Cumartesi gecesi Bulldogs playoff maçındayım, oyuncuların aileleri ve yakın arkadaşları için ayrılmış süitte oturuyorum. Bir şekilde Diego'nun baba olduğu haberi yayıldı ve bu sezon fazla oynamamasına rağmen koç bana ve birkaç arkadaşıma süitte oturup maçı izlememiz için bilet teklif etti.

Tabii ki hayır demedim.

Gigi kollarımda, bir battaniyeye sarılmış ve üzerinde kulakları olan kapüşonu olan gri beyaz tüylü bir uyku tulumuna bürünmüş. Başlığı takınca koala ayısına benziyor. Ava ve Ellie de benimle geldi ve Ava çok heyecanlı çünkü açık ara kazanıyoruz ve Eli sahaya koşuyor. Bir numaralı formasını saklayabildi ve Ava şu anda boynundaki ince altın zincire bir numaralı kolyeyi takıyor.

Yemin ederim, Eli Bennett şimdiye kadar gördüğüm en büyük egoya sahip, ama bunu tüm kalbiyle benimsiyor ve bundan da utanmıyor. Ava bunu seviyor gibi görünüyor. Onlar için her neyse. Birlikte çok sevimliler.

Bir de zavallı Ellie var, Jackson Rivers onu ne kadar görmezden gelse de onun için her şeyi yapar. Adam tam bir aptal. Ya kızın hayranlığını görmüyor ya da umursamıyor.

Ben ilkini umuyorum.

Caleb kampüste bulabildiği tüm kızları gözden geçiriyor ve işi bittiğinde onları Kleenex gibi atıyor. Sadece gülümsüyor ve cazibesini ortaya koyuyor ve hepsi onu affediyor.

Anladım. Çok çekici biri. Ona bayılıyorum. Ve şaşırtıcı bir şekilde, Gigi ile arası çok iyi. Her fırsatta onu kucağına alıyor, o da her seferinde yüzüne tokat atıp gülümsüyor.

Kızım bile onun büyüüne kapıldı. Yine de ona vurması hoşuma gidiyor. İşte ona böyle bir kız lazım. Onun harika olduğunu düşünen ama onun saçmalıklarına katlanamayan biri.

"Aman Tanrım, Diego da oraya gidiyor!" Ava kolumu tutuyor, koltuğunda zıplıyor.

Sahaya doğru baktığımda Diego'nun koştuğunu ve hücum takımının toparlandığını görüyorum. Midem zıplamaya başlıyor ve daha önce yediğim devasa nachos tabağına pişman oluyorum.

Cidden umarım kusmam.

"Oynadıklarına inanamıyorum," diyor Ava. "Eli antrenmanın ilk gününden beri bunu bekliyordu."

"Diego da öyle," diye itiraf ediyorum.

Sahada fazla vakit geçiremiyorlar ve bu durum ikisinin de hayal kırıklığına uğramasına neden oluyor. Nedenini anlıyorlar ama hoşlarına gitmiyor. Takımın ilk onbiri çoğunlukla son sınıf öğrencilerinden oluşuyor ve aralarında biricik Kevin'in de bulunduğu birkaç genç de yer alıyor. Diego'ya bunun, düşündüğünden daha kısa sürede şans bulacağı anlamına geldiğini, sadece şans bulduğunda kendini kanıtlaması gerektiğini söyledim.

Görünüşe göre bu gece onun şanslı.

Ya Kevin? Diego ile arkadaş oldu. Ayrıca Mari adında çok tatlı bir kız buldu ve çıkmaya başladılar. Kevin, Diego'ya bir ara çifte randevu yapmamızı bile önerdi.

Diego ve ben kabul ettik. Neden kabul etmedin? Kevin'la hiç ilgilenmedim, bu şekilde değil. O iyi bir adam.

Ve Diego'nun onu kıskanmamasına bayılıyorum.

Ava ve ben oyuna konsantre olurken Ellie Gigi'yi alıp süitte gezdiriyor. Eli bir oyunu saha dışına atıyor. Bir sonrakinde, sıkı bir uç topu yakalıyor ve birkaç metre koşuyor. Bir ilk sayı var. Tüm stadyumun hayal kırıklığını yüksek sesle ifade etmesine neden olan neredeyse bir müdahale.

Ava yüzünü buruşturuyor. "Eğer bir top kaybı yapsaydı, gecenin geri kalanında kendini hırpalardururdu."

Eminim yapardı.

Sonunda yıldızlar aynı hizaya geliyor. Eli'n kolu hazır ve topu atıyor. Diego koşuyor. Koşuyor, koşuyor, omzunun üzerinden bakıyor, elleri bir araya geliyor, yakalamaya hazır. Top açık avuçlarının içine düşüyor ve kolunun altına sıkıştırıp son bölgeye doğru koşuyor.

"Vay anasını!" Bir aşağı bir yukarı zıplayarak çığlık atıyorum. Ava da hemen yanımda, kolumu tutmuş, heyecanla çığlık atıyor. Süitteki diğer insanlar da cesaretlendirmek için bağılıyor, bazıları bize gülüyor ama umurumda değil.

Diego ve bu oyun için çok heyecanlıyım.

Bitiş çizgisini tam zamanında geçiyor. Yakalanıp yere düşürülüyor ama hakemler kollarını başlarının üzerine kaldırıp gol işareti yapıyorlar.

Ve Diego başardı.

"Aman Tanrım, bunu gördün mü?" Ava yüzünü bana dönüyor ve sıkıca sarılmak için beni kendine çekiyor. Beni ileri geri sallıyor ve ikimiz de gülüyoruz, aptallar gibi hüngür hüngür ağlıyoruz. Sonunda çekildiğimde, gözlerinde yaşların parladığını görüyorum ve şaşırtıcı bir şekilde...

Ben de öyle.

"Neden ağlıyorsun?" Yanaklarımdaki yaşları silerek soruyorum.

"Eli için çok mutluyum. Bu anı çok uzun zamandır istiyordu." Yüksek sesle burnunu çekiyor. Parmak eklemlerini gözlerinin altına sürüyor. "Neden ağlıyorsun?"

"Diego da bu anı bekliyordu." Bunu çok istiyordu. Kendini birilerine kanıtlamak istiyordu ve ne olursa olsun zaten kazanacak olsalar da, skoru tabelaya yazmak iyi hissettiriyor olmalıydı. Bundan sorumlu olduklarını bilmek.

"Başardılar," diyor Ava gülümseyerek. "Ve bunu birlikte yaptılar. Bunun olacağını kim bilebilirdi?"

Öyle olacağını hissetmişim. Mantıklı. Eli artık Diego'nun oyun kurucusu ve bunun onu rahatsız ettiğini biliyorum çünkü Bennett'in en büyük hayranı değil ama bana ne olursa olsun profesyonel olacağını ve kişisel duygularını bir kenara bırakacağını söyledi.

Diego pek çok açıdan muazzam kazanımlar elde etti. Annesiyle yeniden bir ilişkisi var. Üçümüz akşam yemeği için onun evine gidiyoruz. Ya da akşam yemeği için ailemin evine de gidiyoruz. Annem onu seviyor. Babam hala biraz şüpheli ama eskisinden çok daha iyi.

Bazen kendimi çimdiklemek istiyorum, bu işi yürütebildiğimiz için çok şaşıyorum. Yapabileceğimizi hiç düşünmemiştim. Bittiğimizi sanmışım. Yıkıldık.

Sanırım yanılmışım.

Ve hayatımda hatamı kabul ettiğim için hiç bu kadar mutlu olmamıştım.

Diego

ZİRVEDEYİM ve bu zapt edilemez. Kulaktan kulağa sırtıyorum, soyunma odasında bana uzatılan elleri tokatlıyorum. Kazandık. Kazanacağımızı biliyorduk, yani bu bir veriydi.

Ama Eli ve ben sahaya çıktık ve sihri gerçekleştirdik. Sadece Jake ve benim aramda gerçekleştiğini düşündüğüm sihir. Şans eseri olduğunu düşündüğüm sihir. Belki de sadece Jake çok iyi olduğu ve ben de topu attığı şanslı piç olduğum içindi.

Artık buna inanmıyorum. Ben büyü'nün bir parçasıyım ve görünüşe göre Eli Bennett ve ben iyi bir uyum içindeyiz.

Bunu söyleyeceğimi hiç düşünmezdim ama o pislik topu çok uzağa atabiliyor. Ve oldukça da isabetli. Bir Jake Callahan ya da Ash Davis değil ama iş görür.

Ona yaklaştığımda Ash bana "Bu gece iyi iş çıkardın," diyor. "Seni lisedeyken hatırlıyorum. O zaman da iyiydin. Şimdi daha da iyisin."

Övgüsünün tadını çıkararak ışıldıyorum. "Sağ ol dostum. İnanılmazsın."

Ash güler. "Şükran Günü'nde Callahanlar'a gelmeli ve bizimle futbol oynamalısın. İnanılmaz bir şey. Drew oynuyor, kayınbiraderi Owen Maguire da öyle."

Şükran Günü'ndeki bu efsanevi futbol maçlarını duymuştum ve hep oynamak istemiştım ama hiçbir zaman davetsiz misafir olmak ya da kendimi davet ettirmek istememiştım. "Kulağa harika geliyor."

"Bu harika. Jake'le konuş. Eminim orada olmanı çok ister. Bennett de orada olacak. Bu onun ikincisi olacak." Eli sohbetimize katılırken Ash sırtıyor. "Bu gece kendini tuttun, değil mi?"

"Evet, yaptım." Eli dikkatini bana çevirmeden önce el sıkışıyorlar. "Garcia. Bir orospu çocuğu kadar hızlı koşabiliyorsun. İçinde olduğunu bilmiyordum."

"Çünkü sahada gerçekte ne yaptığımıza dikkat edemeyecek kadar çene çalmakla meşguldün," diyorum ona gülümseyerek. "Şaka yapıyorum dostum. O topu yakalamamı kolaylaştırdın."

"Evet, benim senin koşmanla bir ilgim yok, o yüzden iyi iş çıkardın."

şu anda sadece büyük bir penis darbesi ve ben de hevesle katılıyorum. Üstte olmak iyi hissettiriyor. Katkıda bulunduğunu bilmek. Neredeyse tüm sezon boyunca kenarda oturduktan sonra, bir şans verilmek ve bir şeyler yapmak...

Dünyanın tepesindeyim.

Soyunma odasında toparlandık ve sonra Eli ve Caleb'in eşliğinde dışarı çıktım. Tony ma biter bitmez kaçtı, o yüzden nerede olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Jackson'ın da nerede olduğundan emin değilim. Tony ile birlikte olabilir.

Her neyse.

"Yani bu artık arkadaş olduğumuz anlamına mı geliyor?" Eli bana ve Caleb'a soruyor.

"Bize arkadaş diyebilir miyim bilmiyorum," diye başlıyorum, ama sadece ona bok atıyorum.

"Hadi ama, Big D. Rahatla biraz," diyor Caleb ve sırtıma vurarak neredeyse tökezlememe neden oluyor. "Eli o kadar da kötü değil."

"Kabus olan yaşlı Koca D." Eli gülerek başını sallar. "Ne harika bir lakap. Gerçekten kıskandım."

"Bu her zaman en iyi lakap değil. Bazen tam bir pislik oluyorum." Ama artık o kadar da değil.

Bunun nedeni de yaklaşık 30 metre önümüzde duruyor. İki kızım bekliyor, ikisi de beni gördükleri için mutlu görünüyorlar.

Ben yaklaşırken Jocelyn kulaktan kulağı gülümsüyor ve Gigi sanki kendini bana doğru fırlatmaya hazırmış gibi kollarında zıplıyor. Üzerinde onu küçük bir ayı gibi gösteren en sevimli tüylü kıyafeti var ve bana uzanıyor, onu Jocelyn'den aldığımında minik elleri açılıp kapanıyor.

"Selam," diyorum ona, kolumu Jocelyn'in beline dolayarak onu kendime doğru çekerken, Gigi de diğer kolumla onu sıkıca kavırıyor. "Beklettiğim için özür dilerim."

"Bu gece çok iyiydin," diyor Jocelyn, yanağıma bir öpücük kondurmak için ayağı kalkarak. "Seninle çok gurur duyuyorum."

"Teşekkürler bebeğim." İkimiz de dikkatimizi Gigi'ye çevirmeden önce alnına bir öpücük bırakıyorum. "Bu küçük kız nasıl dayanıyor?"

"Sanırım yorgun." Uzanıyor ve başparmağını Gabriella'nın yanağına sürüyor. "Bu gece babanın oyununu izlerken çok eğlendin, değil mi?"

Gigi cevap olarak zıplıyor ve gurulduyor.

Göğsümde, kalbimin kaçmaya hazır olduğunu söyleyen o tanıdık sıkışma hissini hissediyorum. Ona sakinleşmesini söylüyorum, hiçbir yere gitmiyor. İhtiyacım olan her şeye sahibim, tam burada, iki kızım da kollarımda.

Ben yaşayan en şanslı orospu çocuğuyum. Ve bunu biliyorum.

TONY SORRENTO'nun hikâyesi Üniversite Yılları serisinin ilk kitabı olan [The Freshman](#)'de! Bir ön bakış için okumaya devam edin!

FRESHMAN

BİRİNCİ BÖLÜM

Tony

Güzel bir kız bana bakıyor.

Fark etmemiş gibi yapıyorum, başımı öne eğmiş, ellerimde tuttuğum telefona odaklanmış durumdayım. San Francisco'daki Range Rover bayisinin bekleme salonunda sıkışıp kalmış, babamla yapacağım ziyaretten korkarak Instagram'da dalgın dalgın geziniyordum. Annemle babam ben on iki yaşındayken boşandı ve babam işine daha yakın olabilmek için San Francisco'ya taşınarak ortadan kayboldu.

Ve o zamanki yeni metresi.

O metres sonunda ikinci karısına dönüştü, neredeyse iki yıl önce ikiz kızlarını doğurdu ve babam beni tamamen unuttu. Ta ki ben on sekiz yaşıma girene ve beni kanatları altına alıp yeni çırağı yapmaya karar verene kadar. Elimden geldiğince direndim ama zor. Çok ısrarcı.

Üvey annemle ya da üvey kız kardeşlerimle henüz tanışmadım ama hepsi bugün olacak.

Güzel zamanlardı.

Yeni aileyle tanışmayı pek istemiyordum ama zaten buraya arabamın bakımını yaptırmak için geliyordum. Babam biliyordu - sanırım bayi onu geri çağırma sorunu hakkında bilgilendirdi ve şimdi buradayım.

Evet, babam beni terk etti ama yine de yılda bir kez bana yeni bir araba alıyor, bu da on altı yaşımdan beri üçüncü arabam olduğu anlamına geliyor. Çok saçma, değil mi? O zengin bir piç ve sanki son altı yıldaki sürekli ihmalini telafi edebilecekmiş gibi beni materyalist şeylerle ve bol miktarda nakitle şımartıyor.

Ama her neyse.

Babamı düşünmeyi siktir et. Kıza odaklanmayı tercih ederim.

Mümkün olduğunca kurnazca, yavaşça başımı kaldırıyorum, başını eğmeden önce bakışlarım kısa bir an için onunkilerle buluşuyor, yemyeşil pembe dudaklarında minik bir gülümseme beliriyor. Ben de başımı çevirip pencereden dışarıdaki parlak mavi gökyüzüne bakıyorum. Görünürde tek bir bulut bile yok. Saat daha çok erken. Sabah ilk iş yataktan kalkıp arabaya atladım, doğruca buraya geldim ve yol boyunca trafiğe küfrettim.

Körfez Bölgesi'nde yaşamayı asla istemezdim, bundan eminim. Küçük kasabamıza ve temiz dağ havasına alıştım. Trafiğin tamamen yokluğuna. Herkesin birbirini tanımasına-

Bekle. Bu o kadar da iyi bir şey değil. Herkes birbirini tanıdığına, hepsi senin işine karışır. Annenle baban boşandığında olduğu gibi. Ya da sen ve sevgilin durup dururken ayrılırsınız.

O kısım berbat.

Bakışlarım bir kez daha kıza kayıyor, sanki kendime engel olamıyorum. Karşımdaki aşırı doldurulmuş sandalyede oturuyor. Dişleri dolgun alt dudağına gömülmüş, kaşları çatık, telefonunda her ne oluyorsa ona konsantre olmuş. Yanında beyaz bir Chanel çanta var. Ayağında Golden Goose ayakkabıları var. Ayakkabılar aşınmış ve biraz kirli, ki yaklaşık beş yüz dolara mal olmalarına rağmen öyle görünmeleri gerekiyor.

Bu çekiciliği anlamıyorum.

Bunları bilmem çok şey anlatıyor. Annem pek ortalıkta görünmüyor, ama ortalıkta olduğu zamanlarda da kocaman Chanel'leri, birden fazla Golden Goose çifti var - genç görünmeye çalıştığını söylüyor - ve her zaman Van Cleef

Takı. Annem kendi kendini ilan etmiş bir tasarımcı marka fahişesidir ve kış aylarında küçük kasabamızda göze batan bir başparmak gibi göze çarpar. Tüm turistlerin akın ettiği yaz aylarında ise tam uyum sağlar. Çoğunlukla.

Güzel kızın bileğini kontrol ediyorum ve evet, bileğinde bir Van Cleef bilezik var. Tabii ki var.

Bu kız paralı. Annem muhtemelen onu severdi.

Onu parça parça kontrol ediyorum. Uzun, bronzlaşmış bacaklar. İncecik kalçalarını gösteren siyah bir şort. Muhtemelen yüzlerce dolar değerinde düz beyaz bir tişört. Boynunda bir sürü narın altın zincir, bazıları süssüz, diğerlerinde minik takılar ve kolyeler var. Bir tanesi dağınık yıldızlardan oluşuyor.

Bu kız son moda.

Hâlâ telefonuna baktığını, ara sıra acil bir mesaj gönderiyormuş gibi telefonuna dokunduğunu görebiliyorum ve bakışlarımı bilerek yüzünden uzak tutuyorum. Ona tekrar bakmaya hazır değilim. Henüz değil. Ya yanılıyorsam? Ya ilk düşündüğüm kadar ateşli değilse? Zaten bir şey olacak gibi değil. Muhtemelen Pacific Heights ya da Nob Hill'de yaşayan zengin bir kız. Tek bildiğim babamın komşusu olabileceği. Muhtemelen onunla konuşmaya çalıştığım için hayatımı cehenneme çevirecek şımarık bir velettir.

Unut gitsin.

Koltuğumda kayıyorum, dikkatimi Instagram'a verirken kaçmak isteyen iç çekişimi tutuyorum.

"Araba sorunu mu?"

Tatlı sesiyle başımı kaldırdığımda beni izlediğini görüyorum, mavi gözleri kocaman ve sorgulayıcı. Onun hakkındaki ilk değerlendirmemde yanılmamıştım.

Çok seksi. Hangi özelliğinin en belirgin ya da en güzel olduğunu bile söyleyemem. Baktığım her yerde muhteşem görünüyor. Aptal gibi görünmeyi bırakıp bir şeyler söylemem gerektiğini fark etmeden önce dudaklarının şekline takılıp bir süre ona bakıyorum.

"Hayır. Bir geri çağırma sorununu düzeltmek ve arka camlarımı renklendirmek için getirdim," diyorum, onu düşünürken başımı yana eğiyorum. O da aynı cesaretle beni izliyor, geri adım atmıyor, başka tarafa bakmıyor, kıkırdamıyor ya da aşırı nazlı ve çapkın davranmıyor. Görünüşe göre yapmacık ya da sahte hiçbir yanı yok, ki bunu takdir ediyorum. Modaya uygun kıyafetleri ve pahalı aksesuarlarıyla yapmacık *olacağını* düşünmüştüm.

Kızlara güven olmaz. Onlara kalbinizi vererseniz, kalbinizin üzerinde tepinirler ve sonra hiç önemsememişsiniz gibi çekip giderler. Daha önce de başıma geldi. Neredeyse tüm hayatım boyunca başıma geldi, sadece kızlarla değil. Eski kız arkadaşım beni terk etti çünkü dans onun için benden daha önemliydi. Başka kızlara ilgi göstermeye çalışıyorum ama hepsi beni başından savıyor.

Bir de ailem var. Babam beni terk etti çünkü yeni bir kedi daha önemliydi. Annem ben lisedeyken her hafta beni terk etti, yeni birini arıyordu. Daha iyi birini.

Eski hayatından ve oğlundan daha iyi.

"Peki ya sen?" Cevap vermediğinde soruyorum.

"Geri çağırma meselesi." Bacaklarını kaydırıp açıyor, sonra tekrar birleştiriyor ve bakışlarım bir kez daha bacaklarına kayıyor. Uzun ve inceler ve her türlü kirliliği düşünceyi çağırıyorlar. Boyunun kaç olduğunu merak ediyorum. "Babam bana yeni bir tane almak istedi ama bu sadece altı aydır bende. Bunun biraz fazla olduğunu düşündüm."

"Görünüşe göre aynı babayı paylaşıyoruz." Benimki de ona geri çağırma bildirimini haber verdiğimde bana benzer bir şeyden bahsetmişti. Ona bunun saçma olduğunu söyledim. Araba sadece birkaç aydır bendeydi.

Kaşları havaya kalktı. "Umarım öyle değildir."

Hah. Benimle flört mü ediyor? Lise son sınıfın ortalarından beri kızlardan uzak duruyorum, belki de iletişimim kopuktur. Şey, *tamamen* kızlardan uzak değilim. Yazın Avrupa'ya gittiğimde birkaç İtalyan fıstıkla takıldım. Hala orada yaşayan ailesini ziyaret etmek için anneme eşlik ettim. Kuzenim Sergio beni her gece dışarı çıkarırdı.

körkütük sarhoştum. Güzel bir İtalyan kızı öpmüştüm. Birkaç tanesini öptüm. Onları hissettim. Nadiren de olsa oral seks bile yapardım.

Avrupa'da iyi vakit geçirdim. En iyi kısmı? Hiçbir beklentim yoktu, hiçbir şartım yoktu. Ayrıca, onları bir daha asla görmeyecektim.

"Uzun zamandır kayıp olan bir kardeşim yok," diye devam ediyor. "Yine de eğer birileri ortaya çıkarsa babamdan şaşmam."

O gülümsüyor. Ben de gülümserim.

"Adın ne senin?" Sordum, çünkü siktir et. Range Rover bayisinde zaman geçirmek için bir kızla flört edebiliyorsam, her şeyi yapabilirim.

"Hayden." Sarı saçlarından bir tutamı kulağının arkasına sıkıştırdı. Sarışınlara bayılırım. Hep öyleydim. "Seninki ne?"

"Tony." Dudaklarım kapalı bir

gülümseme sunuyorum. O da aynısını

yapıyor.

"Tony, üniversitede misin?"

Başımı sallıyorum. Koltuğumda biraz kıpırdandım. Bu kız nereye gittiğimi öğrenince ilgisini kaybedecek. Muhtemelen Stanford'a gidiyordur. Ya da Berkeley. Muhtemelen çok zeki ve çok başarılıdır. "Evet. Sen?"

Küçük bir kahkaha atıyor ve bu tatlı, çınlayan bir ses. "Evet. Nereye gidiyorsun?"

Açık konuşayım bari. Tekrar söylüyorum, tüm bunlar yaşamadığım bir şehirdeki bir bayide gerçekleşiyor. Kaybedecek bir şeyim yok. "Fresno State."

Ağzı açık kalıyor. "Olamaz," diye nefes alıyor, daha dik oturuyor ve eli göğsüne gidiyor. "Ben de istiyorum!"

"Yapamazsın." Başımı sallayarak kıkırdıyorum. Benimle oynuyor olmalı.

"Ben de öyle! Harika bir liberal sanat programları var. Öğretmen olmak istiyorum, babam çok üzülüyor." Tekrar gülüyor, bu sefer biraz daha yüksek sesle, ama gözlerinde parlayan acıyı görüyorum.

Babasının gelecekteki kariyer seçimi konusunda hayal kırıklığına uğramasından nefret ediyor. Bunu hissediyorum. Gerçekten hissediyorum.

"Peki ya sen? Neden Fresno State'e gidiyorsun?" diye soruyor.

"Oraya yakın bir yerde büyüdüm." Omuz silkiyorum. "Birçok arkadaşım Fresno State'i seçti, ben de öyle yaptım." Harika bir cevap değil ama gerçek bu.

Üniversiteye gitmek istediğimi biliyordum ama hiçbir zaman uzak bir yere gitmek istemedim ve hangi alanda uzmanlaşmak istediğime dair hiçbir fikrim yoktu. Sonunda lisede çekirdek arkadaş grubumu bulmuştum, neden bundan ayrılmak isteyeyim ki? Tamamen olgunlaşmamış bir düşünce süreci ama siktir et. Rahatımı seviyorum ve şu anda rahatımı arkadaşlarımda buluyorum.

Ailen seni terk eder. Kızlar da terk eder. Arkadaşlar terk etmez. Kardeşler ne olursa olsun senin yanında olur.

Neyse ki birkaç arkadaşım benim gibi Fresno State'e girdi. Ve ben de yeni arkadaşlar edindim.

"Bölümün ne?" Hayden beni düşüncelerimden çekip çıkararak soruyor.

"İşletme." Bana cazip gelen en tarafsız bölüm buydu ve ne biliyor musunuz, babam bunu öğrendiğinde çok mutlu oldu. Özellikle istediğimden değil, ama sonunda babamın yanında çalışacağıma, acımasız iş anlaşmaları yapacağıma ve Bay Area'nın her yerinde gayrimenkul satın alacağıma eminim.

Bu yüzden şimdi üniversitede eğlenmeye odaklanmalıyım, çünkü tüm eğlence yaklaşık dört yıl içinde hayatımdan buharlaşıp gidecek. Üniversiteye sadece bir kez giriyorsun. Elimden gelenin en iyisini yapmalıyım.

"Büyüyünce ne olmak istediğini biliyor musun?" Soruyu sorarken gözleri dans ediyor ve bu kadar açık sözlü olması hoşuma gidiyor. Ne kadar kendinden emin görünüyor.

Bu kız kendini toparlamış gibi görünüyor. Ondan "zavallı küçük zengin kız" titreşimleri gelmiyor.

"Henüz emin değilim," diyorum yine omuz silkerek, sandalyemde kambur durarak. Umursamaz olmaya çalışıyorum. Sanki uzun zamandır tanıştığım en ateşli kızla sohbet ediyor olmam önemli bir şey değilmiş gibi.

"Buralardan mısın o zaman? Hayır, bekle, Fresno yakınlarında büyüdüğünü söylemiştin." Kaşlarını çatı. "Orada küçük bir Range Rover bayisi var. Neden buradasın?"

"Servis departmanları haftalardır dolu ve renkli camlar için daha fazla beklemek istemedim." Babam Range Rover'ı bana gecikmiş bir mezuniyet hediyesi olarak, üniversiteye başlamadan hemen önce almıştı. Bu muhteşem ve çok pahalı aracın çoğu zaman park yerinde durduğunu ve sıcak güneşin altında kavrulduğunu düşününce, içeriye serin tutmak için tüm camların renklendirilmesi gerektiğine hemen karar verdim.

"Ah, bu mantıklı. Hazır buradayken, geri çağırma işini de halledebiliriz, değil mi?" Başımı salladım. Gülümsüyor. "Hafta sonu için babamı ziyarete geldim. Kendi deyimiyle ailece vakit geçirmek istedi. Kız arkadaşı benden sadece yedi yaş büyük."

Hayden gözlerini deviriyor ve ben gülmekten

kendimi alamıyorum. "Üvey annem otuz yaşında,"

diyorum kıkırdayarak.

"Neden hep daha yeni bir modelle değiştirdiklerini anlamıyorum," diyor.

"Gerçi annem de sonunda aynı şeyi yaptı."

"Annem bir daha asla evlenmeyeceğine yemin ediyor. Babamın onu aşka karşı kıskırttığını söylüyor," diyorum, Hayden'ın bakışlarında gördüğüm sempati parıltısından nefret ederek.

Belki de çok fazla konuştum.

"Aşk amcıklar içindir," diyor kendinden emin bir şekilde. Yakınlarda oturan yaşlı bir kadın ona pis bir bakış fırlatıyor ve Hayden'ın ağzının kenarlarını okşayan gülümsemesi benim de gülümsememe neden oluyor. Muhtemelen o yaşlı kadını şok etmek hoşuna gitmişti. "Bu doğru ve sen de bunu biliyorsun."

"Bu doğru." Eski kız arkadaşım Sophie, lisemizi bir daha dönmek üzere terk edip bir üniversiteye gitmeden hemen önce kalbimin üzerinde tepinmiş ve

onu kanlar içinde bırakmıştı.

San Diego yakınlarındaki dağlarda bir sahne sanatları okulu. Son duyduğumda, en iyi arkadaşım Jake'in gittiği USC'de dans programındaydı. Aslında geçenlerde onunla karşılaşmış ve bana her şeyi anlatmak için aradı.

Kendimi bok gibi hissediyordum ama Sophie'yi görmesi beni rahatsız etmiyormuş gibi davranmak zorundaydım. İnsanların eninde sonunda sizi terk ettiğini fark etmek berbat bir şey. Bir bakıma Jake de öyle, ama tabii ki USC'de futbol oynamak için gitti ve onu suçlamıyorum. Son sınıfta çok yakınlaşmıştık ve şimdi o gitti. Tüm bunlardan bir ders çıkardım, asla unutmayacağım bir ders.

Herkes gidiyor.

"Demek Cumartesi gününü burada, bayide geçiriyorsun, ha?" diye soruyor.

Bu hafta evde bay haftası, yani bu akşam futbol maçı yok. Zaten oynama şansım olmazdı. Nadiren oynarım. "Evet. Yine de çok kötü değildi."

O sırtıyor. Ben de sırtıyorum.

"Sonrasında ne yapıyorsun?"

Gülümsemem kayboluyor. "Babamın bu akşam katılmamı istediği bir buluşma var."

Bu yapmak isteyeceğim son şey. Özellikle de şimdi, önümde çok daha ilginç bir olasılık varken.

Gülümsemesi de kayboluyor, yerini kaş çatmaya bırakıyor. "Evet, biliyorsun, benim de bir şeyim var."

Bu ateşli kız bana çıkma teklif edecekti. Bunu hissedebiliyordum. Bu da bana "Numaranı alabilir miyim?" diye sorma güvenini verdi. Belki Fresno'da bir ara buluşabiliriz."

Onu daha önce kampüste hiç fark etmediğime inanamıyorum ama sanırım bu bir sürpriz değil. Çok büyük bir kampüs. Gerçi hepimiz aynı anda aynı genel eğitim derslerini alıyor gibiyiz ama belki de onun programı bölümü nedeniyle tamamen farklıdır.

"Kulağa hoş geliyor." Telefonunu kaldırır ve tıklamaya başlar. "Neden önce bana numaranı vermiyorsun?"

Bir şeyler geveliyorum ve o da telefonuna yazıyor, telefonum hemen onun basit "*merhaba*" cevabıyla çalıyır. "Gelecek hafta başında sana gerçekten mesaj atacağım."

Gülümsüyorum. "Seni tutacağım."

"Oh yapacağım." Gözleri parlıyor.

Bütün gün ona bakabilirim.

Birkaç dakika daha sohbet ettik, ta ki servis danışmanlarından biri bekleme odasına girip ona yaklaşıarak arabasının hazır olduğunu bildirene kadar. Ayağa kalkıyor, Chanel çantasını omzuna atıyor ve benim sandalyemin yanında duruyor. Servis danışmanı sabırsızlığı her halinden belli bir şekilde onu bekliyor.

"Seninle tanışmak güzeldi, Tony." Omzuma dokunuyor, çok hafifçe.

O dokunuşun taşaklarıma kadar indiğini hissediyorum.

"Seninle tanıştığıma da memnun oldum Hayden," diyorum, sesim düzgün. Sesim normal geliyor. Eminim normal bile görünüyordur.

İçimde başka bir şey var. Bu kız çok seksi. İlginç. Kendinden emin. Uzun zamandır ilk defa ilgimi çekti.

Daha fazlasını istiyorum.

[The Freshman](#)'i hemen alın - Kindle Unlimited ile ücretsiz!

OYUN LİSTESİ

"HIÇBİR ŞEY İÇİN BİR ŞEY" -

Temkinli Kil

"Fire for You" - Cannons

"Feel It All Around" - Washed Out

"Suburban Wonderland" - BETWEEN FRIENDS

"You & Me" - Marc E. Bassy, G-Eazy

"Pursuit of Happiness" - Kid Cudi, MGMT, Ratatat

"Dissolve" - Absofacto

"Easily" - Bruno Major

"Saved" - Khalid

"Therefore I Am" - Billie Eilish

FIGHTING FOR YOU Spotify çalma listesinin geri kalanını burada bulabilirsiniz: <https://bit.ly/FFYplaylist>

ÜCRETSİZ KİTAP İSTER MİSİNİZ? KAYDOLUN!

Sevgili okurlar,

Umarım **SİZİN İÇİN SAVAŞMAK'ı beğenmişsinizdir!** Henüz yapmadıysanız, lütfen bültenime kaydolun, böylece en son kitap haberlerimden haberdar olabilirsiniz. Ayrıca, sadece kaydolduğunuz için benden **ÜCRETSİZ** bir kitap alacaksınız! Aşağıya tıklayın:

[Monica Murphy'nin Bülteni](#)

Facebook'ta mısınız? Okuyucu grubuma katılmalısınız! Tüm iyi kitap haberlerini İLK orada öğrenirsiniz! Bizimle takılmak için aşağıya tıklayın:

[Monica Murphy'nin Okuyucu Grubu](#)

TEŞEKKÜRLER

Öncelikle, bu kitabın gerçekleşmesini sağladığı için Jan'a kocaman bir teşekkür. Her şeyi ona borçluyuz - Diego ve Jocelyn'e bir kitap vermeyi hiç planlamamıştım. Diego, [Falling For Her](#)'deki kötü adamdı. Berbat biriydi. Dünyaya ve içindeki diğer herkese kızgındı. O adamı hiçbir şekilde kurtarmak istemedim.

Ama Jan bunun için bastırdı. [Okur grubumda](#) bir Diego kitabından bahsetti ve insanlar gerçekten istediklerini söylediler. Şok olmuştum. Ve ilgimi çekti. Belki de onların kitabını yazmalıyım...

Ben de yaptım. Ve işte karşınızda. Dürüst olacağım - bunu yazmaya Diego hakkında karışık duygularla başladım, ama bitirdiğimde onu sevdim. Onu, Jocelyn'i ve onların küçük ailesini hâlâ seviyorum. Bu kitaptaki ve tüm Callahan serisindeki TÜM karakterleri seviyorum. Bu serideki diğer karakterlerin de yer alacağı bir yan seri olacağı için çok heyecanlıyım (sırada Tony'nin kitabı var!). Umarım siz de heyecanlısınızdır.

Her zamanki gibi Valentine PR'daki herkese - özellikle Nina, Casie, Megan ve Daisy'ye - teşekkür etmek istiyorum. Hiç bitmeyen coşkuları için okuyucu grubuma seslenmek istiyorum. Ve tüm okuyuculara, eleştirmenlere ve blog yazarlarına kitaplarıma şans verdikleri için teşekkür etmek istiyorum. Hepinize tahmin edemeyeceğiniz kadar minnettarım.

Birkaç dakikanızı ayırıp **Fighting For You** için dürüst bir yorum bırakırsanız benim için çok şey ifade eder. Teşekkür ederim.

MONICA MURPHY TARAFINDAN DA

Bağımsız

Söylemek İstediğim (Ama Söyleyemediğim) Şeyler

Üniversite Yılları

Birinci Sınıf

İkinci Sınıf

Üçüncü Sınıf

Kıdemli

Flört Serisi

[Tarihi Kaydet](#)

[Sahte Tarih](#)

[Holidate](#)

[Seninle Çıkmaktan](#)

[Nefret Ediyorum](#)

[Bir Randevuyu](#)

[Değerlendir Düğün](#)

[Randevusu Kör](#)

[Randevu](#)

Callahanlar

Bana Yakın Ona

Aşık Olmak Ona

Bağımlı Olmak

Senin İçin

Savaşmak Onu

Benim Yapmak

Sonsuza Kadar Senin Serisi

Bana Söz Verdin Sonsuza
Kadar Seni Düşüneceğim
Sensiz Hiçbir Şey

Hasarlı Kalpler Serisi

Onun Meydan

Okuyan Kalbi

Onun Boşa

Harcanan Kalbi

Hasarlı Kalpler

Arkadaşlar Serisi

Sadece Arkadaşız

Sonsuza Kadar

Arkadaştan Daha

Fazlası

Asla Düeti

Bizi Asla Ayırmayın Asla

Gitmene İzin Vermeyin

Kurallar Serisi

[Karanlıkta](#)

[Adil Oyun](#)

[Yavaş Oyun](#)

[Güvenli](#)

[Bahis](#)

Fowler Kız Kardeşler Serisi

Menekşeye

Sahip Olmak

Gül Çalmak

Zambağı

Evcilleştirmek

Reverie Serisi

Onun

Hayali .

Onun

Kaderi

Milyarder Bekarlar Kulübü Serisi

[Crave](#)

[Torn](#)

[Savor](#)

[Sarhoş](#)

Bir Haftalık Kız Arkadaş Serisi

[Bir Haftalık Kız Arkadaş](#)

[İkinci Şans Erkek Arkadaş](#)

[Üç Kırık Söz](#)

[Dört Yıl Sonra Drew +](#)

[Fable Forever](#)

[Sana Beş Gün Kala](#)

[Bir Drew + Fable Noel'i](#)

Bağımsız YA Başlıkları

Kötü Çocuğa Cesaret Edip

Onu Kurtarmak

Güzel Ölü Kızlar

YAZAR HAKKINDA

Monica Murphy New York Times, USA Today ve uluslararası çok satan bir yazardır. Kitapları neredeyse bir düzine dile çevrilmiş ve dünya çapında iki milyondan fazla kopya satmıştır. Hem geleneksel olarak yayınlanmış hem de bağımsız olarak yayınlanmış bir yazar olarak, genç yetişkin ve yeni yetişkin romantizminin yanı sıra çağdaş romantizm ve kadın kurguları yazmaktadır. USA Today çoksatan yazarı Karen Erickson olarak da bilinmektedir.

Copyright © 2021 by Monica Murphy

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, olaylarla veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Kapak tasarımı: Hang Le

byhangle.com

Editör: Rebecca, Fairest Reviews Editing Services

Düzeltilen: Sarah, All Encompassing Books

Bilgi ve kültüre açılan kapınız. Herkes için erişilebilir.

z-library.se

singlelogin.re

go-to-zlibrary.se

single-login.ru

[Resmi Telegram kanalı](#)

[Z-Erişim](#)

<https://wikipedia.org/wiki/Z-Library>

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.